

ချစ်သူချင်း လမ်းခွဲတာ၊ ဇနီးမောင်နှံတွေ ကွာရှင်းပြတ်စဲတာ၊ ချစ်မြတ်နိုးရသူတွေ ဆုံးပါးသွားတာ စသည်ဖြင့်
ဆုံးရှုံးမှု တစ်ခုခု ကြုံခဲ့ရသူတွေ ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းရမယ့် ဘဝခရီးမှာ ငြိမ်းအေးမှု ရစေဖို့

ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကုစားနည်း ဒေါက်တာခင်စန်းမော်

You Can Heal Your Heart
Louise Hay and David Kessler

- ❑ ချစ်သူချင်း လမ်းခွဲတာ၊ အိမ်ထောင်သည်တွေ ကွာရှင်းပြတ်စဲတာ၊ ချစ်ခင် မြတ်နိုးသူတွေ ဆုံးပါးသွားတာ ... အဲဒီလို ဆုံးရှုံးမှု တစ်ခုခု ဖြစ်တဲ့အခါ လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင် ခံစားကြေကွဲရတယ်၊ သက်သာရာ ရဖို့ ဘယ်လို ကုစားရတယ် ဆိုတာကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ဖို့ ဒီစာအုပ်ကို ရေးခဲ့ပါတယ်။

စာရေးသူများ၏မှတ်စု မှ

- ❑ လူတွေက ဆက်ဆံရေးတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေ ဘယ်လို အဆုံးသတ်သွားသလဲ ဆိုတာ သိကြတယ်။ လက်ထပ်ခြင်းက ကွာရှင်းခြင်းနဲ့ အဆုံးသတ်တယ် ဆိုတာ သိတယ်။ ဘဝတစ်ခု ဘယ်လို နိဂုံးချုပ်တယ် ဆိုတာတောင် သိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခု၊ လက်ထပ်ခြင်းတစ်ခုကို ဘယ်လို ပြီးပြည့်စုံအောင် လုပ်ရမလဲ ဆိုတာကော သိကြရဲ့လား။ ဘဝတစ်ခု ပြီးပြည့်စုံအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ သိကြသလား။

နိဒါန်း မှ

- ❑ ကိုယ့်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို မစာနာတတ်တဲ့သူတွေ တွေ့ရင် လူတွေက နာကြည်းတတ်ကြတယ်။ အခြားလူတွေက စာနာတတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မစာနာတတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို အစစ်အမှန် နားလည်အောင် လုပ်ရမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ဝေဒနာကို ကုစားနိုင်တဲ့သူဟာ ကိုယ်သာလျှင် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ဆုံးရှုံးမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အတွေးများကို ပြောင်းလဲခြင်း မှ

- ❑ ကိုယ့်ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဖန်တီးနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေး ရှိသွားပါပြီ။ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုယ်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ အခြားလူတွေက ကိုယ့်ရဲ့အတိတ်ကို ဖြည့်စွက်အောင်၊ ကဲ့ရဲ့အောင် ဟာကွက်ကြီး ပေးမထားပါနဲ့။ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တဲ့သူမျိုး ဖြစ်အောင် ရွေးချယ်ပါ။ ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ အသစ်ပဲ။ အသစ်တစ်ဖန် စတင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရှိပါတယ်။

ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကို လက်နည်းတစ်ခု ရင်ဆိုင်ခြင်း မှ

- ❑ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ သေဆုံးမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘဝ ပျက်သုဉ်းရတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေချင်ကြပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အချစ်တွေကို ပေးတတ်ဖို့၊ ဘဝ ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ ချန်ထားခဲ့ရမယ့်အရာမှန်း သိဖို့ သေခြင်းတရားက ကျွန်ုပ်တို့ကို သတိပေးပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်တဲ့သူတွေ သေဆုံးသွားတဲ့အခါ သူတို့ကို ဂုဏ်ပြုရင်း ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လက်ကျန်အချိန်တွေကို အကောင်းဆုံး အသုံးပြုနိုင်ဖို့ သတိပေးတဲ့ လက်ဆောင်မွန်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ချစ်ရသူတစ်ဦး ဆုံးပါးကွယ်လွန်ခြင်း မှ

- ❑ အိမ်မွေးအချစ်တော် ဆုံးရှုံးလို့ ပူဆွေးရတဲ့ သောကဟာ အချို့လူတွေ တွေးထင်ထားသလို အလွယ်တကူ ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို ပူဆွေးမှုမျိုးနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလို့ လူတွေက ယူဆနေတဲ့ကြားထဲမှာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးပြီး နေထိုင်ဖို့ ခက်လှပါတယ်။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရတာဟာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ကလေးတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက် မထားတဲ့၊ မျှော်လင့်ချက် မလိုတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်တယ် ဆိုတာ ပြသတတ်လို့ပါပဲ။

အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် ဆုံးရှုံးခြင်း မှ

- ❑ အလုပ်တစ်ခု ပြုတ်သွားတယ် ဆိုရင် အလုပ်ရှင်အတွက်တော့ ဒါဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ခွင်က ကိစ္စတစ်ခုပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ဖြုတ်ခံရတဲ့ အလုပ်သမားဘက်က ကြည့်တယ် ဆိုရင် ဒါဟာ လုံးဝ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ။ ကိုယ် လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကိုယ်ဟာ အင်မတန် အရေးပါအရာရောက်တယ်လို့ ယုံကြည်အောင် ညှို့ယူ သိမ်းသွင်းထားတယ်။ အမှန်တကယ်တော့ ကိုယ် မရှိလည်း ဒီအလုပ်တွေကို သူတို့ဘာသာ လုပ်နိုင်ပါတယ်လို့ မပြောခင် အချိန်အထိပါပဲ။

အခြားအချစ်များ၊ အခြားဆုံးရှုံးမှုများ မှ

WISDOM HOUSE

စာအုပ် ၂၄၂

ကိုယ့်နှလုံးသားကို
ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကုစားနည်း

ဒေါက်တာခင်စန်းမော်

WISDOM HOUSE

📞 ၀၉-၂၅၄၁-၄၈၅၆၊ ၀၁-၉၅၄၅၀၃၆၊ ၀၉-၄၃၀-၄၁၈၅၇

Wisdom House Publishing Facebook Page ကို

@wisdomhousepublishing ဖြင့် ရှာဖွေကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။

<https://www.facebook.com/wisdomhousepublishing/>

ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေး
ထုတ်ဝေသူ

ပုံနှိပ်သူ

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
အတွင်းအပြင်အဆင်
တည်းဖြတ်
အတွင်းဖလင်
တန်ဖိုး

နိုဝင်ဘာလ ၂၀၁၉ ခုနှစ်။

၅၀၀

ဦးမောင်မောင်

Wisdom House စာအုပ်တိုက် (မြ-၀၀၄၇၁)

အခန်း (၂၀၄)၊ တိုက် (၈၇၅-၈၇၆)

လက်ဝဲမင်းဒင်လမ်း၊ မေတ္တာညွန့်ရပ်ကွက်၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဦးတင်အောင်ကျော်

စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက် (မြ-၀၀၄၁၁)

အမှတ် (၁၄၇)၊ (၅၁)လမ်း (အထက်)

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ကိုကြီးဌေး

H. Lwin

အေးကျော်မင်း

ထက်အာကာကျော်

ကျပ် ၅၀၀၀

၀၀၀

ခင်စန်းမော်၊ ဒေါက်တာ

ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကုစားနည်း/ဒေါက်တာခင်စန်းမော် -
ရန်ကုန်။

Wisdom House စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၉။

မူရင်းအမည် - You Can Heal Your Heart

၂၂၂ - စာ ၁၅-၂ x ၂၂-၇ စင်တီမီတာ

(၁) ဒေါက်တာခင်စန်းမော် - ဘာသာပြန်သူ

(၂) ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကုစားနည်း (ပထမအကြိမ်)

လူဝီစ် ဟေး (Louise Hay)

ဆင်းရဲကြမ်းတမ်းသော ဘဝတွင် ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်ပြီး ၁၉၇၀ ပြည့်လွန် နှစ်များတွင် *Religious Science* ဘာသာကို စတင် ကျင့်ကြံခဲ့ပြီး စိတ်စွမ်းအားဖြင့် ရောဂါဝေဒနာ ကုသနည်းကို ဟောပြောပို့ချသူ ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကုစားခြင်း (*Heal Your Body*) ရောဂါကုထုံး စာအုပ်ငယ်ကို ပြုစုပြီး ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ထိုစာအုပ်ငယ်ကို ချဲ့ထွင် ရေးသား၍ *You Can Heal Your Life* စာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေသည်။ ယင်းစာအုပ်မှာ နယူးယော့ခ်တိုင်း ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ်စာရင်းတွင် စတင် ပါဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ၂၀၁၁ ခုနှစ်အထိ အုပ်ရေ သန်းပေါင်း လေးဆယ်ကျော် ရောင်းခဲ့ရသလို *50 Self-Help Classics* ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် စာရင်းတွင်လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

အေအိုင်ဒီအက်စ် ဝေဒနာရှင်များကို စိတ်ခွန်အားမြှင့်တင် ကုသပေးသော *Hay Rides* ပရိုဂရမ်ကို အောင်မြင်စွာ ဦးဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီးနောက် *Hay House* စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးကုမ္ပဏီကိုလည်း တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ၎င်းကိုယ်တိုင်၏ ဇာတ်ကြောင်းကို *You Can Heal Your Life* အမည်ဖြင့် ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။

ဒေးဗစ် ကက်ဆလာ (David Kessler)

စိတ်သောကဝေဒနာ ခံစားရမှုများနှင့် ပြန်လည် နာလန်ထူရေးကို အကြံပေးနေသော နာမည်ကျော် ပါရဂူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ် စိတ်သောက ဝေဒနာနှင့် ဆုံးရှုံးမှုများ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည့် ထောင်ပေါင်း များစွာသော သူတို့အား ပျော်ရွှင်မှု ပြန်လည်ရရှိစေရန် လေ့ကျင့်ပေးနေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ *On Grief and Grieving* နှင့် *Life Lessons* စာအုပ်များကို နာမည်ကျော် အယ်လစ်ဇဘက် ကူဗလာရောနှင့် တွဲဖက် ရေးသားခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်သူ နိဘယ်ဆုရှင် မာသာထရီစာကပင် ချီးကျူးခဲ့ရဖူးသည့် *The Needs of the Dying* စာအုပ်နှင့် *Visions, Trips, and Crowded Rooms: Who and What You See Before You Die* စာအုပ်တို့မှာ သူ၏ ရောင်းအကောင်းဆုံး စာရင်းဝင် စာအုပ်များ ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာခင်စန်းမော်

အဖ ဦးခင်မြင့်၊ အမိ ဒေါ်စန်းစန်းကြည်တို့မှ ရန်ကုန်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် မွေးမြူရေးဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ် (ရေဆင်း) မှ B.V.S ဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ ဟောင်ကောင်တွင် အဆင့်မြင့် ဆေးပညာနှင့် ခွဲစိတ်ပညာ သင်ယူခဲ့သည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ် ဒေသကောလိပ် ကျောင်းသူဘဝတွင်ပင် စာပေများ စတင် ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် တူဒေးစာအုပ်တိုက်မှ 'အိမ်မွေးခွေး ပြုစုစောင့်ရှောက်နည်း' စာအုပ် စတင် ထွက်ရှိသည်။ ကြည်ဇင်နှင်းအမည်ဖြင့် ရေးသားသော မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ အနက် တချို့ကို ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် 'နှင်းဆီရိုင်းတောကို ဖြတ်သန်းခြင်း' အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် 'တိရစ္ဆာန်များမှ လူကို ကူးစက်တတ်သော ရောဂါများ'စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆု (အသုံးချသိပ္ပံဘာသာရပ်)၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် 'အိမ်မွေးအချစ်တော်များ'စာအုပ်ဖြင့် ဆရာဝန်တင်ရွှေစာပေဆု၊ ၂၀၁၇ ခုနှစ်အတွက် 'စီးပွားရေးတစ်ခုမှ ရရှိသော သင်ခန်းစာ ၉၉ ချက်'စာအုပ်ဖြင့် ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်း ဘာသာပြန်စာပေဆုတို့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ယခုအခါ ဆောင်းပါး ၁၅၀၀ ကျော်၊ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုပညာရပ် ၁၁ အုပ်၊ စီမံခန့်ခွဲရေးပညာ ဘာသာပြန် လေးအုပ်၊ ကျန်းမာရေးပညာ သုံးအုပ်၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် နှစ်အုပ်တို့ ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ဘွဲ့ရပြီးသည်မှ ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း (မိုး တိရစ္ဆာန်ဆေးကုခန်း-အလုံ) တွင် ကုသခြင်း၊ ခွဲစိတ်ခြင်းများအပြင် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဟောပြောခြင်း၊ သုတေသန စာတမ်းများတင်သွင်း ဖတ်ကြားခြင်းနှင့် စာပေဟောပြောပွဲများတွင် ဟောပြောပေးခြင်း များ ပြုလုပ်သည်။ ထို့ပြင် MIE Company ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက် လျက်ရှိသည်။

မာတိကာ

❑ ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာ	က
❑ စာရေးသူများ၏မှတ်စု	၁
❑ ဒေးဗစ် ကက်ဆလာ၏ မိတ်ဆက်စကား	၃
❑ နိဒါန်း	၉
၁။ ဆုံးရှုံးမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အတွေးများကို ပြောင်းလဲခြင်း	၁၇
၂။ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းတို့ ပျက်စီးပြိုကွဲခြင်းနှင့် ထိုးဖောက်ကျော်လွှားခြင်း	၃၅
၃။ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ရင်ဆိုင်ခြင်း	၉၃
၄။ ချစ်ရသူတစ်ဦး ဆုံးပါးကွယ်လွန်ခြင်း	၁၂၉
၅။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် ဆုံးရှုံးခြင်း	၁၇၁
၆။ အခြားအချစ်များ၊ အခြားဆုံးရှုံးမှုများ	၁၈၃
၇။ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်တိုင် ကုစားပါ	၂၀၃
❑ နောက်ဆက်တွဲ	၂၁၇

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစာ

“ကျွန်မ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ ကျွန်မဆီကို အချိန်ကိုက် ရောက်လာတယ်”ဟု ဆရာမကြီး လူဝီး ဟေးက ပြောခဲ့ပါသည်။

ဆရာမကြီး၏ ‘ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကုစားနည်း’၊ ‘ကိုယ့်ကိုယ်တွင်းမှ ပါဝါစွမ်းအင်’၊ ‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်ပါ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကုစားပါ’ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်များကို ဘာသာပြန်ပြီးသောအခါ ဘဝမျက်နှာစာအသီးသီးတွင် အခက်အခဲ ကြုံနေကြရသော စာဖတ်ပရိသတ်တချို့က ကျွန်မကို ဆက်သွယ် မေးမြန်းလာပါသည်။

သူတို့၏ အခက်အခဲ ပြဿနာများကို ယုံကြည်စွာ ရင်ဖွင့်ပြောပြပြီး မည်ကဲ့သို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရမလဲ၊ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်များကို မည်သို့ ပြောဆိုသင့်သလဲ၊ အကောင်းမြင် သဘောထား ဖြစ်အောင် စကားလုံးများကို ဘယ်လို ရွေးချယ်ရမလဲဟု ဆစ်ဆစ်ပိုင်းပိုင်း မေးမြန်းကြသောကြောင့် ဆရာမကြီး၏ ပြောကြားချက်များကို နားလည်အောင် တတ်စွမ်းသမျှ ရှင်းလင်း ပြောကြားပေးရင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်နာကျင့်သုံးရာမှ ရရှိလာသည့် အကျိုးကျေးဇူးများကိုပါ ထပ်လောင်းဖြည့်စွက်ပေးခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် “သမီးချစ်သူက သမီးနဲ့ ချစ်နေရာက သမီး အစ်မကို ထပ်ကြိုက်တယ်၊ သမီးကို ပစ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ သမီးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထပ်တွဲတယ်၊ ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းတတ်တဲ့ သူနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ပေမဲ့ သမီးရဲ့ အချစ်ဦး သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မေ့မရဘူး၊ စွဲလမ်းတမ်းတနေတုန်းပဲ၊ သမီးရဲ့ နှလုံးသားတွေ ကွဲကြေကုန်ပါပြီ ဆရာမ

ရယ်၊ သူ ပြန်လာရင် သူ့ကို ပြန်လက်ခံမှာပဲလို့ တွေးထားပေမဲ့ သူက သမီးဆီ ပြန်မလာတော့ပါဘူး၊ သမီးမိဘတွေကလည်း အစ်မကို မဆူဘဲ သမီးကိုပဲ ဆူကြတယ်၊ သမီး ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟင်” ဟု နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ် သမီးကလေးက အားကိုးယုံကြည်စွာ ရင်ဖွင့်လာသောအချိန်မှာ ကျွန်မ အခက်တွေ့ရပါတော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို ကျွန်မ ကောင်းစွာ မသိသော်လည်း နှလုံးသားမှာ ခံစားရသည့် သောကပရိဒေဝနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ကုစားပေးလိုသော စေတနာ နိုးကြားလာစဉ် ဆရာမကြီး လူဝီ ဟေး၏ ‘ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ကိုယ် တိုင် ကုစားနည်း’ ဆိုသည့်စာအုပ်က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာ ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး ကုစားနည်းတချို့ကို အကြမ်းဖျင်း ပြောပြ ကူညီပေးလိုက်ပါသည်။

သို့သော် စာအုပ်ကို ဘာသာမပြန်ဖြစ်သေးဘဲ ဦးစားပေးရမည့် အလုပ်တာဝန်များကြားမှာ ရုန်းမထွက်သာဘဲ ရှိနေခိုက် ကျွန်မ၏ စာရေး သက် ကာလတစ်လျှောက်လုံး အနီးကပ် အားပေးဂုဏ်ယူခဲ့သော မေမေ သည် ထိုးဆေး ဓာတ်မတည့်မှုကြောင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာသည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်း တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဝင်လိုက်သကဲ့သို့ ပူ ပြင်းလောင်မြိုက်မှုကြောင့် အိပ်လည်းမအိပ်နိုင်၊ စားလည်းမစားနိုင် အလူး လူးအလို့မဲ့လို့မဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခဲ့ရသည်။ အသက်ရှင်ချိန်မှာ အလွန် တန်ဖိုးထားပြီး လိုလေသေးမရှိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သဖြင့် နောင်တရစရာ မရှိသော်လည်း စိတ်နာလန်ထဖို့ရာ အတော်ပင် အချိန်ယူခဲ့ရပါသည်။

လူတစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး အခက်အခဲများ ဖြစ်ကြ သော ဆက်ဆံရေး ဖျက်ပြားခြင်း၊ လမ်းခွဲခြင်း၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း၊ ချစ်ခင် သူ သေဆုံးခြင်း စသည့် ဆုံးရှုံးမှု အမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့ရသောအခါ ခံစား ရသည့် သောကပရိဒေဝကြောင့် အရာအားလုံးကို မေ့လျော့ပြီး ဝမ်းနည်း ပူဆွေး တဖြည့်ဖြည့် ဖြစ်တတ်ကြသည်မှာ လူသဘာဝပင် ဖြစ်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်၏ သောကပရိဒေဝ ဆိုသည်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းသာ သီးသီးသန့်သန့် ခံစားနိုင်သော စိတ်ခံစားမှု ဖြစ်လေရာ မိမိ ဝေဒနာကို ကုစားနိုင်သူမှာ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အခြားသူများ ထက် မျှီသိပ်ခံစားတတ်ပြီး မေ့ပျောက်ရန် ခက်ခဲလှသော စိတ်ထား ရှိ သည့်ကျွန်မကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း မိခင်ကြီး ဆုံးရှုံးသွား၍ ခံစားရသော ပူဆွေး သောကကို ကုစားရာတွင် ဤစာအုပ်သည် လမ်းပြပေးသည့် အလင်းရောင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အတွင်းစိတ်ဒဏ်ရာ သို့မဟုတ် နှလုံးသား

ဝေဒနာ ဆိုသည်မှာ မျက်စိနှင့် မမြင်နိုင်သော်လည်း နှင့်နှင့်နဲနဲ ခံစားတတ်လျှင် ခံစားတတ်သလောက် နက်ရှိုင်းလှပါသည်။

ထိုအခါမှ ဤစာအုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ရှုကာ လူ့ဘဝမှာ ကြုံရဆုံးရသည့် နှလုံးသား၏ နာကျင်ကြေကွဲမှုများကို အနာကင်းအောင် ကုစားနိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုရင်း ကြိုးကြိုးစားစား ဘာသာပြန်ဆိုလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မအတွက်လည်း “ကျွန်မ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ ကျွန်မဆီကို အချိန်ကိုက် ရောက်လာတယ်” ဆိုသည့် ဆရာမကြီးစကားက မှန်ကန်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို အကြမ်းဖျင်း ဖတ်ပြီး အကြံပေး ကုစားလိုက်သော အသည်းကွဲဝေဒနာရှင် သမီးကလေးသည် ပညာရေးဘက်မှာ ထူးထူးချွန်ချွန် ဖြစ်လာပြီး လှပရွှင်လန်း တက်ကြွသောဘဝမှာ ပျော်မွေ့နေနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘများနှင့် အဆင်ပြေလာကြောင်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ် သတင်းကောင်း ကြားသိရပါသည်။ ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိသတ်များ သည်လည်း နှလုံးသား၏ နာကျင် ခံစားမှုအပေါင်းတို့ကို ကိုယ်တိုင် ကုစားပြီး အနာ ကင်းမဲ့ကြပါစေဟု ဆန္ဒမွန် ပြုအပ်ပါသည်။

ဒေါက်တာခင်စန်းမော်

စာရေးသူများ၏မှတ်စု

ချစ်သူချင်း လမ်းခွဲတာ၊ အိမ်ထောင်သည်တွေ ကွာရှင်းပြတ်စဲတာ၊ ချစ်ခင် မြတ်နိုးသူတွေ ဆုံးပါးသွားတာ ... အဲဒီလို ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုခု ဖြစ်တဲ့အခါ လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်တောင် ခံစားကြေကွဲရတယ်၊ သက်သာ ရာ ရဖို့ ဘယ်လို ကုစားရတယ် ဆိုတာကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ဖို့ ဒီစာအုပ်ကို ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု ဆိုတာ ဘဝရဲ့ အခက်အခဲတစ်ရပ် ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကြေကွဲမှုဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ထိခိုက်နာကျင်မှုအပေါ်မှာ ထပ်ဆင့် လောင်းပေးလိုက်တဲ့ ဝေဒနာအတွေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ပူဆွေး ဝမ်းနည်း ဆုံးရှုံးမှုတွေထဲမှာ အချစ်နဲ့ နားလည်မှုတွေ ထည့်သွင်း ရောစွက်ပြီး စဉ်းစား ဆင်ခြင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ကိုယ့်ရဲ့ ဝမ်းနည်းမှုနဲ့ ခံစားကြေကွဲမှုတွေဆီမှာချည်း တွယ်ကပ်မနေဘဲ သောက ပရိဒေဝတွေကို ခံစား နားလည်နိုင်ဖို့ ဖြစ် ပါတယ်။

ဘဝမှာ သဘာဝအလျောက် တွေ့ကြုံရတဲ့ သောက ပရိဒေဝ ဆိုတာ ကုစားနိုင်တဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ အသိပညာက ဆုံးရှုံးမှုအကြောင်းကို မသိဘူး။ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုစီ စတင် တာရယ်၊ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုစီ အဆုံးသတ်သွားတာရယ်၊ အချစ် ဆိုတာ ထာဝရ တည်တံ့တယ် ဆိုတာရယ်ကိုပဲ သိတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့် တာက ဒီစာအုပ်မှာ ပါတဲ့ စာတွေကို ဖတ်ပြီးတဲ့နောက် စိတ်သက်သာရာ

ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကုစားနည်း

ရစေဖို့၊ ဖြေသိမ့်မှု ရစေဖို့၊ ရှေ့ဆက် လျှောက်လှမ်းရမယ့် ဘဝခရီး တစ်လျှောက်မှာ ငြိမ်းချမ်းမှု ရစေဖို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်။ ကျွမ်းကျင်သူရဲ့ အကူအညီ လိုအပ်နေတဲ့ကိစ္စတွေမှာ စာအုပ်ကိုချည်း အားကိုးနေလို့တော့ မရပါဘူး။

ကိုယ့်ရဲ့ ခံစားကြေကွဲမှုတွေကို အချစ်တွေ အများကြီးနဲ့ ကုစားနိုင်ပါ စေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။

လူစီးနှင့် ဒေးဗစ်

ဒေးဗစ် ကက်ဆလာ၏ မိတ်ဆက်စကား

ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အချိန်အများစုမှာ 'သောကပရိဒေဝ'နဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ နယ်ပယ်မှာပဲ ကျက်စားခဲ့တယ်။ ကံကောင်းထောက်မလို့ ဒီဘာသာရပ် အကြောင်း စာအုပ် ၄ အုပ် ရေးခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ ၂ အုပ်ကတော့ အဲလစ်ဇဘက် ကူဘလာ ရော့ (Elisabeth Kubler - Ross) နဲ့ တွဲပြီး ရေးခဲ့တာပါ။ သူဟာ လမ်းသစ်ထွင်သွားတဲ့စာအုပ် On Death and Dying ကို ရေးခဲ့သူ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ စိတ်ပညာ ပါရဂူ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဟောပြောပွဲတွေမှာ အမြဲလိုလို အမေးခံရတဲ့ မေးခွန်း တွေကတော့ "သောက ပရိဒေဝ ကုစားနည်းတွေကို ကွာရှင်းပြတ်စဲတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ သုံးလို့ ရသလား" တဲ့။ ပါတီပွဲတွေမှာတောင် ပူပူနွေးနွေး အဖော် ကင်းမဲ့သွားတဲ့လူတွေက တွေ့တာနဲ့ မေးတာပဲ။

"အခုပဲ လမ်းခွဲ ပြတ်စဲလိုက်ပြီးစမို့ ကူညီနိုင်မလား၊ ခင်ဗျားက သောက ပရိဒေဝတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး တော်တော် သိတယ် ဆို" တဲ့။

ဒါတွေဟာ လမ်းခွဲတာ၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲတာ၊ ဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်တာ တွေနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ကျွန်တော် လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို အမြဲ သတိပေးနေ သလိုပါပဲ။ တကယ်တော့ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုံးရှုံးတာဟာ ဆုံးရှုံးတာပဲ၊ ဝမ်းနည်းတာဟာ ဝမ်းနည်းတာပဲ။ လမ်းခွဲ ကြတာ၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြတာကြောင့် ခံစားရတဲ့ သောကတွေ၊ ကြမ်းမှုတဲ့ ဘဝတွေအကြောင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြားခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး လူစီး ဟေးအကြောင်း မကြာမကြာ ပြန်တွေးမိ တယ်။ သူဟာ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကုစားနည်း (You can

heal Your Life) စာအုပ်နဲ့ ကမ္ဘာ့ရောင်းအကောင်းဆုံး စာရင်းဝင် စာရေးဆရာမကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

လူဝိုးက ဒီလို အမြဲ ပြောတယ်။

“ကိုယ့်အတွေးတွေကို အမြဲ သတိထားပါ” တဲ့။

Vision, Trips and Crowded Rooms ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့စာအုပ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့ မိတ်ဆက်ပွဲတုန်းက ဟေးဟောက် (Hay House) ကွန်ပရက်မှာ တက်ရောက် စကားပြောဖို့ ဖိတ်ကြားခံရပါတယ်။ ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေကို လူဝိုးရဲ့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေး ကုမ္ပဏီက ထုတ်ဝေခဲ့တာ မှန်ပေမဲ့ အဲဒီနှစ်တွေအတွင်း လူဝိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ လူဝိုးနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့် ရဖို့ မျှော်လင့်ပြီး ဟောပြောပွဲအပြီးမှာ လူဝိုးနဲ့အတူ နေ့လယ်စာ စားကြမယ်လို့ စိစဉ်ထားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် စကား စပြောပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပရိသတ်က လှုပ်လှုပ်ရွှားရွှား ဖြစ်သွားတယ်။ လူတွေဟာ တစ်ယောက်ဘက် တစ်ယောက် လှည့်ပြီး တီးတိုး ပြောနေကြတယ်။ ဘာဖြစ်မှန်း မသိတော့ ကျွန်တော်က စကားဆက်ပြီး ပြောနေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်တွေ့ရတာကိုး။ လူဝိုးက လျှောက်လမ်းကနေ လှမ်းဝင်လာပြီး ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ လူတွေ သတိမထားမိအောင် တိတ်တဆိတ်ကလေး ဝင်လာပေမဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအင်တွေကို သူက သယ်ဆောင်လာခဲ့သလိုပဲ။

နေ့လယ်စာ စားကြတော့ လူဝိုးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရင်းနှီးနွေးထွေးပြီးသားလူတွေလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ သူက “ဒေးဗစ်၊ ငါ တစ်ခု တွေးနေတာ၊ ငါ ဘဝကူးတော့မယ့်အချိန် ရောက်ရင် ငါ့အနားမှာ မင်း နေပေးပါ” တဲ့။

“ကျွန်တော့်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာပါ” လို့ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သေခြင်းတရားတွေ၊ ကြေကွဲမှုတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်နေလို့ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူအများစုက တစ်ယောက်တည်း မသေချင်ကြဘူး။ သူတို့ရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းကို သူတို့အပေါ် စာနာနှစ်သိမ့်ပေးနိုင်တဲ့ သူ တစ်ယောက်ယောက်ရှေ့မှာ သက်သေအရာထားပြီး နေလို့ ရ မရ

သိချင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ နာမည်ကျော် သရုပ်ဆောင် အန်ထော်နီ ပါးကင်းက သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ရှိနေပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ ရောင်းအားအကောင်းဆုံး စာရေးဆရာစာရင်းဝင် မာရီယန် ဝီလီယံဆန် ကလည်း သူ့အဖေ ကွယ်လွန်ခါနီးအချိန်မှာ သူတို့နဲ့အတူ ရှိပေးဖို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ဆရာအလစ်ဇာတ် ကုဘလာရော နောက်ဆုံး ထွက်သက်အထိ အနားမှာ ကျွန်တော် ရှိနေခဲ့တယ်။

“ဘာရောဂါတွေ ဖြစ်နေသလဲ၊ ကျန်းမာရေး အခြေအနေနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ကျွန်တော် သိထားသင့်တာမျိုးတွေ ရှိနေသလား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

လူဝိုးက ဖြေတယ်။

“မရှိပါဘူး၊ ငါ အခု ၈၂ နှစ် ရှိပြီ၊ တတ်နိုင်သရွေ့ ကျန်းမာအောင် နေတယ်၊ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြည့်စုံအောင် နေတယ်၊ ငါ့ရဲ့ တကယ့်အချိန် အခါကို ရောက်ရင်လည်း ငါ့ရဲ့ ဘဝကူးခရီးကို ပြီးပြည့်စုံအောင် လုပ်ချင်တယ်”

ဒါဟာ လူဝိုးပါပဲ။

ကွန်ပရက်အချိန် အတောအတွင်းမှာ ‘တံခါးများကို ဖွင့်လှစ်ခြင်း’ (Doors Opening) ဆိုတဲ့ မှတ်တမ်းရှုပ်ရှင်ကို လူဝိုး ဖွင့်လှစ်ပေးရတယ်။ ဒီရှုပ်ရှင်ဟာ Hayrides ရဲ့ ကျော်ကြားလှတဲ့ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၈၀ နှစ်များက အေအိုင်ဒီအက်စ် ဝေဒနာရှင်တွေ သူတို့ရဲ့ ချစ်သူတွေနဲ့ အပတ်စဉ် ဗုဒ္ဓဟူးညတိုင်း စုဝေး တွေ့ဆုံကြတဲ့ အစည်းအဝေးတွေ အကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားတာပါ။ ဒါဟာ လူဝိုး ဟေးရဲ့ ကမ္ဘာနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ကမ္ဘာတို့ ပထမဆုံး ပေါင်းစည်းမိခြင်းပါပဲ။ ဗုဒ္ဓဟူးည အစည်းအဝေးတွေကို လူဝိုး ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ မသွားဖြစ်တဲ့အချိန်တွေမှာ သူ့ကိုယ်စား သွားပေးရတယ်။ ဘယ်လောက်တောင် ပီတိဖြစ်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။

မှတ်တမ်းရှုပ်ရှင်ထဲမှာ လူ ၃၅၀ ထက်မက ပါတယ်။ အေအိုင်ဒီအက်စ် ဝေဒနာရှင်တွေလေ။ အများစုက ယောက်ျားတွေ ဖြစ်ပြီး အမျိုးသမီးတချို့လည်း ပါတယ်။ AIDS ရောဂါကြီး ကူးစက်ပျံ့နှံ့ခါစ ကုထုံးတွေ ရှိမလာသေးခင် အစောပိုင်း ရက်တွေတုန်းကပေါ့။ လူအများစု အတွက်ကတော့ သူတို့ရဲ့ဘဝမှာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ဘေးဒုက္ခဆိုးကြီးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာ ဖြစ်တယ်။ အစည်းအဝေးကို လူဝိုး ရောက်လာတာနဲ့ အားလုံးရဲ့ အလယ်ဗဟိုမှာ ထိုင်ပြီး ဒါကို ဘေးဒုက္ခဆိုးကြီးလို့ မမြင်ရဘူး၊ ဒါဟာ ဘဝမှာ ပြောင်းလဲဖို့ အခွင့်အရေးပဲတဲ့။ ဒီလို တွေ့ဆုံပွဲ

ကြီးမှာ လူဝီက ကုစားတဲ့ စွမ်းအင်တွေကို အခန်းထဲ ရောက်လာအောင် ဖိတ်ခေါ်တယ်။ သနားစရာလူတွေ စုဝေးကြတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ပြောတယ်။ အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရတဲ့ တရားခံတွေအတွက် နေရာ မရှိဘူး။ ဒီစုဝေးပွဲကြီးဟာ စိတ်ဝိညာဉ်ကို အတွင်းကျကျ ကုစားဖို့ အခွင့်အရေး ရရှိစေပါတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အံ့ဩဖွယ် ညနေခင်းတွေကို ပြန်တွေးနေမိတယ်။ အခု နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်လောက် ကြာပြီးတဲ့နောက် လူဝီနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီအခန်းထဲမှာ အတူ ရှိနေခဲ့ကြပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘဝမှာ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ကြီးကျယ်လေးနက်တဲ့ အတိတ်က အဖြစ်တွေ ရောင်ပြန်ဟပ်လို့ပေါ့။ မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်ကား စလို့ နိဒါန်းတိုတိုကလေးတစ်ခု အပြီးမှာ လူဝီက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ် ကိုင်ပြီး မင်းလမ်းတစ်လျှောက် စတင် လမ်းလျှောက် ဝင်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့စိတ်ကူးကတော့ ထပ်ပြီး စကားတွေ ပြောကြမယ်၊ ဟိုတုန်း က အကြောင်းတွေ စားမြုံ့ပြန်မယ်၊ ရုပ်ရှင်ပြီးရင် ပြန်ဝင်သွားမယ်၊ မှတ် တမ်းရုပ်ရှင် ပြီးတော့မှ ပရိသတ်နဲ့ အမေးအဖြေကဏ္ဍကို ဆက်လုပ်ကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တံခါးဝ မရောက်ခင် လမ်းတစ်ဝက်မှာ သူက ရပ်လိုက်တယ်။

“အိုး ... ကြည့်ပါဦး”

လူဝီက ပြောတယ်။

“တွန်ပုံ မဟုတ်လား”

တွန်က ဟေးရိုက်ရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးပါ။ သူ ဆုံးသွားတာ ကြာပြီလေ။

“လူတိုင်းက ငယ်ရွယ်ကြသေးတယ်”

ကျွန်တော် ပြောမိတယ်။

“ခဏလောက် ထိုင်ကြည့်ရအောင်”

သူက လေသံသဲ့သဲ့ ပြောပြီး နောက်ဆုံးခုံတန်းမှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။

မှတ်တမ်းရုပ်ရှင် ပြီးဆုံးတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ခဲ့ကြတယ်။

ပြီးသွားတော့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ် အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ စင်မြင့်ဆီ လျှောက်လာတဲ့အခါ အမေးအဖြေ ကဏ္ဍ စတင်ပါတော့တယ်။

‘မကျန်းမာဘူး ဆိုတာ ဘာလဲ’၊ ‘တကယ်လို့ အတွေးတွေနဲ့ ကုစား နိုင်တယ် ဆိုရင် ဘာလို့ ဆေးတွေ သောက်ရမှာလဲ’၊ ‘ဘာကြောင့် သေရ မှာလဲ’၊ ‘သေခြင်း ဆိုတာ ဘာလဲ’။

အဖြေတိုင်းမှာ လူဝီက မကျန်းမာမှုနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အမြင်တွေ၊ သတင်း အချက်အလက်တွေကို ပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ကျွန်တော့်အတွေးတွေကို ရှုတ်တရက် ကြားဖြတ် ဝင် ပြောခိုင်းတယ်။ ဘာနဲ့ တူသလဲ ဆိုတော့ တင်းနစ်ကစားနေသလိုပဲ။ ဘော လုံး မြေမကျအောင် ကျွန်တော့်ဆီ တရစပ် ပို့လွှတ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ အမေးအဖြေ အစီအစဉ် ၁၀ မိနစ်ဟာ ၄၅ မိနစ်လောက် ကြာသွား တယ်။ တကယ်လို့ အချိန်သာ ပေးရင် နောက်ထပ် နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီမက ကြာနိုင်တယ်။ ဒီအချိန်လောက် ဆိုရင်တော့ ရပ်သင့်ပြီလို့ တွေးနေတုန်း လူဝီက ကြားကြားဝံ့ဝံ့ ကြေညာလိုက်ပါတော့တယ်။

“ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဒေးဗစ် ကက်ဆလာကို အနားမှာ ရှိနေပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်” တဲ့။

ပရိသတ်တွေက လက်ခုပ်ဩဘာတီးပြီး အားပေးကြပါတယ်။

ဒါဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တောင်းဆိုမှုပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်ထား ပေမဲ့ လူဝီကတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အသိပေးလိုက်ပြီ။ လူဝီရဲ့ ပါဝါ စွမ်းအင်၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု၊ ပွင့်လင်းမှုရဲ့ နမူနာပါပဲ။

အဲဒီညနေမှာ ဟေးဟောက်ရဲ့ အမှုဆောင်အရာရှိချုပ်လည်း ဖြစ်၊ ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဖြစ်တဲ့ ရိထရေစီက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

“လူဝီနဲ့ ကျွန်မတို့တောင် ရှင်တို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ပြောမိကြ သေးတယ်၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ စာရေးကြဖို့ပေါ့၊ ရှင်က သာမန် မြင်နေကျ တွေ့နေကျ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဝေမျှနိုင်တယ်၊ ပညာဉာဏ် နဲ့ ဆင်ခြင်မှုကို ပေးဝေနိုင်တယ်၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အတူတကွ ရေးသင့် တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး စိန်ခေါ်မှုတွေ ဖြစ်တဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေ ပျက်ပြားတာ၊ လမ်းခွဲတာ၊ ကွာရှင်းတာ၊ ချစ်သူ သေ ဆုံးတာ၊ အခြား ဆုံးရှုံးမှုတွေကြောင့် ထိခိုက်နာကျင်ရတာ၊ အိမ်မွေး အချစ်တော် ဆုံးရှုံးတာ၊ အင်မတန် သဘောကျတဲ့အလုပ်ကို လက်လွှတ်ရ တာ စတာတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ လူဝီရဲ့ ထိုးထွင်း သိမြင်ဉာဏ်ကိုတော့ ကျွန်တော် မှန်းဆရုံပဲ တတ်နိုင်ပါတယ်။

လူဝီရဲ့ ပညာသိ စကားလုံး ‘ကိုယ့်အတွေးတွေကိုပဲ အမြဲဂရုစိုက် ကြည့်ပါ’ ဆိုတာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်လာတယ်။ တကယ်လို့ လူဝီနဲ့ ကျွန်တော်သာ ဒီစာအုပ်ကို အတူ ရေးရရင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု၊ ဆုံးရှုံးမှုတို့တွေနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကူညီခဲ့တဲ့ အတွေးအကြံ

တွေ့ထဲမှာ လူဝီရဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကုစား နိုင်မယ့် အတွေးမျိုးတွေ ပေါင်းထည့်လို့ ရမှာပဲ။

စာအုပ်တစ်အုပ်ဟာ လူပေါင်း ဘယ်လောက်များများကို ကူညီနိုင်ပါ့ မလဲလို့ ကျွန်တော် တွေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းအရာကို လူဝီရဲ့ အနီးကပ် နေပြီး အတူတကွ ဆောင်ရွက်ရရင် ဘယ်လို နေမလဲ လို့လည်း တွေးခဲ့တယ်။ ကွန်ဖရင့်ရဲ့ အမေးအဖြေကဏ္ဍကနေ အဆက် အစပ် မရှိဘဲ အတူတကွ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်လိုက်တဲ့ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရရှိခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေထဲက အတွေးအမြင်တွေရယ်၊ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးချင်း စီရဲ့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှုတွေကို ထည့်သွင်း ပေါင်းစပ်ပြီး ပြည့်စုံအောင် ရေးသားထားပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ လူငယ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးရဲ့ ခရီးကတော့ စတင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒေးဗစ် ကက်ဆလာ

နိဒါန်း

အသည်းကွဲတယ် ဆိုတာ နှလုံးသား ဟင်းလင်းပွင့်သွားတာပါပဲ။ အခြေ အနေ အကြောင်းတရားက ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ ကိုယ် ချစ်တဲ့လူ တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်နေခွင့်၊ အတူ ရှိနေခွင့် အဆုံးသတ်သွားပြီ ဆိုတဲ့ အဖြစ်ဟာ ထိခိုက်ကြေကွဲရစေတယ်။ ချစ်သူ ဆုံးရှုံးတဲ့ နာကျင်မှုဟာ ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု၊ ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ခဏ တွေ့ခဲ့တဲ့ အဖြစ် အပျက် တစ်ခုသာပဲ ဖြစ်ပေမဲ့ နာကျင်ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာကတော့ ခဏ တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူက လမ်းခွဲတာဖြစ်ဖြစ်၊ ကွာရှင်းလိုက်တာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆုံးပါး ကွယ်လွန်သွားတာဖြစ်ဖြစ် သောက ပရိဒေဝမီး တောက် လောင်ပြီး အရာအားလုံးကို မေ့လျော့သွားတတ်တာ သဘာဝပါပဲ။ ဒါ ပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ထဲက ပါဝါစွမ်းအင်ကတော့ အသစ် ဖြစ်တည်မှုတွေ ကို ဖန်တီးပေးနိုင်စွမ်း ရှိနေပါသေးတယ်။

ပိုပြီးရှင်းအောင် ပြောရမယ် ဆိုရင် ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးတွေကို ပြောင်းပစ်ဖို့ ပြောနေတာပါ။ ကြေကွဲဝမ်းနည်း မှုကို ရှောင်ရှားဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝခရီး က ရှေ့ဆက်ရဦးမယ်လေ။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတိရစရာ တမ်းတစရာတွေကို အချစ်နဲ့ ထုံမွမ်းထားလိုက်ပါ။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေ၊ နောင်တ တရားတွေနဲ့ တဖြည့်ဖြည့် မတွေးစေချင်ပါဘူး။ အဆိုးဝါးဆုံး လမ်းခွဲမှု၊ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ကွာရှင်းပြတ်စဲမှု၊ လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ သေကွဲ ကွဲမှုတွေ ဖြစ်တာတောင်မှ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ စိတ်ကို

အောင်နိုင်လာပါလိမ့်မယ်။ နာကျင်တာ၊ ကြေကွဲတာတွေကို ငြင်းပယ်ဖို့၊
ဝေးရာကို ပြေးခွာဖို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒီလို လုပ်မယ့်အစား
ဒီအဖြစ်အပျက်ကို အတွေ့အကြုံတစ်ခုအဖြစ် လက်ခံလိုက်ပါ။ ရှေ့ဆက်
ရမယ့် ခရီးမှာ အဟန့်အတားတစ်ခု မဖြစ်စေနဲ့။ ကိုယ့်နဲ့ သူ ချစ်တယ်
ဆိုတဲ့ အခိုက်အတန့်ကလေးမှာပဲ ရပ်ထားလိုက်ပါ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတဲ့
နေရာမှာ မရပ်တန့်လိုက်ပါနဲ့။

အခုအချိန်ကတော့ တကယ် လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို စတင်ရတော့မယ့်
အချိန်ပါပဲ။ အာရုံစူးစိုက်ထားရမယ့် အဓိကအပိုင်းက သုံးခု ရှိပါတယ်။

၁။ ကိုယ့်ရဲ့ သောက ပရိဒေဝတွေကို ခံစားနိုင်အောင်
ကူညီခြင်း

တကယ်လို့ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်နေတယ် ဆိုရင် ထိခိုက်နာကျင် ခံစားရမှာ
အမှန်ပဲ။ ဒီခံစားမှုတွေကို အမြစ်ပါ မကျန်အောင် ဆွဲနုတ်ယူပေးမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်က နှလုံးသားရဲ့ နတ်ပြတင်း ဖြစ်နိုင်ပါ
တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ နာကျင်မှု၊ ထိခိုက်မှုတွေကို ကုစားနိုင်ရုံသာမက ကိုယ့်ရဲ့
ခံစားချက်တွေ အားလုံးကို အပြည့်အဝ နားလည် ခံစားပြီးမှ စွန့်ခွာ ဖယ်
ထုတ်ဖို့ စတင်မှာပါ။

အကြီးမားဆုံး ပြဿနာတစ်ခုကတော့ ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကို တွန်း
ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားထားတာ ဒါမှမဟုတ် လျစ်လျူရှုထားတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
ကိုယ့်ခံစားချက်တွေဟာ မှားယွင်းတယ်၊ အသေးအဖွဲ့ပဲ၊ လွန်လွန်းတယ်လို့
သတ်မှတ်ထားတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲက ထိခိုက် ခံစားမှု အများအပြားကို
အတင်း မှိုသိပ်ထားတယ်။ ဒေါသစိတ်ကို ဖိနှိပ် ချိုးနှိမ်ပြီး ဖုံးကွယ်ထား
တယ်။ ဒါတွေကို ကုစားနိုင်ဖို့ ဆိုတာ စွန့်ခွာ ဖယ်ထုတ်မှ ရမယ်။

သေဆုံးခြင်းနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ဖြစ်လာတဲ့ ဝမ်းနည်းဒေါသအကြောင်း
ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ လူ ဆိုတာ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါမဆို
ဒေါသထွက်တတ်တာချည်းပါပဲ။

သောက ပရိဒေဝကို အဆင့်ငါးဆင့် ခွဲပြပြီး နာမည်ကျော်ကြားလာတဲ့
အဲလစ်ဇဘက် ကတ်ဘလာရောက ဒီလို ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ဟာ ဒေါသထွက်လာတာကို သိတယ်။ ဒေါသတွေ ဆူပွက်ပြီး မိနစ်အနည်း
ငယ်အတွင်း ပြီးဆုံးသွားအောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။ သူက ဆက်ပြီး ပြော

ပါတယ်။ ဘယ်လိုဒေါသမျိုးမဆို ၁၅ မိနစ်လောက်နဲ့အထက် ကျော်သွား
ပြီ ဆိုရင် ဒေါသအဟောင်း ဖြစ်သွားပါပြီတဲ့။

စိတ်လှုပ်ရှားခံစားမှုတွေထဲမှာ ဒေါသ ဆိုတာ အရှိန်ညှိုးညှိုး တောက်
လောက်ပြီး အရှိန်အဟုန် မြင့်တက်တတ်တဲ့ သဘော ရှိတယ်။ အချစ်
တစ်ခု အဆုံးသတ်သွားတဲ့အခါ၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှု ဖြစ်လာတဲ့အခါ၊ ချစ်ခင်
သူ ဆုံးပါး ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့တွေမှာ ခံစားချက် မျိုးစုံ
ရောမြွမ်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီခံစားချက်တွေကို စားမြုံ့ပြန်ကြည့်
တာဟာ ကုစားဖို့အတွက် ပထမဆုံး ခြေလှမ်းပါပဲ။

၂။ အနာဟောင်းတွေ ပြန်ပေါ်လာအောင် တူးဆွခြင်း

ကိုယ့်ရဲ့ဆုံးရှုံးမှုဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အနာဟောင်းတွေကို ဖွင့်ကြည့်ဖို့ နတ်ပြတင်း
ပေါက်ပါပဲ။ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ သူတို့ကတော့ ထွက်
ပေါ်လာမှာပဲ။ တချို့ဆိုရင် ကိုယ်ကတောင် သတိမထားမိဘူး။ လမ်းခွဲရ
တော့မယ့်အချိန် ရောက်ရင် ဒီအတွေးမျိုး တွေးနိုင်တယ်။

‘သူ မနေတော့ဘူး ဆိုတာ ငါ သိသားပဲ’

ကွာရှင်းပြတ်စဲကြတဲ့အခါ-

‘ငါဟာ အချစ်နဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူးလေ’

ချစ်သူ ဆုံးပါးသွားတဲ့အခါ-

‘ငါ့အတွက် ဆိုရင် အဆိုးတွေပဲ အမြဲ ဖြစ်လာတယ်’

ဒီလို အဆိုးမြင် အတွေးတွေဟာ လတ်တလော ဆုံးရှုံးမှု အဖြစ်
အပျက်ကိုတောင် ကျော်လွန်ပြီး ရှေ့ခရီးအထိ ဆွဲဆန့်သွားနိုင်ပါတယ်။

အတိတ်ကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြန်သုံးသပ်တဲ့အချိန်ဟာ ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲမှုထဲက အကျိုးအမြတ် ရယူနိုင်အောင် ကူညီမယ့် အချိန်ပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ ဒါကိုပဲ တသသနဲ့ ထပ်တလဲလဲ တွေးနေရတာ နာကျင်စရာ
ကောင်းတယ်။ ဘာမှလည်း ဖြစ်မလာဘူး။ ကုစားဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မပါဘဲ
အတိတ်ကို ပြန်ကြည့်တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။

ဒီလို အဆိုးမြင်တဲ့အတွေးတွေ ဘယ်က စတင် ဖြစ်ပေါ်လာတာလဲ။
အဖြေကတော့ ရှင်းပါတယ်။ အချစ်နဲ့ မကုစားခဲ့တဲ့ အတိတ်ကာလက
စတင်ခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် အတိတ်က ဒဏ်ရာတွေ၊ အဆိုးမြင်အတွေး
တွေအပေါ် မီးမောင်းထိုးပြီး ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ၊ ကရုဏာတွေနဲ့ ကုစား
ကြရအောင်။

၃။ ဆက်ဆံရေး၊ အချစ်၊ ဘဝတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အပျက်အတွေးတွေကို ပြောင်းလဲပစ်ခြင်း

ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့အခါတိုင်း ကိုယ့်ရဲ့ လက်ရှိအတွေးတွေကို အသုံးပြုပါ။ ဒီအတွေးဟာ အကောင်းဆုံး အတွေး ဖြစ်ရမယ်။ ဒါတောင် အချို့ အတွေးက အပျက်အတွေး ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ ဒါကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြည့်ရင် ဒီအတွေးတွေဟာ ကလေးဘဝက ဒဏ်ရာတွေရဲ့ အရောင်ခြယ်မှု၊ အတိတ်ကာလ ဆက်ဆံရေးဆီက ထိခိုက်ခံစားမှုတွေကြောင့် ပေါ်ထွက်လာတာပါ။

မကောင်းမြင် အတွေးတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ မိဘတွေ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခြားလူတွေဆီက ပုံတူ ကူးလာတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလူတွေဟာ သူတို့ဘဝမှာ တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးတွေ လုပ်ခဲ့သလို အဆိုးမြင် အတွေးတွေကိုလည်း သယ်ဆောင်လာတတ်ပါတယ်။ ဒီအတွေးတွေကို ထပ်တလဲလဲ တွေးနေတာနဲ့အမျှ ဒီအတွေးတွေဟာ လက်ရှိအချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောနေမိတဲ့ စကားလုံးတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အတွေးဟောင်းတွေကို သယ်လာတယ်။ အဆိုးမြင် စကားလုံးတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ဆုံးရှုံးမှုအသစ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။

ကိုယ်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးရတဲ့သူ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အခါ ကိုယ့်မှာ အချစ်တွေ၊ အကြင်နာတွေ မရှိတဲ့သူလို မညာမတာ ပြောတတ်ကြတာ အဲဒါကြောင့်ပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်တယ်။ လူစုလူဝေးဆို ရောင်တယ်။ သနား ကရုဏာနဲ့ ပြောကြတာမျိုး မလိုလားဘူး။ အခု ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ခံစား နာကျင်မှုတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်တယ်လို့ ယူဆမယ်။ ဒီသံသရာစက်ဝိုင်းကို ဘယ်လို ဖောက်ထွက်မလဲ။

အကောင်းမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေရဲ့ အရေးကြီးပုံကို ဆက်လက်လေ့လာဖတ်ရှုပါ။ အဆိုးမြင် အတွေးတွေအပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေကို လေ့လာပါ။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေကို ကုစားဖို့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေရဲ့ စွမ်းအင်

အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ အကောင်းမြင်အစွဲ ဒါမှမဟုတ် အဆိုးမြင် အစွဲတွေကို ထပ်ဆင့် တွန်းအားပေးတဲ့ ကြွေးကြော်ချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အမြဲ ပြောဖြစ်နေတဲ့ မကောင်းမြင် အတွေးတွေ

ကို ပိုပြီးသတိပြုမိအောင်၊ အကောင်းမြင် အတွေးတွေကို ညင်ညင်သာသာ ဆွဲသွင်းပြီး အစားထိုးဖြစ်အောင် အားပေး တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။ ကိုယ့်အတွေးထဲမှာ တစ်ခုခုကိုတော့ အမြဲ ပြောနေမှာပဲ။ ကိုယ့်အတွေးက အပျက်အတွေးတွေ ဆိုရင်တော့ မကောင်းတာတွေကို ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်နေသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို အကောင်းမြင် အတွေးတွေ အစားထိုးစေချင်ပါတယ်။ စပြီး သုံးခါစမှာတော့ ဒီအကောင်းမြင် အယူအဆတွေဟာ အမှန်တကယ် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ဆက်သွားပါ။

ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုတွေကို ဖယ်ရှားနိုင်အောင် ဒါမှမဟုတ် လျော့ပါးသွားအောင် ကြိုးစားဖို့ ကြောက်ချင် ကြောက်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားနဲ့ ကင်းကွာနေတာမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကြေကွဲမှုက ကိုယ်ခံစားဖို့သာ ဖြစ်ပေမဲ့ အကောင်းမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေက ကိုယ့်ရဲ့ ဝေဒနာတွေကို အဝေးရောက်အောင် ဖယ်ရှားနိုင်တယ်။

ဒါအပြင် ကိုယ့်ရဲ့ ဝေဒနာအဟောင်းတွေ၊ မကောင်းမြင်အတွေးပုံစံတချို့ကိုလည်း ကုစားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်မှာ အခု ဒုက္ခရောက်တဲ့ ခံစားချက်တွေ မရှိတာတောင်မှ ကိုယ့်ရဲ့ အဆိုးမြင် အယူအဆတွေဟာ မမှန်ကန်ပါဘူး။

လူအများစုရဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ မကောင်းမြင် အယူအဆတွေကို ထပ်တလဲလဲ ပြောနေမိတတ်တယ်။ ထိခိုက်နာကျင်တဲ့အချိန်မှာ ဒီအတွေးတွေက ထပ်ပြီး နှိပ်စက်တယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး အောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်စေချင်တဲ့ အဓိက ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်တစ်ခုကတော့ အဆိုးမြင် အတွေးတွေကို အကောင်း ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းရှာဖွေဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လာမယ့်အခန်းတွေမှာ ပါတဲ့ အကောင်းမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အတွေးအကြံတွေအတိုင်း အသုံးပြုဖို့ လုပ်ရမယ်။ ကိုယ့်အတွေးပုံစံ၊ ကိုယ့်အစွဲ၊ ကိုယ့်အမြင်တွေအတိုင်း အသုံးပြုပါ။ မကောင်းမြင်အတွေးတွေ လုံးဝ မလုပ်မိအောင် သတိထားပါ။ အချို့ ပြောဆိုချက်တွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အတိတ်က အနာဟောင်းတွေကို ကျေပျက်စေအောင် ကူညီပေးတယ်။ လက်ရှိအတွေးနဲ့ အစားထိုးလိုက်တော့ ချစ်မေတ္တာတွေနဲ့ လုံးဝ ကုစားနိုင်ပြီပေါ့။

ဆုံးရှုံးမှု ကြံပြီးနောက် ဘဝရဲ့ ဆုလာဘ်

လူတွေက ဆက်ဆံရေးတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေ ဘယ်လို အဆုံးသတ်သွားသလဲ ဆိုတာ သိကြတယ်။ လက်ထပ်ခြင်းက ကွာရှင်းခြင်းနဲ့ အဆုံးသတ်တယ် ဆိုတာ သိတယ်။ ဘဝတစ်ခု ဘယ်လို နိဂုံးချုပ်တယ် ဆိုတာတောင် သိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခု၊ လက်ထပ်ခြင်းတစ်ခုကို ဘယ်လို ပြီးပြည့်စုံအောင် လုပ်ရမလဲ ဆိုတာကော သိကြရဲ့လား။ ဘဝတစ်ခု ပြီးပြည့်စုံအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ သိကြသလား။ ဒါဟာ ဘဝဆိုတဲ့ ခရီးရှည်ကြီးမှာ သင်ကြားပေးနိုင်တဲ့ အခြားရှုထောင့်တစ်ခုလို့ မြင်ပါတယ်။ ဆုံးရှုံးမှု ကြံပြီးတဲ့နောက် မျှော်လင့်မထားတဲ့ လက်ဆောင်မွန်တွေကို ရတတ်ပါတယ်။

ဒါတွေဟာ ကိုယ့်အတွက် တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ အယူအဆအသစ်တွေ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ အမှန်ကတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ အားလုံး၊ ဆက်ဆံရေးတွေအားလုံး ထာဝရ မတည်မြဲနိုင်ပါဘူး။ တချို့က တစ်လ၊ တချို့က တစ်နှစ်၊ တချို့က ဆယ်နှစ်လောက်ပါပဲ။ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ကြာတဲ့ အချစ်ရေးတစ်ခုကို ငါးနှစ်လောက်တော့ ကြာသင့်တာပေါ့လို့ ကြေကွဲနိုင်တယ်။ ဆယ်နှစ်လောက် လက်တွဲခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုဟာ ၂၅ နှစ်လောက် ခိုင်မြဲသင့်တာပေါ့လို့ ပူဆွေးမယ်။ လက်ထပ်ခြင်း ဆိုတာကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ လက်ထပ်ခြင်းတစ်ခုဟာ ကွာရှင်းခြင်းနဲ့ အဆုံးသတ်တာကို အောင်မြင်မှုတစ်ခုလို့ တွေးနိုင်မလား။ တကယ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ သူကော ကိုယ်ကပါ ကွာရှင်းဖို့ လိုလားတယ် ဆိုရင် ဒါဟာ အကောင်းမွန်ဆုံး အဆုံးသတ်တစ်ခုပဲပေါ့။

ဘဝတစ်ခု အဆုံးသတ်တဲ့အခါမှာတောင် စည်းချက်မှန်တဲ့ သဘောတွေ ရှိတယ်။ ဒါဟာ ဝမ်းနည်းစရာတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူနဲ့ အချိန်ကြာကြာ အတူရှိနေချင်တာ လူသဘာဝပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝတစ်ခုအတွက် လိုအပ်ချက်က နှစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ မွေးနေ့ရယ်၊ သေနေ့ရယ် ဒါပဲ။ လူသားတွေအားလုံးဟာ ဘဝဇာတ်လမ်း ရုပ်စုံတွေမှာ ကိုယ်တိုင် ပါဝင် ကပြ အသုံးတော်ခံနေကြရတာ။ အဲဒီလို ကပြရင်းပဲ လူလောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ မိဘ မောင်နှမ ချစ်သူခင်သူတွေနဲ့ ကိုယ်တို့ကြားက သံယောဇဉ်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားချင်တယ်။ အမှတ်တရတွေကို သိမ်းဆည်းထားချင်တယ်။ နာကျင်မှုတွေကို လျော့ပါးသွားချင်တယ်။

အခန်း (၁) မှာ ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အတွေးတွေကို စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ အစပြုထားတယ်။ လမ်းခွဲပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်အတွေးက ဘာတွေလဲ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခု အဆုံးသတ်တဲ့အခါ ဘယ်လို ခံစားရသလဲ။ ချစ်သူတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရင် ဘယ်လို တုံ့ပြန်သလဲ။ ဒီမေးခွန်းတွေကို ဖြေပြီးတဲ့အခါ ကိုယ့်အတွေးတွေကို ပြောင်းလဲဖို့ ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အခန်း (၂) မှာ ဆက်ဆံရေးတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ စပ်လျဉ်းပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်တဲ့အချိန်မှာ တချို့က လမ်းခွဲပြီးခါစ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ တချို့က ကွာရှင်းပြီးခါစ ဖြစ်နိုင်တယ်။ တချို့က ပူပူနွေးနွေး မုဆိုးဖို့၊ မုဆိုးမ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်။ လက်ရှိအခြေအနေက ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ ဒီအခန်းကို ဖတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ လက်ထပ်ခြင်းတိုင်း၊ ကွာရှင်းခြင်းတိုင်းရဲ့ အစမှာ ချစ်ခြင်းတစ်ခုနဲ့ စတင်ခဲ့လို့ပါပဲ။ သေဆုံးခြင်းတွေကလည်း ချစ်ခြင်းနဲ့ပဲ ပတ်သက်တယ်။

အခန်း (၃) ကတော့ ကွာရှင်းမှုကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုတွေကို အဓိက စုစည်းဖော်ပြထားတယ်။

အခန်း (၄) က ချစ်သူ ဆုံးပါးလို့ ပူဆွေးရတဲ့ သောကအကြောင်းပါ။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကို ချစ်ခြင်းတစ်ခု အစပြုတဲ့အခန်း၊ သေဆုံးခြင်းနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အခန်းတွေ ဖတ်ဖို့ အကြံပေးချင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ လမ်းခွဲမှုတိုင်း၊ ကွာရှင်းမှုတိုင်းဟာ အခြေအနေ အဆင့်တစ်ခုစီမှာ အဆုံးသတ်သွားတာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။

နောက်ထပ် ကျန်တဲ့ အခန်းတွေကတော့ လူတွေရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုပုံစံ အမျိုးမျိုးကို လေ့လာဆန်းစစ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်မွေးအချစ်တော် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဆုံးရှုံးတာ၊ အလုပ် ပြုတ်တာ၊ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျတာတွေ ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်အပေါ်ယံ အလွှာမှာ မမြင်မတွေ့ရပေမဲ့ အတွင်းကျိတ်ပြီး ပူဆွေးသောက ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ကုစားဖို့ နည်းလမ်းတွေလည်း ပါတာပေါ့။ တချို့က ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ခဲ့လို့ ဝမ်းနည်းတာ၊ တချို့က ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်လို့ ကြေကွဲရတာမျိုး။

နောက်ပိုင်းစာမျက်နှာတွေကတော့ အတွေးသစ်တွေ ပါပါတယ်။ နှလုံးသားကို နွေးထွေးစေတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ အခြေအနေတစ်ခုချင်းစီ အတွက် ခွန်အားရှိတဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေ ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းတွေက လူတွေရဲ့ အစစ်အမှန် အတွေ့အကြုံတွေ ဖြစ်ပြီး သူတို့ ရင်ဆိုင်

ရတဲ့ အခက်အခဲနဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ ဘဝသင်ခန်းစာတွေကို ရွေးချယ် ဝေမျှထားတာပါ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရင်းခံဆန္ဒကတော့ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘာတွေနဲ့ ရင် ဆိုင်ရတာပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်တိုင် ကုစားနိုင်တယ် ဆိုတာ သိဖို့ပါပဲ။ လူတိုင်းဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ဘဝနဲ့ ထိုက်တန်တာမို့ ကုစားမယ့် နည်းလမ်းစဉ်ကို အတူတကွ စတင် ကြပါစို့။

လူစီးနှင့် ဒေးဗစ်

အခန်း (၁)

ဆုံးရှုံးမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အတွေးများကို ပြောင်းလဲခြင်း

လမ်းခွဲတာ၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲတာ၊ ဆုံးပါးသွားတာတွေအပေါ်မှာ လူတွေက ဘာမှ ထိန်းချုပ်လို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရာတွေ ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း လူ တွေရဲ့ အတွေးကိုတော့ လုံးဝ ကိုင်တွယ် ထိန်းချုပ်လို့ ရပါတယ်။

အခန်း (၁)
ဆုံးရှုံးမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အတွေးများကို ပြောင်းလဲခြင်း

လူဝီနဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးဖို့ ဆန်ဒီရေဂိုကို ကားမောင်းသွားတုန်း ကပေါ့။ သူ့ကို တွေ့ရင် ဘယ်လို မေးခွန်းမျိုး မေးရမလဲလို့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တွေးခဲ့ပါတယ်။ လူဝီက ‘အတွေးတွေဟာ အရာရာကို ဖန်တီးတယ်’ ဆိုတဲ့ အယူအဆကြောင့် ထင်ရှား ကျော်ကြားတဲ့သူပါ။ ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ဒီအတွေးကို ဘယ်လို အသုံးပြုနိုင်မလဲ။

ကျွန်တော်ဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ကျိုးပျက်တဲ့အကြောင်းကို တွေးခဲ့တယ်။ ချစ်တဲ့သူ ဆုံးပါးသွားလို့ ဆုံးရှုံး ကြေကွဲရတာကို တွေးခဲ့တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ခင်ပွန်း ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားလို့ ပူဆွေးရတဲ့ သူငယ်ချင်း အရင်းအချာ တစ်ယောက်ကို အမှတ်ရမိတယ်။ ဒီအခြေအနေတွေအပေါ် လူဝီက ဘယ်လို ထင်မြင်ချက် ပေးမလဲလို့ ကြားချင်နေမိတယ်။

လူဝီဟာ အတွေးသစ် လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ‘ရုပ်ပိုင်း မကျန်းမာမှုတွေဟာ စိတ်ထဲက ခံစားမှုတွေနဲ့ အတွေးပုံစံတွေကြောင့် ဖြစ်လာရတာ’ ဆိုတဲ့ ဆက်သွယ် မှုကို ပထမဆုံး မိတ်ဆက်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အဆိုးဝါးဆုံး အခက်အခဲတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး လူဝီရဲ့ ပညာဉာဏ်၊ အတွေ့အကြုံ၊ ထိုးထွင်းသိမြင်မှုတွေကို မေးရတော့မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ဘာသာရပ်နဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ စာအုပ် လေးအုပ် ရေးပြီး တာတောင်မှ ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသေးတယ်။ အရိုးသား

ဆုံး ပြောရရင် ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းသမျှ အရာရာတိုင်းကို ဘယ်သူ သိနိုင် မှာလဲ။

လူဝီဟာ စာအုပ်တွေ အများကြီး ရေးခဲ့ပြီးပြီ။ တရားထိုင်တာတွေ အများ ကြီး လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီလို အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းအရာပေါ်မှာ လူဝီရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အမြင်ကို မျှော်လင့်စောင့်စား စိတ်စောနေမိခဲ့ပါတယ်။

လူဝီရဲ့ ကွန်ဒို တိုက်ခန်းရှေ့မှာ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း နှိပ်ပြီး မကြာခင် သူက နွေးနွေးထွေးထွေး ပွေ့ဖက် ဆီးကြိုပြီး အိမ်ထဲကို ဖိတ်ခေါ်သွားတယ်။ သူ့အိမ်ဂေဟာရဲ့ အခင်းအကျင်းကို လိုက်ပြတယ်။ ချက်ချင်းလိုလို ခံစားမိတာက သူ့အိမ်ဟာ အင်မတန် အံ့ဩစရာကောင်းအောင် လှပတဲ့အိမ်ပဲလို့။ ကမ္ဘာအရပ် ရပ်ကို လှည့်လည် သွားလာရင်း သူ စုဆောင်းထားတဲ့ မွေးပွဲကော်လောနဲ့ ဇိမ်ခံ ပစ္စည်းတွေ၊ အမှတ်တရ ပစ္စည်းတွေဟာ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားပြီး လူဝီ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီးနဲ့ အင်မတန် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်လှ တယ်လို့ ခံစားမိတယ်။

သူ့အိမ် ပြတင်းပေါက်တွေကတစ်ဆင့် မြင်ရတဲ့ ရှုခင်းတွေကို ရင်သပ်ရှုမော ကြည့်မဝ ဖြစ်နေတုန်း သူက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ပြောတယ်။

“နေ့လယ်စာ စားရင်း ပြောကြမလား၊ ဒီလမ်းထောင့်မှာ တကယ် ကောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်”

ခဏကြာတော့ စန်ဒီရေဂိုမြို့ရဲ့ လမ်းတွေပေါ်မှာ လူဝီ ဟေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လက်ချင်း တွဲပြီး လမ်းလျှောက်နေကြတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထိခိုက် နာကျင်ရဆုံး ဘာသာရပ်တစ်ခုအကြောင်းကို ထမင်းစားရေသောက် ကိစ္စလို ဆွေးနွေးနေကြ လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်တာနဲ့ စားပွဲထိုးတွေရဲ့ မျက်နှာဟာ လူဝီ ရောက်လာလို့ ဖြာခနဲ လင်းသွားတယ်။

“ဒီက အစားအသောက်တွေ ကြိုက်ပုံ ရတယ်နော်”

လူဝီက ဝန်ခံပါတယ်။

အစားအသောက်တွေ မှာပြီးတာနဲ့ အသံသွင်းစက်ကို ထုတ်လိုက်ပါတယ်။

“လူဝီ ... ကျွန်တော်ဟာ ဆုံးရှုံးမှု၊ ပူဆွေးမှုတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ဆေးပညာ ရှုထောင့်၊ စိတ်ပညာရှုထောင့်၊ စိတ်လှုပ်ရှားခံစားမှုဆိုင်ရာ ရှုထောင့်တွေကနေ အမျိုးမျိုး ရေးခဲ့ဖူးပါပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ချင်းစီမှာ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ရှုထောင့်တွေကိုလည်း ထည့်သွင်း စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်ဆိုင်ကို ရောက်သွားတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် ဒီလို တွေးမိတယ်။ လမ်းခွဲတာ၊ ကွာရှင်း

တာ၊ သေဆုံးတာ၊ အခြား ဆုံးရှုံးတာတွေအကြောင်းကို စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရှုထောင့်ကနေ ထဲထဲဝင်ဝင် ရေးရရင် ပိုကောင်းမှာပဲလို့၊ ဒါကြောင့် စိတ်ဝိညာဉ် ပိုင်းဆိုင်ရာ ရှုထောင့်နဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ကနဦး အတွေးကလေးတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပေးပါ။

“ကိုယ့်အတွေးတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝအတွေးအကြံတွေကို ဖန်တီးတယ်။ ဒီ အဓိပ္ပာယ်က ကိုယ် အကောင်းတွေချည်း တွေးရင် ဆုံးရှုံးမှုတွေ မဖြစ်ဘူး။ ပူဆွေး မှုတွေ မဖြစ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ အတွေးတွေဟာ ဆုံးရှုံးမှုရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးကို ရုပ်လုံးဖော်ပေးတယ်”

သူက ဆက်ပြောပါတယ်။

“ဒေးဗစ် ... ပူဆွေး သောကတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး လူတစ်ဦးချင်းစီမှာ မတူ ညီတဲ့ အတွေးအကြံတွေ ရှိကြတယ်လို့ မင်း ပြောခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာကြည့်ရအောင်”

ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ခင်ပွန်း ဦးနှောက်သွေးကြောပေါက် ပြီး ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူဝိုးက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ဘာမှ မပြောလို့ အံ့အားသင့် ရတယ်။

“သူ့အတွေးတွေကို ပြောပြပါ။ ငါတို့အားလုံးဟာ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုတွေ အတွက် မတူညီတဲ့ အတွေးတွေ ကိုယ်စီ ရှိကြတယ်။ သူ့အတွေးက အဓိက အချက်ပဲ”

ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် ချောင်ပိတ်မိနေတယ်။

“သူ ဘာတွေ တွေးနေသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ”
ဒါပေမဲ့ ဘာကို ရည်ညွှန်း ပြောနေသလဲ ဆိုတာ လူဝိုး ချက်ချင်း သဘော ပေါက်သွားတယ်။

“အိုး ... သူ့ရဲ့ စကားလုံးတွေ၊ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေဟာ သူ့အတွေးတွေကြောင့် ရောင်ပြန်ဟပ်တာပဲ”

လူဝိုးက ကျွန်တော့်လက်ဖမိုးကို သူ့လက်ဖဝါးနဲ့ အုပ်ကိုင်ပြီး ပြုံးတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတွေကို ပြောပြပါ”

“အိုကေ ... သူ ပြောတတ်တဲ့ အချို့စကားတွေကတော့ ‘ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ် လို့ မယုံဘူး၊’ ‘ဒုက္ခတွေချည်း ဖြစ်နေတာပဲ၊’ ‘နောက်ထပ် မချစ်နိုင်တော့ဘူး’ တဲ့”
လူဝိုးက-

“ကောင်းပြီ ... သူက အများကြီး ပြောပြနေတာပဲ၊ ‘ငါဟာ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မချစ်နိုင်တော့ဘူး’ တဲ့၊ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ ဘယ် လောက် အရေးကြီးသလဲ ဆိုတာ မင်း သိတာပဲ၊ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေ ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောတဲ့ စကားတွေဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာတွေ ပြောသလဲ လို့ စဉ်းစားကြရအောင်၊ ‘နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မချစ်နိုင်တော့ဘူး’ တဲ့၊ ဒီ စကားက အဖြစ်မှန်ကို ဖန်တီးပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုအရေးကြီးတာက သူ့ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို ကိုယ်စားပြုတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထိခိုက် နာကျင်မှုက တစ်ခုသော အရာပဲ၊ ငါတို့ရဲ့ အတွေးတွေက ခံစားမှုကို ထပ်ဆင့် ပေါင်းထည့်လိုက်တာ၊ သူ့ရဲ့ နာကျင် မှုတွေကို ကျော်လွန်ပြီး သူဟာ ဘယ်တော့မှ ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ခံစားနေ တာ၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အခြားနည်းလမ်းတွေနဲ့လည်း ပွင့်ထွက်နိုင်တယ်၊ သူ့စကားရဲ့ နောက်ကွယ်က အစွဲတွေကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် တူးဆွတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အခြားအတွေးတွေကတော့ ဒါတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်-

ငါဟာ ငါ့ဘဝမှာ ခိုင်မြဲတဲ့အချစ်နဲ့ တွေ့ရတယ်။

ငါ့ခင်ပွန်းအပေါ် ချစ်တဲ့ အချစ်ဟာ ထာဝရ တည်မြဲတယ်လို့ ငါ ယုံတယ်။

ငါ့ခင်ပွန်းနဲ့ သူ့အပေါ် ချစ်တဲ့စိတ်ကို တွေးလိုက်ရင် ငါ့ရင်တွေ ခုန်လာတယ်”

မြန်မြန် နားလည်ချင်သူတွေ၊ အသက်ရှည်ရှည် နေချင်သူတွေ ဒီလို ပြောရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော်က ဖြည့်စွက်လိုက်တယ်။

ငါဟာ အချစ်သစ်တွေကို ကြိုဆိုတယ်။

ငါ အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ချစ်ခြင်းမေတ္တာအမျိုးမျိုးကို တွေ့ကြုံရ လိမ့်မယ်။

လူဝိုးက ရှေ့ကို ကိုင်းပြီး ဒီလို ပြောပါတယ်။

“ဒီစကားတွေကို သူတို့ရဲ့ချစ်သူ ဆုံးရှုံး ကွယ်လွန်သွားမှ ပြောဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းခွဲပြီးတဲ့နောက်၊ ကွာရှင်းပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း ပြောရမယ်၊ ဒီရှုထောင့်တွေ အားလုံးကို သေသေချာချာ လေ့လာကြရအောင်”

လူဝိုးနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောနေတုန်းမှာ ကျွန်တော် တွေးနေမိတယ်။ အမြဲတမ်း အဆိုးမြင်လမ်းကြောင်းက လျှောက်လှမ်းနေသူတွေ ဘယ်လို နေပါ့မလဲလို့၊ ဒါပေ မဲ့ သူတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေကို အကောင်းဆုံး အဆုံးသတ်ပြီး ကောင်းမွန်တဲ့ဘဝ ကို ရှာဖွေနေသူတွေလည်း ရှိနေကြပါတယ်။ ဥပမာ ပြရရင် ဒါရင်နဲ့ ဂျက်ဆီကာ

တို့ စုံတွဲပေါ့။ ဒါရင်အတွက် ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု ဆိုတာ မိဘနဲ့ မိသားစုတို့ရဲ့ မိနိုးဖလာ အယူဝါဒတစ်ရပ်ပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ယုံကြည် သက်ဝင်လို့ ရွေးချယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ ဂျက်ဆီကာတို့ဟာ ဘာသာရေးသိပ္ပံကို ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့အခါ အနီးအနားက ဘုရားကျောင်းမှာ မှန်မှန် တက်ရောက်ပါတော့တယ်။ ဒါရင်က ပြောတယ်။

“နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြားနေရတဲ့ တရားဒေသနာတော်တွေက ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေချည်းပါပဲ။ ဘာနဲ့ တူသလဲ ဆိုတော့ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်တာ၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်တာ၊ လက်ထပ်တာ၊ ငွေကြေးစီမံခန့်ခွဲတာ၊ နောက်ထပ် အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ အဆုံးအဖြတ် မပေးဘူး။ အရှိအတိုင်း လက်ခံဖို့ ပညာဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်ဖို့တွေချည်းပဲ။ ဒီလို စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စကားတွေက ကျွန်တော်နဲ့ ဂျက်ဆီကာတို့ ကြီးပြင်းလာအောင် ပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ အချစ်တွေထက် အများကြီး ကျယ်ပြန့်ပြီး တန်ဖိုးလည်း ပိုကြီးသေးတယ်။ ဒီထက် နှစ်တွေ ကြာလာရင်လည်း ကျွန်တော်တို့တွေဟာ စာအုပ်တွေ ဖတ်ကြရမယ်၊ တရားထိုင်ရမယ်၊ ဆွေးနွေးပွဲတွေ တက်ကြရဦးမှာပဲ။ ဟာသမြောက်တာကတော့ အဲဒီလို နှစ်တွေ အများကြီး ကြာပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်လာမယ့် ဆိုရိုးက ‘ကံကြမ္မာဟာ အားလုံးကို သိမြင်တယ်’တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေ သင်ပြခဲ့တဲ့ ပဓာနကျတဲ့ အချက် (Golden Rule) နဲ့ အတူတူ ဖြစ်နေတယ်”

နှစ်ပေါင်း ၂၂ နှစ် ကြာပြီးတဲ့နောက် အားလုံးက ခိုင်မြဲတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးလို့ ရှုမြင်ကြတဲ့ ဒါရင်တို့စုံတွဲမှာ အက်ကွဲကြောင်း ထင်လာတာကို ဒါရင်က အလိုလို ခံစားသိလာတယ်။ နောက်တော့ ဂျက်ဆီကာက ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါတယ်။

“ရုပ်ပိုင်း စိတ်ပိုင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိတာတောင်မှ ဘဝခရီးက တစ်ဝက်ကျိုးလာပြီ ထင်တယ်။ ဒါကို ပထမဆုံး သိလာတဲ့အခါ ဒီဘဝထဲက ရုန်းထွက်ချင်တယ်။ အများကြီး ရှာဖွေချင်တယ်။ လိင်ကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ နောက်အသစ် ထပ်တွေ့လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝ ဆိုတာ ဘယ်လောက် ရှည်ကြာသလဲ၊ ဘဝမှာ ဘယ်လောက် များများ လုပ်စရာတွေ ရှိသလဲ ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘဲ ခြေစုံ ပစ်ဝင်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အကျဉ်းထောင်တစ်ခုသက်သက်ပါပဲ။ ကျွန်မ ဒါရင်ကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အိမ်မှာ နေပြီး ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ သက်သောင့်သက်သာ အေးအေးဆေးဆေး နေရတာကို ပျော်မွေ့တယ်။ ဒါရင် နေထိုင်တဲ့ ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်တဲ့ ဘဝမျိုးဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတယ်။

“အခုလက်ရှိ ပုံစံအတိုင်း စခန်းသွားနေမယ် ဆိုရင် ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို အဆုံးသတ်ပြီး ထွက်သွားချင်တယ်လို့ ပြောတော့ ဒါရင်က ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ကို သစ္စာဖောက်တယ်ပေါ့။ သူက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာလို့ ဆိုပေမဲ့ ဒါဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို မချစ်တော့တဲ့အတွက် စွပ်စွဲတယ်။ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို ချစ်နေတုန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမှန်ကတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ပြီးဆုံးသွားပြီ။ တကယ်လို့ ကျွန်မ ဆက်ပြီး နေခဲ့ရင် နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲကြမှာ၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲတာ ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းပေမဲ့ ကျွန်မ သွားကိုသွားရမယ်”

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ကုစားဖို့ လိုတဲ့ ဒဏ်ရာ၊ အနာတွေကို ကုစားပြီး ဘဝခရီး ရှေ့ဆက်နေကြရတာပဲ။ တိုးတက်မှုတွေက အမြဲ မထင်ရှားဘူး။ အမြဲတမ်း မချောမွေ့ဘူး။ ကုစားမယ့် ခြေလှမ်းတွေမှာ အချစ်က အရာရာကို အကောင်းအတိုင်း ဖြစ်စေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါရင်က အသည်းကွဲပြီး ကျန်ခဲ့ပေမဲ့ သူ့ဇနီးက ကြောက်ရွံ့နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထိခိုက်နာကျင်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ စွန့်စားချင်တဲ့ အာရုံက ဖုံးလွှမ်းထားလို့လေ။ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ပြီးချိန်မှာ ဒါရင်မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ညင်ညင်သာသာ သုတ်ပေးပြီးတော့ ဒီလို ပြောခဲ့တယ်။

“ကျွန်မက အရင် ခွဲခွာသွားတယ်လို့ ရှင် ထင်မှာပဲ။ တကယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ထွက်သွားတာတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်မိုးအောက်မှာ ရှင်နဲ့အတူ ရှိနေပါတယ်။ ငါ မင်းကို မချစ်တော့ဘူးလို့ မင်း ထင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းကို ချစ်တုန်းပဲ။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ အခြေအနေတစ်ခုကို ရောက်တဲ့အခါ ငါ့အတွက် မှန်ကန်တဲ့ အနာဂတ် ဆိုရင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက်လည်း မှန်ကန်မှာပဲ”

ဒါရင်က နာကျင် ဒေါသထွက်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။

“ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။ မင်း ငါ့ကို လုံးဝ မချစ်တော့ဘူးလို့”

ဂျက်ဆီကာက တုံ့ပြန် ပြောခဲ့တယ်။

“တစ်ခါတလေ ဂွတ်ဘိုင်လို့ နှုတ်ဆက်တာဟာ နောက်ထပ် နည်းလမ်းတစ်မျိုးနဲ့ ငါ မင်းကို ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ”

လမ်းခွဲတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေမှာ သူတို့ဇာတ်လမ်းလို့ပဲ ပြန်ပြီး မရှင်းပြနိုင်တဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ မကြာခဏ ရှိတတ်ပါတယ်။ အချစ်ရေးတွေ၊ အိမ်ထောင်ရေးတွေ၊

အလုပ်အကိုင်အကြောင်းတွေကို သိပေမဲ့ နိဂုံးအဆုံးသတ်တဲ့အကြောင်းတွေကို တော့ ဘာလို့ နည်းနည်းပဲ သိရတာလဲလို့ ကျွန်တော် တစ်မိမိမို့ တွေးကြည့်ဖူးတယ်။ အချစ်ရေး တစ်ခုစီတိုင်းမှာ အစ ဆိုတာ ရှိသလို တချို့မှာတော့ အဆုံးသတ် ဆိုတာပါ ရှိတယ် ဆိုတဲ့အဖြစ်ဟာ လက်ခံဖို့ အတော် ခက်တာပဲ။ ဒါကို ဘယ်လို ပြည့်စုံအောင် လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ အခုထိ မသိသေးဘူး။

အချစ်ကို ဂုဏ်ပြုခြင်း

စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ လူဝါးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးတဲ့ သောက ပရိဒေဝအကြောင်းနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး နက်နက်နဲနဲ ဆွေးနွေးနေကြတုန်းပေါ့။ လူဝါးဟာ သူ့ရှေ့ ရောက်လာတဲ့ စားစရာတွေကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်တယ်။ အနံ့ခံကြည့်ပြီး ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေကျ အလေ့အထအတိုင်း ကျေးဇူးတင်တဲ့ပုံစံထက် ပိုစစ်မှန်ပြီး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရှိတယ်လို့ ခံစားရတယ်။

“တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ရှိတာပဲ”

လူဝါး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့တာ ပြီးသွားတော့ ကျွန်တော် ပြောမိတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘဝက ငါ့ကို ချစ်တယ်၊ ငါကလည်း ဘဝကို ချစ်တယ်၊ အများကြီး ကျေးဇူးတင်တယ်လေ”

အစပိုင်းမှာ ဒီလို ခံစားချက်မျိုး နည်းနည်း ပေါ်လာတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထိုင်နေတဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲ။ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို ယုံယုံကြည်ကြည် လုပ်ပြီး အချိန်နဲ့အမျှ သက်သေပြလာခဲ့တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောလူ ဆိုတာကို သတိရလာပါတယ်။ လူဝါးရဲ့ဘဝမှာ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ တကယ် လှုပ်ရှား သက်ဝင်နေတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော် အခုကလေးတင် မျက်မြင်တွေ့နေရတယ်။ နေ့လယ်စာ တစ်လုတ်ချင်း စိကို အရသာခံ စားနေရင်း ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု မရှိပါဘူးလို့ ဟန်ဆောင် ပြောဆိုနေတာဟာ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက် မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

“တကယ်လို့သာ ပူဆွေးသောက မရှိပါဘူးလို့ ဟန်ဆောင်နေရင် အဲဒီ ပူဆွေးသောကကို မဖယ်ရှားနိုင်ဘူး၊ ဘာတွေ ဖြစ်လာမယ် ထင်သလဲ” တဲ့။

“ဒါဟာ အတွေ့အကြုံတစ်ခုပဲလို့ လက်ခံဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ကိုယ့်ဆီမှာ ပူဆွေးသောက တွယ်ကပ်နေလိမ့်မယ်၊ အဆင်သင့် ဖြစ်တဲ့အချိန်ဟာ အခုလား၊ နောက်မှလား၊ ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အချိန်ကို ကျွေးချယ်

မှုပါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေကို ချောင်ထိုးထားဖို့ လိုအပ်တဲ့အခါ အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ အချိန်ဆွဲနေတာမျိုး၊ နာကျင်ခံစားနေရတာမျိုး၊ ကလေးတွေကို ပြုစု စောင့်ရှောက်နေရလို့ မအားမလပ်တာမျိုး၊ အလုပ်ခွင်မှာ လှုပ်ရှားနေရတာမျိုးတွေကြောင့် ချောင်ထိုးထားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးပဲ ဖြစ်နေပါစေ ပူဆွေးသောကတွေကို ချောင်ထိုးထားတဲ့ အချိန်ကာလ ရှည်ကြာလာရင် တစ်ချိန်ချိန်တော့ ပြန်ပေါ်လာမှာပဲ။ အဲဒီ ပူဆွေးမှုတွေဟာ ကြာရှည် ဂရုစိုက် မခံရတဲ့အခါ ဒေါသအဖြစ် ဖွဲ့စည်းပြီး အဲဒီလူရဲ့ဘဝမှာ အဆိုးတွေအနေနဲ့ ပေါ်လာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အစစ်အမှန်ဘဝ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

လူဝါးက ခေါင်းညိတ်တယ်။

“မင်းရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ အကောင်းမြင်တဲ့ အစစ်အမှန်တစ်ခုကို အသစ်ဖန်တီးနိုင်တဲ့ ပါဝါစွမ်းအင် ရှိတယ်။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုနဲ့ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် အတွေးတွေကို ပြောင်းလဲတဲ့အချိန်မှာ နာကျင်မှုကို မခံစားရဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုဆီ ရောက်အောင် မသွားဘူးလို့ ဆိုလိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုဆီမှာ နောက်ထပ် မတွယ်ငြိတော့ဘူးလို့ပဲ ဆိုလိုတာ၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ပြန်ကြည့်တဲ့အခါ လူတွေက ဒီလို ပြောမယ်၊ သူတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေကို အပြည့်အဝ ခံစားပြီးလို့ ဝမ်းသာတယ်၊ ခွဲခွာခြင်းကြောင့် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရတာကို အပြည့်အဝ အချိန်ပေးပြီးလို့ ဝမ်းသာတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ချစ်တဲ့သူ ဆုံးပါးသွားတဲ့အခါ ပူဆွေးရတဲ့ သောကတွေကို ကျော်လွန်သွားနိုင်လို့ ဝမ်းသာတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လူအတော်များများ ပြောကြတာက ဒီလောက် အချိန်အကြာကြီး နာကျင်ခံစားနေဖို့ မလိုဘူးတဲ့”

ကျွန်တော်တို့ဟာ ကယ်ရိုလင်းလို့ ခေါ်တဲ့ အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အကြောင်းကို ဆက်ပြီး ပြောကြတယ်။ ချစ်သူနဲ့ စတင်ချိန်းဆိုတဲ့ အတိတ် မြင်ကွင်းတွေကို နောက်ကြောင်းပြန် တွေးနေတဲ့ အမျိုးသမီးပေါ့။ သူ့ရဲ့ ချစ်သူနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတဲ့အကြောင်းတွေကို ဘယ်တော့မှ နောင်တမရပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သုံးနှစ်ကြာ ချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သက်တမ်းတစ်ခုအတွက် ငါးနှစ်လုံးလုံး ကြေကွဲနေမိတာကိုတော့ နောင်တရနေမိပါတယ်တဲ့။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ လာပြီး ဆွေးနွေးတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပေါ့၊ သူ့ယောက်ျား ကားတိုက်မှုနဲ့ ဆုံးတာ ၁၀ နှစ်နီးပါး ကြာပြီးတဲ့နောက် သူ နားလည် သဘောပေါက်လာတာက သူဟာ သူ့ဘဝသက်တမ်းရှိ

သရွေ့ သူ့ယောက်ျားကို လွမ်းဆွတ်နိုင်တယ်၊ ချစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့အချစ်နဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး သတိရဖို့တော့ မေ့နေတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးလို့ ပြီးဆုံးခါနီးအချိန် ရောက်မှ သူက ဒီလို ပြောပါတယ်၊ ဒီနေရာက အဖြေထွက်လာတာက အချစ်ကို လေးစားဂုဏ်ယူရမယ်တဲ့၊ နာကျင် ကြေကွဲတာကိုပဲ တသသ လုပ်မနေတော့ဘူး”

“ဒါဟာ ကျွန်မတို့ သင်ကြားပေးချင်တဲ့အကြောင်းပဲ၊ အချစ်ကိုပဲ လေးစားဂုဏ်ယူရမှာ၊ နာကျင်ရတာ ခံစားရတာတွေကို တသသ လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

လူဝီးက ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောပါတယ်။

“ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေအကြောင်း သင်မယ်၊ ဝမ်းနည်းမှုနဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေမှာ သုံးနိုင်တဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေနဲ့ လုပ်ရမယ်၊ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုတွေကို သယ်ဆောင်လာလိမ့်မယ်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရာက ငြိမ်းချမ်းမှု ရချင်တဲ့လူတွေကို သင်ကြားပေးနိုင်တယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ သူတို့ကို ပြရမယ်၊ ဒီတော့မှ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ နှလုံးသားတွေကို ကုစားနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဘဝရဲ့လက်ကျန်အချိန် အားလုံးမှာ ထိခိုက်နာကျင်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တစ်ရက်အတွင်း ပျောက်သွားမှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“သိပ်မှန်ပါတယ်၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ကုစားဖို့ ဆိုတာ အအေးမိ တုပ်ကွေးဖျားသလို တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် ကောင်းသွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကုစားဖို့ အချိန်ယူရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်နှလုံး အေးချမ်းသွားချင်တဲ့ လူတွေကိုတော့ သင်ကြားပေးနိုင်ပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းမှု မရခင် ပူဆွေးရတဲ့ သောကတွေဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ပိုမို ခိုင်မာတဲ့ အုတ်မြစ်တစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ ခံစားချက် အစစ်အမှန်ကို အစွမ်းကုန် ဖော်ပြတာ ဖြစ်လို့ပါပဲ”

ကူဘလာရော့ရဲ့ သောက ပရိဒေဝ အဆင့် ငါးဆင့်ကို ကျွန်တော် မကြာခဏ စဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ငြင်းဆန်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ညှိနှိုင်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခြင်း၊ လက်ခံလိုက်ခြင်းတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နှလုံးသားကို ကုစားခြင်း ဆိုတာဟာ နောက်ဆုံးမှာ အရှိအတိုင်း လက်ခံလိုက်ခြင်းနဲ့ အစစ်အမှန် ဘဝမှာ နေထိုင်ခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်တာဟာ ကောင်းတယ်၊ ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ပြီးရင် ဝမ်းသာလိမ့်မယ်၊ ပျော်စရာတွေ မယ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။

ကိုယ် အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒက ကိုယ် ချစ်တဲ့သူ ပြန်လာစေချင်တာ ဖြစ်ပေမဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေမှန်ကို သဘောပေါက်ရမယ်။

လူဝီးနဲ့အတူ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဝေမျှချင်ပါတယ်။

ခရစ်စတီးနား ဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးဟာ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သားဥအိမ်ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်နေပြီလို့ သိလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကင်ဆာရောဂါဟာ အတော် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအဆင့် ဖြစ်နေတော့ သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လူတိုင်းဟာ ဒီသတင်းကို ကြားတဲ့အခါ သူ သေတော့မယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုပဲ ဦးတည်ပြီး ပြောဆိုနေကြတယ်။ မြင်နေကျ မဟုတ်တဲ့ အလှည့်အပြောင်းကတော့ လူငယ်ကလေးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ မိဘတွေထက် သေခြင်းတရားကို အလွယ်တကူ လက်ခံနိုင်တယ် ဆိုတဲ့အချက်ပါပဲ။ ခရစ်စတီးနားရဲ့အမေ ဒီဘရာကတော့ လတ်တလော ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို လက်ခံဖို့ အတော် ခက်ခဲနေရှာပါတယ်။

ခရစ်စတီးနားက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့ ဘဝမှာ ဘယ်အရာကို ပြောင်းလဲနိုင်တယ်၊ ဘယ်အရာကို မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး ဆိုတာကို သိမြင်နိုင်တဲ့ ရဲရင့်တဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ သူ သေတော့မယ် ဆိုတာ သူ သိတယ်၊ ဒါကို သူ လက်ခံတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အရှိအတိုင်း လက်ခံထားတဲ့အတွက်ကြောင့် ငြိမ်းချမ်းမှုတစ်မျိုး ရလာတယ်။

သူ ဝေဒနာ ခံစားနေရတုန်း သူနဲ့ သူ့အမေဟာ ခဏခဏ စကားများကြတယ်။ ဒီဘရာက ဒီလို ပြောတယ်။

“ဒီအရွယ်ကလေးနဲ့ သေရမှာ သိပ်ကို ငယ်လွန်းတယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ သမီးက ဘာကြောင့် မသေရမှာလဲ၊ ရှင်းပြပါဦး”

“သမီးရဲ့ဘဝက မပြည့်စုံသေးဘူး၊ ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ မသေရဘူး”

“အမေ ... ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝတစ်ခု ဖြစ်ဖို့ အချက် နှစ်ချက်ပဲ လိုတယ်၊ အဲဒါက မွေးဖွားခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းပဲ၊ မကြာခင်မှာ သမီးရဲ့ဘဝ ပြီးပြည့်စုံသွားတော့မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သမီးဟာ မွေးဖွားလာခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သေဆုံးသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ လူ့ဘဝရဲ့ ခရီးလမ်းပဲ၊ ဒီခရီးလမ်းထဲမှာပဲ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာရမယ်”

တကယ်လို့ ညဘက်မှာ ခရစ်စတီးနား အိပ်မပျော်ဘူး ဆိုရင် သူ့အမေကို စိတ်ပူနေလို့သာ ဖြစ်တယ်။ ခရစ်စတီးနား ဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဒီဘရာရဲ့ အခြေအနေကို နှစ်လ သုံးလ ကြာတိုင်း တစ်ခေါက်လောက်စီ သွားကြည့်တယ်။

ခရစ်စတီးနားဟာ သူ့အမေကို ဘယ်လောက် စိတ်အေးချမ်းစေချင်သလဲ ဆိုတာ အခုထိ တွေးနေတုန်းပဲ။ သူ့အမေကတော့ နားလည်ရ ခက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်တွေ ကြာလာပြီး တစ်နေ့မှာ အမျိုးအမည် မသိတဲ့ အာရုံခံစားမှု ရတာနဲ့ ချက်ချင်း ဒီဘရာဆီ အပြေးသွားမိတယ်။ တစ်ခုခု အပြောင်းအလဲ ရှိသလားလို့ မေးတဲ့အခါ သူက ဒီလို ပြောတယ်။

“စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှု လိုလားတာထက် ခရစ်စတီးနားကိုပဲ ပြန်ရချင်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့လည်း ကျွန်မနဲ့ သမီးကလေး ခရစ်စတီးနားအတွက် ငြိမ်းချမ်းမှု လိုအပ်တယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်လာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကိုယ် သိပ် ချစ်တဲ့သူ တစ်ယောက်ကို ငြိမ်းချမ်းစွာ အနားယူပါစေ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းကောင်း နားလည်ခဲ့ပါပြီ”

ကျွန်တော်က လူငယ်ကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

“အဲဒီနေ့ကစပြီး ငြိမ်းအေးမှုကို ရဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ လဲလို့ ခရစ်စတီးနားနဲ့ ဒီဘရာက အမြဲ သတိပေးနေသလိုပါပဲ”

လူငယ်က သဘောတူပါတယ်။

“ကြီးပြင်းလာတဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ စကားလုံးတွေကို ခံစားကြည့်ဖို့ မေ့နေကြတယ်။ နားလည်အောင် ကြိုးစားဖို့ မေ့နေကြတယ်။ ‘ငြိမ်းချမ်းစွာ အနား ယူပါတော့’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပါ။ ဒါဟာ ကြားနေကျ စကားလုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘရာရဲ့ အနေအထားကိုကြည့်ရင် သူဟာသူ သမီးကလေး ကို တကယ့်ငြိမ်းချမ်းမှု အစစ်အမှန်ကို ရှာတွေ့စေချင်တယ်။ အချစ် ဆိုတာ ထာဝရ အချစ် ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မသေဆုံးဘူး ဆိုတာ သိစေချင်တယ်။ ဒီ လိုပါပဲ ခရစ်စတီးနားကလည်း သူ့အမေကို ညတိုင်း ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း အိပ်ပျော် စေချင်တယ်။ သားအမိရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သံယောဇဉ်ကို သေခြင်းတရားက ဖြတ်တောက်လို့ မရဘူးလို့ သူ သိတယ်။ အခုတော့ ဒီဘရာဟာ သူတို့သားအမိ တစ်နေ့နေ့မှာ သံသရာတစ်ကွေ့မှာ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြမှာပဲလို့ အခိုင်အမာ ယုံကြည်ပြီး နေနိုင်သွားပြီလေ”

ကိုယ့်ရဲ့ သောကပရိဒေဝဟာ ဘယ်လို ဆုံးရှုံးမှုမျိုး ဖြစ်နေပါစေ၊ ငြိမ်းချမ်းမှု ကို ရှာဖွေချင်တဲ့ အတွေးကို လက်ကိုင်ထားဖို့နဲ့ နှလုံးသားကို ကုစားတဲ့ နည်းလမ်း ကို ရှာဖွေဖို့ဟာ အရင်းခံ ထားရမယ့် အလုပ်တွေပါ။ အစွမ်းကုန် ကြေကွဲဝမ်း နည်းလိုက်တာရယ်။ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာဖွေချင်တာရယ်ဟာ လူကို သက်သောင့် သက်သာ ဖြစ်စေသလို အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ အခွင့်အရေးပါပဲ။ အမှန်တော့

ဒီစာအုပ်မှာ အရင်တုန်းက တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးခဲ့တဲ့ ရွေးချယ်စရာ အခွင့် အရေးတွေ အများကြီး ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးတွေကို စိန်ခေါ်တာ၊ မကောင်း တဲ့ အတွေးပုံစံတွေကို ပြောင်းပစ်တာမျိုးပေါ့။

ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ကုစားဖို့၊ နှလုံးသားကို ကုစားဖို့ ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ ဆို တာ သတိရပါ။ လူတွေ လုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စလို့ ယုံကြည်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အမြဲ သိထားရမယ့်အချက်က ကိုယ့်ရဲ့ သောက ပရိဒေဝဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ လက်တွေ့ပုံစံလို့ပဲ။ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်းသာ သီးသီးသန့်သန့် ခံစားနိုင်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဆုံးရှုံးမှုတွေကပဲ ကိုယ့်ရဲ့ နှလုံးသားကို လုံးဝ ကုစားနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ဆုံးရှုံးမှုကို မစာနာ တတ်တဲ့ သူတွေ တွေ့ရင် လူတွေက နာကြည်းတတ်ကြတယ်။ အခြားလူတွေက စာနာတတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မစာနာတတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို အစစ် အမှန် နားလည်အောင် လုပ်ရမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်ဝေဒနာကို ကုစားနိုင်တဲ့သူဟာ ကိုယ်သာလျှင် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ဆုံးရှုံးမှုအမျိုးမျိုး

ဆုံးရှုံးမှုတွေဟာ အမျိုးမျိုးအပုံပုံ ရှိကြတယ်လို့ သိရတော့ လူတွေက အံ့သြကြ တယ်။ ‘ဆုံးရှုံးမှု ဆိုတာ ဆုံးရှုံးမှုပေါ့’လို့ ဆိုတယ်။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ တော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုပုံစံ အမျိုးမျိုး ရှိနေပါတယ်။

ကျန်တဲ့အပိုင်းမှာတော့ ရှုပ်ထွေးပွေလီတဲ့ ဆုံးရှုံးမှု၊ သောကမတင်ရမကျ ဆုံးရှုံးမှု၊ ရုပ်သိမ်းလိုက်တဲ့ သောကဖြစ်မှုတို့တွေ ပါမှာပါ။ အရေးကြီးတဲ့အချက် ကတော့ ဆုံးရှုံးမှုတွေကြောင့် သောကပရိဒေဝ ဖြစ်လာတယ် ဆိုတာကို သတိရ ဖို့ပါပဲ။ ရှုပ်ထွေးပွေလီလှတဲ့ အမျိုးအစားတွေ ကြားမှာ မနေချင်ပေမဲ့ ကိုယ်တွေ့ ကြုံရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုဟာ ဘယ်လို အမျိုးအစားလဲ ဆိုတာကို နားလည်မှ အကောင်း ဆုံး ကုစားမှုကို ရှာတွေ့နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရှုပ်ထွေးပွေလီတဲ့ ဆုံးရှုံးမှု

ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပြောရရင် ရှုပ်ထွေး ပွေလီတဲ့ ဆုံးရှုံးမှု ဆိုတာ အခြားအကြောင်း အရာတွေကြောင့် ရှုပ်ထွေး ပွေလီနေတာကို ဆိုလိုတာပါ။ ဆက်ဆံရေးတစ်ခု အလိုအလျောက် အဆုံးသတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဒါဟာ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုလို့ လူအများ

က သိကြတယ်။ နှစ်ဦးသဘောတူ လမ်းခွဲတာ၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲတာဟာ ရိုးစင်းတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုပါပဲ။ အသက်အရွယ် အိုမင်းတဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေ ကွယ်လွန်တဲ့အခါ သက်တမ်းရှည်ရှည် နေရတယ် ဆိုပြီး ဖြေသိမ့်နိုင်ကြတယ်။ ဒါဟာ မျှော်လင့်ထား ပြီးသား၊ သိထားပြီးသားကိစ္စမို့ ရိုးစင်းတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုပါပဲ။ ဒါမျိုး ဘယ်လောက်များ များ ရှိမှာလဲ၊ လူတိုင်းက လက်ခံသဘောတူတာ၊ အဆုံးသတ် ကောင်းမွန်တာမျိုး ဘယ်လောက်များများ တွေ့နိုင်မှာလဲ။

လူတိုင်းရဲ့ ဘဝတွေဟာ ရှုပ်ထွေးပွေလီလှတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ ဆုံးရှုံး မှုတွေဟာလည်း အမျိုးမျိုးပါပဲ။ ဖြစ်မယ်လို့ မထင်ထားတာတွေ ဖြစ်လာတဲ့အချိန် မှာ ဆုံးရှုံးမှုတွေဟာ ရှုပ်ထွေးလာတယ်။ နောက်တစ်မျိုး ပြောရရင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လာတာမျိုးပေါ့။ အမျိုးအစား ခွဲခြားကြည့်ပြီး ဒါဟာ ရှုပ်ထွေးတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုလို့ သိသွားတဲ့အခါ ဘယ်လောက်ပဲ ရှုပ်ထွေးနေပါစေ ကုစားနိုင်တဲ့ အခြေအနေက တော့ အမြဲတမ်း ရှိနေပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးကို ဘယ်လို ပြောင်းလဲနိုင်သလဲ ဆိုတာ ဥပမာတချို့နဲ့ ကြည့်ကြရအောင်။

ချစ်ခြင်းတစ်ခုမှာ တစ်ယောက်က လမ်းခွဲချင်တယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က လမ်းမခွဲချင်ဘူး။ ဒါကို ကိုယ့်အတွေးထဲ ဒီလို ထည့်ချင်ထည့်နိုင်တယ်။

ငါ အခုအချိန်ကို ထွေးပိုက်ထားတယ်၊ ငါ့ရဲ့ ကုစားမှု စတင်ပြီ။

ကွာရှင်းပြတ်စဲတဲ့အခါမှာလည်း ဒီအတွေးမျိုး သုံးနိုင်တယ်။

ငါတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ လိုတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူကတော့ ကွာရှင်းချင်တယ်။ ငါတို့ရဲ့ လမ်းဆုံးကို ငါတို့ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်တယ်လို့ ယုံ ကြည်တယ်။ ငါ့ချစ်သူမှာလည်း သူ့ရဲ့လမ်းဆုံး ရှိတယ်။ လက်ထပ်မလား၊ လမ်းခွဲမလား ဆိုတာ ရွေးချယ်ဖို့ လူတိုင်းမှာ အခွင့်အရေး ရှိတယ်။

အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့သူ ရှိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလို ပြော နိုင်တယ်။

မရဏ ရှင်သေမင်းကို ငါ မမြင်ခဲ့ဘူး။ ဒီလူဟာ ဘဝအတွေးအကြံတွေ ဒီ ထက်မက ရသင့်တယ်လို့ ငါ ယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ အားလုံးကို မမြင် နိုင် မသိနိုင်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးတယ်။ ဝမ်းနည်း ဒေါသနဲ့ မရေရာမှု တွေ ခံစားရတဲ့အခါ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဖြစ်မယ် ဆိုတာ ငါ မသိနိုင်ဘူးလို့ သတိပေးတယ်။

ဆုံးရှုံးမှုက ရှုပ်ထွေးပွေလီနေရင် ကုစားမှုက ဒီလို ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

သောင်မတင် ရေမကျ ဆုံးရှုံးမှု

ဒါတွေကတော့ သောင်မတင် ရေမကျ ဆုံးရှုံးမှုရဲ့ ဥပမာတချို့ပါ။ တတိယ အကြိမ်မြောက် ကွာရှင်း ပြတ်စဲအပြီးမှာ လင်မယားစုံတွဲဟာ ဒီလို ပြောဖြစ် ကြမယ်။

“ကွာရှင်းပြတ်စဲရတာ ငါတို့ကို သတ်နေသလိုပဲ၊ ဒီအလုပ်ကို ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်ပါစေ၊ အဆုံးသတ် ကောင်းပါစေလို့ ဆန္ဒပြုတယ်”

အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်က ဒီလိုပါ။

ဒီခွဲခွာမှုဟာ အကျိုးရှိတဲ့အဖြစ်တွေ ဖြစ်လာမှာပါ။

ချစ်ခြင်းတစ်ခု စတင်တယ်၊ ပျက်ချိန်တန်တော့ ပျက်သွားတယ်။

ဆိုးဝါးတဲ့ ကျန်းမာရေး ပြဿနာနဲ့ နဖူးတွေဒူးတွေ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ-

“စမ်းသပ်ချက် အဖြေတွေကို စောင့်ရတဲ့ နေ့တွေဟာ ပျင်းစရာကောင်းလှ တယ်” ဒါမှမဟုတ်-

“လုံးဝ ပြန်ကောင်းရင် ကောင်း၊ မကောင်းရင် သေချင်တယ်” လို့ ပြော နိုင်တယ်။

အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကို ဒီလို သုံးနိုင်တယ်။

ငါ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ တတ်ခွဲခန်းအပြေပေါ်မှာပဲ လုံးဝမှတည်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဆုံးရှုံးမှု ဆိုတာ ဆိုးတယ်လို့ ခံစားရင် ခံစားသလောက် အဆိုးတွေ ရင်ဆိုင် ရတာ အံ့ဩစရာကောင်းလှတယ်။ တစ်ခါတလေ ဘဝမှာ သောင်မတင် ရေမကျ အဖြစ်မျိုးနဲ့ နေရတဲ့အခါ အဖွဲ့နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာလား၊ မနေရဘူးလား ဆိုတာကို မသိနိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ့်ချစ်သူဟာ ခွဲစိတ်ကုသခံယူပြီး နေကောင်းလာတယ် ဒါမှ မဟုတ် သတိလစ် မေ့မြောနေရာက ပြန်လည် နိုးထလာတယ် ဆိုတဲ့ သတင်း စကားကို ကြားရဖို့ နာရီပေါင်း၊ ရက်ပေါင်း မနည်းမနော စောင့်ချင်စောင့်ရမယ်။ သောင်မတင်ရေမကျ အခြေအနေမျိုးနဲ့ နာရီပေါင်း၊ ရက်ပေါင်း၊ သီတင်းပတ် ပေါင်း၊ ဒီထက် ရှည်ကြာတဲ့ ကာလမျိုးအထိ စောင့်ချင်စောင့်ရမယ်။ ဥပမာ- ကလေး ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စမျိုးပေါ့။ စစ်ပွဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ စစ်သားတွေရဲ့ မိသားစုတွေဟာ ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ မရေမရာနဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ခွဲခွာ ကြရတယ်။ နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် ကျန်ရစ်သူ မိသားစုတွေ ဟာ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် မဖြေဆည်နိုင်ကြဘူး။ ဆုံးရှုံးမှုကို မကုစားနိုင်သရွေ့ သူတို့

ဒီလိုပဲ ခံစားနေရမှာပဲ။ သောင်မတင်ရေမကျ ဆုံးရှုံးမှုရဲ့ ပင်ကိုသဘောကိုက ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။ မှန်တိုင်းကျလာရင် ဆိုက်ကပ်ဖို့ ဆိပ်ကမ်း ရှာတွေ့မှာပဲ။ သောင်မတင်ရေမကျ ဆုံးရှုံးမှုတွေမှာ ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိတဲ့ အဆိုးတွေ ကို တွက်ဆပြီး ကိုယ်တိုင် ကြောက်ရွံ့နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တကယ်သာ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ဖြစ်လာရင် ဘယ်လို အသက်ရှင်သန် ရပ်တည်ရမယ် ဆိုတာ မသိဘူး။ ဒီအခြေအနေမျိုးတွေမှာ အားအင် ချဉ်နဲ့ပြီး အခြားသူတွေကိုလည်း မကူညီနိုင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မကူညီနိုင်တာမျိုး ဖြစ်လာမယ်။ ကုစားရမယ့် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကတော့-

ငါ ချစ်တဲ့သူဟာ ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ ရောက်နေတယ် ဆိုတာ မသိပေမဲ့လည်း ဘုရားသခင်ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ သူဟာ လုံခြုံ ဘေးကင်းစွာ ရှိနေတယ်လို့ ငါ ယုံတယ်။

လမ်းခွဲရတဲ့အခါ 'ငါ သူ့ကို ပြန်ရရမယ်၊ အဆုံးသတ်ဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ် သေးဘူး' လို့ တွေးနိုင်တယ်။ ကောင်းပြီ၊ ထပ်တွေးကြည့်ပါ။ ဘယ်လို အစားထိုးပြီး တွေးသင့်သလဲ ဆိုတာ။

အကျိုးရလဒ်ကိုတော့ ငါ မသိနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘဝက ငါ့ကို ချစ်တယ်၊ သူ ရှိရှိ မရှိရှိ ငါကတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။

တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လမ်းခွဲလို့ ခက်ခဲတဲ့ အချိန်တွေ ဖြတ်ကျော်နေရတယ် ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလို ပြောပါ။

ငါဟာ သူ့ရဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် သူ့လူက အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်။ ဒီပြေးလမ်းထဲက ငါ ထွက်ပေးလိုက်ရင် သူတို့ အတူ ပျော်နိုင်ကြလိမ့်မယ်။

ဖွင့်ဟ မထုတ်ဖော်နိုင်တဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု

လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းက လက်မခံကြလို့ ဆုံးရှုံးခြင်းနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ ဖွင့်ဟ မဖော်ပြ နိုင်တဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုမျိုး ခံစားကြရတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပူဆွေးလို့ မရတာ၊ ကြေကွဲလို့ မရတာမျိုးပေါ့။ ဥပမာတချို့ ပြပါမယ်။

■ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းက လက်မခံတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုး

ဥပမာ- ယောက်ျားချင်း၊ မိန်းမချင်း၊ လိင်တူချင်း တပ်မက်မှု၊ လိင်တူချင်း လက်ထပ်မှု၊ ဓမ္မတာ မဟုတ်တဲ့ ပေါင်းသင်းမှု။

ဒီလို တွေးပါ။

ငါ့ရဲ့ အချစ်နဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ဘယ်သူတွေက ဘယ်လို ထင်ကြပါစေ (ငါ့ရဲ့ အချစ်နဲ့ ငါ့ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို ငါ တန်ဖိုးထားတယ်)/ချစ်ခဲ့တဲ့အတွက် တန်ဖိုးထားတယ်၊ ဆုံးရှုံးသွားတာကိုလည်း အလေးအနက်ထားတယ်။

■ အတိတ်က ရှိခဲ့တဲ့ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး

ဥပမာ- ခင်ပွန်းဟောင်း၊ ဇနီးဟောင်း ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ ...

ဒီလို တွေးပါ။

ငါ့ချစ်သူဟာ ငါ့ရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်း ဆိုပေမဲ့ သူ့ကို ချစ်တဲ့ အချစ်တွေဟာ အရင်ကကော အခုပါ အတူတူပဲ။ ငါဟာ သူ့အတွက် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပူ ဆွေးတယ်။

■ ဆုံးရှုံးမှုကို အလွယ်တကူ မမြင်မသိနိုင်

ဥပမာ- ကိုယ်ဝန်ပျက်ခြင်း၊ သားလျှော့ခြင်း။

ဒီလို တွေးပါ။

ငါ့ရဲ့ကလေး ဆုံးရှုံးသွားတာကို ငါ သိတယ်၊ အလေးအနက်ထားတယ်။

■ လူတစ်ယောက် ကွယ်လွန်တာဟာ သိက္ခာကျမှုနဲ့ ဆက်နွှယ်နေရင်- ဆုံးဖြတ်ချက် လွဲမှား ညံ့ဖျင်းတာ၊ အကုသိုလ် ကျူးလွန်တယ်လို့ အများက ထင်တာ ...

ဥပမာ- ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေခြင်း၊ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါ၊ အရက် နာကျတာ၊ မူးယစ်ဆေး အလွန်အကျွံ သုံးစွဲတာ။

ဒီလို တွေးပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေခြင်းအတွက်-

ငါ ချစ်တဲ့သူက ခံစားထိခိုက်လွန်းလို့ လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့လမ်းကို မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ အလုံးစုံ ငြိမ်းချမ်းသွားပြီ။

အေအိုင်ဒီအက်စ် ဝေဒနာရှင်အတွက်-

နာမကျန်း ဖြစ်တာကို အသာထား၊ ငါ ချစ်တဲ့သူဟာ လှပပြီး ပြည့်စုံတယ်။

အရက်နာကျတာ၊ မူးယစ်ဆေး အလွန်အကျွံ သုံးစွဲတာအတွက်-

'ငါ့ချစ်သူဟာ အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် နေခဲ့တယ်၊ အရက် နဲ့ မူးယစ်ဆေး မစွဲခင်တုန်းက သူ့ရုပ်သွင်ကို သတိရတယ်၊ ဆေးမစွဲခင်တုန်းက ပုံဟန်ကို အခု မြင်ရတယ်'

■ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် ဆုံးရှုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရတဲ့အခါ သူတစ်ပါး လှောင်ပြောင်မှာ စိုးလို့ ဖွင့်မပြောသာဘူး။

ဒီလို တွေးပါ။

ငါ့ရဲ့ အိမ်မွေးအချစ်တော်ကလေးကို တကယ် ချစ်တာပါ။ ငါ့ကို နားလည်နိုင် တဲ့သူတွေကိုပဲ ငါ ဝမ်းနည်းတာကို ပြောတော့မယ်။

ဓမ္မတာ မဟုတ်တဲ့ ဝမ်းနည်းသောကမ္မိုး ကြုံလာတဲ့အခါ အခြားလူတွေရဲ့ အမြင်ကိုတော့ ပြောင်းလဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သတိရပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးကိုတော့ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနိုင်ပါတယ်။

ငါ့ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ငါ တန်ဖိုးထားတယ်။

■
ဆုံးရှုံးမှုအမျိုးမျိုးအတွက် ကွဲပြား ခြားနားတဲ့ နာမည်အမျိုးမျိုး ရှိတယ် ဆိုတာ သိကြရပြီ။ လူတစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ သောကပရိဒေဝ ဝမ်းနည်းမှုတွေ ဟာ သီးသီးသန့်သန့် ဖြစ်ပေမဲ့ ဆုံးရှုံးမှု အတွေ့အကြုံကတော့ အားလုံးနဲ့ ဆိုင် ပါတယ်။ ဆုံးရှုံးမှုက အားလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ် ဆိုရင် ကုစားမှုကလည်း အားလုံးနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ လမ်းခွဲတာ၊ ကွာရှင်း ပြတ်စဲတာ၊ ဆုံးပါးသွားတာတွေအပေါ်မှာ လူတွေက ဘာမှ ထိန်းချုပ်လို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရာတွေ ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း လူတွေရဲ့ အတွေးကိုတော့ လုံးဝ ကိုင်တွယ် ထိန်းချုပ်လို့ ရပါတယ်။

သောက ပရိဒေဝနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ ခံစားချက်တွေ အားလုံးကို အပြည့်အဝ ခံစားတာ၊ နှလုံးသားကို ကုစားဖို့ ဆန္ဒရှိတာ၊ ဒါမှမဟုတ် ထိခိုက် နာကျင်မှုတွေ အလယ်မှာ တစ်လည်လည်နဲ့ သားကောင်အဖြစ်ခံမလား ဘယ်လို အတွေ့အကြုံ မျိုးကိုမဆို ဖန်တီးလို့ ရပါတယ်။ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ အင်မတန် အကျိုးရှိတဲ့ ကိရိယာ တန်ဆာပလာပါပဲ။ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့အတွေးတွေကို ကုစားတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ် ဦးတည်ပေးနိုင်ပြီး ဝေဒနာ တွေကနေ လွတ်မြောက်စေပါတယ်။

ကဲ ... အခု လမ်းခွဲပြတ်စဲတာနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ထဲထဲဝင်ဝင် ကြည့်ကြရအောင်။ ကုစားနိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်အတွေးတွေကို ဘယ်လို အာရုံစူးစိုက်ထားမလဲလို့ လေ့လာရမယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အဆိုးမြင်အတွေးတွေကို ဘယ်လို ထိုးဖောက် ကျော်လွှားမလဲ ဆိုတဲ့ နည်းလမ်း ရှာရမယ်။ ဒါမှသာ အနာဂတ်ကာလမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့ အချစ်မျိုးကို ပုံဖော်နိုင်မှာ ဖြစ် ပါတယ်။

အခန်း (၂)

ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းတို့၊ ပျက်စီးပြိုကွဲခြင်းနှင့် ထိုးဖောက်ကျော်လွှားခြင်း

အချစ်အားတစ်ခု ပျက်ပြားသွားပြီ ဆိုတာနဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို ခံစား ရလိမ့်မယ်။ ဒီပေမဲ့ ဒီလူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အဖော်ဖွဲ့လို ယုံကြည်လိုက်တာက ပိုဆိုးတယ်။

အခန်း (၂)
ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းတို့ ပျက်စီးပြိုကွဲခြင်းနှင့်
ထိုးဖောက်ကျော်လွှားခြင်း

လမ်းခွဲပြီးနောက်ပိုင်းမှာ လူတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြောကြတဲ့ စကားလုံးတွေ၊ သူတို့ ကြားရတဲ့ စကားလုံးတွေမှာ ထိရောက်တဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုနဲ့ သတင်း အချက်အလက်တွေ ရှိပါတယ်။ လူတွေက နတ်သမီးပုံပြင်ထဲမှာ ပါတဲ့ သတင်း အချက်အလက်တွေကို အမှန် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိကြတယ်။ ‘အဲဒီနောက်မှာ သူတို့ဟာ ရာသက်ပန် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြတော့တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ကြားရတဲ့အခါ တကယ့်ပျော်ရွှင်မှုအစစ်အမှန် ဆိုတာ လုံးဝ မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် တို့ အားလုံး သိကြတယ်။ ‘ရာသက်ပန် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြတယ် ဆိုတာ အစစ်အမှန် ဖြစ်တယ်’ ဒါမှမဟုတ် ‘ရာသက်ပန် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြ တယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ’ ဒါမှမဟုတ် ‘အကောင်းဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွား ကြတယ်’ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။

အချစ်ရေးတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးတော့ ‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ပျော်ခဲ့ပါတယ်’လို့ ပြောပြီး ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် လျှောက်ရင် မကောင်း ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် ‘ဒီအချစ်ရေးကနေ သင်ခန်းစာ အများကြီး ရပါတယ်’ ဒါမှမဟုတ် ‘ဘယ်လောက်တောင် ပျော်စရာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုခရီးလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဝရုစိုက်ပါ’လို့ ပြောမလား။

ဒါပေမဲ့ အချိန်တိုင်းလိုလို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး တိမ်မည်းညို တွေအောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရသလို ခံစားနေရလိမ့်မယ်။ အခြား ရွေးချယ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေကော စဉ်းစားမိသလား။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲတာ က အစစ်အမှန် ဖြစ်ပေမဲ့ တိမ်မည်းညိုတွေအောက်မှာ ရပ်နေဖို့ကော လိုသလား၊ အချစ်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ သာယာမှုတွေနဲ့ မနေနိုင်ဘူးလား၊ ကိုယ့်အချစ်ကို ကျေးဇူးတင်ရင်း မနေနိုင်ဘူးလား။ ခဏ ရပ်ပြီး ဒီလို မတွေးနိုင်ဘူးလား။

‘အိုး ... ငါ့ဘဝမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးအချိန်ပါလား၊ အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ’လို့။

နောက်ထပ် ဘာတွေများ ဆက်ပြီး ဖတ်ရဦးမလဲ လို့ မလို မသိချင်ဘူးလား။ တိမ်မည်းညိုတွေအောက်မှာ ရပ်ပြီး နောက်ထပ် မှန်တိုင်းအလားကို စောင့်နေ မှာလား။

အချစ်နဲ့ နေရတာဟာ တောင်ကုန်းပေါ်က စီးကြည့်နေရသလို ဖြစ်ပြီး အချစ် မရှိတဲ့အခါကျတော့ ချိုင့်ဝှမ်းထဲ ဆင်းသွားသလိုပဲလို့ အများ မြင်သလို မြင်လိမ့်မယ်။ တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့ အချိန်တွေကို တန်ဖိုးရှိအောင် မနေ နိုင်ဘူးလား၊ လမ်းခွဲပြီးတဲ့နောက် ဝမ်းနည်း နာကျင်ရတာကို ခွင့်ပြုလိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဆိုးမြင် အတွေးတွေကို အမြဲမပြတ် တွေးနေတာကတော့ ထိခိုက်ခံ စားရတာကို ထပ်ဆောင်းပေးနေသလိုပါပဲ။

လူတွေနဲ့ စကားပြောကြည့်ပါ။ အထူးသဖြင့် အသက်ကြီးတဲ့ လူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောကြည့်ပါ။ ဇနီး ခင်ပွန်း ရှိတဲ့ အချိန်နဲ့ မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကြားမှာ သူတို့ရဲ့ဘဝတွေ ဘယ်လို ကွာခြားသွားသလဲ ဆိုတာ နားထောင်ကြည့်ပါ။ သတိ ထား စောင့်ကြည့်မှု၊ စကားပြောဆို ဆက်သွယ်မှု၊ တရားထိုင်မှု၊ ဆုတောင်း မေတ္တာ ပို့သမှု၊ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေ ပြောဆိုမှု အဆင့်တိုင်းဟာ အင် မတန် ကြီးမားတဲ့ ကုစားမှုစွမ်းအင်ကို ရရှိစေပါတယ်။ တိတ်တိတ်နေခြင်းဟာ လည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ တချို့တွေက ဆိုရင် ဒီလိုတောင် ပြောလိမ့်မယ်။ သူတို့ရဲ့ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးတွေ အဆုံးသတ်သွားတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ ဘဝမှာ အလွန်နက်နဲ သိမ်မွေ့တဲ့ အချိန်တွေ၊ ပြန်လည် အနားယူ အပန်းဖြေဖို့ ပြန်လည် တည်ဆောက်ဖို့၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ အချိန်တွေ ရလာတယ်လို့။

ဒီအခန်းမှာ ထင်ရှား သိသာတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီး မျှဝေပါမယ်။ အချစ်ရေးတွေ အဆုံးသတ်သွားပြီးတဲ့နောက် ထိုးထွင်း သိမြင်တဲ့ဉာဏ်နဲ့ ထွင်း ဖောက် ကျော်ဖြတ်သွားတဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့။ အကောင်းမြင်စိတ်နဲ့ ကြည့်

တာတောင် အချစ်ရေးတစ်ခု ဘယ်လို အဆုံးသတ်သွားတယ် ဆိုတာ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ လေ့လာနိုင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ကို ဖွင့်ပြီး မြင်အောင် ကြည့်ပါ။ အကြီးအကျယ် ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်တဲ့ ကိစ္စကတော့ အကြောက်တရား ပါပဲ။

အချစ်ရေးတွေ ပျက်စီးရတဲ့ နောက်ကွယ်က အကြောက်တရားကတော့ အထီးကျန်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဥပမာ ပြရရင် 'သူ ငါ့ကို မခွဲခွာဘူးလို့ ထင်တယ်'။ ဒါက ကိုယ့်ရဲ့အတွေး။ ဒါဟာ သေချာပါတယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ။ ရိုးရိုး တန်းတန်း ပြောရင် ဒါ မမှန်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခြားနည်းလမ်းတွေနဲ့ ကြည့်လို့ ရသေးတယ်။ အသက် ၂၃ နှစ်နဲ့ ၂၅ နှစ်ကြားကာလမှာ ချစ်ခဲ့တဲ့လူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ထာဝရ အဖော်မွန်လို့ ထင်နေတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ နောက်တစ်ခါ အသက် ၃၀ နဲ့ ၅၁ နှစ်ကြားမှာ တွေ့တဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်ကိုလည်း အဲဒီလို ထင်နေဦးမှာပဲ။ ကိုယ့်ဘဝထဲကို လူတွေ ဝင်လာလိုက်၊ ထွက်သွားလိုက်နဲ့ အချစ်ကတော့ ပါချင်မှ ပါမယ်။

ထပ်ပြောရရင်တော့ ကိုယ့်အတွေးတွေကို ပြောင်းလဲခိုင်းနေတာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို အဆိုးမြင်အတွေး တစ်ခုတည်းနဲ့ တွေးနေတာဟာ ကန့်သတ်လိုက်တဲ့ ဘောင်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ချဲ့ထွင်ချင်လာတဲ့အခါမှာတော့ ရွေးချယ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး မြင်လာမယ်။ အတိုင်းအဆ မရှိတဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို လေ့လာနိုင်တဲ့နည်းလမ်းတွေကို တွေ့လာပါလိမ့်မယ်။

အချစ်ရေး ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ဘာတွေကို ကြောက်တတ်တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ပါဝါစွမ်းအင် ဘယ်က လာတယ်၊ အချစ်စစ် အချစ်မှန်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဘယ်လို ခံယူတယ် ဆိုတာကို နားလည်နိုင်စေတဲ့ အခွင့်အလမ်း အသစ်တွေကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါတယ်။ ချစ်ခင် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးတွေဟာ အလိုလို သိစိတ်နဲ့ လေ့လာ သင်ယူနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အချစ်ရေးကြောင့် စိတ်မတည်မငြိမ် ဖြစ်နိုင်တယ်။ အခက်အခဲတွေ တွေ့နိုင်တယ်။ အသည်းကွဲတဲ့ ခံစားချက် အတွေ့အကြုံတွေ ရနိုင်တယ်။ ဒီထက်တောင် ပိုချင်ပိုဦးမယ်။ အချစ်ရေးတွေဟာ အချစ်စစ် အချစ်မှန် ရှာဖွေနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး၊ ကုစားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

လမ်းခွဲလိုက်ရလို့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှု ပျောက်ကွယ်သွားပြီလို့ မှားမှားယွင်းယွင်း လက်ခံလိုက်ကြတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ဖြစ်

တည်မှုဟာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိမှ ဖြစ်တယ်လို့ တွေးရင်၊ ငါဟာ သိပ်မတော်ဘူးလို့ တွေးရင်၊ ငါဟာ မပြည့်စုံဘူး၊ ကိုယ့်အတွက် တည်မြဲတဲ့ အချစ်ကို မရှာတတ်ဘူး၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဘဝနဲ့ အလုပ်မှာ ပျော်ရွှင်အောင် မဖန်တီးနိုင်ဘူး ဆိုတာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ မှန်ကန်သင့်တော်တဲ့လူကို ရှာဖွေမယ့်အစား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချစ်ခံရအောင်၊ တန်ဖိုးရှိအောင် နေကြည့်ကြစို့။ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ရှိ ချစ်သူကို ကိုယ့်ကို ပိုပိုပြီး ချစ်ဖို့ တဖွဖွ ပြောနေမယ့်အစား သူတို့ကိုယ်တိုင်က ပိုပြီးချစ်လာအောင် နေပါ။ ကိုယ်က အချစ်နဲ့ ထိုက်တန်အောင်၊ တန်ဖိုးရှိအောင် နေပါလျက်နဲ့ သူတို့က လမ်းခွဲသွားတယ် ဆိုရင် သူတို့ဟာ ကိုယ့်အတွက် မှန်ကန်တဲ့လူ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့။

အချစ်ကို ရှာဖွေချင်တယ် ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင် မေးရမယ်။ ကိုယ် လိုချင်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်ပြီးပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်က ပေးနိုင်မယ့် အချစ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့ အချစ်ထက် ပိုပြီး ချစ်တဲ့သူကို မျှော်လင့်နေတာလားလို့။ ရှေးဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိတယ်။ 'ကိုယ့်ရဲ့ မော်တော်ဘုတ်က ရေပေါ်မှာ မပေါ်သေးဘဲ ဘယ်သူက ကိုယ်နဲ့အတူ သမုဒ္ဒရာကြီးကို ကူးဖြတ်မှာလဲ'တဲ့။

အချစ်ရေးတွေကို ကွဲပြားခြားနားတဲ့ အမြင်နဲ့ ကြည့်ခြင်း

အချစ်ရေးနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ သောကပရိဒေဝတွေကို မစစ်ဆေးခင် သူတို့ အဲဒီလို ဖြစ်တဲ့အခါ ဘယ်လို တွေးသလဲ ဆိုတာကို အရင် ကြည့်ရမယ်။

ချစ်သူနဲ့ ချစ်နေစဉ်အချိန်မှာ တွေးတဲ့ အတွေးတွေဟာ ဘယ်လို သောကပရိဒေဝမျိုး ခံစားရမယ် ဆိုတာကို ပြတယ်။ ဥပမာ ပြရရင် တကယ်လို့ ကိုယ်ဟာ အချစ်ရေးမှာ ချို့တဲ့တယ်၊ လိုအပ်တယ်လို့ ထင်နေခဲ့ရင် ကိုယ့်ရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုဟာ ချို့တဲ့မှုနဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်ရေးမှာ ဒေါသအမျက်တွေပဲ ပြည့်နှက်နေတယ် ဆိုရင် လမ်းခွဲပြီးနောက်ပိုင်း ရလာတဲ့ ဝမ်းနည်းမှုတွေမှာ ဒေါသအမျက်တွေ ပါလာလိမ့်မယ်။ အမှန်ကတော့ လမ်းခွဲပြီးနောက်ပိုင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အတွေးတွေကို အကျယ်ချဲ့ပြီး ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်သူနဲ့ ချစ်နေတဲ့ ကာလတုန်းက အတွေးနယ်ချဲ့ထားရင် ချဲ့ထားသလောက် ခံစားကြရမှန်း သိစေချင်တာပါ။

ဂျီအန်နာနဲ့ ဂရေဟာ တထေရာတည်း ချွတ်စွပ်တူတဲ့ အမြွှာညီအစ်မတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မိနစ်ပိုင်းပဲ ခြားတယ်။ ဂျီအန်နာက

နှစ်သစ်ကူး အကြိုညရဲ့ သန်းခေါင်ယံ မတိုင်ခင် နှစ်မိနစ်အလိုမှာ မွေးဖွားပြီး ဂရေက နှစ်သစ်ကူးပြီးတဲ့အချိန်မှာ မွေးပါတယ်။ အမြွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ ကွာပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့အသီးသီး မတူညီတာကို အမြဲ ဂုဏ်ယူပြီး ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ လောက် တထေရာတည်း တူတဲ့ အမြွှာညီအစ်မ နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ရေးတွေ ကလည်း တကယ့်ကို ကွဲပြား ခြားနားလှပါတယ်။

ဂရေက ကွန်ပျူတာ အထူးကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ ဆရာဝန်က ညွှန်းလိုက်တဲ့ ဆေးဝါးတွေ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဘယ်လို အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ ရှိသလဲ ဆိုတာကို ကြီးကြပ်ရတဲ့ ဆော့ဝဲပညာရှင်ပါ။ သူ့ရဲ့အလုပ်က အသက် တွေကို ကယ်တင်ပေးတဲ့ အလုပ်မို့ လူအများက သူရဲကောင်းသဖွယ် သတ်မှတ်ကြ တယ်။ ဂရေဟာ သူနဲ့ ချစ်ရတာ ပျော်ရွှင်ပြီး သူ့ကိုလည်း အတော် ချစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလူက နောက်ထပ် ချစ်သူအသစ် တွေ့သွားပြီလို့ ဖွင့်ပြောလိုက်တဲ့ တစ်နေ့မှာ ဂရေဟာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။

‘ငါ ထင်တာတော့ ဒါဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူဟာ ငါ့အတွက် မှန်ကန်တဲ့ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး’လို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောတယ်။ တစ်ခုတည်းသော လမ်းကြောင်းကပဲ ကြည့်မြင် သုံးသပ်တယ်။ ‘ငါ ထင်သားပဲ၊ ဒီအချစ်ရေးက တစ်နှစ်လောက်ပဲ ကြာမယ်လို့’ ဆိုပြီး သူက မှတ်ချက်ချတယ်။

ဂျီအန်နာက သူ့ကို မေးတယ်။

“အဲဒီလူပဲလို့ မထင်ခဲ့ဘူးလား”

ဂရေက ဖြေပါတယ်။

“တကယ်လို့ အဲဒီလူဟာ သူပဲ ဆိုရင် ငါတို့ အခုထိ အတူတူ ရှိနေမှာပေါ့၊ အချစ်ရေးတစ်ခု အဆုံးသတ်သွားပြီ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်လောက်ပဲ ကြာတယ်၊ တစ်ဘဝလုံးအတွက် မဟုတ်ဘူး”

ဂျီအန်နာက ရင်နာနာနဲ့ လက်ပိုက်ကြည့်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်ထိခိုက် ရတဲ့ သူ့ညီမ အချစ်ရေးကို အစွဲအလမ်း မထားပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ထိခိုက်နာကျင်မှုက သူ့ကိုယ်ပိုင်အချစ်ရေး အတွေ့အကြုံတွေကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်လာတာ။ အဲဒီမှာ အခြေအနေ နှစ်ရပ် ရှိပါတယ်။ သူ့မှာ ချစ်သူ ရှိနေတာက တစ်ပိုင်း၊ အချစ်ရေး အပေါ်မှာ နောင်တ ရနေတာက တစ်ပိုင်း ဖြစ်တယ်။ သူနဲ့ တွဲသွားတဲ့လူ လုပ်နေတဲ့ ချစ်သူက မေးလို့ ခေါ်တယ်။ ရုပ်ရည်သန်ပြန့် ချောမောတဲ့ အားကစား သတင်း ကြေညာသူ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် သူတို့နှစ်ယောက်က

အင်မတန် လိုက်ဖက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ထက်အရင် ချစ်ခဲ့တဲ့ မက်နဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ ရတာကို နောင်တရပြီး ဝမ်းနည်းနေတုန်းပဲ။ ‘တကယ်လို့ ငါသာ အမှားတွေ မလုပ်ခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲ၊ ဒါဆို ခုချိန်ထိ မက်နဲ့အတူ ရှိနေမှာ’လို့ တွေးတယ်။ ဂျီအန်နာဟာ လက်ရှိ တွဲနေတဲ့ ချစ်သူနဲ့အကြောင်းကို တွေးတိုင်း မေးနဲ့ သူ တို့နှစ်ဦး အရင်က အမှားမျိုးတွေ လုပ်မိလေမလားလို့ အမြဲစိုးရိမ် ပူပန်နေ ခဲ့တယ်။

ဂရေက စိုးရိမ်ကလေးပဲ ပြောပါတယ်။

“နောက်ဆုံး လမ်းခွဲခဲ့တဲ့ အချစ်ရေးကိုကော သူ့အရင်က လူတွေအကြောင်း ကိုပါ မေ့ပစ်ဖို့ လိုတယ်၊ ဒီအဖြစ်တွေကနေ သင်ခန်းစာတွေ ရခဲ့ပြီးပြီ၊ အခုလက် ရှိ အချစ်ရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ၊ မေးနဲ့ပဲ လက်တွဲပါ”

အပြော လွယ်သလောက် ဂျီအန်နာအတွက် လုပ်ဖို့က ခက်ခဲပါတယ်။

“ငါက တအား တိတ်ဆိတ်လွန်းနေရင်ကော ဒါမှမဟုတ် အမြဲ ရန်လိုနေ ရင်ကော”

“အကယ်၍သာ ... အကယ်၍သာ ... တကယ်လို့ တို့ရဲ့အဘွားမှာ ဘီးတွေ သာ ရှိနေခဲ့ရင် ငါတို့တွေ ‘ကား’ ဖြစ်နိုင်မလား”

ဂရေက ဝင်ထောက်ပါတယ်။

ဒီအမြွှာညီအစ်မဟာ အချစ်ရေးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ အချစ်ရေး ဆုံးရှုံးပြီး လမ်းခွဲရတယ်၊ နောက်ထပ် အချစ်သစ် တွေ့တယ်။ ဒါတွေအားလုံး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကွဲပြား ခြားနားပြီး ဖြစ်ပေါ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ဦးလုံးမှာ တစ်ဦးချင်း သီးခြား အတွေ့အကြုံတွေ ရခဲ့ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အမြွှာညီအစ်မ ဖြစ်နေပေမဲ့ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ဘဝခရီးဟာ မတူညီနိုင်လို့ပဲ။

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးချင်းစီမှာ သီးသန့် ဖြစ်တဲ့ ‘ခရီးအစီအစဉ်’ ရှိကြပါတယ်။ အင်ဂျင်နီယာတွေလို စက်ပစ္စည်းတွေ ပြောင်းလဲဖို့၊ နည်းလမ်းစဉ်ကို ကြိုတင် ခန့်မှန်းဖို့၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ဘဝက တကယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ နည်းပြလိုပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ သိသင့် သိထိုက်တဲ့ အရာတွေကို သိသင့်သိထိုက်တဲ့အချိန် ရောက်မှ ပေးပါတယ်။

အမှားတွေ လုပ်မိတဲ့ ဘဝထဲမှာ မနေတော့ဘူး။ အမှားတွေ မကျူးလွန်တော့ ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဘဝတိုက်ပွဲတွေရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ နေချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်ဆေးကြည့်ချင်ရုံသက်သက်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်မှုဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်အလိုလိုက်တဲ့သဘော ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုယ် ပြောင်းလဲမှုအထိ ရောက်အောင် သွားရပါမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ သူတစ်ပါးကို မပြောင်းလဲပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အတိတ်တွေကို မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွင်းစိတ်ထဲက စကားလုံးတွေကိုတော့ အပြည့်အဝ ထိန်းချုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဂျီအန်နာဟာ သူ့အချစ်ရေးတွေကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့ အဆိုးမြင်အတွေးတွေကို နားလည် သဘောပေါက်မိတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့အတွေးတွေဟာ ကွဲပြား ခြားနားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဖန်တီးနိုင်တယ် ဆိုတာကိုပါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမြင်လာခဲ့တယ်။

‘ငါ သိတယ်၊ ဒီလို အမှားမျိုးကိုပဲ ထပ်လုပ်မိတော့မယ် ဆိုတာ’ ဆိုတဲ့ အတွေးကို စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဒါကို မပြောင်းလဲနိုင်ရင်တောင်မှ ကုစားမှုအတွက် လမ်းညွှန်ချက်တစ်ခုလို သုံးနိုင်ပါတယ်။ တရားထိုင်တဲ့အခါ အလိုအလျောက် မန္တာန်သဖွယ် ဖြစ်လာနိုင်တယ်။

အတိတ်က အမှားတွေအတွက် ငါ ကုစားခဲ့ပြီးပြီ။

ဂျီအန်နာဟာ သူ့ရဲ့အတိတ်က အမှားတွေကို သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချစ်ရေးအထိ ပြောင်းရွှေ့လာနိုင်ခဲ့တယ်။ လူတွေက တစ်ခါတလေ ဒီလို ထင်ကြတယ်။

‘ကောင်းပြီ၊ ငါ ကုစားပြီးပြီ၊ အခု အရာရာတိုင်းဟာ အကောင်းမွန်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်’

အမှန်ကတော့ ကမ္ဘာကြီးဟာ အမြဲတမ်း ကုစားဖို့အတွက် ဦးတည် ရွှေ့လျားနေရတယ်။ ဂျီအန်နာတစ်ယောက်တည်းပဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို ကုစားတဲ့ အလုပ်ဟာ ချောမွေ့ ဖြောင့်ဖြူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တစ်ခုမှာတော့ ကုစားတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ကုစားနေတဲ့အချိန်မှာ စကြဝဠာကြီးက ‘သူ့ကိုတော့ ခြောက်လလောက် ချောချောမွေ့မွေ့ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးကြစို့’လို့ မပြောပါဘူး။ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက ‘ပျော်ရွှင်မှုနန်းတိုင်ကို အရောက် သွားဖို့ ဂျီအန်နာ ကုစားရမယ့် အလုပ် နောက်ထပ်တစ်ခုက ဘာများပါလိမ့်’လို့ပဲ ပြောမယ်။ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လမ်းကြောင်းတွေထဲမှာ ပါတဲ့ အယူအဆတွေကတော့ အချစ်နဲ့ မတူတဲ့ အရာတွေ ဖြစ်ပြီး ကုစားဖို့ သဘောတရားတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဂျီအန်နာရဲ့ကိစ္စမှာ သူ့အတွက် အသုံးမဝင်တဲ့ အခြား ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး စရိုက်ကို သူက ကြည့်နေခဲ့လို့ ဖြစ်တယ်။ ဖေးနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ လေ့လာဆန်းစစ်မှုတွေ စတင် လုပ်ဆောင်ကတည်းက သူ့ကိုယ်သူ မေးခဲ့တယ်။

‘သူဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံး အဖော်မွန်ပဲလား၊ သူဟာ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမလား၊ လိင်မှုဘဝ သာယာချမ်းမြေ့ပါ့မလား၊ သူငယ်ချင်းတွေကကော သူ့ကို သဘောကျပါ့မလား၊ ငါ့မိသားစုကကော သဘောတူပါ့မလား’

ဒီမေးခွန်းတွေကို ကြားရတာ သင့်လျော်တဲ့ မေးခွန်းတွေပါပဲလို့ ထင်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်မှာ ဒီမေးခွန်းကို အကြိမ် ၁၀၀ လောက်ပဲ မေးတာ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေဟာ တစ်နေ့ကို အတွေးပေါင်း ၇၀၀၀၀ လောက် တွေးတတ်ကြတယ် ဆိုတာ သတိမပြုမိကြဘူး။ ထိတ်လန့်ဖို့ ကောင်းတာက အဲဒီအတွေးအမှားစုဟာ ထပ်တလဲလဲ တွေးကြတဲ့ အတွေးတွေ ဖြစ်နေတာပဲ။ ဂျီအန်နာရဲ့ အယူအဆဟာ ဘဝနဲ့ အချစ်ရေးကို အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်အောင် ဆွဲပြီး တွေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တကယ် နေထိုင်တဲ့ ဘဝနဲ့ အမှန်တကယ် ရှိနေတဲ့ အချစ်ရေး မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ကိုယ်ဟာ လက်ရှိ အချိန်မှာ ရှိမနေဘူး ဆိုရင် စိစစ် လေ့လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဂျီအန်နာရဲ့ အချစ်ရေးနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အတွေးတွေအကြောင်းဆီ ပြန်သွားပြီး လေ့လာ ဆန်းစစ်ကြည့်ရအောင်။ သူ့ရဲ့ အချစ်ရေးသာ ဆုံးရှုံးသွားရင် သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုက ဘယ်လိုလဲ၊ အခု သူ့ရဲ့လက်ရှိ အချစ်ရေး အခြေအနေကကော ဘယ်လိုလဲ။

ပထမဆုံး သူ့ရဲ့ မေးခွန်းက ‘သူဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံး အဖော်မွန်ပဲလား’တဲ့။

ဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေအစစ်အမှန်က သူဟာ ဒီနေ့အတွက်၊ အခု လက်ရှိ အချိန်အတွက် အဖော်မွန်ပဲ။ လက်ရှိ အချိန်ထက် ကျော်လွန်ပြီး မေးနိုင်တဲ့ မေးခွန်းမျိုး မရှိပါဘူး။ အနာဂတ်ကာလမှာ တွေ့နိုင်မယ့် ပျော်ရွှင်မှုမျိုး အခု မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ သူက လက်ရှိချစ်သူ ဆိုရင် လက်ရှိအချိန်အတွက် အဖော်မွန်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။

အခုလက်ရှိအချိန်မှာပဲ ကိုယ်ဟာ နေထိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အစစ်အမှန်သဘောကို တွေ့ပြီလား။ ‘သူဟာ လက်ရှိအချိန်မှာ ရှိတဲ့ အဖော်မွန်’ ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ ‘သူဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ လက်ကျန်အချိန်တွေအတွက် နောက်ဆုံး အဖော်မွန်ပဲလား’ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းရဲ့ အဖြေက ဟုတ်ချင် ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ်ချင် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ လက်ကျန်အချိန်မှာ ဘဝအဖော်မွန် ရှိ မရှိ ကိုယ်က မသိနိုင်ပါဘူးလေ။ အချစ်ရေးတစ်ခု ပျက်ပြားသွားပြီ ဆိုတာနဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို ခံစားရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အဖော်မွန်လို့

ယုံကြည်လိုက်တာက ပိုဆိုးတယ်။ တစ်ဦးတည်းသော အဖော်မွန်နဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တာနဲ့ ကိုယ်ဟာ ထာဝရ လက်တွဲဖော်ကို ဆုံးရှုံးသွားတာပဲ။ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကို ဒီလို သုံးပါ။

သူဟာ ဒီနေ့အတွက် တစ်ဦးတည်းသော အဖော်မွန်ပါပဲ။

ဂျီအန်နာရဲ့ ဒုတိယ မေးခွန်းကို ကြည့်ကြရအောင်။

‘သူဟာ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မလား’

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အာရုံစိုက်ပြီး မတွေးဘဲနဲ့ အခြားလူအပေါ် အာရုံစိုက်ပြီး တွေးတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပျော်ရွှင်မှုကို မရနိုင်ပါဘူး။ ဂျီအန်နာရဲ့ မေးခွန်းက ‘ဖေးက ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မလား’ ဆိုတာထက် တစ်ချိန်ကျရင် ဂျီအန်နာဟာ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမလားလို့ တွေးသင့်တယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောကြရအောင်။ ကျွန်ုပ်တို့ အများစုမှာ မွေးချင်းမောင်နှမတွေ ဒါမှမဟုတ် သူငယ်ချင်းတွေ ရှိကြတယ်။ ဒီလူတွေဟာ အင်မတန် တော်တဲ့ မိဘကောင်းတွေ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ထားပေမဲ့ မိဘကောင်း ဖြစ်ဖို့ အရည်အချင်း တချို့ မရှိတာတွေ တွေ့လာရတတ်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဒီလူတွေဟာတော့ ဆိုးတဲ့ မိဘတွေ ဖြစ်လာမှာပဲလို့ ထင်ထားပေမဲ့ ချီးမွမ်းစရာ မိဘကောင်းတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဂျီအန်နာရဲ့ မိဘကောင်း ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကပဲ သူ့ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်တော့တယ်။ သူ့အတွက် ပိုမို ကောင်းမွန်တဲ့ အကောင်းမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်က ဒီလိုပါ။

မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားနေတယ်။

ဂျီအန်နာရဲ့ တတိယ မေးခွန်းက ‘တူနွှပ်ကိုယ် ချစ်ရည်လူးကြတဲ့ လိင်မှုဘဝ သာယာချမ်းမြေ့ပါ့မလား’ တဲ့။

အခြေခံ သဘောတရားနဲ့ ပြောရရင် ဒီကိစ္စဟာ ဦးနှောက်ရဲ့သိစိတ်၊ သိမှတ်စိတ်နဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာမလဲလို့ တွေးကြည့်နေဖို့ မရှိဘူး။ (ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး။) စက်ရာခန်းနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ဘယ်လောက်များများ ကိုယ်မှာ ရှိဖို့ လိုသလဲ ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်က အာရုံစူးစိုက်မှုကိုပဲ တွေးထားသင့်တယ်။ ဂျီအန်နာဟာ ဒီည စက်ရာခန်းကို အားအင် အပြည့်၊ မေတ္တာအပြည့်၊ စိတ်ကူးအသစ်၊ ပျော်ရွှင်မှုအသစ်၊ စွန့်စားခန်းအသစ် တွေ ယူဆောင်သွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဂျီအန်နာရဲ့ နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခုကတော့ ‘သူငယ်ချင်းတွေကကော သူ့ကို သဘောကျပါ့မလား’ တဲ့။

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စိတ်သဘောထားဆိုတာ ကိုယ်က ပို့လွှတ်လိုက်တဲ့ အတွေးတွေရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှု ဖြစ်ပါတယ်။ သံသယတွေ ရောပြွမ်းနေတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်ရင် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စိတ်မှာလည်း သံသယတွေ ရှိလာမှာပဲ။ နောက်တစ်နည်း ပြောရရင် ကိုယ်က ပျော်ရွှင်တဲ့ အတွေးတွေ အများကြီး ပို့လွှတ်ရင် သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အလိုအလျောက် ကိုယ့်ရဲ့ ထူးခြားမှုကို နှစ်ခြိုက်ကြမှာ သေချာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကိုယ် ပျော်ရွှင်နေတာကို သူတို့ မြင်နေရတာကိုး။ အကောင်းမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကတော့ ဒီလိုပါ။

သူနဲ့ ချစ်ရလို့ ပျော်ရွှင်နေတာကို သူငယ်ချင်းတွေက သဘောကျလိမ့်မယ်။

ဂျီအန်နာရဲ့ နောက်ဆုံးမေးခွန်းက အံ့ဩစရာပါ။

‘ငါ့မိသားစုကရော သဘောတူပါ့မလား’

သဘောကျတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သဘောမကျတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ မိသားစု ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကို အသိနိုင်ဆုံး လူတွေပါပဲ။ သဘောမတူဘူး ဆိုရင်လည်း ဒါဟာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အချစ်ရောပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီအချစ်ရောကို အမှန်တကယ် သဘောတူဖို့ လိုအပ်တဲ့သူကတော့ တစ်ဦးပဲ ချိတ်တယ်။ အဲဒါက ကိုယ်ပါ။ အကောင်းမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကတော့ ဒီလိုပါ။

ငါ့အချစ်ရေးကို ငါ ထောက်ခံတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အတွေးအားလုံးက တန်ဖိုးရှိတယ်။ အချစ်ရေးတစ်ခုကို ပြောင့်ပြောင့်စင်းစင်း တွေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အရင်ချစ်သူနဲ့ လမ်းခွဲပြီးနောက်ပိုင်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခဲ့ရတာတွေဟာ အခု ချစ်နေရတာနဲ့ မတူဘူးလို့ ဆက်ပြီး တွေးမယ်။ တကယ်လို့ ချစ်နေကြတုန်း အချိန်မှာတောင် အဆိုးမြင် အတွေးတွေ၊ အပျက်အတွေးတွေ တွေးခဲ့တယ် ဆိုရင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကလည်း အဆိုးတွေ၊ အပျက်တွေ ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဆက်လက် ရှိနေတာရဲ့ အတိုင်းအတာကို မြင်အောင် ကြည့်ဖို့ တကယ် အရေးကြီးပါတယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်က အချစ်ရေး ဆိုတာ စိတ်ကုန်စရာလို့ ယုံကြည်ရင် အဆိုးမြင်အတွေးတွေဟာ အချစ်ရေးမှာ စိမ့်ဝင် ပျံ့နှံ့သွားမယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုထဲကိုပါ ဆက်လက် စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့သွားတတ်တယ်။ တကယ်လို့ အချစ်ရေးအသစ် ပေါ်လာတာတောင်မှ ရုတ်တရက် ရှင်းရှင်းလင်း

လင်း တွေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အတွေးပုံစံထဲမှာ ကိုယ်က သားကောင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ဆိုတာ အချစ်ရေးနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ကနဦး အတွေး တွေကို လေ့လာ ဆန်းစစ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ပြတင်းပေါက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်ဟာ အချစ်ရေးနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး နံနံစပ်စပ် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲပြီးပြီ ဆိုရင် အချစ်ရေးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိမြင်ပြီးပါပြီ။ အချစ်ရေး အကြောင်းကို သေသေချာချာ မသိမြင်သေးဘူး ဆိုရင် နောက်ထပ် အခွင့်အရေး တစ်ခု ရှိပါသေးတယ်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို ခံစားရင်း ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးအခေါ် တွေကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့နဲ့ နောက်ထပ် အချစ်ရေးအသစ်ကို ထိန်းသိမ်း ညှိနှိုင်းဖို့ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သိခြင်း

ဗန်နက်ဆာဟာ သူ့ရဲ့ 'စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်' လို့ အချစ်ရေးကို ပြန်တွေးတိုင်း ရယ်မောမိတယ်။ အိပ်မက်ထဲကလူ မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေပြီ ဖြစ်တဲ့ သူဟာ ပထမဆုံး အချစ်ရေးအကြောင်းကို ဟာသ တွေ၊ အချစ်တွေနဲ့ မှတ်မိနေပါတယ်။ နာကျင်ထိခိုက်တာမျိုး မရှိတော့ပါဘူး။

သူ့အသက် ၂၇ နှစ်အရွယ်မှာ 'ရွန်' လို့ ခေါ်တဲ့ ကလေးအထူးကု ဆရာဝန် တစ်ယောက်နဲ့ ပါတီတစ်ခုမှာ တွေ့ဆုံခဲ့ကြလို့ ပျော်မဆုံးမော်မဆုံး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ ကောင်းခြင်းငါးဖြာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သူ့ကို အဆင့်အတန်း မြင့်တဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်က သတိပြုမိမှာပဲလို့ အမြဲတမ်း ယုံကြည်ထားခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရဖို့ အကြောင်းဖန်လာတာကိုတော့ သူ အံ့သြ မိတယ်။

ချစ်သူတွေအဖြစ် ၁၁ လလောက် တွဲခဲ့ကြပြီးနောက် ရွန်က သူ့အသိုင်း အဝိုင်းထဲ ဝင်ဆုံအောင် ဖိတ်ခေါ်လာတဲ့အခါ သူ့စိတ်ထဲမှာ အရွယ်ရောက်ပြီး ရင့်ကျက်ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ခံစားမိတယ်။ 'ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ဟာ ငါ့ရဲ့ ပန်းတိုင်ပဲ' လို့ သူ့ဘာသာ တွေးမိတယ်။

'ဆေးရုံမှာ မရှိဆင်းရဲသားတွေကို ပေးကမ်း ထောက်ပံ့တာတွေ ငါ လုပ်မယ်၊ အလုပ်နဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ရွန်က မကျေမနပ် ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ ဘယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ နှစ်သိမ့်နိုင်တဲ့ သူ့အကြောင်းကို

အသိဆုံးလူ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ လူတွေက ရွန်ရဲ့ စမ်းသပ်ခတွေ ချေးကြီးတဲ့အကြောင်း ပြောလာကြရင် ကလေး အထူးကု ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက် တောင် ငွေကုန်ကြေးကျ ခံရသလဲ ဆိုတာ သူတို့ သိအောင် ပြောမယ်'

ဗန်နက်ဆာဟာ သူ သွားနေကျ ကော်ဖီဆိုင်မှာ အခြား ဆရာဝန်ကတော် တွေနဲ့အတူ လက်ဖက်ရည် သောက်ဖို့ သွားခဲ့တယ်။ အခုအချိန်ထိ အရာအားလုံး က အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရွန်က ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်ပြီး အတ္တဆန်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်။

တစ်ခါမှာတော့ ရွန်ရဲ့ အိပ်ခန်းအတွင်းဒီဇိုင်းကို အလှအပ ပြန်ပြင်ဆင်ဖို့ သူ အကြံပေးခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ရေမွေ့ရာနဲ့ အရက်ဘားနဲ့ဆိုတော့ လူပျိုအိပ်ခန်းနဲ့ပဲ တူနေတယ်။ ရွန်က စကားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်ချလိုက်တယ်။ ဒီအခန်းဟာ သူ့အတွက် အဆင်ပြေ ကောင်းမွန်နေတယ်။ ရေမွေ့ရာနဲ့ အိပ်လာ တာ ဆယ်နှစ်မကတော့ဘူးတဲ့။ အရာရာတိုင်းဟာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိတယ် လို့ ပြန်ပြောတယ်။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်တဲ့။ မွေ့ရာထဲက ရေတွေကို ဖောက်ထုတ်ပြီး ရေအသစ် ပြန်ဖြည့်တဲ့ အချိန်မှာပေါ့တဲ့။ ရေအသစ် လဲလိုက်ပြီး ပထမဆုံးညမှာ ဘယ်လို အေးမှန်း မသိဘူးလို့ ဗန်နက်ဆာကို ပြောပြတယ်။ ဒါကြောင့် ရွန်ရဲ့ အိပ်ခန်း အဆင်အပြင် ပြောင်းလဲဖို့ကိစ္စကို ခဏ ဘေးချိတ်ထားပြီး တစ်နေ့နေ့ မှာ ဒီအခွင့်အရေး သူ ရမှာပဲလို့ သေချာပေါက် တွေးထားလိုက်တယ်။

သူတို့ရဲ့ တစ်နှစ်မြောက် ချစ်သူသက်တမ်း အမှတ်တရအဖြစ် မောအိကျွန်း ကို ခရီးထွက်ကြတယ်။ ရွန်က အဲဒီကျွန်းကို သိပ် နှစ်ခြိုက်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဗန်နက်ဆာကတော့ သူတို့ရဲ့ ဧည့်သည်အဖြစ်ပဲ လိုက်ပါခွင့် ရတယ်။ ဒါကို သူ စိတ်ထဲမှာ မဝံ့မရဲနဲ့ပေါ့။

အရင်တုန်းက ဒီနေရာကို အခြားမိန်းမတွေ ခေါ်လာခဲ့ဖူးသလားလို့ ရွန်ကို မေးတဲ့အခါ ရွန်က ဖြေတယ်။

"ဟုတ်တယ်၊ ခေါ်လာခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီနေရာဟာ ငါ အကြိုက်ဆုံးနေရာ ဖြစ်နေ လို့ပဲ။ ဒီနေရာကို အရင်ရည်းစားဟောင်းတွေနဲ့လည်း လာဖူးတယ်၊ ငါတစ်ယောက် တည်းလည်း လာဖူးတယ်၊ ဒီနေရာမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံ လိုက်ပြီ ဆိုရင် သူဟာ ငါ့ရဲ့ရည်းစား ဖြစ်သွားတော့တာပဲ"

ရွန်ရဲ့ မကွယ်မဝှက် ရိုးသားမှုဟာ ဗန်နက်ဆာအတွက် စိတ်မလုံခြုံမှုကို ပိုပြီး ခံစားရစေတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဗန်နက်ဆာရဲ့ အတွေးတွေကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့်ကြရအောင်။ သူ့အတွေးတွေက ဒီလိုပါ။

‘ငါဟာ သူ့ရဲ့ အတွဲနဲ့ပါတ်တစ်ခုပဲလား။ နဲ့ပါတ် ဘယ်နှယောက်ပြောကလဲ၊ တကယ်လို့ ငါသာ မောအိခရီးကို မလိုက်ဖြစ်ရင် အခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး အတွဲ ဖြစ်သွားမလား။ သူ ငါ့ကို လက်ထပ်ပါ့မလား’

သူ့ရဲ့ အောက်ဆုံးအထစ်က မေးခွန်းကို စိတ်ကူးကြည့်ပါ။

‘ငါဟာ အရေးပါရဲ့လား။ သူက ငါ့ကို ချစ်ရဲ့လား’

ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ဒီနေရာမှာ တွေးတဲ့အတွေး မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုတည်းသော အတွေး မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို တွေးရမှာထက် သူ့စိတ်ထဲက စိတ်မလုံတဲ့ အတွေး တွေသာ ဗလောင်ဆူနေတော့တယ်။

‘ငါဟာ မထင်မရှား ချစ်သူပဲ။ ငါနဲ့ မထိုက်တန်ဘူး။ သူ ငါ့ကို ပစ်ပြီး အခြားသူ တွေနဲ့ အစားထိုးမှာပဲ’

တကယ်လို့ ဗန်နက်ဆာ တွေးသလို အဆိုးမြင်အတွေးတွေကိုပဲ အာရုံစိုက် နေရင် ဘဝက ဆိုးဝါးလာမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းမြင် အတွေးတွေကိုပဲ အာရုံ စူးစိုက်နေရင် ဘဝက ပိုပြီး ကောင်းမွန်လာမှာပဲ။ ရွန်က ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင် တယ် ဆိုပေမဲ့ ဗန်နက်ဆာဆီက ဘယ်လို အတွေးမျိုးတွေကို သူ ခံစားရမလဲ။ ဗန်နက်ဆာက ချစ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ တန်ဖိုး မရှိဘူး။ လူတောမတိုးဘူးလို့ သူ ဘာသာ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေတယ်။ အဲဒီတော့ ရွန်က ဘာကို ချစ်ရမလဲ။ ဒါမှ မဟုတ် ဒီထက် တိကျတဲ့ မေးခွန်းတွေက ရွန်နဲ့အတူ ချစ်ကြည်နူးမယ့်သူက ဘယ်သူလဲ။ ဗန်နက်ဆာဟာ သူ့ကိုယ်သူ မထိုက်တန်ဘူးလို့ တွေးနေရင် ဘယ်လို လုပ်ပြီး ထိုက်တန်တော့မှာလဲ။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဆန္ဒကတော့ မောအိကျွန်းမှာ ရွန်နဲ့ ဗန်နက်ဆာတို့ ကြည်နူး သာယာတဲ့ အချိန်ကလေး ရနိုင်ပါစေလို့။ တကယ်တမ်းမှာတော့ ဗန်နက်ဆာဟာ စိတ်မလုံခြုံတဲ့ အတွေးတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ရွန်ကတော့ ပိုပြီး ခပ်ခွာခွာတောင် နေလာခဲ့တယ်။ ခဏက ပြန်လာတဲ့အခါ အားလုံး ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ရွန်က မျှော်လင့်ခဲ့ပေမဲ့ ဗန်နက်ဆာရဲ့ စိတ်မလုံခြုံတဲ့ အတွေးတွေဟာ ဆက်လက် တွယ်ကပ်နေတော့တယ်။

‘အခြားမိန်းမတွေ ဒီအိမ်ထဲမှာ နေခဲ့တယ် ဆိုတာ ငါ လောင်းရဲတယ်’

သူ့ကိုယ်သူ တစ်ချိန်လုံး ပြောနေမိတယ်။ ဒီအတွေးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး တွေးနေ တော့ နောက်ဆုံးမှာ အဖြေကို သိချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သူက ရွန်ကို တိုတို တောင်းတောင်း မေးလိုက်တယ်။

“အခြား မိန်းမတွေကော ဒီအိမ်မှာ ရှင်နဲ့အတူ လာနေဖူးသလား”

ရွန်က ထပ်ပြီး နိုးမိုးပြောတဲ့ပြောတဲ့ ပြောပြန်ပါတယ်။

“အိပ်ဖူးတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေများ ကျွဲခြားသွားလို့လဲ၊ ဒီအိမ်မှာ အခု မင်းပဲ နို့နေတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ သိဖို့ လိုတယ်” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် ရက်နည်းနည်း ကြာတော့ ထပ်မေးပြန်တယ်။

“သူတို့က ရှင်ကို အဆက်ဖြတ်သွားတာလား၊ ရှင်က ခေါ်ပြီး သူတို့ကို အဆက် ဖြတ်လိုက်တာလား”

ဗန်နက်ဆာဟာ လက်ဖျံ အချစ်ရေကို အာရုံစိုက်ပြီး ကိုယ့်နေရာမှာကိုယ် မြဲမြဲ ရပ်တည်ရမယ့်အစား အချစ်ရေရဲ့ နိဂုံးဆီ တွန်းပို့လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ အခု လက်ဖျံတဝှာ သူ မရှိနေဘူး။ သောကပူဆွေးမှုတွေကြားထဲ သူ ရောက်နေ ခဲ့ပြီ။

ဒီကိစ္စကိုပဲ သေချာအောင် မေးဖို့ ကြိုးစားနေတာဟာ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးလို့ ရွန်က သဘောပေါက်တယ်။ ဗန်နက်ဆာရဲ့ လွတ်လာမှုနဲ့ လိုအပ်မှုတွေကို ဖြိုချ နေတာ သူ ခံစားလို့ ရတယ်။ အဲဒီတော့ ဗန်နက်ဆာ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အဆိုးမြင် စကားလုံးတွေ ထွက်ပေါ်လာပြီ။

“ဗန်နက်ဆာ ... ဒီကနေ မင်း ထွက်သွားသင့်ပြီလို့ ငါ ထင်တယ်”

ဗန်နက်ဆာရဲ့ အဆိုးမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ သူ အကြောက် ဆုံး အဖြစ်အပျက်ကို ပုံဖော် ဖန်တီးပေးခဲ့ပါတယ်။

ရွန် စိတ်ပြောင်းသွားအောင် သူ အမျိုးမျိုးအပုံပုံ တောင်းပန်ပေမဲ့ ရွန်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးခဲ့ပြီ။ ဗန်နက်ဆာဟာ ဒေါသတကြီး ဖြစ်ပြီး သွေးဇွေးသွေးတန်းနဲ့ ထွက်ခွာခဲ့ရတယ်။ ဒီကာလတစ်လျှောက်လုံး သူ့အထင်ဟာ မှန်တယ်။ သူဟာ ရွန်ရဲ့ ရည်းစား နဲ့ပါတ်တစ်ခုပဲ။ ဒီထက် မပိုဘူးလို့ သိသွားတယ်။

နောက်ထပ် နှစ်ရက် သုံးရက် ကြာတော့ ဗန်နက်ဆာဟာ အမှောင်တိုက် ထဲမှာ ရောက်နေသလို ဖြစ်နေတယ်။ လက်ရှိအချစ်ရေထဲကို သူ ယူဆောင်လာ သမျှ အတွေးတွေနဲ့ စိတ်မလုံခြုံမှုတွေ အားလုံးဟာ သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုကို ပုံဖော်ပေးသွားတာပါ။ ရွန်ရဲ့အိမ်က ထွက်လာရလို့ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရတဲ့ အဆိုး မြင် အတွေးတွေဟာ သူ့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း အိပ်စားဆီ ရောက်တဲ့အထိ လိုက်ပါ နေခဲ့တယ်။

ရက်နည်းနည်း ကြာတော့ အိပ်စားက သူ့ကို ပြောတယ်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်နားထောင်ကြည့်ပါ။ ရွန်က မင်းနဲ့ ဘာလို့ မနေချင်သလဲ ဆိုတာကို၊ ငါတော့ နားလည်သွားပြီ၊ မင်းကိုယ်တိုင်တောင် မင်းနဲ့ မနေချင်ဘူး၊ မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားဘူး၊ ရွန်က မင်းကို မြင်နေတာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျအောင် မင်းက လုပ်ပြနေတယ်၊ မင်းက ဘယ်လိုလူလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သိရဲ့လား”

သူ့ရဲ့ အဆိုးမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ အခုထိ ပိတ်လှောင်နေတုန်း ဆိုတော့ ဗန်နက်ဆာ သန့်ဌာန်ချလိုက်ပါတယ်။ ရွန်က သူ့ကို လွမ်းလာအောင် လုပ်မယ်၊ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာကိုလည်း သူ သိတယ် ဆိုပြီးတော့ပေါ့။ ရွန်ရဲ့ အိမ်သော့က သူ့ဆီမှာ ရှိနေတုန်းပဲ။ ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ရွန် အလုပ်များနေကျ ဆိုတာ သူ သိတယ်လေ။

ရွန်က ပထမဆုံး လူနာတစ်ယောက်ကို စပြီး ကြည့်နေတဲ့ အချိန်လောက်မှာ ဗန်နက်ဆာက ရွန်အိမ်ကို သွားပြီး အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။

ရေမွေ့ရာထဲက ရေတွေကို ဖောက်ထုတ်ပြီး ပြန်ဖြည့်တဲ့ ပထမဆုံးညမှာ အိပ်လို့ မရအောင် အေးတယ်လို့ ရွန် ပြောခဲ့ဖူးတာ အမှတ်ရမိတယ်။ ဒါကြောင့် သူက ရေတွေကို ဖောက်ထုတ်လိုက်တယ်။ နာရီနည်းနည်း ကြာတော့ မွေ့ရာပေါ်မှာ သူ ထိုင်တယ်။ ရေတွေ လုံးဝ မရှိတော့တဲ့ မွေ့ရာကို စောင့်ကြည့်တယ်။ ဒီညတော့ အေးစက်စက် ရေမွေ့ရာပေါ်မှာ အိပ်မပျော်လို့ ရွန်တော့ အထီးကျန် လိမ့်မယ်၊ ဒါဆို သူ့ကို တမ်းတမှာပဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ ရေတွေ အားလုံး ဖောက်ထုတ်ပြီးတော့ ရေပြန်ဖြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာမှ မဖြစ်လေဟန် ခြေရာလက်ရာမပျက် ထားခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ရွန်ဟာ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်လို့ သူ့ကို အလွန်အမင်း လွမ်းဆွတ်မှာပဲလို့ တပ်အပ်သေချာ အတွေးနဲ့ ရွန်ဆီက ဖုန်းကို မျှော်နေတယ်။ ညနေ ၄ နာရီထိုးတဲ့အထိ ဘာသံမှ မကြားရတော့ သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ရွန်ရဲ့ ရုံးခန်းကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ရွန်က ဖုန်းကိုင်ပါတယ်။ ဘယ်လို နေသလဲလို့ သူ့ကို မေးလိုက်တယ်။

“အဆင်ပြေပါတယ်”

စိတ်ပျံ့လွင့်နေတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ သူ ဖြေတယ်။

ဗန်နက်ဆာက သူ့ကို စိတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ မေးတယ်။

“ညက ဘယ်လို အိပ်သလဲ”

“အဆင်ပြေပါတယ်”

ဗန်နက်ဆာ ဖုန်းချလိုက်တယ်။ ရွန်ကို အထီးကျန်အောင်၊ သက်သောင့်သက်သာ မဖြစ်အောင် သူ ကြံစည်ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတွေကို ပြန်တွေးနေတယ်။ သူ နာကျင် ခံစားရသမျှ ရွန်လည်း ထပ်တူ နာကျင် ခံစားစေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာ။ အိပ်စား ပြန်လာတော့ သူ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြောပြလိုက်တယ်။

“ဗန်နက်ဆာ ... မင်း စိတ်ကြိုက် ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်လိုက်တာ ပြန်ကြည့်ပါဦး၊ မင်းကို လွမ်းအောင် သူ့ရဲ့ ရေမွေ့ရာကို တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက် ကြံစည်ခဲ့တယ်၊ အဓိကအချက်က မင်း ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ ဆိုတာပဲ၊ မင်းကို လွမ်းရအောင် ဘာတွေများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မင်း လုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ မင်းရဲ့ ရယ်သံ၊ မင်းရဲ့ အပြုံး၊ မင်းရဲ့ စတိုင်ကျတဲ့ ဟန်ပန်တွေ ဘယ်မှာလဲ၊ စစ်တုရင် ကစားတာ တော်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ၊ မင်းရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ဟန်ပန်တွေ ဘယ်မှာလဲ၊ မင်း ကိုယ်မင်း လုံးဝ မမြင်ရအောင် လုပ်ပြီး မင်းကို မမြင်ရတဲ့ ရွန်ကို မမြင်ရကောင်းလားလို့ စွပ်စွဲတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းကို သူ့ရည်းစား နံပါတ်စဉ်ထဲက တစ်ယောက် အဖြစ်ပဲ မြင်အောင် မင်း လုပ်ခဲ့တယ်၊ ကောင်းပြီ ... အခု မင်းဟာ ချစ်သူက မင်းကို လွမ်းအောင် သူ့အိပ်တဲ့ ရေမွေ့ရာကို ရေတွေ ဖောက်ထုတ်တဲ့ ရူးနမ်းနှမ်း ကောင်မလေး ဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်သူကမှ မင်းရဲ့ အကြောင်းကို တွေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဘယ်လောက်တောင် မြတ်နိုးဖို့ ကောင်းသလဲ ဆိုတာ မင်းက လက်တွေ့ မလုပ်ပြနိုင်သရွေ့ ဘယ်သူကမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

နောက်ဆုံးမှာတော့ အိပ်စား ပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ဗန်နက်ဆာကို စာနာစိတ် အပြည့်နဲ့ ပြောတာ ဖြစ်မှန်း သိလာတယ်။ သူ့ရဲ့ အဆိုးမြင် အတွေးတွေ အပေါ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် အာရုံစိုက်မိလာတယ်။ ရေမွေ့ရာကို ရေ ဖောက်ထုတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ အပြုအမူဟာ ရယ်စရာ ဖြစ်မှန်း သူ သိလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဟာ သံယောဇဉ် အမျှင်တန်းမနေတော့ပါဘူး။

အခု သူ လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကတော့ သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေကို ဖော်ပြဖို့၊ ခံစားဖို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်ဖို့တို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်။ သူ့ဘဝအတွက် လိုအပ်တာတွေကို ဆွဲထုတ်ယူပြီး မပြမချင်း ဘယ်သူကမှ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး ဆိုတာ နောက်ဆုံးတော့ သူ နားလည်ခဲ့ပါပြီ။

နောက်ထပ် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက် ကြာတော့ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ သူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ သိလာခဲ့ပြီ။ ဆရာဝန်ကတော် ဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ဟာ သူ့ဘဝပန်းတိုင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူဘယ်ဝါရဲ့ ဇနီးမယား

ဖြစ်ရမယ် ဆိုတာတွေနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်တော့ဘူး။ သူ့ဟာ ချို့တဲ့သူတွေကို ကူညီတဲ့ ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေမှာ စေတနာ့ဝန်ထမ်းအဖြစ် လုပ်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒါဟာ သူ တကယ် လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ် ဖြစ်လို့ပါပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ကတော် ဖြစ်မှ မျက်နှာသာပေးတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေ အစား သူ တကယ် ဝါသနာပါပြီး စိတ်ကောက်ကိုယ်ပါ မြှုပ်နှံ လုပ်ဆောင်ချင်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို စတင် တွေ့ရှိခဲ့ပါပြီ။ သူ့ဘဝဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ နံရံကို ကုပ်ကပ် တွယ်မှီမှ ရှင်သန်နိုင်တဲ့ စပျစ်နွယ်လို အပင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ အင်မတန် အဖိုးတန် တဲ့ မျိုးစေ့ကလေးကို ရှင်သန်ကြီးထွားအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ရတာနဲ့ တူတယ်လို့ မြင်တတ်လာတယ်။ အချစ်ရေးတွေမှာ အခြားလူတစ်ယောက်ကို လိုက်ကြည့်နေ တဲ့ အလုပ်ဟာ တကယ်အစစ်အမှန် လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကနေ သွေဖည်နေ တယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ သဘောပေါက်လာတယ်။

နှစ်အနည်းငယ်လောက် ပရဟိတအလုပ်တွေကို စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ပြီးတဲ့ နောက် 'ဟန့်'လို့ ခေါ်တဲ့ လူကောင်းလူသန့် လူရည်မွန် အထက်တန်းလွှာတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ပါတယ်။ သူက ဗန်နက်ဆာရဲ့ တန်ဖိုးကို သိပြီး ဗန်နက်ဆာကို တကယ် ချစ်တယ်လေ။ ရေမွေ့ရာနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့အကြောင်းကတော့ ပါတီပွဲတချို့ ကျင်းပ တဲ့အခါအတိုင်း ဗန်နက်ဆာကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားတစ်ယောက်ယောက်ကပဲဖြစ် ဖြစ် တရားဝင် ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်အဖြစ်ထက် မပိုတော့ဘူး။ ဗန်နက်ဆာက ပုံပြင်ကို ဒီလို အဆုံးသတ်လေ့ရှိပါတယ်။

“တကယ်လို့ ကိုယ်က အဆိုးမြင်အတွေးတွေကို တွေးနေရင် တစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ ရေမွေ့ရာထဲက ရေတွေ ဖောက်ထုတ်လိုက်သလို အလဟဿ ဖြစ် သွားလိမ့်မယ်။ ကောင်းတဲ့ အတွေးတွေကို တွေးရင် ပျော်ရွှင်မှုက ကိုယ့်အတွက်ပဲ၊ ပြီးတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဒီစကားရဲ့ ဆိုလိုရင်းကတော့ 'ငါ့ရဲ့ လစ်ဟာမှုက မင်းရဲ့ ပြည့်စုံမှု ဖြစ်လာ မယ်' တဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးချင်းစီ အာရုံစိုက်ရမယ့် တစ်ဦးတည်းသောလူ၊ ကု စားပေးနိုင်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောလူကတော့ ကြေးမုံမှန်ထဲမှာ မြင်ရတဲ့သူပါပဲ။ ဒါဟာ အတွင်းစိတ်ကို ကုစားတဲ့အလုပ် ဖြစ်နေပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ရေမွေ့ရာထဲက ရေတွေ ဖောက်ထုတ်ခဲ့တဲ့ သူရဲ့ အပြု အမူဟာ သူ ခံစားနာကျင်ရသလို ရွန်လည်း ခံစားရအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူးလို့ သူ သိလာခဲ့တယ်။ ဗန်နက်ဆာကို စွန့်လွှတ်ချင်စိတ် ဖြစ်အောင်ပဲ လုပ်နိုင်ခဲ့ တယ်။ ပိုပြီး အရေးကြီးတာက ဗန်နက်ဆာဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လို စွန့်လွှတ်

ရမယ် ဆိုတာကို လေ့လာ သင်ယူနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ [တကယ်လို့သာ ခံစား နာကျင်မှုတွေကို ခံစားဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့ရင် စွန့်လွှတ်မှုကို သုံးသပ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်း ကောင်း တစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်မှာပဲ။ ဒီအဆင့်ကနေ နားလည်မှုနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အထိ ရောက်သွားပြီး လုံးဝ ကုစားနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကမှ သောက ပရိဒေဝ တွေကို ကုစားတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်ပါတယ်။]

အချစ်ရေးတွေကို ကွဲပြားခြားနားတဲ့ အမြင်နဲ့ မြင်အောင် ကြည့်တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နရီစည်းချက်နဲ့ စီးဆင်းနေတယ်ဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ တချို့ ကတော့ ရာသက်ပန်ပဲ။ တချို့ကတော့ နှစ်အနည်းငယ်၊ တချို့ကတော့ ဆယ်စု နှစ် အနည်းငယ်၊ တချို့က နှစ်အနည်းငယ်၊ တချို့ကတော့ လအနည်းငယ်ပဲ ကြာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ဘာမှ စီရင်ဆုံးဖြတ် ပိုင်ခွင့် မလုပ်နိုင်ဘူး။ လူ တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သက်တမ်း ဘယ်လောက် ရှိရှိ လမ်းခွဲချိန် ရောက်ရင် ပူဆွေး ဝမ်းနည်းရတာ ဓမ္မတာပါ။ လမ်းခွဲပြီး နောက်ပိုင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုဟာ ကိုယ့် ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စံ အနေအထားတွေ ကြုံခိုင်းမှု ရှိ မရှိ နားလည်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို ပေးပါတယ်။

အချစ်ရေးတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း အချို့လူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အဆိုးမြင် ပြောဆိုတာတွေ ဘယ်လောက်တောင် များခဲ့တယ် ဆိုတာ သတိပြုမိပြီး အံ့အားသင့်ကြရတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ နက်နက်နဲနဲ ကြည့်မြင်နိုင်တဲ့ ခဏတာ အချိန်တွေ ဖြစ်ပြီး စစ်မှန်တဲ့ အချစ်နဲ့ ကုစားမှုတွေဆီ နီးကပ်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အချစ်ကြောင့် ဘယ်လို ကြေကွဲရတယ် ဆိုတာကို ပထမဆုံး ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အချစ်ရေးတစ်ခုမှာ ကိုယ်က ဘယ်လို ပြုမူ နေထိုင်ခဲ့ သလဲ ဆိုတာကို ထုတ်ဖော် ပြောလိုက်သလိုပါပဲ။ အဆိုးမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆို ချက်တွေကို တွေ့သွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အကောင်းမြင် အတွေးတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ အကောင်းမြင် အတွေးတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အနာ ဂတ် ဘဝနဲ့ အနာဂတ် အချစ်ရေးတွေကို ပုံဖော်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

မှားယွင်းရွေးချယ်မိတဲ့လူဟာလည်း ပြည့်စုံကောင်းမွန်တဲ့သူ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်

ကျွန်ုပ်တို့ လူအများစုက အချစ်ရေးတစ်ခု ခွာပြသွားတယ် ဆိုရင် ဒါဟာ အချိန် အလဟဿ ဖြစ်သွားတာလို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ ဒီလူနဲ့အတူ ရှိနေခဲ့တဲ့ လတွေ၊ နှစ်တွေ အချိန်တွေကို ကျွန်ုပ်တို့ အစား ပြန်မရနိုင်တော့ဘူးလို့ တွေးတတ်ကြပါ

တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှန်စစ်ကတော့ ဒီလူနဲ့ တစ်ပတ်၊ တစ်လ၊ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ဘယ်လောက်ပဲ ကြာအောင် တွဲခဲ့ပါစေ အချစ်ရေး တစ်ခုချင်းစီတိုင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးချင်းစီသာ သီးသီးသန့်သန့် တွေ့ကြုံရမယ့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အတွေ့အကြုံတွေ ရှိကြပါတယ်။

မဲရစ်ဆာဟာ အသက် ၃၀ ရှိတဲ့အထိ အိမ်ထောင်မရှိ တစ်ကိုယ်တည်းပါပဲ။ အရင်က ချစ်သူ နှစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပေမဲ့ ဆိုးဆိုးရွားရွား စွန့်လွှတ်ခဲ့ရလို့ အသည်းကွဲတဲ့ ဝေဒနာကို အလူးအလဲ ခံစားပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အချစ်ရေးကို ကိုယ်တိုင် ဖန်တီး ရယူပြီး ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဖြေရှင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားတယ်။ သူဟာ နာမည်ကျော်ကြားလှတဲ့ အွန်လိုင်း ဖူးစာဖက် ရွေးချယ်တဲ့ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းတစ်ခုနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စစ်ဆေးစောင့်ကြည့် တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က မျက်စိပစ်ပြမလား၊ ကလူကျီစယ် ဆက်သွယ် မလား၊ ဒါမှမဟုတ် မက်ဆေ့ ပို့မလားလို့ပေါ့။

သူ့ကို သိသိသာသာ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပုံစံပြတဲ့ ဘယ်လိုယောက်ျားကိုမဆို တွေ့ဆုံကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ နေ့လယ်စာစားပွဲတို့၊ ညစာစားပွဲတို့၊ ကော်ဖီသောက်တာ၊ အအေးသောက်တာမျိုးတွေ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီ နောက်မှာ သူ့ရဲ့အလုပ်က အနီးအနား ပြည်နယ်တစ်ခုမှာ ကွန်ဖရင့် သွားတက်ဖို့ စေလွှတ်လို့ လေယာဉ်နဲ့ ခရီးသွားခဲ့တယ်။ အိမ်အပြန်ခရီးမှာ သူ့ဘေးထိုင်ခဲ့က ခရီးသည် အမျိုးသားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကို အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ဟန်ပန် တွေ့ရတယ်။

အဲဒီအမျိုးသားက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ မိတ်ဆက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဝီပါ”

“ကျွန်မနာမည်ကတော့ မဲရစ်ဆာ”

တစ်နာရီလောက် အတောအတွင်း သူတို့ စကားလက်ဆုံကျသွားတယ်။ မဲရစ်ဆာက ဒီလူရဲ့ ကြိုးစား အားထုတ်မှုကို သဘောကျတယ်။ ထိုင်ခုံခါးပတ် ပြန်ပတ်ထားဖို့ နီးပြီလို့ လေယာဉ်မယ်က ကြေညာတော့ မဲရစ်ဆာက အလျင် အမြန် ထပြီး ရေအိမ်ထဲကို သွားခဲ့တယ်။ မှန်ထဲက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မိတ်ကပ် ဖို့မှပဲလို့ စဉ်းစားတယ်။ ‘မိတ်ကပ် မပါတဲ့ မျက်နှာကို သူ တွေ့ပြီးပြီ၊ အခု မိတ်ကပ် ဖို့လိုက်ရင် သူ ပိုကြိုက်မှာပဲ’ လို့။

ထိုင်ခုံကို ပြန်ရောက်တော့ ဝီက ပြောတယ်။

“ကိုယ်နဲ့အတူ ညစာ လိုက်စားရင် ကိုယ်တော့ တအား ပျော်မှာပဲ၊ မင်းလည်း ပျော်မယ်လို့ ကိုယ် ထင်တယ်”

မဲရစ်ဆာက ပြုံးပြီး “ကျွန်မရဲ့ ဘဝထဲကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ယူဆောင်လာတဲ့ ရှင့်ကို မငြင်းချင်ပါဘူး” ပြောလိုက်တယ်။

“မနက်ဖြန်ည ဆိုရင် ဘယ်လိုလဲ”

ဝီက ခပ်မြန်မြန် စိစဉ်တာကို မဲရစ်ဆာ သဘောကျနေတယ်။ အချိန်နဲ့ စားသောက်ဆိုင် နေရာကိုတောင် ဝီကပဲ ရွေးလိုက်တယ်။

သူတို့ဟာ ညစာ အတူ စားကြတယ်။ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေလို စကား ပြောကြတယ်။

“ဒုတိယအကြိမ် ချိန်းဆိုဖို့အတွက် မနက်ဖြန်ညမှာ ညစာ အတူ ထပ်စားရင် အဆင်ပြေမလား” လို့ ဝီက မေးပါတယ်။

မဲရစ်ဆာ သဘောတူလိုက်တယ်။ ညစာ စားပြီးတဲ့အခါ ဝီက ပြောတယ်။

“ကိုယ်တော့ မင်းကို တကယ်ပဲ ထပ်တွေ့ချင်လှပြီ၊ ဘယ်အချိန် အဆင်ပြေ မလဲ”

မဲရစ်ဆာက ပြန်ပြောပါတယ်။

“သုံးညဆက်တိုက် ချိန်းတွေ့တာ မြန်လွန်းနေပြီ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချိန်းတွေ့ပြီး လေ့လာကြတဲ့ စည်းကမ်းတွေကို ကျွန်မတို့ ချိုးဖောက်ခဲ့ပြီးပြီ ဆို တော့ ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့”

ရင်းနှီးခင်မင်ရတာ အလွန်ပဲ ပီတိဖြစ်စရာ။ သူနား နေရတာနဲ့တင် ပျော်နေ ရတော့တယ်။ သူ့အထိအတွေ့ကလည်း မက်မက်စက်စက် ရွှင်ပျော်လောက်ဖွယ် ပါပဲ။

မဲရစ်ဆာရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ‘ဒီလူဟာ ငါ စောင့်မျှော်နေတဲ့သူ၊ ငါ့အတွက်လူပဲ’ လို့ ခံစားမှုတွေ ဖြစ်ထွန်းနေတယ်။ ကြာသပတေးညမှာ မဲရစ်ဆာက မေးတယ်။

“ဒါဆို စနေ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ ဘာတွေ လုပ်သလဲ”

“ပရဟိတအဖွဲ့တွေကို အကြံပေးရတယ်၊ ဒီတစ်ပတ် စနေ တနင်္ဂနွေကျရင် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အပန်းဖြေ အစည်းအဝေးကို ပြေးရမယ်၊ တနင်္ဂနွေည ညဉ့်နက် တဲ့ အချိန်မှ ပြန်ရောက်မယ်” လို့ ဝီက ဖြေတယ်။

“ဘယ်နေရာကို သွားရမှာလဲ၊ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မပါ တစ်ပါတည်း လိုက်ပြီး ရှင် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ‘စပါး (Spa)’ တို့ဘာတို့မှာ အချိန်ဖြုန်း လို့ ရတာပဲ”

“ဒါတော့ တကယ် ခက်တယ်၊ ကိုယ့်မှာ ညစာစားပွဲ အစီအစဉ်တွေ ပြည့်နေတာပဲ၊ မင်းကို တွေ့ဖို့ အချိန် လုံးဝ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

မဲရစ်ဆာက ရင်ထဲ အတော် နာသွားပေမဲ့ ခံစားချက် မပေါ်အောင် သူတို့နှစ်ယောက် ညကျရင် အတူ အိပ်လို့ ရတာပဲလို့ ပြောချင်လှပေမဲ့ ဒါက ဣန္ဒြေမဲ့ လွန်းတယ် ဆိုတာ သူ သိပါရဲ့။

“တနင်္လာနေ့ မနက် ဒီမြို့ကို ပြန်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်မယ်လေ၊ အဲဒီကျမှ အစီအစဉ် ဆွဲကြတာပေါ့” လို့ ဝီက ပြောပါတယ်။

မဲရစ်ဆာဟာ လေထဲမှာ လမ်းလျှောက်သလို စိတ်နဲ့ လူ မကပ်ဘဲ ပြန်လာခဲ့တယ်။ တခြား ဘာကိုမှ မတွေးဘူး။ ဝီအကြောင်းကိုပဲ။ သူဟာ ဖူးစာဖက် ရှာဖွေပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ စာရင်းသွင်းထားတာကို ဆက်လက် ထားရှိဖို့ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

စနေနေ့ညမှာ အရင်းနှီးဆုံး မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ညစာစားရင်း ဝီအကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ တစ်ယောက်က “မလောနဲ့၊ မင်းက ဒီလူအကြောင်း တကယ် မသိဘူးလေ” လို့ ပြောတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က “သူနဲ့ ညတိုင်း မချိန်းနဲ့၊ လွယ်လွန်းတဲ့ပုံစံမျိုး မနေနဲ့၊ ယောက်ျားတွေဟာ သူတို့က လိုက်ရတာကိုပဲ ကြိုက်တာ” တဲ့။ နောက်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က “မင်းတို့က အပြစ်ပဲ မြင်တတ်တယ်၊ သူ့ကို ပျော်ခွင့် ပေးလိုက်ပါစို့၊ မင်းရဲ့ဆန္ဒ အစစ်အမှန်အတိုင်းသာ နေပါ” တဲ့။ မဲရစ်ဆာက ဘာမှ မဖြစ်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ နားထောင်ရုံ သက်သက် ပြုံးပြီး နားထောင်နေတယ်။ ရှေ့ဆက်တာ ကောင်းမယ်လို့ သူ ယုံကြည်နေခဲ့တယ်။

တနင်္လာနေ့ မနက်မှာ သူ့ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ကိုယ်နဲ့မကွာ ထားခဲ့တယ်။ ဝီဆီက ဖုန်းမလာမချင်း စိတ်ဓာတ် ချိုးချိုးကျနေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ၁၁ နာရီခွဲမှာ ဝီက ဖုန်းဆက်ပါတယ်။

“ဘယ်အချိန်လောက် အားမလဲ” လို့ ဝီက မေးတယ်။

“ဒီည အားတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်” လို့ သူက ပြန်ဖြေတယ်။

ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရယ်လိုက်ကြတယ်။ ဒီည ဝီအတွက် အချိန်ပေးလိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက သူ့ရဲ့ ထိခိုက် နာကျင်မှုတွေ လျော့ပါးသွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးအတွက် သာယာ ကြည်နူးတဲ့ ညနေခင်းတွေ ပြန်လည် ရရှိသွားပြန်ပါတယ်။

မဲရစ်ဆာဟာ ဝီနဲ့အတူ ရှိနေတဲ့အချိန် ကာလတွေမှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ကြုံမခံစားဖူးတဲ့ အချစ်စိတ်နဲ့ သာယာချမ်းမြေ့မှုတွေကို ခံစားနေရတယ်။ သူတို့ဟာ တစ်ပတ်လုံးလုံး ညတိုင်း ချိန်းတွေ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာသပတေးည ရောက်လာတော့ ဝီက တစ်ခါ ထပ်ပြောပြန်တယ်။ စနေ တနင်္ဂနွေမှာ အဝေးခရီး သွားရမှာမို့တဲ့။

“ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပဲ၊ ကုမ္ပဏီ နှစ်ခုရဲ့ အပန်းဖြေစခန်းသွင်း အစည်းအဝေးတွေက အခု စနေ တနင်္ဂနွေအပြင် ဆက်ရက် နောက် စနေ တနင်္ဂနွေ၊ ပြီးတော့ လာမယ့် နွေဦးမှာ လုပ်ချင်နေကြတာ”

တနင်္လာနေ့ မနက်ခင်း ထပ်ရောက်လာတော့ မဲရစ်ဆာဟာ သူ့ဆီက ဖုန်းကို စောင့်မျှော်ခဲ့ပါတယ်။ ဖုန်းလွဲတဲ့အထိ ဝီဆီက ဘာသံမှ မကြားရတော့ သူက စပြီး ဖုန်းဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီဖုန်းဟာ အလိုအလျောက် အသံမက်ဆော့ပဲ ဖြစ်သွားတယ်။ မဲရစ်ဆာဟာ နှစ်ချက်ထိုးမှာ တစ်ခါ၊ ညနေ ၄ နာရီမှာ တစ်ခါ ဖုန်းဆက်ပြီး အသံမက်ဆော့ ချန်ထားပေမဲ့ လုံးဝ အကြောင်းမပြန်ပါဘူး။ ဒီအချိန်ကစပြီး သူဟာ သိပ် စိတ်ပူလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်တင်းထားခဲ့တယ်။ ‘အပန်းဖြေစခန်းရဲ့ အစည်းအဝေးက ထင်ထားတာထက် ပိုကြာတာမျိုးလည်း ဖြစ်မယ်’လို့ သူ တွေးတယ်။

အင်္ဂါနေ့အထိ ဝီက ဖုန်းမဆက်တော့ သူ တကယ်ပဲ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လာခဲ့တယ်။ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလား၊ သူ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ သူ့ရဲ့ဖုန်း ကျပျောက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တကယ် ပျောက်တယ် ဆိုရင်တောင် အခြားလူတစ်ဦးဦးဆီက ဖုန်းကို ယူပြီး ဆက်လို့ ရတာပဲ။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျတော့ ဝီရဲ့ ဖုန်းက ဒီလို ပြန်ပြောနေပါတယ်။

‘ဒီဖုန်းနံပါတ်အတွက် အသံမက်ဆော့ ချန်ထားလို့ မရပါဘူး’

မဲရစ်ဆာဟာ သိပ်စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ သူဟာ သူ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အဖြစ်အပျက်ကို ရင်ဖွင့်လိုက်တယ်။

“ဟာ ... မင်းရဲ့ အရှိန်ကို လျှော့ဖို့ လိုတယ်၊ အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း ကိုင်တွယ်ရမယ်၊ သူက အခုမှ တွေ့ဖူးတဲ့လူလေ”

ကြာသပတေးညမှာတော့ မဲရစ်ဆာဟာ အခြားမိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူ ယမကာ သောက်ကြတယ်။ ဒီလို ဖြစ်သွားရတဲ့ အခြေအနေအတွက် သူ့ကို ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းကြတယ်။ ပထမတစ်ယောက်က မေးတယ်။

“သူ့အိမ်ကို ရောက်ဖူးသလား၊ သွားဖူးသလား”

“တစ်ခါတလေ သွားဖို့တော့ စီစဉ်ခဲ့ကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ပြောတယ်၊ လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်ဟာ အမျိုးသမီးကိုပဲ ဦးစားပေးရမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ငါ့အိမ်မှာပဲ အမြဲ အချိန်ကုန်ကြတယ်လေ”

“မင်း ဆိုလိုတာက လက်ထပ်ပြီးသား ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို အဲဒီမိန်းမရဲ့ အိမ်မှာပဲ ချိန်းတွေ့တယ်ပေါ့”

မဲရစ်ဆာဟာ အဲဒီစွပ်စွဲချက်ကြောင့် ကြက်သေ သေသလို ဖြစ်သွားတယ်။

“ဝီက လက်မထပ်ရသေးပါဘူး”

သူ့သူငယ်ချင်းက သူ့မျက်နှာကို ခဏလောက် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ပြန် ပြောတယ်။

“စဉ်းစားပါဦး။ စနေ တနင်္ဂနွေတိုင်း သူ ဒီကို မလာနိုင်ဘူးလေ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ့မိသားစုနဲ့အတူ ရှိနေလို့၊ သူ ဒီလို ပျောက်ကွယ်သွားရမယ်။ ဘာ ကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ရှေ့ဆက်ဖို့ မဖြစ်လို့”

ပထမ သူငယ်ချင်းကလည်း ထပ်ပြောပါတယ်။

“သူဟာ အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ မင်းကိုတော့ သူ သိပ် သဘောကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို အဆုံးသတ်ရမယ် ဆိုတာ သူ နားလည်တယ်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စကားကို ကြားရတာ နားဝမှာ မသက်သာဘူး။ ဒါ ကြောင့် စောစောစီးစီး လူစုခွဲပြီး ပြန်လာတယ်။ ဝီက သူ့အိမ်ဖုန်းကို မက်ဆေ့ ပို့ချင်ပို့ထားမှာ ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မပို့ထားပါဘူး။

နောက်တစ်ပတ် ကျော်တဲ့အထိ ဝီဆီက တစ်ခုခု ကြားရမလားလို့ မျှော်လင့်ခဲ့ သေးတယ်။ အနည်းဆုံး ‘နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်’လို့ ပြောလေမလားလို့ပေါ့။ နောက် ထပ် သီတင်းပတ် အနည်းငယ် ကြာတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဆိုးမှုတွေဟာ ဒေါသပုန်ထ တဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်။ ယောက်ျား ဆိုတာ ဘယ်လောက်များ ကြောင်တဲ့အစား လဲလို့။ သူဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ခံစားချက်တွေအပေါ်မှာ စပြီး သံသယဝင်လာ တယ်။ လိမ်ညာ လှည့်ဖြားခံရလေခြင်းလို့လည်း တွေးတယ်။ ‘သူ ဖုန်းဆက်လိမ့် မယ်’လို့ မျှော်လင့်ရာက ‘သူ ဖုန်းဆက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’ ဆိုတဲ့အထိ ဝီဟာ အလျင်အမြင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။

နောက်ထပ် သီတင်းပတ်တွေ ကြာတဲ့အထိ မဲရစ်ဆာဟာ စိတ်ကူးရရင် ရသလို ဝီရဲ့ ဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်တုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝ အဆက်အသွယ် လုပ်လို့ မရပါဘူး။ ဝီက လက်ထပ်ရမှာမို့ သူ့ကို မဆက်သွယ်တော့တာလို့ ကောက်ချက်

ချလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်များ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုတောင် ခေါ်လို့ မရတာပါလိမ့်။ ဝီရဲ့ ဖုန်းဟာ တစ်ခါသုံး ကတ်ဖုန်းလို့တော့ သူ မထင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ဝီရဲ့ ဖုန်းဟာ သူ့လက်ကိုင်ဖုန်း အစစ်အမှန် ဆိုရင် မဲရစ်ဆာက ဖုန်းတစ်ချက် ဆက် လိုက်ရုံနဲ့ လက်ထပ်ပွဲ ပျက်သွားနိုင်တယ်ပေါ့။

မဲရစ်ဆာရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာ မှန်တယ်။ မဲရစ်ဆာဟာ လိမ်ရလွယ် တဲ့ ယုံလွယ်တဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့တာ။ သူဟာ ဝီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပဟောဠိ မှန်သမျှရဲ့ လောင်မြိုက်ခြင်း ခံနေရပြီ။ ဝီမှာ မိသားစု ရှိသလား။ ဒီလူဟာ ဘယ်လို လူစား ပါလိမ့်။ ဝီနဲ့ တွေ့ဆုံကြုံတွေ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတယ်။ ဝီအကြောင်းကို တွေးလေ စိတ်ဆင်းရဲလေ ဖြစ်လာပြီး လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရ တဲ့ ကြေကွဲမှုဟာ ပိုမို ကြီးထွားလာတယ်။

မဲရစ်ဆာဟာ သူ့အိမ်ထဲမှာပဲ အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်နေတယ်။ စိတ်အားငယ်မှုနဲ့ ခါးသီး နာကြည်းမှုတွေကြားမှာ နစ်မြုပ်လို့ပေါ့။ အထီးကျန်တယ်လို့ ဘယ်တုန်း ကမှ မခံစားခဲ့ဖူးတဲ့ သူဟာ နှစ်ပတ် သုံးပတ်လောက် ကြာတော့ အထီးကျန်မှုက သူ့ကို ရိုက်ခတ်လာတယ်။

‘နှစ်ပတ်အတွင်း ရှစ်ကြိမ်ကျော် ချိန်းတွေ့လိုက်တဲ့ အတွက်စွတစ်ခုအတွက် ငါးပတ်လောက် ကြာအောင် ဘာကြောင့် ကြေကွဲ ခံစားနေရတာလဲ။’

လန့်ချိပြီး ကြေကွဲတာမျိုး မဖြစ်လို့ နှစ်တွေ အများကြီး ကြာမှ နာလန်ထလာ တာမျိုး မဟုတ်လို့ ဘုရားသခင်ကို သူ ကျေးဇူးတင်ခဲ့တယ်။ ဝီနဲ့ ထိုက်တန်တာ ထက် သူက ပိုပြီး ပေးခဲ့မိလို့ ဆိုတာ သူ သဘောပေါက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုပြီး အရေးကြီးတာက သူ ခံစားရသမျှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနဲ့ ထိခိုက်နာကျင်မှုတွေဟာ ဒီလူတစ်ယောက်တည်းကြောင့် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ နားလည်လာခဲ့ပါတယ်။

ခြောက်ပတ်လောက် ကြာပြီးတဲ့နောက် မဲရစ်ဆာဟာ ဖူးစာဖက် ရှာဖွေရေး ကုမ္ပဏီဆီ စာရင်းပြန်သွင်းခဲ့တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့အတွက် ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာရာတိုင်းကို အလျင်စလို မလုပ်ဖို့၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မျက်စိပသာဒ ဖြစ်အောင် နေဖို့ တိုက်တွန်းကြတယ်။

“ခြောက်ပတ်လုံး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေခဲ့တယ်။ အထီးကျန်တယ်လို့ ခံစားနေ ရတယ်။ အမြဲတမ်း ယောက်ျားတွေက စွန့်ပစ်တာပဲ ခံနေရတယ်လို့ ကြေကွဲနေ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် ဒါမျိုး မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါ ရှာပြီး ချိန်းတွေ့တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ နာကျင် ဆုံးရှုံးရတာ သိပ်မခံစားရဘူးလို့ အခုက စပြီး ယုံကြည် တော့မယ်”

“တကယ်လို့ ကိုယ်က ဆန္ဒ မရှိရင် ချိန်းတွေ့ဖို့ မလိုဘူးလေ” လို့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ပြောပါတယ်။

မဲရစ်ဆာက စကားဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ချိန်းတွေ့တဲ့ကိစ္စကို ပြောင်းလဲရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမြဲတမ်း စွန့်ပစ်ခံရတယ် လို့ပဲ ခံစားနေရတဲ့အကြောင်းကို ပြောတာ၊ ထူးဆန်းတာတစ်ခု ပြောရရင် ဝိနဲ့ တွဲတဲ့ကိစ္စဟာ အကြီးမားဆုံး သင်ခန်းစာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူဟာ ငါ့အတွက် ထူးခြားတဲ့သူ ဆိုတာ သေချာတယ်၊ ဒီအချစ်ရေးကြောင့် ငါ ဘာလုပ် ရမယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်လို စီစဉ်ရမယ် ဆိုတာ မြင်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ် တိုင်နဲ့ ငါ့အတွေးတွေကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ အချိန်ယူပြီး အားစိုက် ကုစားရဦးမယ်”

အတွင်းစိတ်ကို ကုစားတဲ့ အလုပ်နဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို သူက ရည်ညွှန်းလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တစ်ခုခုကို မကြာခဏ ပြောဆို နေဖြစ်တယ် ဆိုတာ သူ သတိပြုမိတယ်။ အဲဒီစကားတွေဟာ အမြဲလိုလို အဆိုး မြင် စကားတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဥပမာ ပြရရင် ‘ငါဟာ ဝိနဲ့ ဆိုရင် အားလုံး ပြီးပြည့်စုံတယ်၊ ငါ့ကို စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် ထားနိုင်တဲ့လူ လိုတယ်၊ ငါဟာ အချစ်ရေး၊ ချစ်သူတွေ ရှိမှ နေပျော်တယ်’ လို့။

အခုတော့ သူဟာ အဲဒီ အဆိုးမြင် အတွေးတွေ အားလုံးကို ချေဖျက်ပြီး အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်အသစ်တွေနဲ့ အစားထိုးလိုက်တယ်။ ရင်နင့်အောင် ခံစားရတဲ့ ပူဆွေးကြေကွဲမှုတွေထဲက ရလာတဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေပေါ့။

ငါဟာ ငါ့ကိုယ်တိုင်အတွက် ဒီလောကကို ရောက်လာတာ။

ယောက်ျားတွေ လာချစ်လိုက်၊ ခွဲသွားလိုက် ဖြစ်နေပေမဲ့ ငါကတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ အမြဲ ချစ်နေတယ်၊ အမြဲ အားပေးတယ်။

ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဝိဘက်က အကြောင်းအရာတွေကို ဘာမှ မသိပါ ဘူး။ သူဟာလည်း သူ သင်ယူလေ့လာရမယ့် ဘဝသင်ခန်းစာတွေနဲ့အတူ ရှိနေ မယ် ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။ သူလည်း ထိခိုက်နာကျင်ရတယ် ဆို ရင် မဲရစ်ဆာက ဒီလို ပြောနိုင်ပါတယ်။

ကံတရားက အားလုံးကို သိမြင်နိုင်တဲ့အတွက် ငါ ဘာမှ စိတ်မပူပါဘူး၊ သူ့ ဘဝ သူ့ခရီးဟာ ငါ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။

ဒါဟာ ဆန်းကြယ်တယ်လို့ ထင်စရာပဲ။ ဝိနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ တိုတောင်းတဲ့ ဖူးစာ ဟာ သူ့အတွက် လက်ဆောင်မွန်ပဲလို့ မဲရစ်ဆာ နားလည်လာတယ်။ မဲရစ်ဆာ

ရဲ့ အနာဟောင်း ‘စွန့်လွှတ်ခံရတယ်’ ဆိုတာကို ကုစားပေးဖို့ ဝိက အကောင်းဆုံး လူသား ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ မသိနိုင်တဲ့အပိုင်းက ဝိအတွက်လည်း မဲရစ်ဆာ က အကောင်းဆုံးလူ ဖြစ်နေနိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။

မဲရစ်ဆာဟာ တကယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံရတယ် ဆိုတဲ့ နေရာ မှာ အလွယ်တကူ ထားရစ်ခဲ့လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက ဘာကို ပြောချင်တာလဲ။ ဆင်ခြင်ဉာဏ်မဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မဲရစ်ဆာ ဆီ ကြုံရာကျပန်း စေလွှတ်ခဲ့တာလား။ ဘာကြောင့်လဲ။ မဲရစ်ဆာကို စိတ်ဆင်းရဲ အောင် လုပ်ဖို့အတွက်သက်သက်ပဲလား။ အကြောင်းတစ်ခုခု မရှိနိုင်ဘူးလား။ အားလုံးကို သိပြီး အားလုံးကို ချစ်တတ်တဲ့ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက ကုစားပေး ဖို့ပဲ ရှေးရှုနေတော့ ဝိကို မဲရစ်ဆာဆီ စေလွှတ်လိုက်တာပါပဲ။ မဲရစ်ဆာဟာ ဒီလူကို သိပ်သဘောကျပြီး လက်ခံဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေ မဲရစ်ဆာရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲက ဒဏ်ရာ စွန့်ပစ်ခံရလို့ ထိခိုက်နာကျင်ရတာကို ကုစားဖို့ လွယ် ကူလေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဘယ်ဘက်ကပဲ ကြည့်ကြည့် မှားယွင်း ရွေးချယ်မိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကုစားဖို့အတွက်ကျတော့ အသင့်တော်ဆုံး အကောင်းဆုံးလူ ဖြစ်လာတာပါပဲ။

နှစ်ကိုယ်ချင်း ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်လှတဲ့ အချစ်ရေးတွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ် တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိတယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်က အချစ်နဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ တည်ဆောက်ရတယ် ဆိုရင် ကိုယ့်လို ပြဿနာရှိတဲ့ လူကပဲ ကိုယ့်ကို လာချစ်တယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်က အချစ်မှာ ဩဇာပါဝါ ရှိတယ် ဆိုရင် ကိုယ့်ချစ်သူကလည်း ဒီလိုပဲ။ ဒီအတိုင်း မုချမသွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး။ ပြီးတော့ သိပ်ပြီး သိသာ ထင်ရှားတာမျိုး လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။

တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဆရာကြီးပုံစံမျိုး လုပ်နေတယ် ဆိုရင် သူဟာ ဩဇာအာဏာ မရှိမှာ ကြောက်လို့ပါ။ သူ့ရဲ့ချစ်သူကတော့ နာခံတတ်ပြီး နှိမ့်ချ တတ်တဲ့လူမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဩဇာအာဏာကို ထုတ်သုံး ရမှာ ကြောက်တတ်လို့ပါ။ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲတတ်တဲ့ စုံတွဲတွေမှာလည်း ပြဿနာတွေ ရှိနိုင်တယ်။ တစ်ယောက်က ဆေးစွဲနေတဲ့သူ ဖြစ်ရင် နောက် တစ်ယောက်က မှီခိုသူ ဒါမှမဟုတ် ကယ်တင်ချင်တဲ့သူ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တကယ် လို့ စုံတွဲတစ်တွဲရဲ့ အတွင်းစွဲက အကြောက်တရား၊ ကြောက်ရွံ့မှု ဖြစ်နေရင် တစ်ယောက်က အကြောက်အလန့် ကင်းပြီး ရဲရင့်တဲ့သူ၊ နောက်တစ်ယောက်က

ရှက်တတ် ကြောက်တတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် မချရဲတဲ့သူ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ 'အကြိုက်' က သူ ကြိုက်တာကိုပဲ ဆွဲဆောင်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ပေါ့။ နောက်တစ်နည်း ပြောရရင် အချစ်ရေး တစ်ခုမှာ လူ တစ်ယောက်က ကြက်ဥပန်ကိတ် လုပ်တတ်တယ် ဆိုပါစို့။ သူ့ချစ်သူက ကြက်ဥ ပန်ကိတ်ကို စားတဲ့သူ၊ ကြိုက်တဲ့သူ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒီအဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲလို့ စံနမူနာ ပြရရင် ပြဿနာ တစ်ခု ဖြစ်တဲ့အခါ တစ်ယောက်က စကားနဲ့ ခွန်းတုံ့ပြန်ပြီး ချက်ချင်း ဖြေရှင်းချင်တယ်။ အခြား တစ်ယောက်ကတော့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်တာကို ကြိုက်တယ်။ အရာအားလုံး အေးဆေး အနည်ထိုင်သွားမှ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းချင်တယ်။ သွေးဆူပြီး ဒေါသ ဖြစ်လွယ်တဲ့သူက ရှိသမျှ ခလုတ်တွေ မောင်းတင်ထားလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ငြင်းဆန် မှုကတော့ သူ့ချစ်သူ အမျိုးသမီးကို တွန်းအားပေးလိမ့်မယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက ထင်နေကြမယ်။ ငါ့ချစ်သူမှာတော့ ပြဿနာ တက်နေပြီ။ ကိုင်တွယ်ပုံက မှားယွင်း နေတယ်လို့။ တကယ်အစစ်အမှန်သဘောကတော့ အချစ်ရေးတစ်ခု တွေ့ကြုံလာ တဲ့အခါ အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာ တစ်ဦးချင်းစီဟာ ပြည့်စုံ ကောင်းမွန်တဲ့သူတွေပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

သီးခြားနေခြင်းနှင့် လိုအပ်နေခြင်း

တစ်ယောက်ချင်းစီအတွက် နောက်ထပ် ဥပမာ တစ်ခုကတော့ 'သီးခြားနေမှုနဲ့ လိုအပ်မှု' ဖြစ်ပါတယ်။ စွန့်လွှတ်ခံရတယ် ဆိုတဲ့ အတွင်းစိတ်နဲ့စပ်လျဉ်းပြီး ကု စားတဲ့အခါ လူအများစုဟာ 'ထိန်းချုပ်ခံရတယ်' ဆိုတဲ့ အရင်းခံအကြောင်းတရား ကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းရပါတယ်။ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေး ဘဝတုန်းက ပစ်ပယ်ခံရတဲ့ အတွေ့အကြုံ ရရှိခဲ့ရင်၊ နောက်တစ်ယောက်က သိပ် ချုပ်ချယ်တာကို ခံခဲ့ရရင် ဒီအရင်းခံအကြောင်းတွေက အံ့သြစရာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ သူတို့ ကြီးပြင်းလာကြတဲ့အခါ တစ်ယောက်က မှီခို အားထားချင်တဲ့သူ ဖြစ်လာပြီး နောက်တစ်ယောက်ကတော့ သီးခြား ဘာသိဘာသာ နေချင်တဲ့သူ ဖြစ်လာပါတယ်။ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ သူတို့နှစ်ဦး ရေစက်ဆုံပြီး ချစ်မိကြ တာ မဆန်းပါဘူး။ ဒီလို ပြောတော့ သိပ်အစွန်းရောက်နေမလားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ အများစုရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ သီးခြား နေချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ မှီခိုအားထား ချင်တဲ့စိတ် နည်းနည်းစီ ရှိနေကြပါတယ်။

ပစ်ပယ်ခံရတဲ့ လူတစ်ဦးချင်းစီဟာ ချစ်သူက ခွဲခွာသွားမှာကို သိပ် ကြောက် ကြတယ်။ ချုပ်ချယ်ခံရတဲ့လူကတော့ အချစ်ရေးမှာ သူ့ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အလွန် အကျွံ လွှမ်းမိုး ချုပ်ကိုင်လာမှာကို ကြောက်ကြတယ်။ ပစ္စလက်ဆန်လွန်းလှတဲ့ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက အဲဒီ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံစေပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကုစားပေးနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးတတ်ပါတယ်။ စွန့်လွှတ်ခံရမှာ ကြောက်တဲ့သူကို အဲဒီ ကြောက်ရွံ့မှုကနေ ထွက်ခွာနိုင်အောင်၊ ချုပ်ချယ်ခံရမှာ ကြောက်တဲ့သူကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိအောင် ကုစားပေးနိုင်ဖို့ပါ။ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို ချုပ်ချယ်လို့ မရနိုင်အောင်ပေါ့။

ချုပ်ချယ်ခံရတဲ့သူတွေဟာ သီးခြား ခွဲထွက်နေလေ့ရှိတယ်။ ဆုတ်ခွာတတ် လေ့ ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် သူတို့ရဲ့ ချစ်သူတွေဟာ စွန့်လွှတ်ခံရမှာ ကြောက်တဲ့သူ တွေ ဖြစ်နေရင် ပိုသေချာတယ်။ အမှန်ကတော့ သူတို့ဟာ ချုပ်ချယ်တာ ခံနေ ရလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အတိတ်ကာလတုန်းက ချုပ်ချယ်ခံခဲ့ရတော့ အဲဒီ ဖြစ်ရပ် ရဲ့ ကျေးကျွန် ဖြစ်နေတုန်းမို့ပါပဲ။ အဲဒီလူ တစ်ယောက်ချင်းစီဟာ ကတောက် ကဆ ဖြစ်ကြရင်၊ ချုပ်ချယ်တယ်လို့ ခံစားရရင် သူတို့ဟာ အတိတ်ကာလတုန်းက အရိပ်မည်းကြီးအောက်မှာပဲ ရှိနေသေးတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ဒါဟာ ချစ်သူကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အတိတ်က အရိပ် ကြောင့်ပါ။

အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တချို့ကို ဖော်ပြပါမယ်။

ဘယ်သူကမှ ငါ့ကို ထိန်းချုပ်လို့ မရဘူး။ ငါဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ အရှင်သခင်ပဲ။

ငါ့ကို ချုပ်ချယ်နေတယ်လို့ ခံစားရရင် အတိတ်ကို အချစ်တွေနဲ့ စွန့်ခွာလိုက်ပြီး လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်အချိန်မှာပဲ နေတယ်။

ငါ လုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့ ငါဟာ လွတ်လပ်တယ်။

ရွေးချယ်မှုဟာ အမြဲ ငါ့အတွက်ပဲ။

ချုပ်ချယ်ခံရတယ်လို့ ထင်နေတတ်တဲ့ လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို နားလည် သတိပြုမိလာရင်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေတိုင်းမှာ အကြောင်းနဲ့ အကျိုး ဆိုတာ ရှိတယ်လို့ မြင်တတ်လာရင် ကုစားနိုင်ပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ ကြောင့် စပြီး ဖြစ်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူတို့မှာ အခြားလူတွေနဲ့ တွဲ ကြည့်ဖို့ လုံးဝ လွတ်လပ်ခွင့် ရှိတယ်။ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်ကတော့ သူ တို့ရဲ့အချစ်ရေးက ရှင်သန် ခိုင်မြဲလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူတို့နှစ်ဦးက တစ်ဦး

ကိုတစ်ဦး ဘယ်လို ထင်ကြမလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ဆန္ဒကိုပဲ ရှေ့တန်းမတင်သင့်ဘူးလို့။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း တစ်ဦးကို တစ်ဦးက ဦးစားမပေးကြဘူး။ ဒီတော့ နေရတာ မပျော်ရွှင်သလို ဖြစ်လာတယ်။

ပစ်ပယ်ခံရတယ်လို့ တွေးတတ်တဲ့ လူတွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ သူတို့တစ်ဦးချင်း စီရဲ့ စိတ်ထဲမှာ စွန့်ပစ်ခံထားရတယ်လို့ ခံစားနေရတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဒဏ်ရာအခံ ကိုယ်စီနဲ့ အခြားလူကို ချစ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ ချုပ်ချယ်တာကို မကြိုက်တဲ့လူတွေနဲ့ တည့်တည့် တိုးမိတော့တယ်။ စွန့်ပစ်ခံရတယ်လို့ တွေးနေသမျှ သူတို့ဟာ အတိတ် ကာလထဲမှာပဲ နေနေတာ။ အဲဒီလို နေရင်းနဲ့ အချစ်ရေးတစ်ခုကို ဇာတ်လမ်း စမိတဲ့အခါ တစ်ဖက်သားက ဘာတွေပဲ လုပ်နေပါစေ သူတို့စိတ်ထဲမှာ စွန့်ပစ်ခံရ တယ်လို့ပဲ အလိုအလျောက် ခံယူနေတော့တယ်။

အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တချို့ကို ဥပမာ ပြပါမယ်။

ဘယ်သူကမှ ငါ့ကို မစွန့်ပစ်နိုင်ဘူး။ ငါကပဲ လုပ်နိုင်တာ။

ငါ့ကိုယ်ငါအတွက် အမြဲတမ်း ရှိနေတယ်။

စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက ငါ့ကို ချစ်တယ်၊ စောင့်ရှောက်တယ်။

သီးခြားနေခြင်း၊ 'နဲ့' 'လိုအပ်နေခြင်း' ဆိုတာ တွေ့ရ များတဲ့ နမူနာပုံစံတစ်ခု ပါပဲ။ အမှန်တကယ်ကတော့ အချစ်ရေး တစ်ခုစီတိုင်းဟာ ကုစားဖို့အတွက် လိုက်ဖက်ညီတဲ့ ဒီဇိုင်းတွေ ရေးဆွဲထားသလို ဖြစ်တယ်။ အချစ်ရေးတစ်ခု အဆုံး သတ်သွားပြီ ဆိုတာနဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ကျန်ရစ်ရတဲ့ဘဝကနေ ကုစားပြီး ဆက် လက်ရှင်သန်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကိုပဲ ခံစား တွယ်ကပ်နေ မလား။ အချစ်ရေးက ပြီးဆုံးသွားပြီး၊ ကြေကွဲမှုတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့ပြီ။ အချိန် ခဏ လောက် ပေးပြီး စဉ်းစားရင် လေ့လာသင်ယူရမယ့် သင်ခန်းစာတွေ သိလာလိမ့် မယ်။ ဒါဆို ဘဝရဲ့ လက်ဆောင်မွန်တွေကို ရရှိနိုင်တာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ဒီနေရာ မှာပဲ ဆက်လက် တွယ်ကပ်နေရင် နောက်ထပ် ချစ်သူအသစ်နဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းမျိုး ဆက်ကနေရဦးမှာပဲ။

အချစ်ရေးတစ်ခုက ရတဲ့ ဆုလာဘ်တွေကို ထုတ်ဖော်ခြင်း

ဘာဘရာဟာ ခရီးနဲ့ တွေ့တော့ ကုစားသူတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီး။ ခရိုက ကော်ပိုရေးရှင်း တစ်ခုရဲ့ အရောင်းကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦး တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဘာဘရာက အသက် ၃၀ နှောင်းပိုင်း ရောက်နေပြီး ခရိုက သူ့ထက် ၂ နှစ်

ကြီးပါတယ်။ သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီက အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်တယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း နက္ခတ္တဗေဒ ပညာရှင်အလုပ်ကို လုပ်သေးတယ်။

ဘာဘရာဟာ ခရီးရဲ့ တစ်မူထူးခြားမှုနဲ့ ကွဲပြား ခြားနားတဲ့ ဘဝ နှစ်ခုကို ချစ်ခဲ့တယ်။ ခရိုက သူ့ရဲ့ ပင်မအလုပ် ဖြစ်တဲ့ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်အလုပ်ကို မုန်းတယ်။ လူတွေ တကယ် မဝယ်ချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းရတဲ့ အလုပ်မို့လို့ ပေါ့။ တစ်နေ့မှာ အချိန်ပြည့် နက္ခတ္တဗေဒ ပညာရှင်အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ဖို့ သူ မျှော်လင့်တယ်။ အရောင်းကိုယ်စားလှယ် အလုပ်ကို လုပ်တယ် ဆိုရုံပဲ လုပ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ့အဖေ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ဘာဘရာက အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ စိတ်ဝိညာဉ် ရှိပါတယ်။ သူ့မှာ ရွှေရောင်ဆံပင် ရှိတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို နေရောင်ခြည် ဖြာကျနေသလိုပဲ။ ခရိုက ဘာဘရာရဲ့ ဘဝကို တမ်းတတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဘာဘရာက ရွှေရောင်ဆံပင်တွေ ရှိနေဆဲမှာ သူကတော့ ဆံပင်တွေ ဖြူလို့ မီးခိုးရောင် သန်းနေ ပြီ။ ခရိုက ကုမ္ပဏီရဲ့ကားကို မောင်းခွင့် ရတယ်။ အပတ်စဉ်ဝင်ငွေ ချက်လက်မှတ် ရတယ်။ ဒီလို တည်ငြိမ်တဲ့ဘဝကို ဘာဘရာက နှစ်သက်လှပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခရိုကတော့ သူ့ဘဝကို ကျေနပ် အားရမှု မရှိပါဘူး။ သူ့ရဲ့ လက်ရှိ ကမ္ဘာထဲက ရုန်းထွက်ပြီး ဘာဘရာဘဝထဲကို ဝင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထား တယ်။ ကုစားသူတွေရဲ့ ခရီးလမ်းအစက စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိုယ့်ရဲ့ အကြီး အကဲကို ရှာဖွေတဲ့ အလုပ်လို့ ဘာဘရာက သူ့ကို ပြောပါတယ်။ ခရီးရဲ့ စိတ် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လမ်းညွှန်သူကြီးက လေးညှင်းပွင့် ပါတဲ့ စီးကရက်ကို သောက် တတ်တဲ့ အမေရိကန် အင်ဒီးယန်းကြီး ဖြစ်နေတဲ့အခါ ခရိုဟာ စီးကရက် စပြီး သောက်ပါတော့တယ်။ ဘာဘရာ အံ့သြ ထိတ်လန့်သွားတယ်။ စီးကရက် သောက် တာကို သဘောမကျတဲ့အပြင် ဒီလို လုပ်တာကို မယုံကြည်နိုင်ဘူး။ အိမ်ထဲမှာ စီးကရက် မသောက်ရဘူးလို့ ဘာဘရာ ပြောတဲ့အခါ ခရိုက သားရဲတွင်းထဲမှာ သောက်ရမှာလားလို့ ငြင်းခုံပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီကိစ္စကို အပေးအယူ လုပ်ပြီး ညှိနှိုင်း ခဲ့ကြတယ်။

ခရိုဟာ ကုမ္ပဏီကနေ သူ့ကို အပတ်စဉ် ပေးနေတဲ့ လစာ ချက်လက်မှတ် တွေကို ရပ်တန့်သင့်တယ်လို့ စဉ်းစားခဲ့တယ်။ ကော်ပိုရေးရှင်းမှာ လုပ်တဲ့အလုပ် ဟာ သူ့ဘဝကို သက်သက် အချိန်ဖြုန်းတာလို့ ယူဆတဲ့အတွက် ကုမ္ပဏီမှာ ကားမောင်းနေတဲ့ အလုပ်ကော လစာကိုပါ စွန့်လွှတ်ပြီး အလုပ် ထွက်ခဲ့တယ်။ နက္ခတ္တဗေဒ ပညာရှင်အဖြစ် အချိန်ပြည့် လုပ်ပြီး ဝင်ငွေ ရအောင် လုပ်မယ်တဲ့။

သူ့ဘက်က အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပေမဲ့ ဗေဒင် မေးတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မလာပါဘူး။

“ဘယ်လို စီးပွားရေးမျိုး လုပ်မယ်လို့ ရည်မှန်းထားသလဲ”

ဘာဘရာက မေးတယ်။

ခရီးမှာ တိကျ သေချာတဲ့ အဖြေ မရှိပါဘူး။ သူ့ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ဆီ ဖောက်သည်တွေ ခေါ်လာမှာပဲလို့ တွေးပြီး ကိုယ်ပိုင်အလုပ် လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တာ။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ မလိုအပ်ဘူးလို့လည်း တွေးတယ်။ တစ်နေရာရာ သွားချင်တဲ့အခါ ဘာဘရာရဲ့ ကားကို အမြဲ ယူသုံးနိုင် သားပဲတဲ့။ ခရီး သွားချင်ရာ သွားဖို့အတွက် ဘာဘရာရဲ့ကားကို ပေးသုံးရမယ် ဆိုတော့ ဘာဘရာက မုန်းလိုက်တာလေ။

တစ်ညလုံး နက္ခတ်နဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အပေါ်ပန်း ဟောပြောချက်တွေ ဖတ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ခရီးက ပြောတယ်။

“နောက်နှစ်ကုန်လောက်အထိ ငါတော့ ငွေရှာနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဂြိုဟ်သွားဂြိုဟ်လာ အနေအထားတွေက ပြောတယ်။ အဲဒီအချိန်မတိုင်ခင်အထိ မင်းဆီက ပိုက်ဆံ ချေးပြီး သုံးရလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

ဘာဘရာဆီမှာ ခွင့်တောင်းတာ မဟုတ်ဘူး အသိပေးရုံသက်သက်ပဲ။ အနာဂတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကြိုသိနေတဲ့ ပုံစံနဲ့ပေါ့။ ဘာဘရာနာမည်နဲ့ အကြွေးတောင်း တဲ့ ပြေစာတွေ ရောက်လာတဲ့နေ့ကတော့ နောက်ဆုံးမှာ မခံနိုင်အောင် ဖြစ်စေတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဘာဘရာဟာ သူ့ကိုယ်သူ မသိလိုက်ဘဲ ခရီးရဲ့ စီးကရက် သောက်တဲ့ အကျင့်ကိုလည်း သည်းခံပြီး ပိုက်ဆံ ပေးခဲ့ရတယ်။ ရေရှည် မှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဆင်မပြေနိုင်တော့တာကို သူ သိတယ်။ ဘာဘရာဟာ အပြင် ထွက်သွားပြီး ဒေါ်လာ ၁၂၀၀ တန် တစ်ပတ်ရစ် ကားတစ်စီး ဝယ်ပေး လိုက်တယ်။

“ဒါဟာ ရှင်အတွက် လက်ဆောင်ပဲ၊ ရှင်ရဲ့ အိပ်မက်တွေထဲမှာ နေနိုင်ဖို့ အားပေးလိုက်တာ”

ခရီးက တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ထွက်ခွာသွားတယ်။ ဘာဘရာဟာ ခရီးကို အဝေး ထွက်သွားအောင် နှင်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားတယ်။ ခရီးက စွန့်လွှတ် ပစ်ပယ်သွားတယ်လို့ ခံစားနေရတယ်။ ခရီးက ထောင်ချောက်ဆင်ထား ခဲ့တယ်။ ခလုတ်မောင်းကိုလည်း ဖြုတ်ခဲ့တယ်လို့ တစ်ချို့ ကြေကွဲနေတယ်။ ကုစား သူ တစ်ဦးနေနဲ့ အချစ်ရေးတစ်ခုမှာ လူနှစ်ဦးစလုံး အတူတကွ ဖွံ့ဖြိုး ရှင်သန်ကြ

မယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့်များ သူတို့နှစ်ယောက် ဝေးကွာခဲ့ကြတာပါလိမ့်လို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိတယ်။ ခရီးရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ် ပိုင်းဆိုင်ရာ ခရီးရှည်ကြီးဟာ ဘာဘရာဆီက အကျိုးအမြတ် ထုတ်သွားတယ်။ ငွေကြေးတွေကိုလည်း သုံးစွဲသွားတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ သူ့ရဲ့ ကြေကွဲမှုထဲမှာ သူ့မာနကို အောက်မချနိုင်ခဲ့လို့ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ဒေါသထွက်တာလည်း ပါတယ်။ ဒီအရာတွေဟာ ဆိုးတဲ့ လားရာကို ညွှန်ပြနေတာ သူ မြင်ရပေမဲ့ လျစ်လျူရှုခဲ့ တယ်။ ဘာဘရာဟာ ခရီးကို ပေးနိုင်တာထက် ပိုတဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ပေးခဲ့ပါ တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ခရီးရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခရီးစဉ်ကို သူ အနှောင့်အယှက် မပေးချင်လို့ပါပဲ။

လမ်းခွဲပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ‘ငါ ဘယ်လောက်တောင် ရွေးလိုက်သလဲ၊ တုံးလိုက် သလဲ’လို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောနိုင်တယ်။ အမြောက်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်သလို သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းတွေနဲ့ ပစ်ခတ်တယ်။

‘ငါ့လို ဘယ်သူ ရွေးနိုင်မှာလဲ’

သူ့အမှားတွေအတွက် သူ့စွမ်းအင်တွေကို ဖြုန်းတီးနေတာ တွေ့တော့ ဘာဘရာရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကြားဝင် ဖျန်ဖြေခဲ့ပါတယ်။

“အခုလို လုပ်နေတာတွေကို လုံးဝ ရပ်ရမယ် ဘာဘရာ၊ မင်းဟာ ရွေးနှမ်းတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝနဲ့ အချစ်ရေးတွေမှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မရှိတာကို မင်းကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင် ပြနေတာပါ”

လူနှစ်ယောက် အတူတကွ ဖွံ့ဖြိုး ရှင်သန်ကြမယ် ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့အတွေးအခေါ် ဟာ တစ်ဝက်ပဲ မှန်တယ်လို့ ဘာဘရာ နားလည်လာခဲ့ပါတယ်။ အခြေခံအားဖြင့် တော့ လူတွေဟာ ဖွံ့ဖြိုး ရှင်သန် ကြီးပြင်းကြတယ်။ အတူတူ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ အတူတူ မဟုတ်ရင် မဟုတ်ဘူး။ ကုစားသူတစ်ယောက်၊ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လမ်းကြောင်းကို လျှောက်လှမ်းနေသူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ အမှားတစ်ခုကို သူ လုပ်ခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ အကောင်းဆုံး၊ အမြင့်မားဆုံးတွေ ရအောင် လုပ်ရမယ့်အစား ဖွံ့ဖြိုး ရှင်သန်တယ် ဆိုတဲ့ အရာဟာ တစ်ယောက်ချင်းစီကို အပြန်အလှန် အကျိုးသက်ရောက်တယ်လို့ လွဲလွဲမှားမှား တွေးခဲ့တယ်။

သူ့ရဲ့ အချစ်ရေးမှာ ကြောက်ရွံ့တာတွေပဲ ဖုံးလွှမ်းနေတယ် ဆိုတာ နောက် ဆုံးတော့ သူ မြင်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်မှာကို ကြောက်တာ၊ သူ့ချစ်သူက သူ့ကို စွန့်ပစ်သွားမှာကို ကြောက်တာ။ ငါတော့ မှားပြီ ဒါမှမဟုတ် ငါတော့ လူရွေးတာ မှားခဲ့ပြီ ဆိုတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်

နေရာထောင့်ကို ရုပ်ပုံလုပ်နိုင်တာနဲ့ သဝဿင်ခန်းစာတွေကို မြင်နိုင်သွား
တယ်။ သူ လက်ခံထားတဲ့ အတွေးက မှားတယ်လို့ မြင်နိုင်တာတောင်မှ သူ
အတွက် ကုသရေးရမယ့် သဝဿင်ခန်းစာတွေ ရှိနေတုန်းပဲ။ ကိုယ် လိုချင်တာကို
ရတယ် ဆိုတာနဲ့ မြင့်မားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အတွက် ရလာတဲ့ အရာတွေကို လက်ခံ
တယ် ဆိုတာနဲ့ ကွဲပြားခြားနားမှုကို စပြီး နားလည်လာပါတော့တယ်။ သူဟာ
အခုတော့ ဟောဒီလို အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေနဲ့ နေထိုင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

ငါ့ရဲ့ အချစ်ရေးအားလုံးကို အချစ်က လမ်းပြပေးမယ်။

ငါ့ရဲ့အချစ်ရေးတွေဟာ ငါ့ရဲ့ အမြင့်မားဆုံး အကောင်းတွေထဲပဲ ရွေ့လျား
သွားတယ်။

ငါ့ရဲ့အချစ်ရေးတွေ အားလုံး ကောင်းတယ်။

ငါနဲ့အတူ ရှိတဲ့လူဟာ ငါ့ကို ဆုလာဘ်တွေ ပေးတယ်။

နှစ်နည်းနည်း ကြာလာတော့ ဘာဘရာနဲ့ ခရိတ်ဟာ ဖေဘတ်ပေါ်မှာ ပြန်
လည် ဆုံဆည်းမိကြတယ်။ ဘာဘရာက ဆိုက်ကိုလော်ဂျီနဲ့ ဘွဲ့ရပြီး စိတ်ပညာ
တုသသုတစ်ဦးအဖြစ် ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ခန်း ဖွင့်ပြီး အလုပ်လုပ်တယ်။ ခရိတ်
၂၀၁၂ မှာ ကမ္ဘာကြီး ပျက်သုဉ်းမယ်လို့ ယုံကြည်တော့ လူတွေ အသက်ရှင်သန်
အောင် တယ်တင်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်နေတယ်။ သူတို့ဘဝတွေရဲ့ အကန့်တွေကို
ပြန်ကြည့်ရင် ဘာဘရာက ဒီအချစ်ရေးကို ထာဝရ တည်မြဲစေချင်တဲ့စိတ် မရှိဘူး
ဆိုတာ ရှင်းလင်း သိသာပါတယ်။ အချစ်ရေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လို့ ဘာဘရာက
ခရိတ်နဲ့ ကမ္ဘာကို မြင်ခွင့် ရတယ်။ ခရိတ်လည်း ဘာဘရာရဲ့ ကမ္ဘာကို မြင်ခွင့်ရ
တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပန်းတိုင်ကို ရောက်
အောင် သွားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်သူမှ မမှားကြဘူးလေ။ အချစ်ရေးတွေရဲ့ လမ်း
ကြောင်းတွေကတော့ ကျွန်ုပ်တို့က သူတို့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကွဲပြားသွားအောင်
လုပ်ပေးခဲ့လည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ ပိုမို နက်ရှိုင်းသွားတာမျိုး၊ ပိုမို ပြည့်စုံ
သွားတာမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

လမ်းခွဲပြီးတဲ့နောက်မှာ တစ်ခါတလေ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အချစ်သစ်ကို ရှာဖွေ
ကြတယ်။ သင်ခန်းစာကို သင်ယူဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရင် ဆရာက ရောက်လာ
လိမ့်မယ်။ အချစ်ရေးတစ်ခု စတင်ဖို့ အချိန် ရောက်လာရင် တစ်ယောက်ယောက်
တော့ ပေါ်လာမှာပဲ။

ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့လူတွေကို အာရုံစိုက်ကြည့်တဲ့အခါ လူအများစုအတွက်
အခက်အခဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒီလူတွေအပေါ်မှာ အချစ်စစ် အချစ်မှန်နဲ့ ချစ်
တယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ရူပါရုံကြောင့် ဖမ်းစားခံရတာ သက်
သက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချို့လူတွေမှာ အချစ်နဲ့ ခံစားချက်တွေအပေါ် တုံ့ပြန်မှု
မရကြဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အမြဲတမ်း ရွေးချယ်ခွင့် ရှိတယ် ဆိုတာ သတိရပါတယ်။
အဲဒီလူတွေကို ဆက်ချစ်ပြီး သူတို့နောက် ဆက်လိုက်နိုင်တယ် ဒါမှမဟုတ် အဲဒီ
လူတွေကို စကြဝဠာ စွမ်းအင်ကြီးထဲ အချစ်တွေနဲ့ ထုံမွှမ်းပြီး စွန့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။

နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက အတွေး

ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ အဓိက ဇာတ်ကောင်က တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်မေတ္တာ
သက်ဝင်ပြီး အဲဒီလူက သူ့ကို ပြန်မကြိုက်တဲ့အခါ တစ်ဖက်သတ်အချစ်နဲ့ ဆက်
ချစ်နေတတ်တယ်။ ဇာတ်လမ်း ဆုံးခါနီးကျတော့ သူတို့ ချစ်မိတဲ့သူက လူပုံ
အလယ်မှာ သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ပြီး အဓိက ဇာတ်ကောင်ကသာ သူ
အတွက် တကယ့်လူပါလို့ ပြန်ချစ်လိုက်တာမျိုး တွေ့ရတယ်။ တကယ့်ဘဝမှာ
တော့ “မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပါ” ဒါမှမဟုတ် “ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ မင်းဟာ
ငါနဲ့ စရိုက်ချင်း မတူပါဘူး” လို့ ပြောကြပါတယ်။

ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ကိုယ့်အတွေးက ဘာလဲ။

‘သူ ငါ့ကို မချစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ချစ်လာမှာပါ’ ဒါမှမဟုတ်
‘ငါ့ကို ချစ်လာအောင် လုပ်မယ်’ ဒါမှမဟုတ် ‘တစ်နေ့ကျရင် ငါ သူ့ကို ရကိုရမယ်’
အဲဒီလိုလား။ အမှန်တရားကို အခု လက်ခံနိုင်ပြီလား။ နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက
အတွေးမျိုးနဲ့ အခြေအနေကို ကိုင်တွယ် စီမံမလို့လား။

ဒီအချိန်မှာ ဒီအခြေအနေက ရုန်းထွက်ပြီး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရမယ့်အချိန်
ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ပျက်အားငယ်မှုကို အပြည့်အဝ ခံစား ကြေကွဲပြီးပြီ
လား။ ကိုယ့်ကို မချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နောက်ကို ဘာကြောင့် ပြေးလိုက်ရမှာလဲ။
အဲဒီလို လိုအပ်နေတဲ့ မပြည့်စုံမှုကို ကိုယ့်ရဲ့ အသိပညာဉာဏ်ထဲ ဘာကြောင့်များ
သယ်ဆောင်ချင်တာလဲ။

အဲဒီလို လုပ်မယ့်အစား ဟောဒီ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို စဉ်းစားပါ။

ငါ့ကို ချစ်တဲ့သူဟာ ငါ့ဆီ ဦးတည်ပြီး လာနေတယ်။

ငါ့အတွက် မှန်ကန်တဲ့လူက ငါ ဘယ်လိုလူ ဆိုတာ သိတယ်။

အခြားလူတွေ ငါ့ကို ချစ်လာအောင် ဆွဲဆောင်စရာ မလိုဘူး၊ ငါ့ရဲ့ တကယ့် ချစ်သူက ငါ့ကို ချစ်လာလိမ့်မယ်။

ချစ်ခြင်းတစ်ခု အဆုံးသတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ခံစားရတဲ့ သောကဝေဒနာဟာ တစ်ခါတလေ နားလည်မှု လွဲမှားတတ်တယ်။ ဘာတွေလဲ ဆိုတော့ 'ဒီဟာတွေဟာ အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး။ ငါ့ဘဝကတော့ မှားနေပြီ' ဆိုတာမျိုး။ အချစ်ရေးတစ်ခု အဆုံးသတ်ရလို့ အထီးကျန်ခဲ့တော့ နာကျင်ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အထီးကျန် တယ် ဆိုတဲ့ အတွေးပေါ်မှာပဲ အာရုံစိုက်နေရင် ပိုပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်မှာ အမှန်ပဲ။ အသိတရား ရှိပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ အသိပညာဉာဏ်ကို အကောင်းမြင် အတွေးတွေ ဝင်လာအောင် စိတ်ကို ဖွင့်ထားပါ။

ကိုယ့်ရဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုတွေကို တစ်ချက် ပြန်ကြည့်ပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မေးကြည့်ပါ။

'တကယ်လို့ အရာအားလုံး ထုတ်ဖော် ရှင်းလင်း ပြီးသွားပြီလို့ ထင်နေတာ တောင် ဘာတွေ ခံစားနေရသေးတာလဲ'

အချစ်ရေးကြောင့် ရတဲ့ သောက ပရိဒေဝတွေကနေ လွတ်အောင် ခွဲထွက် နိုင်ပြီ ဆိုရင် ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ရင်ထဲက အနက်ရှိုင်းဆုံး အတွင်းဒဏ်ရာ လိုက်ဂူ ကြီးထဲကို လိမ့်ကျသွားသလိုပါပဲ။ အဲဒီနောက်မှာ ဒါတွေကို ဖယ်ရှား ပထုတ်နိုင်ပါ လိမ့်မယ်။ သောက ပူဆွေးမှုရဲ့ အောက်မှာ စွန့်ပစ်ခံရတယ် ဆိုတဲ့ အတွင်းသားက ထပ်တလဲလဲ ဖြစ်ပေါ်နေတာကို ရှာတွေ့လိမ့်မယ်။ ကိုယ် ငယ်ငယ်တုန်းက မိဘတွေဆီက လက်ခံ ရရှိခဲ့တဲ့ ပစ်ပယ်မှု ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် အချစ်ဦးက စိမ်းစိမ်းကားကား စွန့်ပစ်သွားတာ ခံရလို့လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ် မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အတွင်းဒဏ်ရာကို ကုစားလိုက်တာဟာ နောက်ထပ် အချစ်သစ် တွေ့တဲ့အခါ မှန်ကန်တဲ့ အချစ်ရေး ဖြစ်မယ်လို့ အာမခံနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ရေးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ အမှားတွေချည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။

တကယ်လို့ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ရေး အဆုံးသတ်ပုံက သိပ်ခက်ခဲ ဆိုးဝါးတယ် ဆိုရင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဒီလို ခံစားရတာ မဟုတ်ဘူးလို့ သိထားပါ။ လူ အများစုက အချစ်ရေး တစ်ခုရဲ့ နိဒါန်းနဲ့ နိဂုံးကို သိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ အချစ်ရေးတစ်ခု ပြီးပြည့်စုံသွားအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို လေ့လာ သင်ယူနိုင်စွမ်း မရှိကြဘူး။

ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းတို့ ပျက်စီးပြိုကွဲခြင်းနှင့် ထိုးဖောက်ကျော်လွှားခြင်း

အချစ်ရေး တစ်ခုစီတိုင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကုစားမှုအတွက် တာဝန်ပေးမှုတစ်ရပ် ပါပဲ။ အချစ်ရေးတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဒဏ်ရာ တွေကို ကုစားဖို့ ကြည့်မြင်နိုင်တဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို ပေးလိုက်တာပါ။ ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် စတင်ဖို့ အခွင့်အရေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အချစ်ရေး တစ်ခုစီတိုင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ ဒေါသတွေကို မျက်နှာချင်းဆိုင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုပြီး အရေးကြီးတာက ဒီအခွင့်အရေးဟာ စစ်မှန်တဲ့ ကုစားမှုနဲ့ အချစ်စစ် အချစ်မှန်နားကို နီးကပ်အောင် ပို့ဆောင်ပေးနိုင် ပါတယ်။

အချစ်ရေးတွေရဲ့ အခြေခံသဘောအရ နားလည်ဖို့ ခက်ခဲပြီး လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်တဲ့၊ ထူးဆန်း အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အင်အားတွေ ရှိနေပါတယ်။ ဒီ အင်အားတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လမ်းညွှန်ချက်တွေ ဖြစ်တယ်။ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ချစ်တတ်ဖို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တတ်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးကို သင်ကြားပေးတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်ထားသလို ထာဝရ ရှည်ကြာ တည်မြဲတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားရမှုမျိုးကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မပေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ရေး နိဂုံးမှာ သောက ပရိဒေဝကိုတော့ ပေးပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်ကျေမသွားဖို့ ဒါမှမဟုတ် မပြည့်စုံတာ မဖြစ်ဖို့ သတိပေးပြီး ကုစားနိုင်အောင် လုပ်ပေးပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ကမ္ဘာကြီးက စီစဉ် ပေးလိုက်တဲ့ အချစ်ရေး အစီအစဉ်တွေအတိုင်း သွားခွင့် ပြုရမှာပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘယ်သူက ချစ်မှာလဲ၊ ဘယ်လောက် ကြာအောင် ချစ်မှာလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေ အားလုံး ဘေးမှာ ချထားလိုက်ပါ။ အချစ်ကို ရှာဖွေတဲ့အခါ တွေ့ရသမျှ လမ်းခွဲ ခြင်းတွေ အားလုံးဟာ လူသားတွေရဲ့ စဉ်းစားဉာဏ်ထက် ကျော်လွန်နေပါတယ်။ ဒါဟာ ပဉ္စလက်ဆန်တယ်၊ ကံတရားအတိုင်းလည်း ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သိနိုင် တာထက် ပိုပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အများအားဖြင့် အချစ်ရေးတစ်ခုဟာ ကိုယ် မျှော်လင့်ထားတာနဲ့ တစ်ထပ် တည်း မကျတတ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို အကဲဖြတ်လိုက်တာ ဒါမှမဟုတ် ဒီ အချစ်ရေးကတော့ မှားပြီလို့ ပြောရတာ လွယ်ပါတယ်။ 'အချိန်တွေ အလဟဿ ဖြစ်နေပြီ'လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောမိမယ်။ ဒါပေမဲ့ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးမှာ တော့ အလဟဿ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ မရှိပါဘူး။

တကယ်လို့သာ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက အင်မတန် ချစ်ခင်စရာ၊ နှစ်လို စရာ ကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံဖို့ စေလွှတ်လိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ အသိ

ဤကံက ဒီလိုလူကို လက်ခံဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်အတွက် မှန်ကန်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ရှေ့ကို အခု ရောက်နေတဲ့သူ၊ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ရှိအချစ်ရေး၊ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေဟာ ကိုယ့်ကို ကုစားဖို့အတွက် ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပေးလိုက်တာ။ သူ့ကို လက်ခံလိုက်တဲ့အချိန်ဟာ ဒီအခါ ဒီအချိန်အတွက် မှန်ကန်တဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ အထွတ်အမြတ်ထားတဲ့ မျိုးစေ့တွေကို စိုက်ပျိုးလိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ ဒီမျိုးစေ့က ဖြစ်လာတဲ့ အပင်တွေဟာ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ စိတ်မကူးကြည့်မိတဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို ကုစားပေးပါလိမ့်မယ်။

ကြံ့ခိုင်ခံ့ခံ့အင်ကြီးဟာ အကောင်းမွန်ဆုံး သင်ခန်းစာတွေ ပေးဖို့ အသင့်ထောက်ဆုံး လူတွေကို ငါ့ဆီ ရေလွှတ်ပေးတယ်။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ဆိုတာ ငါ့ရဲ့ ခရီးပန်းတိုင်ပဲ။

လူတွေအားလုံး၊ အခြေအနေတွေ အားလုံးက ငါ့ရဲ့ အပြိုင်မားဆုံး အကောင်းအမွန်တွေဆီ ပို့ဆောင်ပေးတယ်။

အတွင်းစိတ်ထဲက အချစ်ကို တီးခေါက်ကြည့်ခြင်း

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့ အချစ်ကို ကြားဖူးပြီးသား ဖြစ်နေမှာပါ။ အဲဒါကတော့ အတွင်းစိတ်ထဲက အကြီးမားဆုံး အမြင့်မြတ်ဆုံး အချစ်ပါ။ ဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့က အချိန်နည်းနည်း ယူချင်ပါတယ်။ ဘယ်လို ခွဲထုတ်ရမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့ အလုပ်ကို ဘာကြောင့် လုပ်ရမယ် ဆိုတာ ပြောဖို့ပါ။

လမ်းခွဲပြီးနောက်ပိုင်း ချစ်သူ ဆုံးရှုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရတဲ့ ကြားထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်ဖို့ ပြောနေတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်လို့၊ ဝမ်းနည်းမှုနဲ့ အသီးကျန်မှုကို သတိပြုမိရမယ်။ ဂုဏ်ပြုပေးဖို့ လိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကွက်လပ်ဟာ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလို လပ်ဟာ သွားတဲ့အထိ ဖြစ်သွားနိုင်လို့ပါ။ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးလို လပ်ဟာသွားတဲ့ ထိခိုက်နာကျင်မှုက လူတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရတာထက် ပိုခံစားရတယ်။ လပ်ဟာသွားတဲ့ ခံစားချက်က ချစ်သူတစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားလို့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့ အချစ်တွေ မရှိတော့လို့ပါ။

တိုင်တံကြီးတစ်ခုလို့ ငြင်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ တိုင်ကံထဲမှာ လုံးဝ ဘာမှ မရှိဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီး မြတ်နိုးနှစ်သက်မှုတွေနဲ့ ကြင်နာမှုတွေ

ကို အပြည့် ဖြည့်ပေးလိုက်မယ် ဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝထဲ ဝင်လာတဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုရဲ့ အာရုံကို အံ့ဩလောက်အောင် ခံစားရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အရူးအမူး လိုအပ်နေတယ်လို့ ခံစားနေရလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုရဲ့ ဒီရေ အတက်အကျအတိုင်း တိုင်ကံကြီးထဲက အရာတွေက လည်း တက်လိုက်ကျလိုက် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီနောက် အဲဒီလူ ထွက်ခွာသွားပြီ ဆိုတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့်မှာ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။ အဲဒီခံစားမှုက အူအသည်းတွေ ပြောင်းဆန်သွားတဲ့ ခံစားချက်ပဲ။

တကယ်လို့များ ကိုယ့်မှာ အချစ်တွေကို သိုလှောင် သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်တိုင်ကံကြီး ရှိတယ် ဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲ။ တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ့်ဘဝထဲ ဝင်လာပြီး အချစ်တွေ ထပ်ဖြည့်ရင် ဘာဖြစ်မလဲ။ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ရေးက ဘာတွေများ ကွာခြားသွားမလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့ အချစ်တွေ ဖြည့်ဆည်းထားရင် လမ်းခွဲသွားတဲ့အခါ ခံစားရမယ့် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုဟာ ကိုယ် ခွင့်ပြုသလောက် အတိုင်းအတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ညှိမီဟာ လက်မထပ်ရသေးတဲ့လူတွေရဲ့ တွေ့ဆုံပွဲတစ်ခုမှာ ဆွဲဆောင်မှု နှိမ့်တဲ့ ဂယ်ရီ ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ တွေ့ဆုံရတာကို ညှိမီက တကယ် နှစ်ခြိုက်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အခြားလူတစ်ယောက်ယောက်က ဂယ်ရီကို စိတ်ဝင်စားနေတာမျိုး ရှိ မရှိ မှန်းဆစရာ မလိုဘူးလေ။ ဒါက တွေ့ဆုံပွဲရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ သုံးပတ်တာ အတောတွင်းမှာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ထက်မက အပြင် ထွက်လည်ကြတယ်။ ဂယ်ရီနဲ့ တွေ့ဆုံရတာကို ညှိမီ သိပ် ပျော်ရွှင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို တွဲရတာဟာ ထာဝရ တည်တံ့လိမ့်မယ်လို့ သူ မတွေးထားပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူတကွ ရှိနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ပျော်ရွှင်နေမိတာပါ။

ရုပ်ရှင် သွားကြည့်ကြတော့ ညှိမီသုငယ်ချင်း စုံတွဲနဲ့ ဆုံတွေ့ကြတယ်။ သူတို့က စနေနေ့ညမှာ အတူ ကကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ဒီမြို့မှာ ရှိတဲ့ နီကလပ်တစ်ခုမှာ ဆုံကြဖို့ ချိန်းဆိုကြတယ်။ အဲဒီ နီကလပ်မှာ ကကြရင်း သူတို့အားလုံး အလွန် ပျော်ရွှင်ကြပါတယ်။ တစ်ချိန်မှာ ညှိမီသုငယ်ချင်းစုံတွဲက ဖုန်းကင်မရာနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြတယ်။ ပထမတော့ ညှိမီကို သူတို့စုံတွဲပုံ တစ်ပုံလောက် ရိုက်ပေးဖို့ ပြောတယ်။ နောက်တော့ ညှိမီက သူ့ရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းကို ထုတ်ပေးပြီး ဂယ်ရီနဲ့အတူ ကိုယ်ဟန်ထား အမျိုးမျိုး ပြောင်းပြီး ဓာတ်ပုံနည်းနည်း ရိုက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဂယ်ရီက သူ့လက်မောင်းတွေနဲ့ ညှိမီကို နွေးနွေးထွေးထွေး ပွေ့ဖတ်

ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်နေတုန်း ညိုမှိစိတ်ထဲမှာ အရှိန်အဟုန် ပြင်းတဲ့ အချစ်စိတ်တွေ ရုတ်တရက် တိုးဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ညိုမှိသွယ်ချင်းက စိတ်ချရအောင် နောက်တစ်ပုံ ထပ်ရိုက်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ညိုမှိဟာ ဂယ်ရီရင်ခွင်ထဲမှာ အရည်ပျော်ကျတော့မယ့်အတိုင်းပဲ။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ညိုမှိဟာ သူ့သွယ်ချင်းတွေကို ဓာတ်ပုံတွေ ထုတ်ပြခဲ့တယ်။ “မင်းတို့နှစ်ယောက် သိပ်ပျော်နေကြတဲ့ပုံပဲနော်” လို့ ပြောကြတယ်။ ညိုမှိဟာ ဂယ်ရီ သူ့ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားတုန်းက ခံစားရတဲ့ အချစ်စိတ်အကြောင်း တွေးနေမိတယ်။ အခုလတ်တလော သိမြင် နားလည်လိုက်တဲ့ ခံစားချက်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်တုန်းက ခံစားခဲ့ဖူးတဲ့ ခံစားချက်နှစ်ခုကို အတိုက်အခံ လုပ်ပြီး စဉ်းစားနေမိတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ‘မနေ့ညကလို အချစ်စိတ်မျိုး ငါ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးဘူး။ ဂယ်ရီဟာ ထူးခြားတယ်၊ သူသာလျှင် ငါ့အတွက် တကယ့်လူ ဖြစ်ရမယ်’လို့ တွေးပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီနောက်မှာ ညိုမှိဟာ အတွင်းစိတ်ကို ဆန်းစစ် လေ့လာတဲ့ အလုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် လုပ်ကြည့်လိုက်တော့ ညိုမှိဟာ ဂယ်ရီနဲ့အတူ ရှိနေချိန်မှာ ဂယ်ရီ ဆီက သူ့အတွက် အံ့သြလောက်စရာ သီးသီးသန့်သန့် အချစ်မျိုး ပါမလာတာကို သိလိုက်ရတယ်။ ညိုမှိစိတ်ထဲမှာ အရင်ကတည်းက ရှိနှင့်ပြီးတဲ့ အချစ်တစ်ခုရဲ့ ခလုတ်ကို ဂယ်ရီက ထိမိလိုက်တာလို့ သူ သိလာတယ်။ ဂယ်ရီရင်ထဲက လာတဲ့ အချစ်ရဲ့ အရှိန်ဟုန်နဲ့ ထွေးပိုက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ညိုမှိ မသိစိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုဟာ အချစ်ရဲ့ နက်ရှိုင်းမှုကို ခံစားမိလိုက်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဉာဏ်ပညာနဲ့ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်လိုက်တဲ့အခါ ဂယ်ရီဟာ ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး ရည်မှန်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ သုံးပတ်လောက် တွဲကြည့်ပြီးနောက်မှာ သူ့ဘဝ အတွက် အကြီးကျယ်ဆုံး အခံ့ညားဆုံး ချစ်သူ ဖြစ်တယ်လို့ သူ မပြောနိုင်ဘူး။

ဒီနေရာမှာ ဒီအချစ်ရေး ဆက်လက် ရှေ့ဆက်သွားတယ်လို့ သိရရင် အံ့သြကြမှာပဲ။ ဂယ်ရီနဲ့ ညိုမှိဟာ ဆက်ပြီး တွဲခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးမှ တွဲတော့တယ်။ သူ့ရဲ့ အတွင်းစွဲ ပုံစံအဟောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ ထောင်ချောက်ကြီးကိုတော့ သူ ရှောင်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ သူ သိပါတယ်။ အတိတ်တုန်းက သူဟာ သူ့ရဲ့ နှလုံးသားဘက်တိုက်ထဲက နက်ရှိုင်းလှတဲ့ ချစ်မေတ္တာကို သော့နဲ့ ဖွင့်နိုင်တဲ့သူ၊ အဲဒီလူဟာ လူအများက အားကျ ငေးမောရတဲ့၊ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံတဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီ ယုံကြည်ချက်က

ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အချစ်ငတ်မွတ်မှုကို သူ ခံစားလိုက်ရတာပဲလို့ အခုတော့ ပိုနားလည်ခဲ့ပါပြီ။

ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့ အဓိက ပြောချင်တဲ့ အချက်ကတော့ ရိုးအိနေတာ၊ ဖန်တစ်ရာတောနေတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲက အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကို သော့နဲ့ ဖွင့်နိုင်တဲ့သူဟာ အပြင်လောကမှာ မရှိပါဘူး။ အချစ်စစ်အချစ်မှန် ဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ထဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်။ သိစိတ်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ မသိစိတ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဒီအချစ်ကို ရဖို့ ခွင့်ပြုမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို ကြည့်ရင် ချစ်သူက ထွက်ခွာသွားလို့ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးလို ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ယုံကြည်ဖို့ လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ သတိပေးချင်တာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခွင့်ပြုထားတဲ့ အချစ်က ကိုယ့်ဆီမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ အဆင်သင့်ပြင်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေတယ်။ ကိုယ့်ဘဝထဲ နောက်ထပ် ရောက်လာမယ့် နောက်လူတစ်ယောက်က ဒီအချစ်ကို ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကသာ ဖွင့်လိုက်ရင် အချစ်သစ်တစ်ခုကို ထပ်တွေ့နိုင်ပါတယ်။

ငါ လိုအပ်တဲ့ အချစ်အားလုံး ငါ့ကိုယ်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်။

ငါ့မှာ ရှိနှင့်ပြီးသား အချစ်စစ် ထွက်ပေါ်လာအောင် အခြားလူတွေက လှုပ်နှိုးကြတယ်။

အတိတ်ကို ကုစားခြင်း

ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ဟာ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် မကြာခဏ တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲနေတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ၊ အခြေအနေတွေရယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲက ရုန်းကန်ရတဲ့ အခက်အခဲတွေရယ်ကို သုံးဖက်မြင် ရုပ်လုံးကြုံပုံ ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုဆိုတာ အတိတ်ကို ပြန်ကြည့်နိုင်တဲ့ အချိန် ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးပုံစံတွေကို ပြန်လည် သုံးသပ်နိုင်တဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဖော်ပြထားခဲ့သလိုပဲ အတိတ်ကို ပြန်ကြည့်တယ်၊ စိတ်ကူးနဲ့ ထပ်တလဲလဲ သရုပ်ဖော်တယ် ဆိုရင် ဒါဟာ အင်မတန် နာကျင်စရာကောင်းပြီး အကျိုးမရှိဘူး။

တကယ်လို့သာ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အတိတ်ကို အပြစ်တင်တာ၊ ဝေဖန်တာ၊ အပြစ်ရှာတာမျိုး မလုပ်ဘဲ ရဲရင့်ရင့် ပြန်ကြည့်နိုင်တဲ့ သတ္တိရှိရင် ကိုယ့်ရဲ့အတွေး

တွေက ဘာတွေ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သလဲ၊ ဘာတွေ ပြောသလဲ ဆိုတာ သုံးသပ်နိုင်မှာပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ အပြုအမူတွေအပေါ်မှာ ဘာတွေ လိမ်းကျံထားသလဲ ဆိုတဲ့ သဲလွန်စတွေကို ရှာတွေ့နိုင်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုဟာ အချစ်ရေးတစ်ခု ဘယ်လို အဆုံးသတ်သွားတယ် ဆိုတာ ကြည့်မြင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို ပေးပါတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ အချစ်ရေးတစ်ခု စတင် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် တည်ဆောက်ပေးတဲ့ အတွေးတွေကိုလည်း နားလည်စေပါတယ်။

နောက်ထပ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကတော့ ခါလာရဲ့အကြောင်းပါ။ သူကတော့ သူ့ရဲ့ အတိတ်ကို သတ္တိရှိရှိ ပြန်ကြည့်ပြီး လေ့လာသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ သတိရနိုင်သလောက်အကြောင်းကတော့ သူ မပျော်ရွှင်တဲ့အကြောင်းပါ။

“လုံးဝ မလိုချင်ဘဲ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် မွေးဖွားလာရတဲ့ ကလေးဟာ ကျွန်မပါပဲ၊ ကျွန်မဟာ ဘယ်တော့မှ မပျော်ရွှင်ရတဲ့ ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တယ်” လို့ သူက ဆိုပါတယ်။

ခါလာဟာ အမြဲတမ်း အပြစ်ရှိတဲ့ တရားခံတစ်ယောက်လို သူ့ဘဝမှာ ခံစားနေရတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေနဲ့ ကာလကြာရှည် နပန်းလုံးရာက ဖြစ်လာတဲ့ မခိုင်မြဲတဲ့ အချစ်ရေးပုံစံတွေကို သူတောင် မသိလိုက်ဘဲ သိမ်းဆည်းထားမိနေတယ်။ သူ့အသက် ၂၈ နှစ် ရောက်တော့ သူနဲ့ ဘင်ဟာ လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်။ (ဘင်က ခါလာရဲ့ချစ်သူလို့ ပြောတာ လုံးဝ မကြိုက်ခဲ့ဘူး။)

လူအဖွဲ့အစည်းရဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေအရ ပြောရင် ခါလာဟာ လှပတယ်။ အရပ်မြင့်တယ်။ အားကစားသမားလို ကြံ့ခိုင်တယ်။ ပျော်ရွှင်တတ်တယ်။ ကြော့ရှင်းတယ်။ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ အမျိုးမျိုးကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူ့ရဲ့ အတ္တမာန မပါဘဲနဲ့တောင် သူဟာ ရည်းစားအဖြစ် ဖမ်းဖို့ သင့်တော်တဲ့သူ ဆိုတာ သိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘင်နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဒါတွေက ပြောင်းလဲသွားတယ်။ သူ့အတွေးတွေက ဆွဲဆောင်မှု မရှိဘူး၊ အချစ်နဲ့ မထိုက်တန်ဘူး၊ တန်ဖိုးမရှိဘူးလို့ ရုတ်တရက် တွေးမိခဲ့တယ်။ သူ ဘယ်တော့မှ ပျော်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အချစ်ကို ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်လာတယ်။ အဲလို ဖြစ်ခဲ့ရင် အချစ်ရေးက ခဏတာပဲ ဖြစ်ပေါ်ပြီး သောကပရိဒေဝတွေနဲ့ အဆုံးသတ်လိမ့်မယ်။

“တစ်စစ ကျိုးပဲ့သွားတယ်လို့ ခံစားခဲ့ရတယ်၊ ဘင်နဲ့ အချစ်ရေးဟာ နိဂုံးချုပ်သွားတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အခြားအသစ်တစ်ယောက်ကို ရှာတွေ့သွားလို့ သူ ခြံခန့်သွားတာ၊ သူ့ချစ်သူပါလို့ လူတကာကို ထုတ်ပြရဲတဲ့ မိန်းမမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့။

ငါနဲ့အတူ ဘယ်တော့မှ မကြည်နူးချင်တဲ့အရာတွေကို အဲဒီမိန်းမနဲ့အတူ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးကြမှာပေါ့။”

အဲဒီဘဝဟာ သူဘယ်သူပါ၊ သူဟာ မတော်ဘူး ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့အဖြစ်ကို ပြလိုက်တာပါ။

“ကျွန်မဟာ ခံစားရတဲ့ သောက ဝေဒနာတွေကြောင့် တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့၊ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ် မစနိုင်အောင် ငိုကြွေးနေမိတယ်” လို့ ပြောပြတယ်။

“ငါ ဘာတွေများ မှားနေလို့ပါလိမ့်လို့ အံ့သြတယ်၊ ဘုရားသခင်နဲ့ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက ငါ့အပေါ် ဘာလို့များ အပြစ်ဒဏ်တွေ ထပ်တလဲလဲ ပေးနေပါလိမ့်၊ အခြားလူတွေလို အချစ်နဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေဟာ ငါနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလား၊ ဘာတွေများ ကွာခြားနေလို့လဲ၊ ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေဟာ ကျွန်မအပေါ် ဖုံးလွှမ်းနေတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အဆိုးမြင် အတွေးတွေကြောင့် အလုပ်ကနေ လုံးဝ အထုတ်ခံရတယ်”

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ ခါလာကို တိုက်ရိုက် ထိမှန်ခဲ့တယ်။ ခါလာဟာ အပြင်ပန်းက ကြည့်ရင်တော့ ဘယ်လောက်တောင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ် ဆိုတာ မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုအရေးကြီးတာက သူ့ရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ အတွေးပုံစံတွေကို သိရှိလာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့အတွင်းစိတ်ထဲမှာ ဟင်းလင်းပြင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အဆိုးမြင် အတွေးတွေနဲ့ အချစ်ကို ငတ်မွတ်မှုတွေ ခံစားနေရတယ်။ သူ ဒီလို တွေးခဲ့ပါတယ်။

‘ငါ့ကို ချိန်းတွေ့မှာ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အခြားလူတစ်ယောက်နဲ့အတူ ရှိမနေချင်ဘူး၊ ကောင်းမွန်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိနေပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးစိတ် နိမ့်ကျတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကြိုက်နှစ်သက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု လုံးဝ မရှိဘူး၊ ငါ့ကို ချိန်းတွေ့မှာတောင် မဖြစ်စေချင်တာ၊ အခြားလူတွေ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ချိန်းတွေ့ရမှာလဲ”

ကိုယ် ဘယ်လိုလူမျိုး ဖြစ်စေချင်သလဲ ဒါမှမဟုတ် ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောရရင် ကိုယ်ဟာ အမှန်စင်စစ် ဘယ်လို လူမျိုးလဲ ဆိုတာ သိလာဖို့ အကောင်းဆုံး အချိန်ပဲ ဆိုတာ တတွတ်တွတ် အလွတ် ရွတ်ခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြောတယ်။

ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်တယ်။

ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်လွှတ်တယ်။

ငါ့ရဲ့အတိတ်က အတွေ့အကြုံတွေ အားလုံးကို ဖယ်ခွာချလိုက်ပြီ။

ငါဟာ လွတ်လပ်တယ်။

ခါလာဟာ တကယ်အစစ်အမှန် ဖြစ်လာအောင် မလုပ်ဆောင်နိုင်သေးရင် တောင် အစစ်အမှန်ဖြစ်နေသယောင် ဟန်ဆောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် လုပ်တဲ့ အပြုအမူမျိုးတွေ လုပ်ဖို့ သူ ရွေးချယ်တယ်။ ဒါဟာ အဆိုးမြင်အတွေးတွေကို ရုပ်လုံးဖော်နေတာထက် ပိုကောင်းတယ်လို့ သူ သိတယ်။ အမည်မသိတဲ့ အရက်သမားတစ်ယောက် ပြောဖူးတာနဲ့ တူနေတယ်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပုံစံအသစ်နဲ့ နေမယ်လို့ တွေးနေတာထက် ပုံစံအသစ်နဲ့ တကယ် နေကြည့်လိုက်တာက ပိုလွယ်တယ်” တဲ့။

ဒီစကားက သူ့အာရုံကို နိုးကြားစေတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူဟာ သူ့ကိုယ် ထဲမှာ ရှိတဲ့ အံ့သြလောက်အောင် ခြောက်ပြစ်ကင်းတဲ့လူ ဆိုတာကို အပြည့်အဝ မယုံကြည်ခဲ့ဘူး ဆိုတာ သိလာတယ်။ ခါလာဟာ သူ့ရဲ့ အဆိုးမြင် အတွင်းစွဲတွေကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပြီး အကောင်းမြင် ယုံကြည်ချက်တွေနဲ့ အစားထိုးခဲ့တယ်။ အဖြစ် အပျက် နှစ်ခုက သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်ရှားလာတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ပထမ အဖြစ် အပျက်တစ်ခုကတော့ သူ ချိန်းတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မေးမိခဲ့တဲ့ မေးခွန်း တစ်ခု ဖြစ်တယ်။

‘ဒီအခြေအနေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက် ရှိနေတဲ့ ငါ ဘာပြောခံရ မလဲ။’

အဲဒီကိစ္စက အလွယ်ကလေး ရောက်လာလို့ သူ အံ့သြရပါတယ်။ သူနဲ့ ချိန်းတွေ့တဲ့လူက သူ့မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု အပြည့် ရှိတယ်နော်” တဲ့။

ခါလာက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒီအချိန်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့စိတ်ကို တိုက်ရိုက် ထိမှန်သွားတယ်။ ဟန် ဆောင်နေတဲ့ကြားမှာ စစ်မှန်ခြင်းတချို့ ပေါ်လာပြီ”

အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ် ရောက်တော့ ခါလာဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မသိရှိခဲ့ဖူး တဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအဆင့်ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ရှိချင်ယောင်ဆောင် နေတဲ့ အဖြစ်ကနေ တကယ် ရှိနေတဲ့အဖြစ်ကို ဖြတ်သန်းသွားတဲ့ နံရံကလေးဟာ ပါးလွန်းလို့ ခါလာ မသိလိုက်ဘူး။ တစ်ခုခု ပြောင်းလဲသွားတယ်လို့တော့ သိပါ တယ်။ ‘လုပ်နိုင်ပြီ ဆိုတဲ့အချိန်ထိ ဟန်ဆောင်ပါ’လို့ သူ တွေးခဲ့တယ်။

ဟန်ဆောင်တယ် ဆိုတာလည်း ခံစားချက် တစ်မျိုးပဲ။ ခါလာရဲ့ မသိစိတ်ထဲ မှာ ရှိနှင့်နေပြီးတဲ့ အတွင်းစွဲနဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်၊ ခန္ဓာကိုယ်၊ စိတ်ဝိညာဉ်တို့ ထိတွေ့ ပေါင်းဆုံမိတော့မှ တစ်ခုခုကို လုပ်နိုင်တာပါ ဆိုတာကို သူ သဘောမပေါက်ခဲ့

ဘူး။ အဲဒီ အတွင်းစွဲဟာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မြှုပ်နှံထားတာ ဖြစ်နိုင်သလို ဖုံးကွယ် ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ခန္ဓာနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို ပြုပြင်လိုက်မှ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ သစ္စာတရားနဲ့ ပေါင်းစည်းနိုင်တယ် ဆိုတာကိုတော့ သူ နား လည်ခဲ့ပါတယ်။

ဒုတိယ အဖြစ်အပျက်ကတော့ နှစ်သစ်ကူး အကြိုည ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်ခဲ့ တာပါ။ ခါလာဟာ ကုစားတဲ့အလုပ်နဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး အများကြီး လုပ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ဒီနှစ်သစ်အတွက် ဘာတွေ လုပ်မယ်လို့ တွေးထားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ နှစ်သစ်ကူး ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ သူ သွားလည်ချင်တဲ့ နေရာတွေ၊ သူ လိုချင်တဲ့ အရာတွေ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ဖြစ်ချင်တဲ့လူအကြောင်းပါ။ ခါလာဟာ သူ့ကိုယ်သူ ပြောခဲ့တယ်။

‘ငါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းပြီး ပျော်ရွှင် တဲ့လူ ဖြစ်ချင်တယ်။’

ခါလာဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဒီလို မြင်ကြည့်တယ်။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ သူ လျှောက် လာတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ တောက်ပ လန်းဆန်းတဲ့ အပြုံးကို ဆင်မြန်းထား တယ်။ သူ့ရဲ့အပြုံးတွေဟာ အခြားသူတွေဆီ ဖြာထွက်သွားတော့ အဲဒီလူတွေ ဟာလည်း ပြန်ပြီး တုံ့ပြန် ပြုံးပြကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကလည်း ခပ်သွက် သွက် ဖြစ်သွားကြတယ်လို့။

ပြင်ပ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး အထောက်အထား ပြနိုင်အောင် အတိတ် ကာလတုန်းက ကြိုးစားခဲ့သမျှ အရာတွေ အားလုံး (ယောက်ျားကလေးနဲ့ ချိန်း ကြည့်တာ၊ အလုပ်အကိုင်၊ သူငယ်ချင်းတွေ) တို့ဟာ အမြဲတမ်း မျှော်လင့်ထား တာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ရလဒ်တွေကိုပဲ ရခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဒီအရာတွေ အားလုံး ကို သူ့စိတ်ထဲမှာ အရင်ဆုံး ရှာကြည့်ရမယ်လို့ နားလည်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ အတွေး တွေကို အရင်ဆုံး ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ယူပြီး ဟောဒီလို ရေးခဲ့ပါတယ်။

ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်တယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ လက်ခံတယ်။

ငါဟာ တန်ဖိုးရှိတယ်။

ခါလာဟာ ဒီစာရွက်ကို ရေချိုးခန်းထဲက မှန်ပေါ်မှာ တပ်နဲ့ တပ်ထားလိုက် တယ်။ ဒါမှ မနက်မိုးလင်းလို့ နိုးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဒီစာရွက်ကို အရင်ဆုံး မြင်ရမှာ။ သွားတိုက်ရင်း၊ မိတ်ကပ် လိမ်းရင်း ဒီစာကြောင်းတွေကို ထပ်တလဲလဲ

ရွတ်ပါတယ်။ ဒီစာကြောင်းတွေဟာ သူ့ရဲ့ဦးနှောက်ထဲ၊ သူ့ရဲ့ မသိစိတ်ထဲကို အချက်ပေးခေါင်းလောင်း မြည်သလို ဝင်သွားတယ်။

ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်တယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ လက်ခံတယ်၊ ငါဟာ တန်ဖိုးရှိတယ်။

ခါလာဟာ ဒီအလုပ်ကို ၂၀၁၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ကတည်းက စတင် လုပ်ခဲ့တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဒီစာရွက်ကို ကြည့်ပြီး ရွတ်ဆိုစရာ မလို တော့ဘူးလို့ သိလာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီစကားလုံးတွေဟာ သူ့ခေါင်း ထဲမှာ နေတိုင်း တစ်နေ့လုံး အလိုအလျောက် ထပ်တလဲလဲ ရွတ်မိနေတာ ဖြစ်လို့ ပဲ။ တစ်နှစ် ပြည့်ပြီး ၂၀၁၃ နှစ်သစ်ရဲ့ ပထမဆုံးနေ့မှာ သူဟာ မှန်ကို ကြည့်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်ပြီးတော့ ပြောတယ်။

ငါ မင်းကို ချစ်တယ်။

ငါ မင်းကို တကယ် ချစ်တယ်။

“ကျွန်မ တကယ့်ကို စစ်စစ်မှန်မှန် ခံစားရပါတယ်” လို့ ခါလာက ပြောတယ်။

“ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မှန်ထဲကို ကြည့်နိုင်တဲ့ အဖြစ် ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ် ချစ်နေပြီလို့ သိတယ်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မုန်းတီးရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါဟာ ပဉ္စလက် ဆန်တဲ့ ခံစားချက်မျိုးပဲ။ စကားလုံးတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖော်ပြနိုင်ဘူး။ ကျွန်မဟာ ကုစားတဲ့ အလုပ်ကို ဆက်ပြီး လုပ်ရဦးမယ် ဆိုတာရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နဲ့ အခြားသူတွေကို ပိုပြီး ချစ်ရဦးမယ် ဆိုတာရယ်ကို သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ချစ်နိုင်သွားပြီ၊ ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိလာပြီ၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့လူတွေ ကျွန်မဘဝထဲကို ဝင်လာပြီ ဆိုတဲ့ ခံစားချက်က အင်မတန် အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဟာ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ကျွန်မရဲ့ ပြောင်း လဲမှုကို သတိထားမိကြတယ်။ သူတို့ တွေ့ခဲ့သမျှ ကျွန်မရဲ့ ပုံစံတွေထဲမှာ အပျော် ဆုံးပုံစံပဲနော်လို့ ပြောကြပါတယ်”

သိပ်မကြာသေးခင်က ခါလာမှာ အခန်းဖော် အယ်လင် ဆိုတာ သူ့ဆီ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် အနည်းငယ်လောက်က အယ်လင်မှာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သံသယရှိမှုတွေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာမတာ ဝေဖန်မှုတွေ ရှိနေ တယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ သိခဲ့တယ်။ အချစ်နဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့လေမလားလို့ အမြဲတမ်း ရှာဖွေနေတဲ့သူပေါ့။ ခါလာဟာ အယ်လင်ကို

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ ပြောနေခဲ့သလဲ ဆိုတာ နားထောင်ကြည့်ပါ” လို့ အကြံပေးခဲ့ပါတယ်။ ခါလာကိုယ်တိုင်ဟာ အဆိုး မြင် အတွေးတွေ နေရာမှာ အကောင်းမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေ ဘယ် လို အစားထိုးခဲ့ရတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဒီနည်းဟာ တကယ် အကျိုးရှိတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

သူ့အခန်းဖော်က “ဝေး ... ဟေး ... ဟေး၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲ” လို့ ပြန်ပြောပေမဲ့ အဲဒါနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး သူ ဘာမှ မကုစားခဲ့ဘူး။ လအနည်းငယ် ကြာတော့ အယ်လင်ရဲ့ သူ့ကိုယ်သူ မညာမတာ ဝေဖန်တဲ့နေ့တဲ့ စကားလုံးတွေ ကို နားထောင်ပြီး ခါလာက ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲလို့ သတိပေးလိုက်တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းဟာ ဒီအဆင့်ကို မကျော်နိုင်သေးတာကို ခါလာ ကောင်းကောင်း သိနေပါတယ်။ အယ်လင်ဟာ အသိစိတ် ပျောက်ဆုံးနေသူလို့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ခါလာဟာ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ယူပြီး အကောင်းမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တချို့ကို ရေးချလိုက်တယ်။ ခါလာ ပေးတဲ့ စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့် ပြီးတော့ အယ်လင်ဟာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပါတော့တယ်။

“ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ”

“ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ လက်မခံဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ မချစ်ဘူး”

ခါလာက ပြုံးပြီး သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါကြောင့်မို့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်လို့ ခေါ်တာပေါ့၊ တကယ် ဖြစ်လာတဲ့ အချိန်အထိ ဘာလို့ ဟန်မဆောင်နိုင်ရမှာလဲ”

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတဲ့အခါမှာ ခံစားရတဲ့ အချစ် အတိုင်းအဆထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုပြီး ချစ်ရမယ်၊ ချစ်နိုင်သလောက် အစွမ်းကုန် ချစ်ရမယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း အယ်လင်ကို ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ခါလာရဲ့ စွမ်းအင်ဟာ အယ်လင်ကို အကောင်းမြင် ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ပါဝါစွမ်းအင်ဟာ သူ ကိုယ်သူ ကုစားနိုင်ရုံသာမက အခြားသူတွေအတွက် စံနမူနာထားရတဲ့ မော်ဒယ် လို ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ခါလာက ဒီလို ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။

‘အခုအချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ငါ့ဘဝထဲ ဝင်လာခဲ့ရင် သူဟာ ငါ့ဘဝ ကို တကယ် စွဲလမ်း မြတ်နိုးတဲ့သူပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငါ့ဘဝကို အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှာနေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။’

ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်ပါ

ရှယ်လီနဲ့ ဘီလ် ချစ်ခဲ့ကြတာ လေးနှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်း နေပြီလို့ အချိန် အတော်ကြာကြာကတည်းက ခံစားနေရပေမဲ့ ရှယ်လီဟာ လမ်း ခွဲလိုက်ရမှာကို အတော် ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ထပ်ခါထပ်ခါ ဒီ လို့ ပြောခဲ့တယ်။

‘တကယ်လို့ ငါ ထွက်ခွာသွားရင် နောက်တစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ တွေ့ မှာ မဟုတ်ဘူး။’

ဘီလ်ရဲ့ အချစ်ကို ရဖို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ အချိန်မှာ စိတ်အားငယ်မှုနဲ့ စိတ်ပျက် အားလျော့မှုတွေကို မကြာမကြာ ခံစားနေရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲက တစ်နေရာမှာ ဘီလ်ရဲ့အချစ်ကို ရဖို့ ကြိုးစား တာဟာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သိနေခဲ့လို့ပါပဲ။ ရှယ်လီဟာ အတတ်နိုင် ဆုံး စဉ်းစားပြီး ဘာမဆို လုပ်ခဲ့တယ်။ တန်ဖိုးကြီး၊ ဈေးကြီးတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ဝယ်ပေးတာမျိုးတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှယ်လီကတော့ ဘာမှ ပြန်မရဘူးလို့ ခံစား ရတယ်။ ဘီလ်က သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့ဘူး။

တစ်ညမှာတော့ ရှယ်လီဟာ ဘီအတွက် အကောင်းမွန်ဆုံးချစ်သူ၊ အကောင်း ဆုံး နားထောင်ပေးသူ၊ အရာရာတိုင်းအတွက် ပြည့်စုံကောင်းမွန်သူ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်း အားအင်ကုန်ခန်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သလို ခံစားခဲ့ရတယ်။ ရေချိုးခန်း ကြမ်းပြင်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကြေကြေကွဲကွဲ ငိုကြွေးနေခဲ့တယ်။

‘ငါဟာ သူ့အတွက် သင့်တော်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ အချစ်ခံရဖို့ မထိုက် တန်ဘူး။ တကယ်လို့ ငါ သူ့ကို လမ်းခွဲသွားရင် တစ်သက်လုံး အထီးကျန်နေ တော့မှာပဲ’လို့ တွေးခဲ့တယ်။

ရှယ်လီက မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲက မှန်မှာ ပေါ်နေတဲ့ သူ့ရုပ်ရည်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ နင့်နင့်နဲနဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး စိတ်ပျက်အားလျော့နေတဲ့ မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ့နှလုံးသားထဲက ခံစားရတဲ့အတိုင်း မျက်နှာမှာ ရောင်ပြန်ဟပ်နေတာလေ။

‘မှန်ထဲက မိန်းမကို ငါ ကူညီမှပဲ’လို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိတယ်။ ရှည်လျား လှတဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ချစ်ခင် ကြင်နာသနားတဲ့စိတ်နဲ့ ပထမ ဆုံး တွေးလိုက်တဲ့ အတွေး ဖြစ်ပါတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဘီလ်နဲ့ လမ်းခွဲဖို့ ခွန်အားတွေ ရလာခဲ့တယ်။

အစပိုင်းမှာ ရှယ်လီဟာ သောက ပူဆွေးမှုတွေရဲ့ ထူနက်မှုကို ခံစားခဲ့ရလို့ အရင်ကထက်တောင် စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း ပိုဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ သူ့ကို အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေပါတဲ့ စာအုပ် လက်ဆောင်ပေးတဲ့ သူငယ် ချင်းကို လက်ကမ်းခဲ့ပါတယ်။ စာမျက်နှာ တစ်ခုချင်းစီကို အားလုံးနီးပါး ဖတ်နေ တဲ့ အချိန်မှာ သူဟာ စိတ်လွတ်လက်လွတ် ငိုကြွေးခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆို တော့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ သူ့ကိုယ်သူ တစ်သက်လုံး ပြောလာခဲ့ တဲ့ စကားလုံးတွေရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေလို့ပဲ။ သူ့ရဲ့ချစ်သူ ကောင်ကလေးက ချည်းပဲ သူ့ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဆက်ဆံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး နှိပ်စက်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို နားလည်လာခဲ့တယ်။ ရှယ်လီ ဟာ သူ့ရဲ့ ရေချိုးခန်းထဲက မှန်ရှေ့ သွားပြီး မှန်ထဲက သူ့မျက်နှာကို အသေအချာ စိုက်ကြည့် ပြောလိုက်တယ်။

“ငါ မင်းကို ချစ်တယ်”

အစပိုင်းမှာ ကိုးရိုးကားရားနိုင်သလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခံစားချက်က မှန်ကန်နေ တော့ သူက ဆက်လုပ်ပါတယ်။ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေ များများ ပြောပြီး ကြေးမုံမှန် ကြည့်တဲ့အလုပ်ကို များများ လုပ်နိုင်လေ သူ့ရဲ့ အတွေးဟောင်းတွေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဝေးကွာအောင် ထားနိုင်လေ ဆိုတာကို မကြာခင်မှာ သဘောပေါက် လာပါတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ‘ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ’တဲ့။ ဒီစကားတစ်ခုဟာ မန္တန်တစ်ခုလို ဖြစ်လာပြီး ပထမ သုံးလလုံးလုံး ထပ်တလဲလဲ ပြောခဲ့တဲ့ စကား ဖြစ်တယ်။

ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်တယ်။

ဒါဟာ ရှယ်လီအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ့ရဲ့စိတ်က စကားတစ်ခွန်း ပြောရင် ရစ်ပတ် လိမ်တတ်လို့ပဲ။ ‘ငါသာ အိုမင်း ရွတ်တွမသွားရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်လိမ့်မယ်’ ဒါမှမဟုတ် ‘အချစ်ရေးတွေမှာ ကံ မဆိုးဘူး ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်လိမ့်မယ်’ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ‘ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ’လို့ ပစ်ထည့်လိုက်တာဟာ သူ့အတွက် အကွာအဝေး အားလုံးကို ထည့်သွင်းလိုက်တာပါ။ သူဟာ အချစ်ခံနိုင်တယ်၊ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အခြားလူ တွေကိုလည်း သူက ချစ်နိုင်တယ် ဆိုတာတွေ ရှိခဲ့လို့ပါပဲ။ ကြည့်လိုက်ရင် ဘာမှ အရေးမပါသလို သေးငယ်တဲ့အလုပ်၊ အတွင်းစိတ်ကို ကုစားတဲ့ အလုပ်က သူ့ဘဝ ကို ဘယ်လို ပြောင်းလဲပေးလိုက်ပါလိမ့်လို့ အံ့သြနေမိတယ်။ ရှယ်လီရဲ့ စီရင်

သတ်မှတ်ချက်တွေအားလုံးဟာ သူ့ရုပ်ရည် ရင့်တယ် ဆိုတာတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ နုပျိုတယ်၊ ငယ်တယ်လို့ ထင်ရတယ် ဆိုတာမျိုး ပြောဖို့ မကြိုးစားခဲ့ပါဘူး။ ဒါဟာ မှားယွင်းနိုင်ပါတယ်။ အခုလက်ရှိ အသက်အရွယ် အောက် ငယ်ရွယ်တဲ့အသက်က ပိုကောင်းတယ်လို့ ပြောနေသလို ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ။ ရှယ်လီဟာ သူ့ရဲ့ အတွင်းစိတ်က သူ့ကိုယ်သူ ဝေဖန်တဲ့ရဲ့နေတာတွေကို ဖယ်ရှား ပြီး ဒီလို ပြောခဲ့ပါတယ်။

ငါ့ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ဟာ နုပျိုတယ်။

ငါ့ဘဝကို ငါ့ရဲ့ ရှုမြင်သုံးသပ်ပုံဟာ အမြဲတမ်း တောက်ပ ထင်ရှားတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ရှယ်လီကို ကြည့်ရတာ တောက်ပပြီး အလင်းရောင်တွေ ဖြာထွက်နေသလိုပဲလို့ လူတွေက ပြောလာကြတယ်။ အချိန် နောက်ကျပေမဲ့ သူ့ဘဝဟာ အများကြီး ကောင်းလာပြီလို့ ရှယ်လီ သတိထားမိလိုက်တယ်။ သူဟာ တောက်ပနေတယ်လို့ ခံစားရပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ဒီလို တိုးတက်လာမှုဟာ သူ့ကို ကြောက်ရွံ့စေတယ်။ သူ့ရဲ့ သံသယတွေဟာ တိတ်တဆိတ် ဝင်လာတုန်းပဲ။ ဒါ ကြောင့် ဒီလို ပြောတယ်။

ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်တယ်။

ငါ ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ အချိန်မှာတောင် ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်တယ်။

ငါ့ဘဝဟာ အများကြီး ကောင်းမွန်လာတာကို ငါ သိတာတောင် ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်နေတုန်းပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောနေတဲ့ အဆိုးမြင် စကားတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ရတာတွေ ဟာ ရှယ်လီကို စိန်ခေါ်နေသလို ဆက်ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းမြင် စိတ်နဲ့ အိပ်ရာက နိုးထလာတဲ့အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်တောင် ခွန်အား ရှိစေ သလဲ ဆိုတာ ရှယ်လီ သင်ယူခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပိန်တာဖြစ်ဖြစ်၊ ဝတာ ဖြစ်ဖြစ် အံ့ဩစရာ ထူးခြား ပြည့်စုံတယ်လို့ သူ မြင်တယ်။ ဒါဟာ အံ့ဩလောက် စရာ ဖွင့်ဟချက်တစ်ခုပါပဲ။ အပြင်ကို တစ်ယောက်တည်း သွားရတာတောင်မှ အထီးကျန်တယ်လို့ မခံစားရတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တစ်နေ့ကုန် ထပ်တလဲလဲ ပြောနေတဲ့ အကောင်းမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ သူ့ ရဲ့ ထာဝရ အဖော်မွန်တွေ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ သူ့ရဲ့အိမ်ထဲ နေရာ အနှံ့အပြားမှာ၊ ကားထဲမှာ ပို့စကတ်တွေ၊ သတိပေးစာတွေကို ဒီလို ရေးထားတယ်။

ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းတို့ ပျက်စီးပြိုကွဲခြင်းနှင့် ထိုးဖောက်ကျော်လွှားခြင်း

ငါ့ဘဝဟာ သိပ်ကောင်းမွန်တယ်။

ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ ငါ့ဘဝအတွက် အမြဲတမ်း ကျေးဇူးတင်တယ်။

ငါဟာ ဘဝကို ချစ်တယ်၊ ဘဝကလည်း ငါ့ကို ချစ်တယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘီလ်နဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တာဟာ ကောင်းတယ်လို့ သူ နား လည်လာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန်မှာ တောင် နောက်ထပ် အခြားလူတစ်ယောက်က အစဉ်အမြဲ ချစ်နေသလို ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့ အချစ် ပေးနေတာက ပိုကောင်းတယ်လို့ မြင်လာပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့ အလုပ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးရှိအောင် လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို ပြုစု ပျိုးထောင်တဲ့အခါ အလျင်မြန်ဆုံး နည်းလမ်းတစ်ခုကတော့ ကြေးမုံမှန်ကို ကြည့်တဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတော့ မှန်အသေး တစ်ချပ်ကို ကောက်ယူပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်ပါ။ တကယ်လို့ စိတ်ထဲက ငြင်းဆန်အား ထွက်ပေါ်လာတယ် ဆိုရင် ဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်စရာ မကောင်းဘူးလို့ ထင်မြင်နေတဲ့ စိတ်ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာတာ ဖြစ်တယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မှန်ထဲကို စိုက်ကြည့်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလို ပြောပါ။

ငါ မင်းကို ချစ်တယ်။

ငါ မင်းအပေါ် ကောင်းပါ့မယ်။

မင်းရဲ့ အခုလက်ရှိ အခြေအနေအတိုင်း ငါ မင်းကို ချစ်တယ်၊ လက်ခံတယ်။

မနက်မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာ ထလာတဲ့အချိန်တိုင်း၊ ညဘက် အိပ်ရာဝင်ခါနီး အချိန်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်ဆောင်ပေးသလို ဒါကို ရွတ်ပါ။ တစ်နေ့တာ လုံးမှာ မှန်ရှေ့ကို ဖြတ်သွားတဲ့အချိန်အတိုင်း အကောင်းမြင်စကားတွေကို အသံ ကျယ်ကျယ်နဲ့ တစ်မျိုး၊ အသံမထွက်ဘဲနဲ့တစ်မျိုး ပြောပါ့မယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချ ထားပါ။

ဒီနေ့ ကြည့်လို့ ကောင်းလိုက်တာ။

မင်းနဲ့အတူ နေရတာ ငါ ပျော်တယ်။

အကောင်းအမွန်တွေ အားလုံး မင်းဆီ ရောက်လာပြီ။

ကစားကွင်းထဲမှာ ကိုယ့်ဘက်ပဲ နေပါ

ကိုယ့်ရဲ့ကမ္ဘာကို တင်းနစ်ကစားကွင်းတစ်ခုလို မြင်ကြည့်ပါ။ ကိုယ်ဟာ အခြားလူ တစ်ဦးဦးနဲ့ ကစားနေတယ်။ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အတွေးတွေ၊ အပြုအမူ

တွေ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေကိုပဲ ထိန်းချုပ် စေခိုင်းနိုင်တယ်။ တစ်ဖက် ကစားသမား လုပ်တာ၊ တွေးတာတွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘူး။ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးရတဲ့ အကြိမ် ပေါင်း များစွာမှာ၊ အချစ်ရေးတွေမှာ တစ်ဖက်လူရဲ့ ပြုလုပ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့် ဘက်က ဗျူဟာခင်းကျင်းနိုင်ဖို့၊ ထိန်းချုပ်ဖို့၊ ကစားဖို့ ကြိုးစားကြည့်လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အတွေးတွေ၊ စကားလုံးတွေ၊ အပြုအမူ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို ကိုယ့်ဘက် ခြမ်းက တင်းနစ်ကစားကွင်းထဲ ယူဆောင်သွားလို့ ရတယ်။ ကိုယ် ဘာတွေ လုပ်နေတယ်၊ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက ဘယ်လို တုံ့ပြန်တယ် ဆိုတာတွေအပေါ် မှာ အာရုံ စူးစိုက်ပြီး ကိုယ့်အတွေး အားလုံးနဲ့ စတင်ပါ။

အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ အကောင်းမြင်အတွေးတွေကို ထိန်းသိမ်း ထားနိုင်ဖို့ ကူညီပေးနိုင်ပါတယ်။ လမ်းခွဲပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဒါမှမဟုတ် အချစ်ရေး မှာ ချစ်စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာတဲ့အခါ ကိုယ့်အတွေးတွေကို ဂရု စိုက်ပါ။ ကိုယ့်အတွေးက ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။

‘ငါဟာ ငါ့ရဲ့အချစ်ရေးကို သာမန်ကာလျှံကာသဘောပဲ ထားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင် တယ်’ ဒါမှမဟုတ် ‘သူက ငါ့ကို နှိပ်စက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းက လူသားတွေပဲ၊ ငါတို့အားလုံး အမှားတွေ လုပ်တတ်ကြတာပဲ’

ပိုမို ချစ်ခင် နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းပြီး ဒါမှမဟုတ် စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပိုမို အားကောင်းတယ်လို့ ထင်စေတဲ့ အတွေးတွေကတော့ ‘ငါဟာ သူ့ရဲ့ လက်ရှိ အနေအထားအတိုင်း လက်ခံသင့်တယ်၊ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် အတူ ရှိသင့်တယ်။’

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွေးက ကိုယ့်ကို အမြဲ အဆင်ပြေစေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မေးပါ။

‘သူ့ရဲ့ ပင်ကိုအစစ်အမှန်သဘောက ဘယ်တော့ ပေါ်ထွက်လာမလဲ၊ ပင်ကို အစစ်အမှန် သဘောနဲ့ ငါ့ဘဝထဲ ဝင်လာတဲ့အခါ အချစ်တွေ၊ အလင်းတွေ၊ ဖျော်ရွှင်မှုတွေ ယူဆောင်လာမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခဏတာ အရူးအမူး ချစ်ပြီး ဝမ်းနည်းမှုတွေ ပေးမှာလား။’

တစ်ခါတလေမှာ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်က မကောင်းတဲ့ အချစ်ရေးထဲမှာပဲ နေဖို့ ပြောနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူနေရာမှာ အစားဝင်ပေးမယ့်သူ လို့ တယ်လို့ ကိုယ်က ထင်တယ်။ အဲဒီလူက ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့လူ၊ ကိုယ့်ဆီ ရောက် လာမယ့်သူလို့ ကိုယ်က ထင်တယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ့်ရဲ့အတွေးတွေက စွမ်းအင် နိမ့်တယ်လို့ မြင်နိုင်ရင် ကိုယ်က ဘယ်လို စွမ်းအင်မျိုးကို ဆွဲဆောင်နေတာလဲ၊ ဘာတွေကို နေရာချထားပေးနေတာလဲ၊ ဒီစွမ်းအင်တွေအတွက် ဘယ်သူ့မှာ

တာဝန်ရှိသလဲ။ အချစ်ရေးတစ်ခုရဲ့ နိဂုံးမှာ တစ်ဖက်သားရဲ့အကြောင်း စိတ်ထဲ စွဲနေရတာ လွယ်ပါတယ်။

‘သူ ငါ့အကြောင်းကို တွေးနေသလား၊ သူကော ငါ့လိုပဲ လွမ်းနေသလား၊ သူကော ငါ့လိုပဲ ငါတို့အချစ်ရေးကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ တွေးနေမှာလား’

ဒီအတွေးတွေ အားလုံးက အတိတ်ကာလက အတွေးတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အတိတ် ဆိုတာက ကိုယ် မြင်တွေ့နေရတဲ့ ခရီးလမ်းမှာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ဖြစ်လာ မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ့်ရဲ့အတွေးတွေနဲ့ စွမ်းအင်တွေကို လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်အချိန် ကို ယူဆောင်လာဖို့ စဉ်းစားပါ။ တင်းနစ်ကစားကွင်းမှာ ကိုယ့်ဘက်အခြမ်းကို ကိုယ့်အတွေးတွေ ယူဆောင်လာပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်အတွေးတွေက တစ်ဖက်သားရဲ့အကြောင်းတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေရင် ကိုယ့်ဘဝကို ဘယ်သူက စိမ့်ခန့်ခဲ့မှာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူက ဂရုစိုက်မှာလဲ။ ကိုယ်နဲ့ ပြတ်သွားတဲ့ ရည်းစား ဆီက ကိုယ် လိုချင်တဲ့အရာက ကိုယ့်ကို ချစ်ပြီး ခံစားနေစေချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ကြည့်ပါ။ ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မချစ်ပဲ ဘယ်လို နေမလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘဲ ဘယ်လို နေမလဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝအတွက် နည်းနည်းကလေးပဲ ပေးမယ် ဆိုရင် ဘယ်လို ပေးမလဲ။ ကိုယ်က တစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ စိတ်ထဲ စွဲပြီး တွေးနေရင် အဲဒီလူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အသိစိတ်ထဲမှာ ငှားရမ်းခ ပေးစရာ မလိုဘဲ နေရာယူပြီးသား ဖြစ်နေမှာပေါ့။

အချစ်ရေးမှာ ကိုယ်က ကြင်နာနူးညံ့မှုတွေ၊ ကရုဏာတွေ ထားခဲ့တယ် ဆို ရင် အဲဒီအတွက် ကိုယ် ဘာလို့ နည်းနည်းကလေးပဲ ပြန်ရတာလဲ။ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ သဟဇာတ မဖြစ်၊ မကိုက်ညီတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို လက်ခံခဲ့သလဲ ဆိုတာ သတိပြုပါ။ ရုတ်တရက် စူးစူးရှရှ နာကျင်သွားပြီး ‘သဟဇာတ ဖြစ်ခဲ့တယ် လို့’ ပြန်ပြောနိုင်တယ်။ သဟဇာတ ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတာ မှန်ရင် အခုလို အသည်းကွဲပြီး ငိုနေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မမှန်လို့ပေါ့။ ကိုယ်က ရှေ့ခရီးကို ဆက်မယ် ဆိုရင် ကိုယ့်အတွေးတွေကို မြင်မြင်မားမား ထားပါ။ ဒီအချစ်ရေးက ရရှိလာတဲ့ ဘဝအတွေးအကြံတွေ သင်ယူရတဲ့အတွက် စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါ။ ဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကုစားဖို့အတွက်၊ ကိုယ်ဟာ ဘယ်လို လူ ဆိုတာ သတိပေးဖို့အတွက် ကူညီပေးနိုင်လိမ့်မယ်။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အကောင်းမြင် အတွေးသစ်တွေကို စပြီး ဖြည့်လိုက်ပါ။ ‘သူဟာ အချစ်ရေးတစ်ခုအတွက် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး’လို့ ပြောမယ့်အစား- အချစ်သစ်တွေနဲ့ တွေ့ဖို့ ငါမျှော်လင့်နေတယ်။

‘သူ ဘာဖြစ်လို့ ငါနဲ့အတူ မနေချင်ရတာလဲ’ လို့ ပြောမယ့်အစား-

ငါနဲ့အတူ ရှိချင်တဲ့လူကို ငါ ဆွဲဆောင်တယ်။

စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက ကိုယ့်ကို စမ်းသပ်မယ် ဆိုတာ သတိရပါ။ အကောင်းအဆိုး ဒွန်တွဲနေတဲ့ လူတစ်ဦးချင်းစီကို ကိုယ့်ဆီ လွှတ်နိုင်တယ်။ ကိုယ်နဲ့ အတူ ရှိနေချင်တဲ့သူ ဟုတ် မဟုတ် ဘယ်သူက သိနိုင်မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကို သေချာအောင် ဆက်ပြောပါ။

ငါနဲ့အတူ ရှိချင်တဲ့လူကို ငါ ဆွဲဆောင်တယ်။

ကိုယ်က ဝမ်းနည်း သောက ခံစားနေရချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြတ်နိုးလေးစားတဲ့ စိတ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်အောင် ကြည့်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောတဲ့ စကားလုံးတွေက ပိုပြီး ထင်ရှားလာမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ် ဂရုစိုက်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကိုလည်း လေ့လာနိုင်တယ်။ ဒီအချိန်ဟာ အတွင်းစွဲအဟောင်းတွေကို ကုစားဖို့အတွက် အားအင် အပြည့်အဝဆုံး အချိန် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဥပမာ ပြရရင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကို သွားပြီး တူနာငါးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ‘ဆင်းဒဝစ်’ကို မှာတယ်။ ကိုယ့်ကို လာပေးတော့ ဝက်သုံးထပ်သား အလွှာရယ်၊ ‘ချို’ရယ် ပါတဲ့ ဘာဂါ ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားတန်ဖိုးထားရင် “ဒီဘာဂါက ကောင်းမယ့်ပုံပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါမှာတာ ဒါမဟုတ်ဘူး၊ ငါ မှာတာက တူနာ ဆင်းဒဝစ်ပါ” လို့ ပြောလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ဟာ ကိုယ် မှာထားတဲ့ ဆင်းဒဝစ်ကိုပဲ ယူသင့်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်အတွက် ပျော်ရွှင်မှုကို သယ်ဆောင်လာလို့ပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ထဲမှာလည်း ကျေနပ်သွားတယ်လေ။ တကယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့လူ ဆိုရင် ငြင်းပယ်ဖို့ ကြောက်နေနိုင်တယ်။ ကိုယ် မမှာတဲ့ ဘာဂါကိုပဲ စားပြီး အဆုံးသတ်ရမှာပဲ။

အချစ်ရေးတွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ကိုယ်ဟာ ဘယ်လိုလူ၊ ကိုယ် ဘာကို ကြိုက်တယ် ဆိုတာတွေနဲ့ မကိုက်ညီတဲ့ အချစ်ရေးတစ်ခုကို ဘာကြောင့် လက်ခံရမှာလဲ။ တကယ်လို့ ကိုယ့်အတွက် အရေးပါတယ်လို့ ထင်ထားတဲ့လူက ပျော်ရွှင်မှုတွေ ယူဆောင်မလာရင် အဲဒီလို အချစ်ရေးမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မတောင့်တပါနဲ့။ ဒီလေ့ကျင့်ခန်းကို လေ့ကျင့်ကြည့်ပါ။

အချစ်ရေးကနေ ကိုယ် ရရှိခဲ့တဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ အရာအားလုံးကို စာရင်းရေးကြည့်ပါ။ ဥပမာ- ကိုယ်ဟာ အချစ်ကို ရရှိတယ်။ အဖော်မွန်ကို ရရှိတယ်။ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်တဲ့ အစားအစာကို စားရတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ စာရင်းထဲမှာ အနည်းဆုံး အချက် ငါးခု ပါအောင် ရေးပါ။

အခုတစ်ခါ အချစ်ရေးတစ်ခုကနေ ကိုယ် လိုချင်လျက်သားနဲ့ မရခဲ့တဲ့ အရာအားလုံးကို ရေးချပါ။ ဥပမာ- နားလည်မှု မရခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ချီးမွမ်းစကားတွေ၊ အားပေးစကားတွေ မရခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ စာရင်းထဲမှာ အနည်းဆုံး အချက် ငါးခု ပါအောင် ရေးပါ။

ဒီစာရင်းနှစ်ခုစလုံးကို ရေးပြီးပြီ ဆိုရင် ပထမစာရင်းကို အသေအချာ ပြန်သုံးသပ်ပြီး အဲဒီစာရင်းထဲမှာ ပါတဲ့အရာတွေအားလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပေးပါ။ ပြီးရင် ဒုတိယစာရင်းကို ယူပါ။ အဲဒီ စာရင်းထဲမှာ ပါတဲ့ အရာတွေကို ကိုယ်နဲ့ လမ်းခွဲသွားတဲ့ချစ်သူဆီ ရောက်အောင် စိတ်ဝိညာဉ်စွမ်းအားနဲ့ ပို့ဆောင်ပါ။ (တကယ်လို့ လိင်မှုကိစ္စမှာ ကိုယ်ဟာ ကျေနပ်မှု မရဘူးလို့ စာရင်းထဲမှာ ရေးခဲ့ရင် လမ်းခွဲသွားတဲ့ ချစ်သူဟာ အနာဂတ်ကာလမှာ လိင်မှုကိစ္စ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါ။)

ဒါမှမဟုတ် လမ်းခွဲသွားတဲ့ ချစ်သူက ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာရင် မေတ္တာပို့ပါ။ သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးပါ။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်က တင်းနစ်ကစားကွင်းထဲမှာ သူ့ဘက်ကို ရောက်နေရင်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အချစ်ရေးမှာ သူ့ရဲ့ အနေအထားအကြောင်းကို စဉ်းစားမိခဲ့ရင် ကိုယ်ဟာ တင်းနစ်ကစားကွင်းမှာ ဘက်မှားပြီး ရောက်နေပြီလို့ သတိပေးပါ။ “အချစ်ရေးမှာ ငါ့ဘက်က အစိတ်အပိုင်းကို ချစ်မေတ္တာအပြည့်နဲ့ ကုစားနေပြီ” လို့ ပြောပါ။

လမ်းခွဲသွားတဲ့ ချစ်သူက သူ့ဘဝ သူ့လမ်း ဆက်လျှောက်နေတာကို မြင်ရရင် ကိုယ်သာလျှင် ကိုယ့်ဘဝကို အချစ်တွေနဲ့ ဂရုစိုက်တဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးပါ။ ကိုယ်နဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အချစ်ရေးမှာ ပိုပြီး ဂရုစိုက်လိုက်ပါ။ လမ်းခွဲသွားတဲ့ ချစ်သူအကြောင်း တွေးပြီး စွမ်းအင်တွေ ကုန်မယ့်အစား သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေး၊ မိသားစုနဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေမှာ အချစ်နဲ့ ကရုဏာတွေ ပို့ထည့်ပေးလိုက်ပါ။ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကို ပြောကြည့်ပါ။

ဒီနေ့ ငါ့ဘဝအတွက်၊ ငါနဲ့ တွေ့ဆုံရသမျှ လူတိုင်းအတွက် အချစ်တွေ ယူဆောင်လာတယ်။

လက်ရှိ အခြေအနေ ပိုပြီး ကောင်းမွန်လာအောင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အကြောင်းကို သိဖို့ အတိတ်ကာလ သုံးသပ်ချက်ကို အသုံးပြုပါ။ ကိုယ် ဘာလို့ ချင်တယ် ဆိုတာ ပိုသိအောင် လုပ်ပါ။ တစ်ခါတလေ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်၊ မှန်ကန်တယ်လို့ မခံစားရဘူး ဆိုတာတွေဟာ အချစ်ရေးတစ်ခုမှာ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာက ဘာ၊ ကိုယ် မဖြစ်ချင်တာက ဘာတွေ ဆိုတာကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်း ဖြစ်ပါတယ်။

ချစ်သူက ကိုယ့်အတွက် အချိန်နည်းနည်းပဲ ပေးလို့ ကိုယ် မကျေနပ်ဘူး ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကို ဖြစ်စေချင်တာထက် ကိုယ်က ပိုပြီး လူချစ်လူခင် များလို့ အပတ်စဉ် အားလပ်ရက်တိုင်း အိမ်မှာပဲ နေနေရတာကို မကြိုက်ဘူး ဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် လတ်တလော ဖြစ်ရပ်တွေအပေါ်မှာ ကိုယ်က စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပြင်းထန်တတ်တယ် ဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘာပဲ ဖြစ်နေပါစေ ကိုယ်နဲ့ လုံးဝ မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ သဘောထားတတ်တဲ့လူနဲ့ အတူ နေရတာ အဆင်မပြေဘူး။

အားလုံးကို အကျယ်ချဲ့ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားပါ။ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး တွေ အားလုံးဟာ ကုစားနိုင်တဲ့ အရာတွေပဲလို့ နားလည်ပါ။ အချစ်ရေးတစ်ခုကို အနာကင်းအောင် မကုစားနိုင်ခဲ့ရင် ဝမ်းနည်းနေရလိမ့်မယ်။ အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့ နေလိမ့်မယ်။ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးလို ခံစားမှုကြောင့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူဟာ ကိုယ့်ဘဝထဲကို ဝင်လာပြီး ကိုယ့်ရဲ့ အဆင့် မြင့်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်လို့ မြင်နိုင်ရင် စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက ကိုယ့်အတွက် အကောင်းအမွန်တွေ ရအောင် အကြောင်းတရားတွေ တိုက်ဆိုင်ပေးတယ် ဆိုတာ နားလည်လာလိမ့်မယ်။ အနာကင်းအောင် ကုစားနိုင်ဖို့အတွက် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကို ထပ်တလဲလဲ ရွတ်ပါ။

အတိတ်က အချစ်ရေးဟာ ပြီးပြည့်စုံသွားပြီ။ ကုစားခြင်းကို ငါလက်ခံတယ်။
နောက်ထပ် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကတော့ မြင့်မားတဲ့ အသိကို ရဖို့ ကူညီပေးလိမ့်မယ်။

ငါ့အတွက် ပြည့်စုံပျော်ရွှင်တဲ့ အချစ်ရေးတွေကို တောင့်တတယ်။

ငါ့အတွက် မပြည့်စုံတဲ့ အချစ်ရေးတွေ ရောက်လာခဲ့ရင် စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီး ထဲကို စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။

အချစ်ရေးတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရတယ်။ ကိုယ်တိုင် ကုစားဖို့ နည်းလမ်းတွေ ရှာဖွေတယ်။ ဒါဆိုရင် ဘဝမှာ တကယ် အဓိပ္ပာယ် ရှိတဲ့လူ ဖြစ်လာပြီ ဆိုတာ တွေ့လိမ့်မယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ဆိုတာ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးဖို့ ခလုတ်ပဲ။ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးဆီက ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ လက်ဆောင်မွန် တွေ၊ ဆုလာဘ်တွေ ရဖို့ အခြေခံအုတ်မြစ်အသစ်ကို ဖန်တီးနိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

အချစ်ရေးတစ်ခုက ရတဲ့ အရေးကြီး သင်ခန်းစာတစ်ခုကတော့ ကိုယ့်မှာ မရှိတဲ့ အရာကို ကိုယ်က မပေးနိုင်ဘူး။ ကိုယ်က ချစ်စရာ မကောင်းဘူးလို့ ယုံကြည်ထားရင် အချစ်ကို မရနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးတဲ့အလုပ် ဆိုတာ အတွင်းစိတ်ထဲက အလုပ်တစ်ခုပါ။ တကယ် ခမ်းနား ကြီးကျယ်တဲ့ အချစ်က ကိုယ့်ဘဝထဲကို ဝင်လာနိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်က မထိုက်တန်ဘူးလို့ ယူဆထားရင် ဘယ်တော့မှ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ အခြားလူအတွက် ပဲလို့ အမြဲတမ်း ထင်ချင်ထင်နေလိမ့်မယ်။ အမှန်ကတော့ အချစ်ကို ပေးနိုင်တာနဲ့ ရနိုင်တာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာပဲ အားလုံး ရှိပါတယ်။

အချစ်ရေးတွေမှာ ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးပုံစံတွေကို စပြီး မြင်အောင် ကြည့်နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ အချစ်ရဲ့ ရွေ့လျားမှုကို ချောင်းကြည့်နိုင်အောင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုက လုပ်ဆောင်ပေးတယ် ဆိုတာ မြင်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အတိတ်က မှားတယ်လို့ မဆုံးဖြတ်ဖို့၊ အဆုံးသတ်သွားတဲ့ အချစ်ရေးတစ်ခုဟာ အသစ် စတင်နိုင်တဲ့နေရာကို ပို့ဆောင်ပေးတယ် ဆိုတာ နားလည်ဖို့ လိုပါတယ်။ အချစ်မှာ မှားယွင်းတဲ့လူ ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ အကောင်းမွန်ဆုံး (ဆရာ) တွေပဲ ရှိပါတယ်။

တကယ်လို့ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်ရေးတစ်ခု ကွဲအက် ကျိုးကြွေသွားတယ် ဆိုရင် ကိုယ် လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်က အောက်ဆီဂျင် မျက်နှာဖုံး တပ်ပြီး ရှူဖို့၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဂရုစိုက်ဖို့ပဲ လုပ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံပါ။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ချစ်ပါ။

နောက်တစ်ခန်းကို ကူးတဲ့အခါ အချစ်ရေး ဆုံးရှုံးမှုရဲ့ နောက်ကွယ်ပုံစံတစ်ခု ဖြစ်တဲ့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲခြင်းနဲ့ အဆုံးသတ်တဲ့ လက်ထပ် ထိမ်းမြားခြင်းတွေ အကြောင်းကို ပြောရင်း ကုစားတဲ့ ခရီးရှည်ကြီးကို ရှေ့ဆက်ကြရအောင်။

အခန်း (၃)

ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ရင်ဆိုင်ခြင်း

ကိုယ့်ရဲ့ ဇနီး/ခင်ပွန်းဟောင်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ့်နည်းလမ်း ရှာဖွေရ ပါမယ်။ ခက်ခဲပေမဲ့လည်း ဒါဟာ ကိုယ့်ကို လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းပါ။ အာယာတ တရားကို လက်ကိုင်ထားတာဟာ အဆိပ်ကို ပျံ့ချထားတာနဲ့ တူတယ်။

အခန်း (၃)

ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကို တစ်နည်းတစ်ပုံ ရင်ဆိုင်ခြင်း

တစ်သက်တာ ထာဝရ မတည်မြဲဘူး ဆိုရင် အိမ်ထောင်ရေးမှာ အနှုံးပေါ်တာပဲ လို့ လူအများစုက ယုံကြည်ကြတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သက်တမ်းဟာ ၉၅ နှစ်လောက် နေရမှ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝလို့ ခေါ်ကြတယ် ဆိုရင် 'သေမှပဲ ခွဲမယ်' ဆိုတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုးကသာ အောင်မြင် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးလို့ လူမျိုးနွယ်စု အတော်များများက လက်ခံယုံကြည်ကြတယ်။

အမှန်စစ်စစ်ကတော့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ မြဲတယ်၊ သူတို့ ထင်ထားတာ ထက် ဘယ်လောက်ကြာကြာ အောင်မြင်တယ် ဆိုတာတွေ မတွေးဘဲနဲ့တောင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုတွေက အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်၊ ကုစားနိုင်ပါတယ်။ အချိန် အကြာကြီး မလိုအပ်ဘူး ဆိုရင် ပြီးပြည့်စုံတယ်၊ အောင်မြင်ပါတယ်။ လက်ထပ် ထိမ်းမြားမှုတစ်ခုဟာ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုနဲ့ အဆုံးသတ်တယ် ဆိုတာကတော့ မူလ အရင်းအမြစ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ တစ်မူထူးခြားတဲ့ဖော်ပြမှုလို့ နားလည် သဘောပေါက် ရမယ်။

ဘဝရဲ့ အမှန်တရား တစ်ခုကတော့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ဆိုတာ သာလွန် ကောင်းမွန်ဖို့ ပြောင်းလဲနေတဲ့ အချစ်ရေးတွေအပေါ်မှာ မူတည်နေတာ မဟုတ် ပါဘူး။ လက်ထပ်ခြင်းတစ်ခုရဲ့ နိဂုံးမှာ လူနှစ်ဦးဟာ အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင် ရတတ်တယ်။ အဲဒါကတော့ သူတို့ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မပြောင်း လဲနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အမှန်တရားပါပဲ။ ဇနီး/ခင်ပွန်းတို့ဟာ တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက်က ပြောင်းလဲပေးနိုင်အောင် လက်ထပ်ခြင်းနဲ့ ချည်နှောင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲကြတဲ့အခါမှာတော့ ပြောင်းလဲလို့ မရပါလား ဆိုပြီး နားလည်သွားကြတယ်။

ဒါကို မြင်တွေ့တဲ့အခါမှာ မေးချင်စိတ် ကုန်ခန်းသွားတယ်။

'ဘာဖြစ်ဖြစ်လို့ သူ မပြောင်းလဲရတာလဲ' ပြီးတော့-

'သူ မပြောင်းလဲတော့ဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ် ရခဲ့တာလား'

'ကွာရှင်း ပြတ်စဲရတော့မယ်လို့ ထင်နေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ'

တကယ်လို့ နှစ်ဦးသားရဲ့ဘဝမှာ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တဲ့ ဘဝမျိုးကို ရခဲ့ပြီး ဇနီး/ခင်ပွန်းကိုတော့ သူ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့် မပေးခဲ့ဘူး ဆိုရင် လက်ထပ်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က နိဂုံးချုပ်သွားပြီလား။

တကယ်လို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးသွားပြီ ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလိုမေးရမယ်။

'ငါ ပေးခဲ့တဲ့ အချစ်နဲ့ ငါ ရခဲ့တဲ့ အချစ်ဟာ ကလေးဘဝတုန်းက ယူဆထား ခဲ့တဲ့ အချစ်အဓိပ္ပာယ်ပေါ်မှာ အခြေခံနေသလား။ ငါ့မိဘတွေဟာ တစ်ချိန်လုံး ရန်ဖြစ်နေကြသလား၊ သူတို့ ကွဲသွားကြသလား၊ ဒီအိမ်ထောင်ရေးမှာ ငါ ပေးချင် တဲ့ အချစ်နဲ့ ငါ ရခဲ့တဲ့ အချစ်ဟာ ငါ လိုချင်တဲ့ အချစ်မျိုးလား'

တကယ်လို့ ကိုယ်က အချစ် ဆိုတာ ထိခိုက်နာကျင်တယ်၊ ရှုပ်ထွေးတယ်၊ ရုန်းကန်ရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခါတလေ ရက်စက်တယ်လို့ ထင်နေရင် သူ့ရဲ့ အရေးပါမှုကို ကိုယ် ဘာကြောင့်လို့ ထင်သလဲ။

လူတွေဟာ သူတို့ လက်ထပ်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လေ့ရှိကြ တယ်။ ဘာကြောင့် ရွေးချယ်ရသလဲ ဆိုတော့ ရပ်တည်ရှင်သန်ချင်လို့ပါပဲ။ မိဘ တွေပေါ်မှာချည်းပဲ အပြစ် ပုံချနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အတွက် ၂၅ နှစ် လောက် ရောက်လာရင် ကိုယ့်ကို ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ မိဘတွေ အပေါ် အပြစ်မတင်သင့်ဘူး ဆိုတာ သိလာမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲပြီး နောက် တစ်ခါတလေမှာ ဘာကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး ပျက်စီးရသလဲ၊ ကိုယ် ဘာမှားသလဲ ဆိုတာကို အချိန်ယူပြီး ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာကြည့်မိလိမ့်မယ်။

အဲဒီအခါမှာ ကိုယ် ကြီးပြင်းလာတဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘာတွေ သင်ကြား ခံရလဲ၊ မှန်သလား၊ မှားသလား၊ အချစ်ရေးနဲ့ လက်ထပ်ခြင်းတွေကို ဘယ်လိုစီမံ ခန့်ခွဲသလဲ ဆိုတာ ရှာတွေ့ခဲ့ရင် တကယ် အံ့သြမိလိမ့်မယ်။ ကိုယ် လုပ်ခဲ့သမျှ အရာတွေဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက မိဘတွေကို စံနမူနာထားပြီး သင်ယူခဲ့တဲ့အရာ တွေနဲ့ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း တူညီနေလို့ အံ့သြရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲပြီး

နောက်မှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်အတွက် ခရီးပန်းတိုင်အသစ်၊ ဖြစ်တည်မှုအသစ်ကို ရွေးချယ်နိုင်တဲ့ ပါဝါအင်အား ရှိနေလို့ပါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့အတွေးက ဒီနေရာ ရောက်အောင် ရှေ့ဆောင်လာခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီ ပုံပျက်နေတဲ့ အတွေးတွေက ကိုယ့်ကို ဒီနေရာမှာပဲ ကပ်ငြိနေအောင် ဆက်လက် လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။

အသက် ၃၄ နှစ် ရှိတဲ့ အကျိုးဆောင် ကိုယ်စားလှယ် ရှေ့နေ အိန်ဒန်ဟာ အိမ်ထောင်ရေးက လွဲလို့ အဘက်ဘက်က အောင်မြင်ပြည့်စုံခဲ့ပါတယ်။ ကွာရှင်းပြတ်စဲထားတဲ့ အမျိုးသားတွေအုပ်စုမှာ သူ့ရဲ့ အချစ်ရေးဘဝကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသထွက်ခဲ့တယ်လို့ မျှဝေထားတယ်။ ဒီအချစ်ရေးဘဝကို သူနဲ့ သူ့ရဲ့ ဇနီးဟောင်း (ကွာရှင်း ပြတ်စဲထားတဲ့ ဇနီး) တို့ အတူ ပိုင်ဆိုင်တယ်လို့ တကယ့်ကို ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ သူ ဆက်ပြီး ပြောပြတာကတော့ သူနဲ့ သူ့ဇနီးတို့ မကွာရှင်းခင် နှစ်နှစ်လောက် အလိုကတည်းက မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းအဖြစ် နေနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ဦး အတူရှိနေကြတဲ့အချိန်တိုင်း ဘယ်အချိန်မှာမဆို ဝစ်မွန်တဲ့ ရင်းနှီးမှုလို ဒါမှမဟုတ် ကြင်နာ နူးညံ့မှုလိုမျိုး အပြန်အလှန် ခံစားကြရတယ်။ တွေ့ဆုံပြီးတဲ့နောက် သူ နောက်ဆုံး ပြောမိတဲ့စကားကတော့-

“ကြည့်ပါလား ... ငါ ပြောသားပဲ၊ ငါတို့ အတူ ရှိသင့်ပါတယ်လို့” ပါ။

ဒါဟာ သူ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ကြည်ကြည်သာသာ ရှိနေတဲ့ အချိန်တိုင်း သူက ဒီစကား ပြောလိုက်တာနဲ့ နောက်ဆုံး အဆုံးသတ်သွားတဲ့ စကားကတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်အောင် လုပ်ဖို့ အချက်ပြတဲ့ လက္ခဏာပါပဲ။ သူ့ဇနီးဟောင်းကတော့-

“ကွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေး ပြီးဆုံးသွားပြီ ဆိုတာ ရှင် လက်မခံနိုင်သေးဘူးလား။ အခု ကွန်မတို့ဟာ သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ” လို့ ဆိုပါတယ်။

အိန်ဒန်က သူ့အုပ်စုကို ပြောပြပါတယ်။ တကယ်လို့ သူသာ လက်ခံနိုင်ခဲ့ရင် (အခြေအနေအရ ကွာရှင်းခဲ့ရပေမဲ့) အရာရာတိုင်း အဆင်ပြေသွားမယ် ဆိုတာ သူ သိပါတယ်တဲ့။

အုပ်စုခေါင်းဆောင်က သူ့ကို မေးခဲ့တယ်။

“လက်ခံနိုင်ပြီလို့ သိတဲ့ အချိန်၊ သိတဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျားစိတ်က ငြိမ်းချမ်းသွားသလား”

“လက်ခံဖို့ ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကြာကြာမခံဘူး၊ စိတ်က အေးချမ်းသွားတာမျိုး မရှိဘူး၊ ကြည့်ရတာ အဆိုးဘက်ကို လှည့်သွားသလိုပဲ”

အိန်ဒန်က ပြန်ဖြေပါတယ်။ အုပ်စုခေါင်းဆောင်က ထောက်ပြတယ်။

“အဆိုးဘက်ကို လှည့်သွားတယ် ဟုတ်လား။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ လက်ခံလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ခင်ဗျား ဒီလိုလည်း တွေးနိုင်တယ်၊ အခု သူ ပြန်လာလေမလား”

ဒါဟာ တကယ် လက်ခံမှု မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်စိတ်က ခြယ်လွယ်နေတာ သက်သက်ပဲ။ ‘တကယ်လို့သာ လက်ခံလိုက်ရင် ဇနီးက ငါ့ဆီ ပြန်လာလိမ့်မယ်’ လို့ ပြောနေတာ။

အိန်ဒန်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေတဲ့ ‘ငါတို့ အတူတူ ရှိသင့်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားကို အနီးကပ် ကြည့်ကြရအောင်။ အဲဒီမှတ်ချက်တစ်ခုမှာ အဆိုးမြင် အချက်အလက်တွေ အများကြီး ပါနေပါတယ်။ ဥပမာ-

- စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးမှာ အများ ရှိတယ်။
- အဆင်ပြေသင့်တာတွေ တစ်ခုမှ အဆင်မပြေဘူး။
- ငါ့ရဲ့ဇနီးဟာ သူ ရှိသင့်တဲ့ ဘဝထဲမှာ ရှိမနေဘူး။
- ငါကလည်း ငါ ရှိသင့်တဲ့ ဘဝထဲမှာ ရှိမနေဘူး။
- အချစ်က လွဲမှားစွာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ။
- ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အရာတွေက ထင်သလို မဖြစ်လာဘူး။

ဒီအခြေအနေကို ကျွန်ုပ်တို့ စစ်ဆေးကြည့်တဲ့အခါ အိန်ဒန်ဟာ သူ့ရဲ့ဆုံးရှုံးမှု အတွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖို့ အခွင့်အရေး မပေးခဲ့တာကို မြင်ရတယ်။ သူ့ရဲ့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲမှု မရှိသင့်ဘူးလို့ သူ ယုံကြည်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုတွေကို ကုစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ ငြင်းပယ်နေမှုဟာ သူ့အတွက် မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူး။ အမှန်တကယ်တော့ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးတဲ့ နည်းလမ်းစဉ်မှာ လက်ခံလိုက်ခြင်း ဆိုတဲ့ အဆင့်က ရှည်လျားနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ကိုယ့်ကို ထားရစ်ခဲ့တဲ့လူထက် ကွယ်လွန်သွားတဲ့လူကို မေ့ဖို့က ပိုလွယ်သေးတယ်’လို့ တစ်ယောက်ယောက်က ပြောဖူးတာ ကြားတဲ့အခါ ဒါဟာ ဥပမာတွေ အများကြီးထဲက တစ်ခုပါပဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက် သေဆုံးသွားတဲ့အခါ သံသရာတစ်ကွေ့မှာ ပြန်လည် ဆုံတွေ့နိုင်သေးတာပဲလို့ နားလည်လိုက်တဲ့အချိန်ကျရင် ကုစားနိုင်တဲ့ကာလကို ရောက်လာပါတယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့တော့ မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ့်ကို လမ်းခွဲသွားတဲ့အခါကျတော့ သူက ကိုယ့်နဲ့အတူ ရှိမနေချင်တဲ့ ဘဝကို ရွေးချယ်သွားခဲ့တာ။ လူပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ သက်ရှိထင်ရှား

ရှိနေသေးတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှား အတွေးတွေက ကိုယ့်ကို ဝီလို့ ပြောနိုင်တယ်။

‘ဒါဟာ နိဂုံးမဟုတ်သေးပါဘူး။ နောက်ထပ်ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့နိုင်ပါသေးတယ်။’

အဲဒီ ထင်ယောင်ထင်မှား အတွေးတွေကို ဈေးဆစ်တဲ့၊ ညှိနှိုင်းတဲ့ အတွေး ဒါမှမဟုတ် မျက်လှည့်ဆန်တဲ့အတွေးလို့ ခေါ်ကြတယ်။

အနာဂတ်ကာလမှာ တကယ်လို့ အိန်ဒန်နဲ့ သူ့ရဲ့ ဇနီးဟောင်းတို့ဟာ သက်ရှိ ထင်ရှား ရှိနေသေးတယ် ဆိုရင် အတူတကွ ပြန်လည် ပေါင်းစည်းကြတာမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးဟာ ဘယ်သူမှ အနာဂတ်ကာလကို မသိနိုင်ပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ သိနိုင်တာက အိန်ဒန်နဲ့ သူ့ဇနီးတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက် ပြီ ဆိုတဲ့ အဖြစ်မှန်ကို အိန်ဒန်က လက်မခံသေးသရွေ့ အနာ ကင်းဖောင် မကုစားနိုင်ဘူး ဆိုတာပါ။ အဲဒါကို လက်ခံလိုက်မှ သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုထဲက ကုစားမှုကို သူ ရှာတွေ့နိုင်လိမ့်မယ်။

သူ စဉ်းစား ဆင်ခြင်သင့်တဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တချို့ကတော့-

ကြောငြာစွမ်းအင်ကြီးက အရာရာတိုင်းကို မှန်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ ငါ့ရဲ့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲမှုလည်း ပါတယ်။

အရာရာတိုင်းဟာ သူတို့သဘော သူတို့ဆောင်သွားတယ်။

ငါ့ရဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုဟာ ငါ့ရဲ့ ချစ်တတ်မှု၊ ချစ်စရာကောင်းမှုတို့ကို မထား ဆီးနိုင်ဘူး။

ငါ့ရဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုဟာ ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်အပေါ်မှာ ဘာပါလိမ့် မရှိဘူး။

အချို့အချစ်ရေးတွေက ငါ့ဘဝထဲက ထွက်ခွာသွားလိမ့်မယ်။ အချို့အချစ်ရေး တွေကတော့ ဆက်ထက် ရှိနေလိမ့်မယ်။

ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ထာတဲ့ အချစ်အတွေ့အကြုံကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ကြိုဆိုပါတယ်။

ကွာရှင်း ပြတ်စဲမှု ဆိုတာ ကုစားခြင်းကို ဖော်ပြတဲ့အရာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါ ဟာ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းတစ်ခုရဲ့ နိဂုံး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်စွမ်းအားကို ဝိတ်ဆိုထားဖို့ မလွယ်မယုတ် နေဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ အိန်ဒန် ဟာ ဖြစ်သွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပေါ်မှာ အဆိုးမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေ က အဆိုးမြင်အတွေးတွေနဲ့ ပြုပြင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေ ကွဲမှုတွေကို အဆိုးမြင် အတွေးတွေနဲ့ ပြုပြင် စီရင်လိုက်တဲ့အခါ အပြစ်တင်မှုတွေ၊

အပြစ်ရှိသလို ခံစားမှုတွေ၊ ကွာရှင်းခဲ့တာတွေ၊ မှားပြီဆိုတဲ့ အစွဲတွေပဲ ထွက်ပေါ် လာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့အတွေးတွေကို ပြောင်းလဲအောင် လုပ်နိုင်ရင် အဲဒီ အကောင်းမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ ကုစားဖို့ လိုအပ်တဲ့နေရာက ဖိတ်ခေါ်ညာဉ်ကို ဖွင့်ပေးပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါတလေ အကောင်းမြင် အတွေးတွေကို အစားထိုးလို့ မရနိုင်တာမျိုး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ လက်ရှိ အနေအထားကနေ စတင်ကုစားလိုက်ပါ။ အိန်ဒန်က ‘ငါတို့ နှစ်ယောက် အတူရှိသင့်တယ် ဆိုတာကို ဇနီးဟောင်းက နားမလည်ဘူး’ လို့ ပြောလိုက်ရင် သူ့အတွေးကို တိုက်ခိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ နေရာ ရွေ့ထားလိုက် တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူရှိနိုင်တယ်လို့ ပြောတာ နီကာ နာဆည်ဘူး။ ဇနီးဟောင်းကို အချစ်တွေ ပို့ပေးတယ်။ သူ့ဘဝ ကောင်းချစ်နဲ့ ချော့တို့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီး အတူ နေနိုင်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြောငြာကြီးက အသိပညာ ဗဟုသုတ ပိုကြီးပါတယ်။

ဘာတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ငါ ယဉ်းနူး၊ ငါ့ရဲ့ ကန့်သတ်ထားတဲ့ အစွဲတွေကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် စွန့်လွှတ်တယ်။

ကြောငြာစွမ်းအင်ကြီးက အပြစ်တမ်း ငါ့ကို အကောင်းတွေပေါ် ပို့ဆောင် ပေးတယ်။

အိန်ဒန်မှာ သူ့ဘဝကို ဘယ်လို ရှင်းလင်း ဖော်ထုတ်ရမယ် ဆိုတဲ့ ရှင်းလင်းတဲ့ ပုံရိပ် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ လုပ်ခဲ့တာတွေက သူ လုပ်သင့်တာတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသလား ဆိုတဲ့ အတွေးကနေ ဖြတ်သန်း ကုစားဖို့ လိုပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးမှာ အဲဒီရုပ်ပုံလွှာတွေ ရှိကြပါတယ်။ တချို့က အဲဒါတွေကို မျှော်လင့်ချက် တွေလို့ ခေါ်ကြတယ်။ တချို့ကတော့ ကိုယ် ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ထားတဲ့ အရာတွေ ရှိရာတို သွားတဲ့လမ်းပဲတဲ့။ ဘယ်လို ခေါ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘဝတွေဟာ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တဲ့ ရုပ်ပုံလွှာတွေ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေကနေ သွေဖည်ပြီး သွားကြ တယ် ဆိုတာကို အသိတရား လက်ကိုင်ထားရမယ်။

ဘာနဲ့ တူသလဲ ဆိုတော့ ‘ကျွန်ုပ်တို့မှာ စီမံကိန်း အေ (A) ရှိကြတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ဘဝကတော့ စီမံကိန်း ဘီ (B) ရဲ့ အကြောင်းပဲ’

တစ်ခါတလေ ကွာရှင်း ပြတ်စဲပြီးတဲ့လူတွေဟာ ပြင်ပ ပတ်ဝန်းကျင်က ထိန်းချုပ် ကန့်သတ်ထားတဲ့ဘောင်တွေကို ဆန့်ကျင်ပြီးမှ ရှေ့ဆက်ရတာမျိုး ရှိတတ်တယ်။ အဲဒီ ထိန်းချုပ်ကန့်သတ်ထားတဲ့ ဘောင် ဆိုတာတွေက တစ်စုံတစ်ယောက်က ချမှတ်လိုက်တာ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းက ချမှတ်ထားတာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်တွေက ချမှတ်ထားတာမျိုးတွေပါ။

ရှာရွန်ဟာ ကက်သလစ်ဆေးရုံတစ်ခုက သူနာပြုဆရာမ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ အာရုံကြောဌာနနဲ့ ဆက်စပ် ဆက်သွယ်ပေးရတဲ့ တာဝန် ထမ်းဆောင်ပါတယ်။ ဆေးရုံမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လူနာတွေ၊ လူနာရှင် မိသားစုတွေနဲ့ ပျားပန်းခပ်မျှ စည်ကားလှပေမဲ့ တာဝန်ကျတဲ့ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေကို နားချိန်လည်း ကောင်း ကောင်း ပေးထားပါတယ်။ ရှာရွန်ဟာ နေ့လယ်စာ စားတဲ့အချိန်ကို နားချိန် အဖြစ် ယူပြီး နေ့စဉ် အလုပ်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့တယ်။

ရှာရွန်နဲ့ သူ့ခင်ပွန်း ပေါတို လက်ထပ်ခဲ့တာ ၂၂ နှစ် ပြည့်မြောက်တဲ့ အချိန်မှာ ပေါက ရုတ်တရက် ကွာရှင်း ပြတ်စဲချင်တယ်လို့ အတိအလင်း ကြေညာလိုက်တယ်။ ရှာရွန်က ငြင်းပါတယ်။ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်းကို သူတို့ဟာ ကက်သလစ် ဘာသာကို ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းတဲ့သူတွေပီပီ သူတို့ကြားက ကွာခြားချက်တွေကို ညှိနှိုင်းနိုင်မယ့်နည်းလမ်း ရှာကြဖို့ သတိပေးလိုက်တယ်။ သူက အကောင်းဆုံး ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ ပေါကတော့ တရားဝင် ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စကိုပဲ ရှေးရှုပြီး ဆက်လက် လုပ်ဆောင်နေခဲ့တယ်။ ရှာရွန်က တွင်တွင် ငြင်းခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်လက်ပြီး အတူ ရှိနေရမယ်ပေါ့။ တရားသူကြီးကိုတောင် “ဒါ မှားနေပြီ၊ ကျွန်မတို့ဟာ ကက်သလစ်ဘာသာကို ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းတဲ့သူတွေပါ။ အဖြေ ရှာဖို့တော့ လိုမယ်လို့ ထင်တယ်” လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

ပေါက ချက်ချင်း ပြန်ပက်လိုက်တယ်။

“လေးစားရပါတဲ့ တရားသူကြီးခင်ဗျား၊ ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စကို ကျွန်တော့်ဇနီး ပထမဆုံးအကြိမ် ငြင်းကတည်းက တိုင်ပင် ဆွေးနွေး အကြံပေးသူဆီ သွားဖို့ သဘောတူခဲ့ပါတယ်။ လနည်းနည်းလောက် ဒီအတိုင်း စခန်းသွားနေခဲ့တယ်။ တရားသူကြီးက ‘ဝမ်းနည်းပါတယ်’လို့ မပြောခင်အချိန်ထိ နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြေထုတ်လို့ မရဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုမှ ညှိနှိုင်းလို့ မရတဲ့ ကွာခြားချက်တွေ ရှိနေလို့ပါ”

တရားသူကြီးက ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ သဘောတူ ခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်။ တစ်နှစ်ကြာ ပြီးတာတောင် ရှာရွန်ဟာ သူ့ကိုယ်သူနဲ့ အခြားလူတွေကို ဒီလို ပြောနေတုန်းပဲ။

“ဒါဟာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဘုရားသခင်က ကွာရှင်းပြတ်စဲ တာတွေကို မယုံဘူး”

ဘာသာတရားရဲ့ ရှုထောင့်အမြင်တွေအပြင် ရှာရွန်က ကုစားဖို့ နည်းလမ်း ကို လုံးဝ ရှာမတွေ့နိုင်ဘူး။ သူ့ပါးစပ်က မန္တန်လို တတွတ်တွတ် ရွတ်နေတာက-

“ဒါဟာ မှားတယ်၊ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ ဘုရားသခင်က ကွာရှင်း ပြတ်စဲတာတွေကို မယုံကြည်ဘူး”

သူ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမယ့် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက် တချို့ကတော့-

ဘာအကောင်းဆုံးလဲ ဆိုတာ ဘုရားသခင် သိတယ်။

ဘုရားသခင်က ငါ့ရဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကို ကိုင်တွယ်နိုင်တယ်။

ဘုရားသခင်က ငါ့ရဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှုနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကို ကောင်းချီး ပေးနိုင်တယ်။

ဘုရားသခင်က အချစ် ဆိုတာပဲ သိတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်က ကွာရှင်းပြတ် စဲလိုက်ရတယ် ဆိုရင် ဘုရားသခင်က ကွာရှင်း ပြတ်စဲတယ် ဆိုတာကို သတိမပြု မိဘူးလို့ သိထားပါ။ ဘုရားသခင်က ကိုယ့်ကို အချစ်တစ်ခုအနေနဲ့ပဲ မြင်တယ်။ အဲဒါကို ဒီလိုနည်းလမ်းနဲ့ တွေးပါ။ ဘုရားကျောင်းနဲ့ ဘုရားသခင်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှု နိရုံးနဲ့စပ်လျဉ်းပြီး ပြဿနာရှိတယ်လို့ ယုံကြည်တယ် ဆိုရင် တောင်မှ ကိုယ်ဟာ နောက်ထပ် ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ နေရဦးမှာ။ အဲဒီနှစ် တွေအများကြီးမှာ ကိုယ် ဘယ်လို မြင်ချင်သလဲ။ အဲဒီ ဆယ်စုနှစ်တွေမှာ မပျော် မရွှင် နေချင်သလား၊ အပြစ်တင်ရင်း နေချင်သလား၊ အပြစ် ရှိသူလို ခံစားပြီး နေချင်သလား။ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုပါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝမှာ ‘ကွာရှင်း ပြတ်စဲခြင်း’ ဆိုတဲ့ ဝမ်းနည်းစရာ အခန်းကို ကြုံရပြီးပြီ။ ကရုဏာ၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ အချစ် ဆိုတဲ့ ဆယ်စုနှစ်တွေဆီ ရှေ့ဆက်သွားပါတော့။

ဒါကတော့ အဖြစ်မှန်ကို အခြေခံထားတဲ့ ရှာရွန်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုသာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ သူ့ဘဝရဲ့ လက်ကျန်အချိန်တွေမှာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုနဲ့ နောင်တတရားအပေါ်မှာ ငြိတွယ်ပြီးတော့လည်း နေနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဆုံးရှုံး မှုကို ရေဆုံးရေဖျား ခံစားပြီး ကျန်ရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ နောက်ထပ် ကွဲပြား ခြားနားတဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းတွေ ဆက်ကဖို့ ရင်ဖွင့် ကြိုဆိုနိုင်တယ်။ စဉ်းစား ချင့်ချိန်တတ်တဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ရွေးချယ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အကောင်းမြင် အတွေး တွေကိုပဲ အခိုင်အမာ ပြောဆိုပါ။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်ပြုပါ

ဒီနေ့ကတော့ ခင်ပွန်း မရှိတော့တဲ့ ဂျန်ရဲ့ ပထမဆုံး မိခင်များနေ့ပါ။ သူ့ခင်ပွန်း
ဂေ့ မရှိတော့လို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေဟာ ဂျန်ကို ဖုံးလွှမ်းနေပါတယ်။ သူဟာ
ဝမ်းနည်းတဲ့အပြင် အားငယ်နေပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဂေ့ဟာ အခြား
မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အိမ်က ထွက်သွားတာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ အဲဒီမိန်းမက
ဂျန်ထက်တောင် အသက်ကြီးသေးတယ်။ ဒီအချက်ဟာ ဂျန်ရဲ့ အတ္တမာနကို
အပြင်းထန်ဆုံး တိုက်ခတ်လိုက်တာပဲ။ သူသာလျှင် အကောင်းမွန်ဆုံး၊ အပြည့်စုံ
ဆုံး ဇနီးတစ်ယောက်လို့ တွေးထားခဲ့ရာက သူနဲ့ လေးနှစ်အရွယ် သူတို့သား
ကလေး ကိုရောတို့ကို မညာမတာ ခွဲသွားရတာကို လုံးဝ နားမလည်နိုင်ဘူး။

“ငါတော့ ပစ်ပယ်ခံရပြီ၊ အထီးကျန်ရပြီ၊ တန်ဖိုးမရှိတော့သလိုပဲ ခံစားနေ
ရတယ်” လို့ ဂျန်က ပြန်ပြောပြပါတယ်။

ပန်းကန်တွေ ဆေးနေတဲ့ အချိန်မှာလည်း သူ သတိရတယ်။ အားလပ်ရက်
တွေမှာ ဆိုရင် သူ့ခင်ပွန်းဟာ သူ့ကို ဘုရင်မ တစ်ပါးလို ပြုစုယုယခဲ့တယ်လေ။
မိခင်များနေ့မှာ သူ့ခင်ပွန်းကိုယ်တိုင် မနက်စာ ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ပြီး အထူး
တလည် လက်ဆောင်တွေနဲ့ ဂုဏ်ပြုပေးတယ်။ ပြီးတော့ အပြင် ထွက်လည်ခဲ့
ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်မှာတော့ အိမ်တစ်အိမ်လုံးမှာ ကိုရောနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း။
သူက ပန်းကန်တွေ ဆေးလို့ပေါ့။ သူ့ရဲ့ သောက ပရိဒေဝကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်
ပစ်လွဲပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးပါတော့တယ်။ သူ့ဘဝကို ဘယ်လို အဆုံး
သတ်ရမလဲ၊ သူ့ရဲ့ ထိခိုက်နာကျင်မှုကို ဘယ်လို အဆုံးသတ်ရမလဲ ဆိုတဲ့ ခံစား
ချက်တွေ ပြည့်နှက်နေတယ်။ အဲဒီတစ်ခဏမှာ ကိုရောက မီးဖိုခန်းထဲကို လျှောက်
ဝင်လာတယ်။ ကိုရောရဲ့ သေးငယ်တဲ့ လက်ကလေး နှစ်ဖက်က ဂျန်ရဲ့ ပခုံးကို
ဖွဖွကလေး ထိကိုင်လိုက်ပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ”

“နောက်ထပ် ဒါမျိုး မလုပ်နိုင်တော့ဘူး ကိုရော” လို့ ပြောပြီး သူ့မျက်ရည်တွေ
ကုန်စင်သွားအောင် ခပ်မြန်မြန် သုတ်လိုက်တယ်။

“အိုကေသွားမှာပါ မာမီ”

ကိုရောက ချိုချိုသာသာ နှစ်သိမ့်ခဲ့တယ်။ ဂျန်ဟာ ကိုရောကို စေ့စေ့စပ်စပ်
ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိတယ်။ အခုလေးတင် သားကလေးကို စွန့်ခွာပြီး

သူ့အသက် အဆုံးစီရင်ဖို့ တွေးခဲ့မိတာ သတိရလိုက်တယ်။ ကိုရောက သူ့ကို
ကြမ်းပြင်ပေါ်က ဆွဲထူလိုက်တော့ သားကလေးကို ကျေးဇူးတင်တဲ့စိတ်နဲ့ တင်း
တင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ပွေ့မိတယ်။ ကိုရောက ပြုံးပြီး သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။
ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ အရုပ်တွေနဲ့ ဆက်ကစားနေတယ်လေ။

ဂျန်ဟာ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောပါတယ်။

“ဖန်ဆင်းရှင်အပေါင်းတို့၊ ဘာကြောင့်များ ကျွန်မကိုမှ ... အခု ကျွန်မ
အကူအညီ လိုတယ်၊ လမ်းကောင်းလမ်းမှန်ကို ညွှန်ပြပါ”

သူ့ကို လမ်းကောင်းလမ်းမှန်ကို ညွှန်ပြပေးဖို့ အဲဒီညမှာ ဆုတောင်းရင်း
လုံးဝ အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဂျန်ဟာ အလုပ်ကို သွားတယ်။ သူဟာ သူ့ကုမ္ပဏီက
ဝန်ထမ်းတွေ တင်ပြလာတဲ့ အလုပ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ တောင်းဆိုမှု၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်
တာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေကို သုံးသပ်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိသူပါ။ ခဏ
အတွင်းမှာ သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက လက်ကမ်းကြော်ငြာတစ်စောင်ကို သတိထားမိ
လိုက်တယ်။ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကုစားတဲ့ အလုပ်ရုံ ဆွေး
နွေးပွဲကို တက်ရောက်ချင်လို့ မေးထားတာပါ။ ဂျန်ဟာ စာရွက်ကို ကောက်ယူ
ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြောခဲ့တယ်။

‘ငါလည်း ကုစားဖို့ လိုကိုလိုတယ်’

ဒါပေမဲ့ သူဟာ သူ့ခင်ပွန်းကြောင့် ရတဲ့ သောက ဝေဒနာကို ကုစားဖို့တင်
မက သူ့တစ်ဘဝလုံးကို ကုစားဖို့ လိုအပ်တယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါတယ်။
သူဟာ လက်ကမ်းကြော်ငြာကို ဖတ်ပြီး သင်တန်း တက်ရောက်ဖို့ တောင်းဆိုထား
တဲ့ ဝန်ထမ်းကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ သူကော လိုက်လို့ ရမလားပေါ့။

ဂျန်က ဒီလို ပြောပြခဲ့တယ်။

“ပထမဆုံး လျှောက်ပြီး ဝင်သွားတုန်းက ဘာကို မျှော်မှန်းထားရမလဲ ဆိုတာ
မသေချာဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ လူ ကိုးယောက်ဆယ်ယောက်
လောက် စုဝေးမိကြတယ်၊ ကျွန်မကတော့ လေ့လာရုံသက်သက်ပဲ၊ မှတ်စုတွေ
ယူရုံပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးသွားတဲ့ တနင်္ဂနွေ နေ့လယ်ခင်းမှာ
ကျွန်မအိမ် မီးဖိုချောင် ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်နေခဲ့တုန်းကထက် အများကြီး ကောင်း
လာတယ်လို့ ခံစားရတယ်၊ ခင်ပွန်း ဆုံးရှုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးဖို့၊ သူ့ကို
မေတ္တာပို့ပေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကုစားဖို့ လေ့လာသင်ယူနေတယ်၊ ပိုပြီး အရေး
ကြီးတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အချစ်တွေ အများကြီး ပေးနေဖို့ပါပဲ”

သူဟာ ဟောဒီ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။
ငါ့ရဲ့ သောက ပရိဒေဝထဲက ဝမ်းနည်းမှုကို ခံစားမိလိမ့်မယ်။
သောက ပရိဒေဝထဲက ငါ့ကိုယ်ငါ ဆွဲထုတ်နိုင်ပြီ ဆိုရင် အဲဒါ ကုစားတာပဲ။
ငါ ဝမ်းနည်းနေတာတောင် ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်တယ်။

အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို နှစ်ပတ် သုံးပတ်လောက် ထပ်တလဲလဲ
ရွတ်ဆိုပြီးတဲ့အချိန်မှာ ဂျန်ဟာ တကယ် ပျော်ရွှင်ရတဲ့ ခဏတာ အချိန်ကလေး
တွေကို တွေ့ကြုံလာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ သောကပရိဒေဝတွေ ပျောက်သွားတာ မဟုတ်
ဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ အရင်က တစ်ခါမှ မခံစားဖူးတဲ့ နူးညံ့မှုကလေးတွေ ဖြစ်ပေါ်
လာတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်ဖို့ သင်ယူရမယ် ဆိုတာကို သူ ဘယ်တော့မှ
မသိခဲ့ဘူး။ ဘယ်လို ချစ်ရမယ် ဆိုတာကိုလည်း မသင်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ ကိုယ့်ခံစားချက် အစစ်အမှန်ကို မဖော်ပြဖို့ ပျိုးထောင်ခံခဲ့ရလို့ပဲ။ ခါမှ
မဟုတ် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဟန့်တား ထိန်းချုပ်မှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဂျန်က ဗုတ်ဗုတ်ရရ ပြောခဲ့တယ်။

“အဲဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှာဖွေတွေ့ရှိဖို့ ခရီးစဉ် စခဲ့တယ်။ ရင်ပွင့်
ထားတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ထွေးပိုက်ခဲ့ပါတယ်။”

စနေ-တနင်္ဂနွေ အားလပ်ရက်မှာ ယေခဲတဲ့ အလုပ်ရုံ ဆွေးနွေးပွဲဟာ အခိုင်
အမာ ပြောဆိုချက်နဲ့ စတင်ဖို့ ခုန်ပျံ့ကျော်လွှား အစပြုခဲ့တယ်။ အရာရာတိုင်းဟာ
ကိုယ့်ရဲ့ အမြင်မှားဆုံး အကောင်းအမွန်တွေအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာရတာ ပြီးတော့
ဒီအခြေအနေဆိုးထဲက ထွက်လာခဲ့နိုင်တာနဲ့ အကောင်းတွေချည်းပဲ လာတော့
မယ်လို့ သူ ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ ထစ်အိမ်လုံးမှာ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေ
ကပ်တော့တယ်။ ပထမဆုံးတစ်ခုက သူ့သားကလေး ပြောတဲ့စကား။

ဆိုကေသွားမှာပါ မာမီ။

သူကလည်း ဒီလို ရေးတယ်။

ငါ့ရဲ့ သောက ပရိဒေဝကို ငါ ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု အဲဒီထဲမှာရှိသလို
လူဆုတ်နဲ့နေတော့ဘူး။

အရာရာတိုင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အမြင်မှားဆုံး အကောင်းအမွန်တွေအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာ
ရတာ။

ဒီ အခြေအနေထဲက ထွက်လာနိုင်ခဲ့တာနဲ့ အကောင်းတွေချည်းပဲ လာ
တော့မယ်။

ဂျန်ရဲ့ အတွေးတွေ တောင်အောက်ကို လျှောဆင်းသွားတဲ့ အချိန်တိုင်း
အပြတ်အသတ် အနိုင်ရတဲ့သူ ပုံစံမျိုးနဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို ကြည့်
တယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ် သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့အတိုင်း “ကျွန်မ မမှိတ်မသုန် စိုက်
ကြည့်တယ်” လို့ သူက ပြောပြီး ထပ်တလဲလဲ ရွတ်ပါတော့တယ်။

အိပ်ခန်းထဲက မှန်မှာ ဒီစာကို ကပ်တယ်။

ငါ လုံခြုံ ဘေးကင်းတယ်။

ရေချိုးခန်းထဲမှာတော့ ဒီလို ကပ်တယ်။

ငါ မင်းကို ချစ်တယ်။ ခွင့်ထွတ်တယ်။

သူ့ရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲက အသိပညာဟာ ဖိုးရိုးရှင်းရှင်း တိုးတက်နေတာနဲ့
အမျှ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိတဲ့ တရားခံလို ခံစားနေတဲ့ နေရာမှာ အားကောင်း
တဲ့ ပါဝါ ရရှိလာအောင် ကူညီပေးပါတယ်။ ကိုရေရဲ့ ကိုယ်ပိုင် စကားကလေး
ကို ကပ်ထားဖို့ ပြောပြီး အတူ အလှဆင်တယ်။ အရောင်တွေတောင် ခြယ်လိုက်
သေးတယ်။ ကိုရေက နေမင်းကြီး ထွန်းလင်း တောက်ပနေတဲ့ပုံတွေ အများကြီး
ဆွဲခဲ့တယ်။ အဲဒီ ပုံတွေကို ဂျန်က အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေ ဖန်တီးပေး
ခဲ့တယ်။

နေမင်းကြီးဟာ အမြဲ တောက်ပတယ်။ အကောင်းအမွန်တွေကို အမြဲတမ်း
အလင်းရောင် ပေးတယ်။

တစ်နှစ်ပြည့်သွားတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ မိခင်များနေ့ကို ဂျန်က သတိရမိတယ်။
မိခင်များနေ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ သူ့ခင်ပွန်းဟောင်းဆီက ရတာလို့ ယုံကြည်ခဲ့တာ
ဟာ ဘယ်လောက်များ ခွေလိုက်သလဲလို့ တွေးနေခဲ့တယ်။

“ဒါတွေ အားလုံးက လိမ္မာလှတဲ့ သားကလေးကြောင့်ပါ။ အိုကေသွားမှာပါ မာမီ
လို့ ပြောခဲ့တဲ့သူပေါ့။ ဒါဟာ သားကလေးဆီက သင်ယူလိုက်ရတဲ့အရာပါ။ ဒီနေ့
ဟာ ကျွန်မတို့အတွက် ထူးခြားတဲ့နေ့ အမေ ဖြစ်ရတာ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူစရာ
ကောင်းလိုက်သလဲ။ အဲဒီနောက်မှာ သားကလေးနဲ့အတူ အပြင် ထွက်ပြီး လျှောက်
လည်ကြတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရှစ်ရှင် လုံးဝ မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ”

ဂျန်အတွက်တော့ သားကလေးက သိပ်ငယ်ရွယ်လွန်းသေးတယ်။ မိခင်များ နေ့ ဆိုတာက သူ့ရဲ့ မိခင်ဘဝကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ဂုဏ်ပြုပေးတဲ့ အခမ်းအနား ပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အချိန်တွေ ပြောင်းလဲလာတာနဲ့အမျှ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ စိစဉ်ပေးတဲ့ မိခင်များနေကနေ သားကလေးနဲ့ ခင်ပွန်းတို့ စိစဉ်ပေးတဲ့ မိခင်များနေ အလို အလျောက် ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုရေး ကြီးပြင်းလာတာနဲ့အမျှ ဒီတာဝန်ကို သူက ယူပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကျင်းပပေးမှာပါ။ ကွာရှင်း ပြတ်စဲမှုဟာ ဒီနည်းလမ်းစဉ်ကို အမြန် ဖြစ်စေပြီး ဂျန်ရဲ့ မိခင်ဘဝ ဖြစ်တည်မှုကို သူ့ရဲ့အတွင်း စိတ်က ဂုဏ်ပြုနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိစေခဲ့တယ်။ နည်းလမ်းစဉ်အရ ကြည့်ရင် ပိုပြီးတော့ စင်ကြယ်တယ်။

ဒါဟာ တကယ့်ဘဝသင်ခန်းစာ အစစ်အမှန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူခင်ပွန်း ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ သားသမီးက ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကို သူ့ဘာသာ အမြဲတမ်း အသိအမှတ် ပြုနိုင်တယ် ဆိုတာကို နားလည် သဘောပေါက်ခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျန်ရဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု ရိုက်ခတ်တဲ့အချိန်မှာ သူ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်း ခံစားခဲ့ရပါစေ သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက် သူ အမြဲတမ်း ရှိနေတယ် ဆိုတာ သိရှိလာခဲ့လို့ပါပဲ။

သောက ပရိဒေဝတွေ ရှုပ်ထွေးလာတဲ့အချိန်

ဝမ်းနည်း ပူဆွေးရတဲ့ သောက ပရိဒေဝတွေနဲ့ ကုစားတဲ့ နည်းလမ်းတွေအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုးစားပေမဲ့လည်း ဘဝ ဆိုတာ တစ်ခါ တလေမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဝိုက်ပြီး ကန်လိုက်တဲ့ ဘောလုံးလို ပစ်လွှတ်တတ်ပါ သေးတယ်။

ဘော့နဲ့ မာရီလင်တို့ဟာ နှစ်ဦးစလုံး အသက် ၄၀ ကျော်လာတော့ လက်ထပ် ခဲ့တာ နှစ် ၂၀ လောက် ရှိလာပြီ။ ဘော့က အပြင် ထွက်ရတာကို နှစ်သက်တဲ့ လူမျိုး ဖြစ်ပြီး အမြဲတမ်း တက်ရောက်စရာ အခမ်းအနားတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အပြင် အရာရာတိုင်းကို တတ်စွမ်းသမျှ လုပ်ဆောင်ပေးတယ်။ တစ်ဖက်က မာရီလင်ကို ကြည့်ပြန်တော့ အိမ်မှာ ပျော်ပြီး အိမ်ကို ခင်တတ်တဲ့လူမျိုး ဖြစ်နေ တယ်။ ဘော့နဲ့အတူ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ သွားရတာ မာရီလင်အကြိုက် မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ကြာလာတော့ သူတို့ဘဝတွေဟာ သီးခြားစီ ဖြစ်လာတယ်။ ညအိပ်ရာဝင်တဲ့ အချိန်ကျမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွေ့ကြရတော့တယ်။ တစ်နေ့တာရဲ့

အကြောင်းကို အတိုချုပ် ပြောပြီး အိပ်ရာဝင်ကြရတယ်။ မကြာပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ သီးခြားစီ ဖြစ်နေတဲ့ ဘဝကြောင့် လင်မယား ဆိုတာထက် အခန်းဖော် သူငယ် ချင်း သဘောမျိုးပဲ ဖြစ်လာတယ်။

မာရီလင်ဟာ လက်ရှိအနေအထားထက် ပိုကောင်းတဲ့ ဘဝမျိုးကို လိုချင် တယ်လို့ စပြီး တွေးမိတယ်။ သူ လုပ်ချင်တဲ့ အရာတွေ လုပ်ချင်တယ်။ သူ သွား ချင်တဲ့ နေရာတွေ သွားချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘော့ စိတ်ဝင်စားတဲ့နေရာ၊ ဘော့ သွားတဲ့ အခမ်းအနားမျိုးတွေကို သွားချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မာရီလင်ဟာ သူ ခင်ပွန်းကို ချစ်နေတုန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကတော့ ဒီထက်ပိုပြီး အဆင်မပြေတော့ဘူးလို့ မြင်လာတယ်။ ဘော့နဲ့ ခွဲထွက်တဲ့ ဘဝမျိုးကို လိုလား တယ်။ လောကမှာ သူ အကြောက်ဆုံး အဖြစ်မှန်တစ်ခုကတော့ ကွာရှင်းပြတ်စဲ ချင်တယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲ ဖြစ်လာတာပဲ။

အဲဒါနဲ့ တစ်နှစ်လောက် ကြာအောင် ဒီအကြောင်းကို ပြောကြဆိုကြရတယ်။ ဘော့က အဖြေရှာနိုင်တယ်လို့ တွေးနေတဲ့ အချိန်မှာ မာရီလင်ကတော့ ကွာရှင်း ကြဖို့ ထက်ထက်သန်သန် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ နားဝင်အောင် ပြောဆိုတာမျိုးတော့ မရှိခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကွာရှင်းခွင့် လျှောက်ထားလိုက်တော့တယ်။

ကွာရှင်း ပြတ်စဲမှုကို အပြီးသတ် လုပ်ဆောင်ပြီးတဲ့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ဟာ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ဆက်လက် ရှိနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘော့ရဲ့ ဝမ်း နည်းသောကတွေဟာ 'မျက်လှည့်ဆန်တဲ့ အတွေး'အဖြစ် ကျရောက်သွားတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် သူတို့နှစ်ဦးသား ပြန်လည် ဆုံစည်းကြရမယ်လို့ ယုံကြည်နေ တာပါ။

သူတို့ ကွဲသွားကြပြီး နောက်တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ ဘယ်သူမှ မထင်မှတ် ထားတဲ့ အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘော့ဟာ အလုပ်ခွင်ထဲမှာ နှလုံး ထိခိုက်မှု အကြီးအကျယ် ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆေးဘက်အကူတွေက သူ့ကို အပြေးအလွှား ဆေးရုံတင်နိုင်ခဲ့လို့ သူ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ သူ သတိရလာတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို ကြည့်ရတာတော့ အကောင်းအတိုင်းပဲ။ သူ့ရဲ့ ဦးနှောက်မှာ ထိခိုက်မှု ကျန်နေခဲ့လို့ ကာလတိုတစ်ခုကို မှတ်ဉာဏ် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အတိတ် ကာလနဲ့ ကြီးကြီးမားမား အဖြစ်အပျက်တွေကို သူ မှတ်မိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ် ၃ နှစ်က အကြောင်းတွေကို လုံးဝ မသိတော့ဘူး။

ဘော့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက အချိန်တန်ရင် ကောင်းလာမယ်၊ မှတ်ဉာဏ်ကို ပြန်ရမယ်လို့ မျှော်လင့်ကြတယ်။ အစပိုင်း ၂ လ ၃ လ အတွင်းမှာ မာရီလင်ဟာ

သူ့အနားမှာ ရှိနေပေးပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြုစုကူညီပေးတယ်။ ဒီအကြောင်းဟာ ဒဇူး ဘယ်ရီမိုးနဲ့ အဒမ် ဆန်ဒလာတို့ ပါဝင်တဲ့ အင်မတန် နာမည်ကျော်ကြား လူကြိုက်များခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင် 50 First Dates ကို သတိရစေပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဒဇူး ဘယ်ရီမိုးဟာ ကာလတို မှတ်ဉာဏ် ပျောက်ဆုံးသူအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရ တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အချိန်ကာလ တစ်ခုစီတိုင်းမှာ သူ့ရဲ့ အချစ်စိတ် ဖြစ်ပေါ် လာရင် အဒမ် ဆန်ဒလာနဲ့ ချိန်းတွေ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ ပထမဆုံး ချိန်းတွေ့တဲ့ အချိန်လိုမျိုးပေါ့။ ဘော့နဲ့ မာရီလင်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်မှာကတော့ ဘော့ရဲ့ ဦး နှောက်ထိခိုက်မှုကြောင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲတဲ့ကိစ္စကို လုံးဝ မေ့သွားတယ်။ သူဟာ မာရီလင်နဲ့ လက်ထပ်ထားဆဲလို့ပဲ သူ ထင်တယ်။ ဘော့က ကျန်းမာသန်စွမ်း နာလန်သလာလေ မာရီလင်က အရောက်အပေါက် နည်းလေ။ ဘယ်သွားနေတာ လဲ။ ဘယ်ရောက်နေတာလဲလို့ ဘော့က မေးတဲ့အခါ သူတို့နှစ်ဦး ကွာရှင်းထားတဲ့ အကြောင်းကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောပြနေရတဲ့အဖြစ်ဟာ အတော် အကျပ်ရိုက် တဲ့ အလုပ်ပါပဲ။

မာရီလင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဒီလို တွေးတယ်။

‘တကယ်လို့ ငါသာ တကယ်လူကောင်းတစ်ယောက် ဆိုရင် သူ့အနားကို ချက်ချင်း ပြန်သွားပြီး အရင်ဇနီးခင်ပွန်း ဘဝအတိုင်း ပြုစုစောင့်ရှောက်မှာပဲ။’

အချို့နေ့တွေမှာ သူဟာ ဘော့ကို ညာထားသင့်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦး အတူရှိ နေကြတယ်လို့ သူ ယုံအောင် နေပြသင့်တယ်လို့ တွေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာရီလင်က ဟန်ဆောင်တာမျိုး မလုပ်ချင်ဘူး။ ကွာရှင်းပြီးတဲ့နောက်မှာ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာတွေ့ လိမ့်မယ်လို့ သူ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သူ မထင်တော့ဘူး။ သူ မအောင်မြင်ဘူးလို့ ခံစားနေရတော့ ရလဒ်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ အဆိုးမြင်အတွေးတွေဟာ မပျော်ရွှင်အောင် ပိုပြီး ဖန်တီးတော့တယ်။

ဒီအကြောင်းနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ဘယ်လို ထင်ပါသလဲ။ မာရီလင်က ဘော့ကို လိမ်ညာပြီး ဘော့အနားကို ပြန်သွားသင့်တယ်လို့ ထင်သလား။ ဒီလို အခြေအနေ မျိုး ကြုံတွေ့ခဲ့ရင် ကိုယ့်စိတ်ထဲက ‘ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူး’ ဆိုတဲ့ အတွေးကို ပြောင်းပစ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ဘယ်အခြေအနေမှာမဆို ပျော်ရွှင်မှုကို ငါ ရှာတွေ့နိုင်တယ်။

ထက်ထပ်ထားသည်ဖြစ်စေ၊ ထက်မထပ်ဘဲဖြစ်စေ ပျော်ရွှင်မှုကို ငါ ရှာတွေ့ နိုင်တယ်။

တကယ်လို့ မာရီလင်ကသာ ချစ်စရာ ကောင်းပြီး ပြည့်စုံ ကောင်းမွန်တဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဒီ အခြေအနေထဲကို ယူဆောင်လာနိုင်ခဲ့ရင် အားလုံးအတွက် ပျော် ရွှင်မှုတွေ ယူဆောင်လာဖို့ ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစားပြီး ‘လုပ် သင့်တယ်’ ဆိုတဲ့ အရာတွေ ပေါ်လာတိုင်း ဖယ်ခွာချခွင့်ရင် သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု တွေကို ရှာလို့ တွေ့နိုင်မှာပဲ။ ဘော့ဆီကို ကြည်ကြည်လင်လင် သွားလည်နိုင် မယ်။ ဘော့ကလည်း လက်ထပ်ထားတဲ့အကြောင်း မေးတာ ရပ်တန့်သွားမှာ ပဲ။ ဘော့ရဲ့မေးခွန်းတွေအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်တာမျိုး မာရီလင်မှာ မရှိတော့ တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဘော့အတွက် အပြေ မလိုတော့တာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မယ်။

အခုအချိန်မှာ ဘော့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်အကြောင်းကို မေ့နေ တုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ သာမန်လူအသစ်တစ်ယောက်လို ဖြစ်လာတယ်။ အဖြစ်အပျက် တွေ ပြီးဆုံးသွားတဲ့နောက်၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုရဲ့နောက်မှာ မာရီလင်ဟာ ငြိမ်းချမ်း မှုကို ရှာတွေ့သွားတဲ့အခါ ဘော့လည်းပဲ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာတွေ့သွားပုံပါပဲ။ သူ လျှောက်လည်တဲ့ နေရာတွေအကြောင်း၊ ဘယ်လောက် ပျော်တဲ့အကြောင်း ပြောပြပြီး သူတို့နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ဘဝတစ်ခုစီထဲမှာ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အတူတကွ ရှိနေကြပါတယ်။

သစ္စာဖောက်ခံရခြင်းကြောင့် ပူဆွေးသောကရောက်ခြင်း

အချစ်ရေးတစ်ခု အဆုံးသတ်တာ၊ ကွာရှင်း ပြတ်စဲတာ စတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေမှာ သစ္စာဖောက်ခံရတဲ့အကြောင်း မပါဘဲ ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သစ္စာဖောက်မိတာ ရယ်၊ သစ္စာရှိချင်တာရယ် အဲဒီ သဘောတွေကို နားလည်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲပါတယ်။ သစ္စာဖောက်တယ် ဆိုတဲ့အချက်ကို သဘောပေါက် နားလည်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲတာ တောင်မှ သစ္စာဖောက် ခံရတယ် ဆိုတဲ့အရာဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို အင်မတန် ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှု ပေးကမ်းနိုင်ပါ သေးတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ အသည်းအသက်နဲ့ ပုံအပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်။ ကိုယ့်အကြောင်း သူ့အကြောင်း အတွင်းသိအစင်းသိလူ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်က အဲဒီလို ယုံကြည်ထားတဲ့သူကတောင် ကြောက်မက်ဖွယ် အတွေးတစ်ခုနဲ့ ကိုယ့်ကို သစ္စာဖောက်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးဆုံး လူတစ်ယောက်၊ ကိုယ့်

အကြောင်းကို အတွင်းသိ အစင်းသိ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ဆုံး လူတစ်ယောက်က အခြား လူတစ်ယောက်နဲ့ သွားပြီး ပတ်သက်နေတာ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်နဲ့အတူ သူ ရှိနေစဉ်မှာတောင် အခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်နာရီ ဒါမှမဟုတ် တစ်ည ဒါမှမဟုတ် လနဲ့ချီပြီး နှစ်နဲ့ချီပြီး ပတ်သက်နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့ ကြုံတွေ့ရလို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရတဲ့သူတွေအတွက် ပထမဆုံး အခြေခံ သဘောတရားတစ်ခုကတော့ သူတို့ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ တွေ့သလဲ ဆိုတာပါပဲ။ ကိုယ့် ချစ်သူက ပြောချက်ပေးတာလား ဒါမှမဟုတ် မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် သိသွား ရတာလား၊ အမှန်ကို သိအောင် ကိုယ်က ရှာဖွေခဲ့တာလား။

ဒီလို အသေးစိတ် သိအောင် ကြိုးစားရတာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဒဏ်ရာကို ပိုမိုဆိုးဝါး စေပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အသေးစိတ် သိအောင် ကြိုးစားရတဲ့ အချက်အလက်တွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိခိုက် နာကျင်စေလို့ပါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ အဖော်က ကိုယ့်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ သစ္စာဖောက်ပေမဲ့ အသေးစိတ် အချက် အလက်တွေ စစ်ဆေးတဲ့အခါ သူတို့ လောကထုံးတမ်း ချိုးဖောက်မှုက ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာ တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် ပေါ်နေမှာ ဖြစ်လို့ပါ။

ဖြေဖို့ ခက်ခဲတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးကြည့်ပါ။ တကယ်လို့ ကိုယ်ဟာ အမြဲတမ်း သံသယဝင်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိသလား ဒါမှမဟုတ် ကြား လိုက်ရတဲ့ သတင်းကြောင့် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားရတာလားပေါ့။ သစ္စာ ဖောက်ခံရတဲ့အကြောင်းကို မသိခင်က အတိတ်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့တဏှာကို ရှာဖွေရတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်မှာ ကိုယ်က ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ ရှိနေတာလဲ ဆိုတာကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်လို့ပါ။

ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို ကုစားတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ် တွေ့ရှိတဲ့ ကိစ္စတွေက မည်မည်ရရ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်စရာရှိပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အတွေးထဲမှာတော့ ထင်ထင် ရှားရှား ရှိနေနိုင်တယ်။ ကိုယ်ဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုရဲ့ လတ်တလော အစိတ် အပိုင်းမှာ ပါဝင်နေတာ ဖြစ်လို့ သစ္စာဖောက်ခံရတဲ့ အဖြစ်အပျက်မှာ ကိုယ်ကဏ္ဍ ကို တွေ့ရဖို့ မျှော်လင့်မထားပါနဲ့။ တစ်ခါတလေ လတွေ နှစ်တွေ အများကြီး ကြာမှ လူတွေက အတိတ်ကာလကို ပြန်ပြောင်းကြည့်နိုင်ကြပြီး ငါဟာ သံသယ သိပ်များတယ်၊ အဲဒါကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး အသိပညာ အဆင့်မြင့်အောင် လုပ်ခဲ့ရင် ငါတို့အချစ်ရေးက ဒီလိုပုံစံ ဖြစ်မလာဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီအစွဲနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ရုန်းကန် ကျော်လွှားရလို့ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ 'ငါ့ရဲ့အဆင့်၊ ငါ့ရဲ့နေရာ'လို့ သုံးနှုန်းလိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ကို သစ္စာဖောက်

သွားတဲ့ လူကို အပြစ်တင်ရမယ် ဆိုတဲ့သဘော ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ တကယ် ပြောချင်တာကတော့ သစ္စာဖောက်ခြင်း ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ ကျော် ဖြတ်မသွားချင်ပေမဲ့ ကိုယ် ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံကို အသုံးပြုပြီး ပြောင်းလဲ တိုးတက်ဖို့၊ ကုစားဖို့အကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ နောက်ထပ် ဆွေးနွေးချင်တဲ့ အရာတစ်ခုကတော့ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုထဲမှာ လူးလိမ့် သာယာမနေဖို့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို ဆွဲထုတ်ယူပြီး ကုစား ဖို့အတွက် စွန့်လွှတ်ဖယ်ခွာချဖို့ပါပဲ။ သစ္စာဖောက်တဲ့သူက အရင်ဆုံး လုပ်တဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာ မေးခွန်းတစ်ခု မေးတာပါတယ်။

“မင်း ငါ့ကို ချစ်နေတုန်းပဲလား”

တစ်နည်း ပြောရရင် ဒါက စူးစမ်းတာ။ ဒါပေမဲ့ အခြားနည်းနဲ့ ပြောရရင် သူ့ကိုယ်သူ တန်ဖိုးဖြတ်တာ။ ‘ငါဟာ အချစ်နဲ့ ထိုက်တန်သေးသလား၊’ ‘ငါဟာ မင်းအတွက် တန်ဖိုးမှ ရှိရဲ့လား၊’ ‘ငါ့ကို အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်ရဲ့လား။’

ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ဒီအပြုအမူ အပြောအဆိုတွေက ယုံကြည်ဖို့ ခက်ခဲပေမဲ့ မလိုအပ်ဘဲ ဘာမှ မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့။ ကျား မ မဟူ သူက ကိုယ့်ကို ချစ်သလား၊ မချစ်ဘူးလား ဆိုတာ မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့။

တွေ့ရများတဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသိပညာမှာ တကယ်လို့ အချစ်ရေး တစ်ခုမှာ အမှန်တကယ် ချစ်ကြတဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကလည်း အဆုံးစွန် မှန်ကန်တယ် ဆိုရင် ဒါဟာ အချစ်ပဲ။ တကယ်လို့ အချစ်ဟာ အချိန် တစ်ခုမှာပဲ ရှိတယ်လို့ သိထားရင် အဲဒီအချစ်ဟာ အချစ်စစ်ပဲ။ သစ္စာဖောက် တာနဲ့ အခြားအရာတွေက အခြေအနေအရ မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း နောက်ခံ ကားချပ်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားမှာပဲ။ နှစ်တွေ ကြာပြီးတဲ့နောက် ဇနီးဟောင်း၊ ခင်ပွန်းဟောင်းတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြတဲ့အခါ အချစ် ဆိုတာပဲ တည်ရှိနေပြီး ကျန်တဲ့အရာတွေ အားလုံး မွေးမှိန်သွားတယ်။ အတိတ်တုန်းက သူ့ရဲ့ဘဝထဲမှာ ကိုယ်က ပါဝင်ပတ်သက်နေခဲ့လို့ အဲဒီလူအပေါ် ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ခံစားချက်က ဖြစ်ပေါ်လာတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

အခုအချိန်အထိ ဒီလို နားလည် သဘောမပေါက်သေးတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်က စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ သတိရပါ။

တကယ်လို့ ခုထိ သဘောမပေါက်သေးဘူး ဆိုရင် ဒေါသတွေကို စွန့်ပစ်ပယ် ဖို့ စိတ်ခေါ်မှုတစ်ခုပါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ဒေါသတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့အဖော်ကို ထိခိုက်နာ ကျင်စေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အဆိပ်သင့်စေမှာပါ။

ဒေစီဟာ ကလစ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာ ငါးနှစ် ကြာပါပြီ။ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်မှာ အတက်အကျတွေ ရှိခဲ့တယ် ဆိုပေမဲ့ အများအားဖြင့်တော့ တိုးတက်နေတာပေါ့။ တကယ်လို့များ ချစ်မှုရေးရာကိစ္စ (လိင်မှုကိစ္စ) လျော့နည်းလာပြီ ဆိုရင် သူ ကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဒေစီက စိတ်ကူးယဉ်တယ်။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေတုန်း ကလို ဆွဲဆောင်အား အမြဲတမ်း မကောင်းတော့ဘူး ဆိုတာ သူ သိတယ်။ သမားရိုးကျ အိမ်ထောင်ရေးတွေလို တစ်နေ့ကျရင် သူ ပြောဖြစ်မယ့် စကားလုံး တွေကို ရုပ်လုံးဖော်ကြည့်တယ်။

“ဒီညတော့ မဖြစ်ဘူး အချစ်ရေ ... ခေါင်းကိုက်နေလို့”

ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားကို စပြီး ပြောတဲ့သူက ကလစ် ဖြစ်နေတဲ့အခါ အံ့အား သင့်သွားရတာက ဒေစီ ဖြစ်နေတယ်။ ‘ဒီညတော့ မဖြစ်ဘူး အချစ်ရေ ကိုယ် သိပ်ပင်ပန်းနေလို့’ တဲ့။ အစပိုင်းမှာတော့ ဒါဟာ သိပ်ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလစ်နဲ့ တောင်းပန်သံတွေက တစ်စတစ်စ ပိုများလာတယ်။ သူ့ရဲ့ခါး နာနေလို့၊ အပြင် ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်ဖိစီးလို့ ဆိုတာမျိုး တွေပေါ့။

ဒေစီက သူ့အတွေးတွေကို ရှင်းလင်းအောင် လုပ်ပြီး စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပါ တယ်။ ချက်ချင်းပဲ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်တယ်။ သူက ဒီလို တွေးတယ်။

‘တကယ်လို့များ ကလစ်က ငါနဲ့ ပူးပူးကပ်ကပ် မနေချင်တော့ဘူး ဆိုရင် ဒါပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ငါက အရင်ကလို ဆွဲဆောင်မှု မရှိတော့ လို့ပဲ။’

ဒါကြောင့် ဒေစီဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ် လှပ ကြော့ရှင်းဖို့ အချိန်တစ်ခု ပေးခဲ့ တယ်။ သူဟာ အိမ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ နေခဲ့တဲ့အချိန် များလွန်းနေလို့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အပြင် သွားရင် မိတ်ကပ် မလိမ်းမခြယ်၊ အတွင်းခံ မဝတ်ဘဲ ညဝတ်အင်္ကျီ တဖားဖားနဲ့ နေခဲ့တယ်လို့ တွေးတယ်။ လက်ထပ်ထားတဲ့ အိမ် ထောင်သည်ဘဝက ဘယ်လိုပုံစံ ဖြစ်သင့်သလဲ ဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်း မသိပေမဲ့ ခေတ်နောက်ကျတဲ့ ဇနီးသည်ပုံစံမျိုးတော့ မနေချင်ပါဘူး။

ဒေစီနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှလှပပ ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပြီး ဆင်ယင်ပြီးတဲ့နောက် လပေါင်း မနည်းကြာတာတောင်မှ ကလစ်က ချစ်မှုရေးရာကိစ္စတွေမှာ အရင် ကထက်တောင် စိတ်ဝင်စားမှု ပိုလျော့နည်းသွားသေးတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဒေစီက ပူညံ့ပူညံ့ လုပ်တော့ ကလစ်က-

“မရှူးစမ်းပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ဒါသဘာဝပဲ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်၊ ငါ မင်းကို ချစ်နေတာပဲ၊ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်”

ဒေစီရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်။

“မင်း မြင်တာတွေက တကယ့်အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ စပြီး ချစ်မိတဲ့အချိန် တုန်းက ဒီယောက်ျားဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ၊ သူ ပြောသမျှ အကြောင်းအရာတွေက အားလုံး အသစ်အဆန်းတွေ၊ စွဲမက်စရာကောင်းတာ တွေချည်းပဲ၊ နှစ်နည်းနည်း ကြာလာတော့ သူ ပြောတာတွေက အဟောင်းတွေ ဖြစ်ပြီး ထပ်တလဲလဲ ပြောနေတယ်၊ ဒေစီ ... ကလစ်နဲ့ စတွေ့တုန်းကလိုမျိုး မင်း သူ့ကို ဆွဲဆောင်ကြည့်ပါလား”

ဒါကြောင့် ဒေစီဟာ ကလစ်ကို အရင်လိုဘဝမျိုး ပြန်တွေ့ဖို့ စတင် ကြိုးစား ခဲ့ပါတယ်။ ကလစ် ပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေ၊ အမူအရာတွေကို တစိုက်မတ်မတ် နားထောင်တယ်။ သူ ပြောသမျှတွေကို အသစ်အဆန်းတွေလို၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလှသလို အံ့သြပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ပြောင်းလဲတာမျိုး မရှိပါဘူး။ သူတို့ နောက်ဆုံး အတူ ကြည်နူးခဲ့ကြတဲ့ ချစ်မှုရေးရာကိစ္စပြီးတဲ့နောက် ၁၁ လ အကြာမှာ ဒေစီဟာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပေါက်ကွဲပါတော့တယ်။

“ကလစ် ... ရှင့်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့ ကျွန်မ အားလုံး လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ရှင် မြင်သလား၊ အားကစားခန်းမကို သွားခဲ့တယ်၊ တစ်ချိန်လုံး မိတ်ကပ် လိမ်းပြီး လှအောင် ပြင်ဝတ်ခဲ့တယ်၊ အတွင်းခံ ဝတ်ပြီး ကြော့ရှင်းအောင် နေတယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် နှစ်သက်နိုင်တဲ့ အရာအားလုံး လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ရှင်သာ ကျွန်မစိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံး ယောက်ျား ဖြစ်တယ် ဆိုတာလည်း ပြခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘုရားသခင် ကယ်ပါ ... ဘာအကြောင်းလဲ၊ ဒါဟာ ခေါင်းကိုက်တာ မဟုတ်နိုင် ဘူး၊ အလုပ်မှာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ စိတ်ဖိစီးမှု များလွန်းလို့ ဆိုတာ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ရှင် အခြားတစ်ယောက်နဲ့ အတူ အိပ်နေသလား”

ဒေစီဟာ စကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက် ဖောက်ခွဲလိုက်တယ်။ ဘယ်တော့မှ အဆုံးမသတ်ဘူး ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ပေါ့။

သူခင်ပွန်းက သူ့ခြေဖဝါးတွေကိုပဲ ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ ဒေစီက မူးမေ့ပြီး သတိလစ်သွားမတတ် အော်ထည့်လိုက်တယ်။

“ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် ငုံ့ကြည့်နေတာလဲ၊ အို ... ဘုရားသခင်၊ အခြား တစ်ယောက်နဲ့ အိပ်နေတယ်လို့တော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့ ... ဟုတ်လား”

“ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။ ဒေစီဟာ သူ ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကို ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး။

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ငါ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမနဲ့”

“ရှင့်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမနဲ့ နောက်ထပ် သမားရိုးကျ အိမ်ထောင်ရေး ထပ် ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့”

ကတောက်ကဆတ်တွေ ဖြစ်ကြတယ်၊ သီးခြားစီ ခွဲနေကြတယ်၊ နောက်ဆုံး တော့ ကွာရှင်းလိုက်ကြတယ် ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွဲတွေ ပြီးတဲ့နောက် ဒေစီဟာ သစ္စာဖောက် ခံရခြင်းနဲ့ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးခြင်း ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ သွားတွေ့တယ်။ လအနည်းငယ် ကြာတော့ သူ့ရဲ့ ငြင်းဆန်မှုတွေ လျော့ကျလာ တယ်။ သူ့ရဲ့ ဒေါသ အမျက်တွေဟာ အားလုံး ပြီးပြည့်စုံသွားပြီလို့ ခံစားရတယ်။ အချို့အချိန်တွေမှာ ဒါမျိုးတွေ တွေးနိုင်တယ်။

‘သူက အခြားတစ်ယောက်ကို မြတ်နိုးမဆုံး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကို အား ကစားခန်းမ သွားဖို့၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ် ကြည့်ကောင်းအောင် လုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့တယ်၊ ဘယ်လောက်များ ရဲတင်းလိုက်သလဲ၊ ငါ အိပ်ရာက နိုးတာနဲ့ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး မိတ်ကပ်လိမ်းဖြစ်အောင် ဒီလူမိုက်က ငါ့ကို တွန်းပို့ခဲ့တယ်၊ ငါဟာ သိပ်မတော်ပါဘူးလို့ ထင်အောင်၊ ဒါဟာ အလုပ်ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ဖိစီးမှုလို့ ထင်အောင် သူ လုပ်ခဲ့တယ်။’

ဒေစီရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲက စကားပြောတွေဟာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပြောင်းလဲလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလမ်းကြောင်းထဲက မထွက်ဘူး။

‘သူ ပြောတဲ့ သနားစရာ ပုံပြင်တွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသားပဲ၊ သူ ပြောတာ တစ်ခေါက်လောက် ကြားဖူးရင် အကြိမ် ၁၀၀၀ လောက် ကြားရ သလိုပဲ။’

အဲဒီနောက်မှာ သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုတွေက သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်တဲ့ ဘက် လှည့်သွားပါတယ်။

‘တကယ်လို့များ ငါဟာ ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ဖြစ်လာရင် သူ ငါ့အပေါ် ပြန် ကောင်းလာမှာပဲလို့ တွေးခဲ့တာ ဘယ်လောက်များ ရူးနှမ်းလိုက်သလဲ၊ သူ့ကို ချစ်လိုက်ရတာ၊ ဂရုစိုက်လိုက်ရတာ အရူးလို့ပဲ။’

ဖြစ်ရပျက်ရမယ့် အရာတွေဟာ ဖြစ်ရပျက်ရတယ် ဆိုတာကို နားလည် ထားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အတိတ်ကို မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး ဆိုတာကို နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ တွေးတော ဆင်ခြင်ပုံကိုတော့ ပြောင်းလဲနိုင်ပါတယ်။ အတိတ်ကာလအနေနဲ့ ပြောမယ် ဆိုရင် ဒေစီဟာ သူ့အတွေးကို ပြောင်းလဲနိုင်တယ်။ သစ္စာဖောက်ခံရတဲ့အကြောင်း အပေါ်မှာပဲ အာရုံစူးစိုက်ထားစရာ မလိုပါဘူး။ ခက်တော့ခက်ပါတယ်။ တန်ဖိုး တော့ တကယ် ရှိတယ်။ သစ္စာအဖောက်ခံရတယ် ဆိုတာကို ငြင်းပယ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ ခွန်အား၊ ကိုယ့်ရဲ့ စွမ်းအားတွေအပေါ်မှာ အာရုံစူးစိုက် စေချင်တာ။ ‘ကလစ်က ငါ့ကို သစ္စာဖောက်တယ်’လို့ တွေးမယ့်အစား ဒေစီ ပြောသင့်တာက ဒီလိုပါ။

ကလစ်ရဲ့ အပြုအမူက ဘာပဲ ဖြစ်နေပါစေ ငါ အပြည့်အဝ ချစ်နေတုန်းပဲ။

ဒါမှမဟုတ် သူ့အတွေးတွေနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ထုနှက်တဲ့ အချိန်တိုင်း သူ ဘယ် လောက် ရူးလိုက်သလဲလို့ ပြောမယ့်အစား ဒီလို တွေးနိုင်ပါတယ်။

ငါ့ရဲ့ ပင်ကိုစရိုက်က ကောင်းမွန်တယ်။

အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုလုံးကို သစ္စာဖောက်ခံရတယ်လို့ တွေးမယ့်အစား ဒေစီ ဒီလို ပြောနိုင်ပါတယ်။

အချစ်ကတော့ စစ်မှန်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုတာ ထာဝရ တည်မြဲတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။

အချိန်နဲ့အမျှ ပိုမို တိုးတက်တဲ့ အတွေးတွေကို စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘယ်သူကမှ ငါ့ကို သစ္စာမဖောက်နိုင်ဘူး။

ငါ ဆိုတဲ့ ငါဟာ သစ္စာဖောက်ခံရတဲ့ အဖြစ်ကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။

ဒေစီဟာ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို ဆက်လက် ပြောနေရင်း သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခုခံနိုင်အား အများကြီး ရှိလာတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ သူတို့တွေဟာ ကိုယ် ရှိစေချင်တဲ့ နေရာမှာပဲ ရှိတယ်၊ ကိုယ် ဘယ်မှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူးလို့ သူ သိဖို့ လိုတယ်။ ခုခံအားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဒေစီအနေနဲ့ ဒေါသတွေ အများကြီး စွန့်ထုတ်ရဦးမယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။ ဒါကြောင့် အခိုင်

အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို အလွတ် ရွတ်နေတာတွေအပြင် သူ့ရဲ့ ဒေါသတွေကို ဂုဏ်ပြုပေးရမယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ဖြတ်သန်းသွားအောင် ခွင့်ပြုလိုက်မှ ဒေါသတွေကို စွန့်ထုတ်လို့ ရတာပေါ့။

သူ့ရဲ့ အကောင်းဆုံး ရုပ်ရည်သွင်ပြင် ဖြစ်လာအောင် ဖြစ်နိုင်သမျှ အရာ အားလုံး သူ လုပ်ခဲ့တယ်။ အားကစားခန်းမကို သွားပြီး ကြိုးစား လေ့ကျင့်ခဲ့တယ် ဆိုတာတွေ ပြန်တွေးမိတော့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရလာတယ်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုနဲ့ ညှိနှိုင်းတဲ့အဆင့်မှာ အချို့မိန်းမတွေဟာ မေးခွန်းတချို့ရဲ့ ခြောက်လှန့်မှုတွေကို ကြုံတွေ့ရတတ်ပါတယ်။

‘တကယ်လို့ ကျွန်မက ကျွန်မကိုယ်တိုင် သွားခွင့်မပြုဘူး ဆိုရင် ယောက်ျားက သစ္စာရှိမှာလား’ ခါမှမဟုတ်-

‘တကယ်လို့ ကျွန်မက မိတ်ကပ် လိမ်းတယ်၊ ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ အဝတ်အစား တွေ ဝတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက နောက်ကွယ်မှာ ဖောက်ပြန်တဲ့အလုပ် ဆက်လုပ် မှာပဲလား။’

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူတို့အားလုံးဟာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကနေ ကျက်သရေ ရှိတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်အောင် သွားပါတယ်။

မော်လီဟာ ကွာရှင်း ပြတ်စဲပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘဝအသစ်ရဲ့ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေကို စဉ်းစားနေခဲ့တယ်။ ဒေါသတွေ၊ ခါးသီးမှုတွေကို ခပ်ဝေးဝေး ထားနိုင်တာထက် ပိုကောင်းတဲ့ ဘဝမျိုးကို လိုချင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဘဝမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဆိုး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျော်လွှားနိုင်အောင် အကောင်းမြင်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းကို ရှာတွေ့ ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို အစီအစဉ်တကျ စစ်ဆေးကြည့် လိုက်တဲ့အခါမှာ သူ့ဘဝမှာ သစ္စာဖောက်ခံရတဲ့အတွေ့အကြုံ ရလာအောင် သူ ပဲ ဖန်တီးခဲ့တယ်လို့ ယုံကြည်လာခဲ့တယ်။ မော်လီဟာ ကုစားဖို့ နည်းလမ်းစဉ် တွေ အများကြီးနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်လွှတ်မှုတွေ အများကြီး လုပ်ဖို့ အချိန်တွေ ပေးပြီးတဲ့နောက်မှ ဒီအဖြစ်မှန်ကို ရှာတွေ့ခဲ့တာပါ။ ဒီအတွေးတွေကို သူ ဘယ်လို ရလာသလဲ ဆိုတာ ကြည့်ကြပါစို့။

မော်လီရဲ့ ခင်ပွန်း မိုက်ဟာ သူ့ကို လိမ်ညာခဲ့တယ်။ မိုက်နဲ့ မော်လီ လမ်း ခွဲပြီးတာနဲ့ အခြား မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်တွဲပြီး အိမ်ထောင်ရေးကို အဆိုး သတ်ခဲ့တယ်။ ဆုံးရှုံးမှုကြောင့် ရတဲ့ ထိခိုက် နာကျင်မှုက သိပ်ပြင်းထန်ခဲ့တော့ အရာအားလုံး ကောင်းမွန် သက်သာလာအောင် ကြိုးစားချင်စိတ် ရှိခဲ့တယ်။ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုတွေကို ချစ်အောင် ကြိုးစားရင် ထိခိုက် နာကျင်မှုကို ကုစား

နည်းလမ်းတွေကို သိလာလိမ့်မယ်လို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အကြံ ပေးတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ကာလမှာ သူ ဘယ်လို ခံစားခဲ့ရတယ် ဆိုတာ မော်လီ မှတ်မိတယ်။ ဆိုဖာထိုင်ခုံရှည်ပေါ်မှာ တစ်နေကုန် လှဲလျောင်းနေခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်တွေပဲ ပြနေ ခဲ့တယ်။ သမီးကလေးကို အသားရယ်၊ ချိုရယ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရယ် ရောထား တဲ့ မက္ကစီကန် အစားအစာ (quesadilla) တစ်မျိုးတည်းကိုပဲ ရက်ပေါင်း အများ ကြီး ကျွေးခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အဲဒီထက် ပိုပြီး ချက်ပြုတ်ဖို့ အင်အား တွေ မထုတ်နိုင်ခဲ့လို့ပါ။ မနက်တိုင်း ရေချိုးရင်း ငိုမိတယ်။ နာကျင် ခံစားမှုတွေ လျော့ပါးသွားအောင်ပေါ့။ အဲဒီနောက်မှာ ဘယ်လောက်တောင် ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ် ငါ လုပ်ခဲ့ပါလိမ့်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောမိတယ်။ လျော့ရဲရဲ ဖြစ်နေသမျှ အရာအားလုံးကို ဖြတ်တောက်လိုက်တယ်။

“ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ချစ်တဲ့ ကိုယ်ပိုင် အချစ်နဲ့ ထိုက်တန်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့ပဲ။ အခုတော့ ကျွန်မ သိပြီ၊ ဒီလို အရာအားလုံးကို နားလည် သဘောပေါက်ဖို့အတွက် ကျွန်မရဲ့ဘဝ ပျက်စီးဖို့ အကြောင်းတရားတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရတယ် ဆိုတာပါ။ အချစ် ဆိုတာ ဘယ်အပြင် ကမှ လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ အတွင်းစိတ်ထဲက လာတဲ့ အလုပ်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကူညီတဲ့ သင်တန်းတွေ တက်ဖူးတယ်။ စာအုပ်တွေ အားလုံး ဖတ်တယ်။ ဘဝအတွက် မှန်ကန်တဲ့ နည်းလမ်းအားလုံးကို နားထောင် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ကျွန်မစိတ်ထဲက အတွေ့အကြုံတစ်ခုမျှပဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မနှလုံးသားရဲ့ ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုတောင် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

သစ္စာဖောက်တာ မခံရခင်တုန်းက မော်လီဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှန် တကယ် ကရုဏာထားတဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုး လုံးဝ မရှိခဲ့ဘူး။ သူဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ရက်စက် ကြမ်းတမ်း ပြင်းထန်တဲ့ ဝေဖန်မှုမျိုးတွေ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဖိနှိပ်တဲ့ အမြင်တွေနဲ့ နေခဲ့တော့ အပြင်ဘက်မှာ ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်လာတာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ အရေပြားတွေဟာ ထူထူထဲထဲ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ် နေတယ်။ ဘယ်လို စိတ်ပျက်မှုမျိုးမဆို အရောင်အဆင်းကို ဖျော့တော့စေတယ်။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဘဝထဲက လွတ်မြောက်အောင် ထုတ်လုပ်လိုက်တဲ့ ထိခိုက်နာကျင် မှုတွေထဲက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း အချစ်နဲ့ ဘဝကို ဆန့်ကျင် ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ တည်ဆောက်လိုက်တဲ့ နံရံတွေ မှန်သမျှဟာ ကြမ်းတမ်းနေမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထိခိုက်နာကျင်မှုတွေက သူ့ကို တိုက်ချလိုက်ပါတယ်။

“အချစ် ဆိုတာ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးရဲ့ ကော်ပါပဲ။ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မထိတွေ့ဖူးတဲ့ အရာပေါ့။

“အဲဒီလိုပဲ အကြာကြီး ရှိနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ နီးထွေ နှလုံးပေးခဲ့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရက်စက် ကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်စိရင်ခဲ့တယ်။ ကြည့်စမ်း၊ မင်းဟာ အဖက်မတန်တဲ့ မိန်းမ၊ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မအေ၊ ယောက်ျားက စွန့်ပစ်သွားတဲ့ မိန်းမ၊ နင် သူ့ကို မောင်းထုတ် ခဲ့တာ၊ နင်ဟာ ဖွတ်ကျားဘဝနဲ့ပဲ တန်တယ်။ အဲဒါမျိုးတွေပေါ့။ ကျွန်မဟာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ဆန့်ကျင်တဲ့ စကားလုံးတွေပဲ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီအတွေးတွေထဲက ကျော် ဖြတ်နိုင်အောင် သစ္စာဖောက်ပြီး ထွက်ခွာဖို့ လိုအပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မဘဝက အဲဒီ လို ဖြစ်ခဲ့ပုံပါပဲ။ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီနေရာ သွားဖို့ ခွင့်ပြုတယ်။ အကောင်းအမွန်တွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ နက်နက်နဲနဲ မြင် အောင် ကြည့်တယ်။ မှန်တိုင်းထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ ခွင့်ပြုတယ်။ ကျွန်မဘဝနဲ့ အခုလက်ရှိ အခြေအနေကို ကောင်းချီးပေးဖို့ တောင်းဆိုတယ်”

သိပ်မကြာသေးခင်တုန်းက မော်လီဟာ သူ့ရဲ့ စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန် နှုတ်ခန်းမှာ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရှုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြတယ်။ မော်လီက ပြောခဲ့တယ်။

“အခြေခံ ပြောရရင်တော့ ကံကောင်းလိုက်တာ ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ မျက်ရည် ကျခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ သူ့သာ ရှေ့ဆက်ပြီး လာမပြောဘူး ဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ ဇာတ်လမ်းက အခုလို ပြောင်းသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ၊ ကျွန်မရဲ့ လောက၊ အခြားသူတွေရဲ့ လောက၊ အတူတူ လျှောက်ခဲ့တဲ့ ဘဝခရီးလမ်း အားလုံး ကို ကရုဏာနဲ့ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမိန်းမဟာ ကျွန်မရဲ့ ဘဝယုံကြည်ချက် ရအောင် ကူညီပေးခဲ့တယ်။ အသည်းကွဲတာ၊ သစ္စာဖောက်ခံရတာ၊ ဆုံးရှုံးတာ၊ ဝမ်းနည်းတာ၊ သောက ပရိဝေဒ ဖြစ်ရတာ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ဘဝကို ယုံကြည် ဖို့အတွက် အထောက်အကူ ပေးခဲ့ပါတယ်”

တစ်ခွဲနံပါတ်က ဆိုးလိုက်တဲ့ဘဝလို့ သူ ဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ ဘဝက အသက်ဆက် ပေးတဲ့ ဘဝအဖြစ် ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ။ မော်လီဟာ သူ ပြောခဲ့တဲ့ အခိုင် အမာ ပြောဆိုချက် အားလုံး ပြည့်စုံပြီး နီးထလာပါပြီ။

“ဘယ်အရာတွေကို ဖော်ထုတ်သင့်သလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုပုံစံ ဖြစ် စေရမလဲ ဆိုတဲ့ နှောင့်ဖွဲ့မှုတွေ အားလုံးကို သွားခွင့်ပြုလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မ ဟာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဘဝရဲ့ သားကောင်အဖြစ် ကြာကြာ ရှိနေတော့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့

စိတ်ထဲက ကျွန်မကို ပြောပြတာ ဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားက ဦးဆောင်လမ်း ပြတာပါ။ ဒီမိန်းမက ကျွန်မရဲ့ ဘဝခရီးရှည်ကြီးမှာ ပြည့်စုံသွားဖို့ ဖြည့်ဆည်းပေး ခဲ့တဲ့ အရာတစ်ခုပါပဲ”

ကြည့်ရတာ မော်လီဟာ အချစ်တွေ ပေါများ ကြွယ်ဝတဲ့ ဘဝနဲ့ မထိုက်တန် ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဘယ်အရာက ဘုရားသခင် အလိုတော်လဲ ဆိုတာ ရယ်။ သူ့ဘဝခရီးရှည်ကြီးထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူကော အခြားလူတွေကိုပါ ထည့်သွင်း နိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ ပင်ကိုအရည်ချင်းအသစ်တွေ ဖြစ်စေနိုင်ခဲ့တယ်။ အဆုံးမှာတော့ သူ့ဘဝမှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ ဒုက္ခအားလုံးအတွက် သူ့ဘာသာ တာဝန်ယူလိုက်ပြီး ဒါဟာ အဓိက သော့ချက်ပဲလို့ နားလည်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒါမှမဟုတ် ဘဝမှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အရာမှန်သမျှကို ဘယ်တော့ မှ အပြစ်မတင်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ်နဲ့ စိမ်းနေတဲ့ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုအတွက် ကျွန်မဟာ လပေါင်းများစွာ ယိမ်းယိုင် တုန်လှုပ်နေခဲ့ပါတယ်”

သူ့ဘဝဟာ သူ ပိုင်ဆိုင်တယ်။ သူ့ရဲ့ ထိခိုက် နာကျင်မှုနဲ့ ဝေဒနာ ခံစားရမှု တွေအတွက် အခြားသူတွေကို အပြစ်မတင်တော့ဘူး ဆိုတာကို လက်ခံလိုက် တာဟာ အင်မတန် အခြေခံကျပြီး တစ်စုံတစ်ခုသော လွှမ်းမိုးခြင်းတွေ ပါဝင် နေတယ်။ သူဟာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုလားတယ်။ ဒီအဓိပ္ပာယ်ကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် နဲ့ အခြားလူတွေအပေါ် ဆန့်ကျင်ဘက် အတိုက်အခံ လုပ်တာတွေ စွန့်ခွာမယ် ဆိုတဲ့ သဘောပါ။ ဘယ်အရာက မှန်တယ်၊ ဘယ်အရာက မှားတယ် ဆိုတာတွေ (အခြားမိန်းမက မှားတယ်၊ သူဟာ မော်လီကို ထိခိုက်နာကျင်အောင် လုပ်လို့) ကိုလည်း သွားခွင့်ပြုမယ်။ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ပျက်စီးဖို့ အကြောင်းတရားတွေ စုစည်းပေးလိုက်တယ်လို့ စတင် ယုံကြည်လာ တယ်။ သူ တစ်ခုခု အမှား လုပ်မိတယ်လို့ ထင်နေတဲ့ အစွဲကိုလည်း ဖယ်ထုတ် လိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။

မော်လီဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဆန့်ကျင်ပြီး မနေနိုင်ဘူး။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးက သူ့ကို ဆန့်ကျင်နေတယ်လို့ ယုံကြည်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် သူ့ဘဝမှာ တွေ့ခဲ့သမျှ လူတိုင်း ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ အမှတ်မထင် သိကျွမ်းခဲ့တဲ့သူတွေအပြင် သူ ယောက်ျားနဲ့ ရှုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေကိုပါ သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းရုပ်ရှင်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုအဖြစ် မြင်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ သူ့ဘဝ ပြည့်စုံကောင်းမွန်ဖို့အတွက် ထိန်းကျောင်းပေးတဲ့အရာတွေကို မှတ်ယူလိုက်ပြီး သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့ပါတယ်။

မော်လီက ပြောပြခဲ့တယ်။

“အဲဒီမိန်းမကို တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ ဘယ်လောက်တောင် ထိခိုက်နာကျင် ခံစားခဲ့ရတယ် ဆိုတာ သူ့ကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့အဖြစ်မှာ ကျွန်မ ရိုးသားခဲ့ ပါတယ်။ သူ့ကို အမြဲ ထိခိုက်နာကျင်စေချင်တဲ့စိတ် ရှိခဲ့လို့ အခြားလူတွေက သူ့ ကို မုန်းစေချင်ခဲ့လို့ တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့တယ်။ ဒီလို လုပ် တာ ကျွန်မအတွက်ပါ။ ကျွန်မလည်း အမှားတွေ လုပ်နိုင်တာပဲ။ သူလည်း ကျွန်မ ထက် မလျော့နည်းပါဘူး။ ကျွန်မ ထိခိုက်နာကျင်ခဲ့ရတဲ့အတွက်၊ ဝမ်းနည်းခံစားခဲ့ရ တဲ့အတွက် သူ လုပ်ခဲ့တဲ့ အပြုအမူအတွက် တစ်လောကလုံးက သူ့ကို မုန်းစေချင် ခဲ့တာသက်သက်ပဲ။ အရင်ကတော့ သူ ခံစားရရင် ငါ ခံစားရတာ သက်သာမှာပဲ လို့ တွေးခဲ့တယ်။ တကယ့်အမှန်တရားက သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မှ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လွတ်မြောက်သွားတာပါ။ ကျွန်မ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးခင် အချိန်အထိ ကျွန်မ စောင့်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သေခြင်းတရားကိုလည်း ကျွန်မ ကြောက်တယ်လေ။

“ဒီမိန်းမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတာ မလွယ်ပါဘူး။ အရိုးသားဆုံး ပြောပြီး တစ်နာရီလောက် အတားအဆီးမဲ့ ငိုကြွေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ စွမ်းအင်တွေ ကို အပြည့်ဝဆုံး နေချင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ တွေ့ကြုံခဲ့ရသလို ဘဝကလည်း ကျွန်မ ကို ပြန်လည် တွေ့ဆုံစေချင်တယ်။ ဒါမှ ဘဝက ကျွန်မရဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို ကျက်သရေရှိတဲ့ ဘဝ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးမှာ။ ဒီအရာ အားလုံးက ကျက်သရေရှိပါပဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့ ကျွန်မ ရွေးချယ်ခဲ့တယ်လေ”

မော်လီ သုံးခဲ့တဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကတော့ ဒီလိုပါ။

ဟတ်သက်သမျှအားလုံး အမြင့်မားဆုံး အကောင်းဆုံးတွေ ထွက်ပေါ်လာဖို့၊ ဒီအလုပ်က ထောက်ခံပါစေ။

ငါဟာ သာယာလှပတဲ့ ဘဝနဲ့ ထိုက်တန်တယ်။

ငါ့ရဲ့ ဘဝသင်ခန်းစာတွေဟာ ကျက်သရေရှိဖို့ ရှေ့ဆောင်ပေးတယ်။

အံ့ဩဖော်ရွှင်စရာ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေ ပါဝင်တဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ ဘဝကို ငါ လိုသားတယ်။

မော်လီက သရုပ်ဖော်ပြခဲ့သလိုပဲ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်အတွေးတွေကို ကုစား လိုက်ပြီ ဆိုရင် ဒီအခြေအနေမှာ ပါဝင်တဲ့ လူတိုင်း အသိဉာဏ်ပညာအဆင့် တိုးတက် မြင့်မားသွားပါတယ်။

ကလေးတွေကို ပထမ ဦးစားပေး နေရာမှာ ထားပါ

ကိုယ့်အတွေးတွေရဲ့ အများစုဟာ အတိတ်ဘဝက ပုံရိပ်တွေ အထူးသဖြင့် ကလေးဘဝက ပုံရိပ်တွေက ပုံဖော်ပေးတာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရ ခဲ့တဲ့ အဆိုးမြင်အတွေးတွေကို ကုစားဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ပေးပြီး ထိရောက် အောင် ကြိုးစားနေတဲ့အချိန်မှာ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်ရဲ့ကလေးတွေ အကြောင်းကို မစဉ်းစားမိဘူးလား။ ကလေးတွေကလည်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲကြ မှာပါပဲ။ အဖေ၊ အမေနဲ့ အတူတကွ ရှိနေတဲ့ ပုံရိပ်တွေ လုံးဝ ပျောက်ဆုံးသွား တော့မှာ ဖြစ်လို့လေ။

ဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ကလေးတွေရဲ့ ကမ္ဘာထဲကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အတွေး တွေ ယူဆောင်လာဖို့ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည် စစ်ဆေးတဲ့ အလုပ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလိုလိုက် ပြီး ဖိမိယူတာ သက်သက် ဖြစ်သွားမယ်။ အချစ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ တံတိုင်းကြီးတွေကို ဖြိုချခွင့်ပြုလိုက်ရတာ ဖြစ်ပြီး ကွာရှင်း ပြတ်စဲတဲ့အခါမှာတော့ တံတိုင်းကြီးတွေ ကို ပြန်တည်ဆောက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အမှန်စင်စစ် တံတိုင်းကြီးတွေ ဆိုတာ ဘာလဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခွဲခွာနေလိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကလေးတွေ ရှိတယ် ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဇနီး ခင်ပွန်းဟောင်းအပေါ် နာကြည်းသမျှ သူ့ကို တုံ့ပြန် စိမ်းကားပြမယ့် တံတိုင်းကြီး တည်ဆောက်မယ် ဆိုရင်တောင် သတိရဖို့ လိုအပ်တဲ့ အချက်က ကိုယ့်ရဲ့ ကလေးတွေကလည်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲပြီး ကျန်ခဲ့ကြမယ် ဆိုတာပါပဲ။ သူတို့ နားမလည်နိုင်တဲ့ တံတိုင်းကြီးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ကြိုးစားနေကြရ ရှာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့သာ ဒီအတွေးတွေကို ကိုယ့်ကမ္ဘာမှာ ဖိမိခွင့် ပေး လိုက်ရင်တော့ ခွဲခွာနေထိုင်ခြင်းဟာ ဥပဒေတစ်ရပ် ဖြစ်သွားမှာပဲ။ ဒါကို ကုစား ဖို့အတွက် ကိုယ့်ကလေးတွေနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်အပေါ် ချစ်တဲ့အတွေးတွေ ယူ ဆောင်လာရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တုံ့ပြန် စိမ်းကားတဲ့ တံတိုင်းကြီး တည်ဆောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ချင်တာ ကိုယ့်အတွက် လွယ်တဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။

အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုလုံး ခါးခါးသီးသီး အဆုံးသတ်သွားရတဲ့ ဂျက်ကိုကို ဥပမာ ပြပါမယ်။ သူနဲ့ သူ့ခင်ပွန်း မက်တို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း အမြစ်တွယ်နေတဲ့ ထိခိုက်နာကျင်မှုတွေ၊ ဒေါသအမျက်တွေ၊ နာကြည်းမှုနီးတီးမှု တွေ အများကြီး ရှိနေကြတာမို့ စကားပြောတယ် ဆိုရုံမျှသာ ပြောကြတော့တယ်။

ဒီလင်ဘာကို ကျော်လွန်ပြီး ပထမဆုံး ခရစ္စမတ်နေ့ကျရင် အထိမ်းအမှတ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကို သူတို့နှစ်ဦး သီးခြားစီ ကျင်းပပေးဖို့ အစီအစဉ် ဆွဲထားခဲ့ကြ ပါတယ်။ ဂျက်ကီဟာ သူခင်ပွန်းဟောင်း မက်အပေါ် ဒေါသနဲ့ နာကြည်းမှုတွေ ရှိနေတာက တစ်ဖက်၊ အသက် ၂ နှစ်တောင် မပြည့်သေးတဲ့ သူတို့ရဲ့ သမီး ကလေး အာမန်ဒါအပေါ် ချစ်ကြင်နာ သနားနေတာက တစ်ဖက်၊ အဲဒီကြားထဲ မှာ သူခံစားချက်တွေကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ဖြုတ်သလို ခံစားနေရတယ်။

ဒီခရစ္စမတ်နေ့ဟာ သူ့သမီးကလေးရဲ့ဘဝမှာ အထူးတလည် အရေးကြီးတဲ့ နေ့ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ သမီးကလေးနဲ့အတူ ရှိမနေနိုင်ဘူး ဆိုရင် ဒီလို အရေးကြီးတဲ့ နေ့ကြီးဟာ သူ့သမီးကလေးရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကို တစ်စစီ ကျိုးပဲ့စေမှာ ပဲလို့ သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပဋိပက္ခတွေနဲ့ ဆွေ့ဆွေ့ခုပ်နေရတာ မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားဖူးဘူး။ သူတို့ အတူ ရှိမနေနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့အတွေးက နှလုံးသားကို ဆုတ်ညှစ်ထားသလို နာကျင်ထိခိုက်စေပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူနဲ့ မက်ဟာ အစီအစဉ်တစ်ခု ရေးဆွဲကြတယ်။ ဂျက်ကီက အမန်ဒါနဲ့အတူ မနက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ရှိနေမယ်။ မက်က အာမန်ဒါကို မွန်းလွဲ ပိုင်းမှာ ခေါ်သွားမယ်။ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ လွှဲပြောင်းပေးရမှာ စိတ်မသက်သာပေ မဲ့လည်း အဲဒီလို လုပ်ဖို့ စိစဉ်လိုက်ကြပါတယ်။

ဂျက်ကီဟာ ဒီအကြောင်းကို တွေးပြီး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုနေ့မျိုး မှာ သူ့သမီးကလေးနဲ့အတူ တစ်နေ့လုံး ရှိမနေနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ ဝမ်းနည်းမှုက အတွေးပေါင်းစုံ ဖြစ်ပေါ်စေပြီး ဖိစီးနှိပ်စက်ခံနေရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်းပူ ဆွေးမှုထဲမှာ သူ့ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို ဂုဏ်ပြုပြီး ရေဆုံးရေဖျား ခံစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အဲဒီ ခရစ္စမတ်နေ့နဲ့ သူ့ရဲ့ အနာဂတ်ကာလအတွက် ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိတဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေ ပြောဖို့ လိုအပ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်-

“ကျွန်မ ဆုတောင်းတယ်၊ ထပ်ပြီးဆုတောင်းတယ်၊ ပိုပြီးခွန်အားရှိတဲ့ အခိုင် အမာပြောဆိုချက် လိုအပ်တယ် ဆိုတာ သိတယ်၊ ဒေါသတွေ၊ သောကတွေ မလို ချင်တော့ဘူး၊ အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်မနှလုံးသားထဲက ဝါကျတစ်ခု ပေါ်လာတယ်”

ငါ့ မင်းကို ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ငါ့ မင်းကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးတယ်။

“ကျွန်မ ထင်တယ်၊ တစ်နေ့ကို အခေါက်ပေါင်း တစ်ထောင်လောက် ရွတ်ဖြစ် တယ်၊ ခင်ပွန်းဟောင်းအကြောင်း တွေးမိတဲ့အခါတိုင်း ရွတ်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတွက်လည်း ရွတ်တယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ဒေါသတွေ၊ နာကြည်းမှုတွေအတွက် ကျွန်မ

ကိုယ်ကျွန်မ စိရင်ချက်ချထားတယ်၊ အခြားလူတွေကို ဆုံးဖြတ် စိရင်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထပ်ပြီး စိရင်ချက်ချမိပြန်ရော”

ဂျက်ကီ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်မငြိမ်မသက် ခံစားရသလဲ ဆိုတာ သိသာ ပါတယ်။ အမုန်းကို တစ်ဖက်မှာ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဆုတောင်းရတယ် ဆိုတာ အလွန် ခက်ခဲလှတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတဲ့ ဂျက်ကို အတွက် တစ်နေ့မှာ အကြိမ် ၁၀၀၀ လောက် မန္တန်တစ်ခုလို ရေရွတ်ရတာ လက်တွေ့မှာ မလွယ်ဘူး။ ဂျက်ကိုအတွက် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်က တကယ် အလုပ်ဖြစ်နေပါတယ်။

“နှစ်ရက်လောက် ကြာတော့ ကျွန်မရဲ့စိတ်ဟာ နေရာသစ်တစ်ခုကို ရောက် နေသလိုပဲ၊ အချစ်ကြောင့် စိတ်ထက်သန်မှုတွေ ရလာတယ်၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိတယ်၊ ကျွန်မဟာ မက်ကို ခရစ္စမတ် မနက်ခင်းမှာ ကျွန်မတို့ မိသားစုနဲ့အတူ ပါဝင်ဆင်နွှဲဖို့ ဖိတ်လိုက်ပါတယ်၊ မွန်းလွဲပိုင်းကျမှ အာမန်ဒါကို ခေါ်သွားပြီး သူ့ဘာသာ လျှောက်လည်ပါလို့၊ ငြင်းချင်ရင်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငြင်းခွင့်ပေးထားပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မက်က ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ပါဝင်မယ်လို့ လိုလိုလားလား ပြောပါတယ်၊ သူ့သာ လာမယ် ဆိုရင် ကျွန်မတို့အားလုံး ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုပါမယ်လို့ အသေအချာ ပြောခဲ့ တယ်၊ အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်မ ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်”

သူခင်ပွန်းဟောင်းက ချက်ချင်း ‘လာမယ်’လို့ ပြောခဲ့တော့ သူတို့အတွက် ပျော်ရွှင် ကြည်နူးဖွယ် ပွဲတော်ကလေး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဂျက်ကီရဲ့ မိသားစုနဲ့အတူ အာမန်ဒါ ရှိနေရေးထက် သူ့သမီးကလေး အာမန်ဒါကို ချစ်ဖို့က ပိုအရေးကြီး တယ်လို့ ဂျက်ကီက နားလည်ခဲ့တယ်။ သူ့သမီးကလေးရဲ့ ချိုပြီးနေတဲ့ မျက်နှာ သေးသေးကလေးအပေါ်က အပျော်ကို မြင်ရတာလောက် ချစ်စရာကောင်းတာ မရှိဘူးလို့ သူ သိတယ်။

ဂျက်ကီဟာ အဲဒီမနက်မှာ အံ့သြစရာတချို့ကို ရရှိခဲ့ပါသေးတယ်။

“တကယ့်ကို ထူးဆန်းတယ်၊ သူတို့ အတူ ရှိနေတာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်းအပေါ်ရယ်၊ ကျွန်မ ဘဝမှာ သူ ရပ်တည်ပေးခဲ့တာတွေရယ်၊ အာမန်ဒါကလေးအတွက် ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေပေးခဲ့တာတွေ ရယ်ကို ဝမ်းမြောက်နှစ်သက်တဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ ခရစ္စမတ်နေ့ဟာ ထူး ဆန်း အံ့သြဖွယ် ပြီးသွားတော့မယ့် အချိန်ရောက်တော့ ကျွန်မနှလုံးသားဟာ လေးလံမှု မရှိတော့ဘဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေတယ်၊ ချိတ်တွေ၊ ကြိုးတွေ၊ ဝမ်းနည်း

တာတွေနဲ့ ချည်နှောင်ထားတာ မရှိတော့ဘဲ အချစ်နဲ့ ကျေးဇူးတင်ခြင်းတွေပဲ ထာဝရ ရှိနေသလိုပဲ။ သူတို့ကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့တယ်။ သမီးကလေးကို ဂွတ်ဘိုင်လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။ ခင်ပွန်းဟောင်းကို ပွေ့ဖက်ပြီး အခုလို လာရောက်လို့ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ပျော်ရွှင်စရာ ခရစ္စမတ် ဖြစ်ပါစေ။ သမီး ကလေးနဲ့အတူ ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စကားလုံးတိုင်း အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံသွားသလိုပါပဲ။

အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက် ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေးက အဲဒီနေ့မှာ အတူ ရှိနေကြ တဲ့ လူအားလုံးအတွက် အတိုင်းအဆ မသိတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ယူဆောင်လာနိုင်ခဲ့တာ တွေ့ရတယ်။ အာမန်ဒါ အိမ်မှာ မရှိတဲ့ အချိန်မှာတောင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေက မပြောင်းလဲသွားပါဘူး။ အာမန်ဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဂျက်ကီက နားလည်ခဲ့ပါတယ်။

ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကြောင့် ရလာသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ကုစားခြင်း

ကွာရှင်း ပြတ်စဲလိုက်ကြပြီ ဆိုရင် ဒီအကြောင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ အကြောင်းပြ ချက်တွေကို ရှာကြည့်ကြတာ ထုံးစံပါပဲ။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ။

ဒီအကြောင်းပြချက်တွေဟာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရဲ့ သေးငယ်တဲ့ အစိတ် အပိုင်းပဲ ဆိုတာ သတိရပါ။ ပိုပြီး ကြီးမားတဲ့အကြောင်းကတော့ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ၊ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ရဲ့ ခရီးရှည်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ရည်မှန်း ချက် ပန်းတိုင်က ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုတွေကို ဖယ်ရှားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို လုပ်မယ့်အစား ကိုယ့်ရဲ့ အနာဂတ်ဘဝမှာ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ဖို့၊ အခက်အခဲ အတားအဆီးမှန်သမျှ ဖယ်ရှားဖို့၊ ကိုယ်နဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကြားမှာ အခက်အခဲတွေက မရှိသင့်ဘူးလေ။

ကိုယ့်ရဲ့ ဇနီး/ခင်ပွန်းဟောင်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်း ရှာဖွေရပါ မယ်။ ခက်ခဲပေမဲ့လည်း ဒါဟာ ကိုယ့်ကို လွတ်မြောက်စေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းပါ။ အာယာတ တရားကို လက်ကိုင်ထားတာဟာ အဆိပ်ကို မျိုချထားတာနဲ့ တူတယ်။ တစ်ဖက်သား သေပါစေ ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်မှုမျိုးနဲ့ပေါ့။

တကယ်လို့များ ဒီထဲမှာ တတိယလူသားတစ်ယောက် ပါဝင်ပတ်သက်နေတာ ဆိုရင် အဲဒီလူ ကျားမ မဟုတ်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။ ပါဝင် ပတ်သက်နေသမျှ လူတိုင်းကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဆိုတာက မယုံနိုင်လောက်စရာ စိန်ခေါ်

မှုတစ်ရပ် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုကသာ အရာ ရာကို ရှေ့ဆောင်သွားမှာပါ။

ငါ ခွင့်လွှတ်ချင်တယ်။

ကွာရှင်း ပြတ်စဲမှုကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ သောက ပရိဒေဝကို ကုစားတဲ့အခါ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ကိုယ်က တာဝန်အားလုံး ယူရပါမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြည့် အဝ ကုစားဖို့၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို ခွင့်ပြုဖို့အတွက် သနားစရာ သားကောင် အဖြစ် နေထိုင်နေလို့ မရပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်ရေးနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေမှာ အမှားတွေ၊ အဆိုးတွေ ကြုံရတယ်လို့ ကိုယ် ထင်ခဲ့သမျှ ကိစ္စတွေမှာ အမြဲ တွေ့ရတတ်တဲ့ ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက် ရှိနေ တတ်တယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်တိုင်းမှာ ကိုယ်က ပါဝင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အချို့အရာတွေအတွက် ကိုယ်က တာဝန် ခံရမယ်။ အထူးတလည် အခြေအနေတွေမှာ ကိုယ့်အခန်းကဏ္ဍကို ရှာလို့ မတွေ့ ဘူး ဆိုရင် သေသေချာချာ စဉ်းစားမှ အမှန် မြင်နိုင်မှာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ် ဟာ ကိုယ် သင်ယူလေ့လာဖို့၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေ အများကြီးကို ရွေးချယ်နိုင်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကိုယ် ရှာဖွေတဲ့ အချစ်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကို ပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးပဲ ဖြည့်ဆည်းခိုင်းပြီး နောက်ထပ် အချစ်ရေးအသစ်၊ အိမ်ထောင်ရေးအသစ် မလိုအပ်တော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်တွင်းက အချစ်စိတ်ကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်ရင် ကိုယ့်ဘဝရဲ့ နောက်ထပ် ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုမှာ ကိုယ့်ဘဝဟာ ဟင်းလင်းပြင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြစရာ မလိုပါဘူး။ အခြေအနေတိုင်း၊ ပါဝင် ပတ်သက်နေတဲ့ လူတိုင်းအတွက် အချစ်တွေ ယူဆောင်သွားနိုင်ပါတယ်။

သောက ပရိဒေဝ ဆိုတာ အရာအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတဲ့ အချိန် ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုအရာတွေလဲ ဆိုတော့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲထွက် သွားတဲ့ အိပ်မက်တွေ၊ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုဟာ အမြဲတမ်း အတူ ရှိနေကြမယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ဆုံးရှုံးသွားတာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအရာတွေကတော့ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးပြီ ဆိုတာကို အသာ တကြည် လက်ခံနိုင်တဲ့အချိန် ရောက်ရင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု ဆိုတာ အသစ် ပြန်စခြင်း၊ ပြန်လည် တည်ဆောက်ခြင်း၊ ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းခြင်း ဆိုတဲ့ အချိန် ကာလတစ်ခု ဖြစ်တယ်လို့ တွေ့လာလိမ့်မယ်။

အခုဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် ဖန်တီးနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေး ရှိသွားပါပြီ။ ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုယ်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ အခြားလူတွေက ကိုယ့်ရဲ့ အတိတ်ကို ဖြည့်စွက်အောင်၊ ကဲ့ရဲ့အောင် ဟာကွက် ကြီး ပေးမထားပါနဲ့။ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တဲ့သူမျိုး ဖြစ်အောင် ရွေးချယ်ပါ။ ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍအသစ်ပဲ။ အသစ်တစ်ဖန် စတင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်က ဒီလို တွေးတယ်။

‘ငါ့ဘဝ ပြန်စဖို့ နောက်ကျနေပြီ’ ဆိုရင် ဒါဟာ အတွေးတစ်ခုမျှသာပဲလို့ သိပါ။ မမှန်ကန်ဘူးလို့ သိပါ။ တကယ်လို့ ကိုယ်ဟာ ဒီကမ္ဘာပျိုဟ်ကြီးမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ နေထိုင်နေတယ် ဆိုရင် အသစ်က ပြန်စဖို့ ဘယ်တော့မှ နောက်မကျပါဘူး။

ဟောဒါကတော့ စတင် လုပ်ကြည့်ဖို့ အကျိုးရှိတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခု ဖြစ် ပါတယ်။

ကွာရှင်း ပြတ်စဲပြီးနောက်မှာ ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကို ဖော်ပြခဲ့တဲ့ အဆိုးမြင် စကားလုံးတွေ ဥပမာ- ဝမ်းနည်းတယ်၊ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့တယ်၊ ရင် နင့်စရာ ကောင်းတယ်၊ အချစ်မခံရဘူး၊ မလိုချင်ဘူး အားလုံးကို ပြန်စဉ်း စား ပါ။ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ယူပြီး အဲဒီ စကားလုံးတွေ ရေးချပါ။ စာအိတ် တစ်အိတ်ထဲကို ထည့်ပါ။ ဒီစကားလုံးတွေကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ပစ်ပယ် နိုင်တဲ့ ရိုးရာဓလေ့တစ်ခုကို ရှာပါ။ အဲဒီ တစ်ခဏမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခံ စားချက် မှန်သမျှကို သေချာအောင် လုပ်ပါ။ စာအိတ်ကို ကိုင်ပြီး ဆု တောင်းနိုင်တယ်။ စာအိတ်ကို မီးရှို့ပစ်နိုင်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဒီစကားလုံး တွေဟာ စွန့်လွှတ်လိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေ ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်ဟာ ဘယ်သူ ဆိုတာ ဒီစကားလုံးတွေက မဖော်ပြနိုင်ဘူးလို့ သိလိုက်ပါ။

နောက်တစ်ဆင့်က ကိုယ် ဘယ်လို ခံစားရတယ်၊ ကိုယ် ဘယ်လိုလူ ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုတာတွေကို ဖော်ပြနိုင်တဲ့ အကောင်းမြင် စကားလုံးတွေ အားလုံးကို စဉ်းစားပြီး ရေးချပါ။ အဲဒီ စကားလုံးတွေအတိုင်း အခု မဖြစ် သေးဘူး ဆိုတာ သတိရပါ။ သူတို့ဟာ ကိုယ် ခံစားရသမျှ၊ အနာဂတ်မှာ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တဲ့ အရာတွေကို ဖော်ပြတာ ဖြစ်တယ်။

အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။
ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိတယ်။

စိတ်ထက်သန်တယ်။
ချစ်စရာကောင်းတယ်။
တန်ဖိုးရှိတယ်။
ချစ်စိတ် ပြင်းပြတယ်။
ပွင့်လင်းတယ်။
ပျော်စရာတွေကို ချစ်တယ်။
ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်။
စွန့်စားတတ်တယ်။

နောက်ထပ် အများကြီး အများကြီး ထပ်ရေးနိုင်ပါသေးတယ်။ ကိုယ့် စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ပေါ်လာသလဲလို့ပေါ့။ ပြီးသွားပြီ ဆိုရင် စာလုံးတစ်ခုစီ ရဲ့ ရှေ့ဆုံးမှာ ‘ငါဟာ’ ဆိုတာကို ထည့်ရေးပါ။ ဒီစကားလုံးတွေထဲမှာ ‘ကိုယ်’ ပါသွားပြီ။ ဥပမာ-

ငါဟာ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။
ငါဟာ ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိတယ်။
ငါဟာ စိတ်ထက်သန်တယ်။
ငါဟာ ချစ်စရာကောင်းတယ်။
ငါဟာ တန်ဖိုးရှိတယ်။
ငါဟာ ချစ်စိတ်ပြင်းပြတယ်။
ငါဟာ ပွင့်လင်းတယ်။
ငါဟာ ပျော်စရာတွေကို ချစ်တယ်။
ငါဟာ ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်။
ငါဟာ စွန့်စားတတ်တယ်။

ဒီဝါကျတွေကို မိတ္တူကူးပြီး နေရာအနှံ့ ကပ်ထားပါ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဝင်လာအောင် လုပ်ပါ။ အဲဒီ ဝါကျတွေနဲ့ အတူ နေပါ။ ကွာရှင်း ပြတ်စဲပြီး တဲ့နောက် ကိုယ့်ဘဝကို တွေးကြည့်တဲ့အခါတိုင်း အဲဒီ အခိုင်အမာ ပြောဆို ချက်တွေက ကိုယ် လျှောက်ရမယ့်လမ်းကို ညွှန်ပြဖို့ ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အနာဂတ်ဘဝအတွက် အကောင်းမြင် ဖြစ်နိုင်ခြေတွေအပေါ်မှာပဲ အာရုံ စူးစိုက်ထားတယ်။

ကွာရှင်း ပြတ်စဲမှုကို ဘဝရဲ့ အခြား အဖြစ်အပျက်တွေလိုပဲ ကုစားနိုင်ပါတယ်။ ကောင်းတယ်ပဲ ပြောပြော၊ ဆိုးတယ်လို့ပဲ ပြောပြော လွှမ်းမိုးဆွေးနွေးရာ ကာလတစ်ခု ဒါမှမဟုတ် ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရမယ့် ကာလတစ်ခုအဖြစ် မြင်နိုင်ပါတယ်။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း အားလုံးဟာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ တည်တံ့တယ်လို့ မပြောဘဲနဲ့တောင် အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဇနီးဟောင်း၊ ခင်ပွန်းဟောင်း ဖြစ်သွားတဲ့သူတွေက ကိုယ့်အနာဂတ်ဘဝအပေါ်မှာ ခြယ်လှယ်လို့ မရပါဘူး။ ကိုယ်ကပဲ လုပ်နိုင်တာပါ။

အနာဂတ်ကာလရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် စွမ်းအင်တွေကို မြင်အောင် ကြည့်နိုင်မှ ကိုယ့်ရဲ့ အကောင်းအမွန်တွေ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ဇနီး ခင်ပွန်းဟောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတိတ်တွေကို စွန့်ပယ်တာ၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ အလေ့အကျင့် လုပ်တာ၊ သားသမီးကို ထိပ်ဆုံးမှာ ထားပြီး ဦးစားပေးတာ၊ ပထမဆုံးအကြိမ် အနေနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကို ဦးစားပေးတာတွေ လုပ်ရင် အကောင်းအမွန်တွေ ရရှိနိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ့်ရဲ့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲမှုမှာ ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်တွေ ဝန်းရံနေတယ် ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ ဘာသာတရားထဲမှာ အကောင်းတွေကို ရှာဖွေနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ်လို မှတ်ယူနိုင်ပါတယ်။ လူအများစုက ကောင်းမွန်တဲ့ သိဒ္ဓါရုံတွေ ဖော်ထုတ်ပေးနေချိန်မှာ အခြားလူတွေက အဆိပ်အတောက် ဖြစ်စေတဲ့ ယုံကြည်ချက် အစွဲတွေကို ယူဆောင်လာတတ်တယ်။ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း ဆိုတာ တည်ငြိမ်တဲ့ အချိန်တစ်ခု၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကို အမှန်တကယ် သိမြင်နိုင်တဲ့ အချိန်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တရားသေဝါဒ မဟုတ်ပါဘူး။

ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း ဆိုတာ နိဂုံးတစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသစ်တစ်ခု ပြန်လည်စတင်နိုင်တဲ့ နိဂုံးပါ။ ကိုယ်က ဂရုတစိုက် ပေးအပ်လိုက်တဲ့ အရာတိုင်း ရှင်သန်ကြီးထွားနိုင်ပါတယ်။

အတိတ်ကာလမှာပဲ ဆက်ပြီး နေချင်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် လက်ရှိအချိန်မှာပဲ အာရုံစူးစိုက်နေချင်သလား။

အကန့်အသတ် မရှိတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ စွမ်းအင်တွေကို အချစ်အတွက်၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေအတွက် အာရုံစိုက်မလား။

အခန်း (၄)

ချစ်ရသူတစ်ဦး ဆုံးပါးကွယ်လွန်ခြင်း

အဆိုပြင်အတွေးတွေကို ထပ်တလဲလဲ တွေးနေတာဟာ အမှောင်တိုက်ထဲကိုပဲ ပို့ဆောင်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်ချစ်သူကိုကော ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကိုပါ ဂုဏ်ပြုရာ မရောက်ပါဘူး။

အခန်း (၄)

ချစ်ရသူတစ်ဦး ဆုံးပါးကွယ်လွန်ခြင်း

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားလို့ လစ်ဟာသွားတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ သောက ပရိဒေဝ တောက်လောင်မှုကတော့ ဘယ်လို ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့မှ မတူနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်ုပ်တို့ဟာ သေခြင်းတရားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆက်လက်လေ့လာ ဆန်းစစ်ရပါမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သေခြင်းတရား ဆိုတာ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ရဲ့ အနေကြီးဆုံး အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်လို့ပဲ။

တချို့ကတော့ သေခြင်းတရား ဆိုတာ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် အောင်ပွဲခံသွားတဲ့ ရန်သူလို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းအောင် လှည့်စားတတ်တဲ့ သဘာဝ ရှိပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို မညာမတာ ချေမှုန်း အနိုင်ယူတယ် လို့လည်း ထင်ကြပါတယ်။ တကယ်လို့ ဒီအစွဲတွေကိုသာ ကိုယ့်စိတ်ထဲ သွတ်သွင်းလိုက်မယ် ဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝဟာ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ ဘဝ ဖြစ်သွားမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဟာ မွေးဖွားလာတယ်။ ရှင်သန် ကြီးပြင်းလာတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အချိန်အခါ ရောက်တဲ့အခါ သေဆုံးသွားတယ် ဆိုတာကို နားလည် သဘောပေါက်ရင် ကိုယ် နေထိုင်သွားတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးဟာ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝခရီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ် ချစ်တဲ့သူ ဆုံးပါးသွားပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ဆက်လက် ရှင်သန်ဦးမယ် ဆိုတာကို သတိချပ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ကိုယ် မျှော်လင့်မထားတဲ့ ကမ္ဘာသစ်ကြီးတစ်ခု က ကိုယ် မမွေးဖွားလာခင်ကတည်းက ရှိနေတာ။ အဲဒီကမ္ဘာမှာ ကျင်လည်နေတဲ့ သူတွေက ရုပ်ရယ်လို့ မရှိဘူးလေ။ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အလေ့အကျင့်တွေ တိုးတက်လာတာနဲ့အမျှ မကျွတ်မလွတ်တဲ့သူတွေ ရှိနေတဲ့ ကမ္ဘာကို သိနိုင်၊ ခံစားနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတုန်းကလို ကိုယ်က ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်ပေးပြီး ဆက်လက် ချစ်နေနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ် ချစ်တဲ့သူတွေ ဆုံးရှုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးရတာဟာ ကိုယ်နဲ့သာ သက်ဆိုင်တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ အခြားလူတွေနဲ့ လုံးဝ မတူနိုင်ပါဘူး။ ဒီလို အတွေ့အကြုံမျိုး ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ အခြားလူတွေက သူတို့ တတ်သမျှ မှတ်သမ္မ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို ပြေသိမ့်ပေးဖို့ ကြိုးစားကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှု ဆိုတာ ကိုယ် တွေ့ကြုံရတဲ့ သီးသီးသန့်သန့် ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်နဲ့သာ သက်ဆိုင်တဲ့ အချစ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှု အတိုင်းအဆကလည်း ချစ်ရင် ချစ်သလောက် ခံစားရတာမို့ အချစ်ရဲ့ သက်သေပါပဲ။ ဝမ်းနည်းပူဆွေး လွန်းလို့ ကျရတဲ့ မျက်ရည်စက်တိုင်းဟာ ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ခဲ့တယ်၊ ဘယ် လောက်အထိ ဖြတ်နိုးခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အထောက်အထား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချစ်ကို ဘယ်သူကမှ လူမယူနိုင်ပါဘူး။

စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါနဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုတွေဟာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုနဲ့အတူ ရောနှော ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒါကို နားမလည်ထားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သောကတွေ ဖိစီးလာလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးတွေကို ဂရုစိုက် လေ့လာရမယ် ဆိုတာ အဲဒါကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အတွေးတွေဟာ ကိုယ့်ကို သက်သာရာ ရပြီး ပြေသိမ့်နိုင်သလို ကိုယ့်ရဲ့ ထိခိုက်နာကျင်မှုတွေထဲမှာ အကျဉ်းကျစေတာမျိုး၊ မလိုလားအပ်တဲ့ ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်အောင် ဖန်တီးတာမျိုးလည်း ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။

ထိခိုက် နာကျင်မှုထဲက လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ လမ်းကတော့ တစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ထိခိုက် နာကျင်မှုထဲကို ဖြတ်သန်းသွားဖို့ပါပဲ။ ထိခိုက် နာကျင်မှုကို ခံစားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဝေဒနာထဲမှာပဲ တစ်လည်လည် မနေရဘူး။ အဲဒီဝေဒနာကို ကျော်လွန်ပြီး ထွက်ခဲ့ရမယ်။ သောက ပရိဒေဝကြောင့် ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေရချိန်မှာ အချစ်ကို ခံစားကြည့်တဲ့ နည်းလမ်းကပဲ ဘယ်လို ကုစားနိုင်မယ် ဆိုတာကို သိရှိနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အခြေခံကျွမ်းကျင်မှုအချိန်

နိုင်ငံတော်နှင့် သူတို့၏ ကံတော်ဟာ ဥပဒေပညာ တက်ရောက်ရင်း တွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ ကံတော် တကယ့်လိုလဲရင် အထောက်အကူ ပြစ်ဖို့အတွက် စာကြည့်တိုက်မှာ အလုပ် လုပ်ရတယ်။ အဲဒီစာကြည့်တိုက်ကို နိုင်ငံတော် မကြာမကြာ လာတတ် ပါတယ်။ နောက်တော့ နိုင်ငံတော်တစ်ယောက် စာကြည့်တိုက်ကို လာပြီး စာလာဖတ် တဲ့ အချိန်ဟာ မွန်းလွဲပိုင်းကနေ ညနေပိုင်း ဖြစ်လာတယ်။ ညနေပိုင်း ဆိုတော့ ကပ် အလုပ်လုပ်တဲ့ အချိန်ပေါ့။ ကပ်က မိန်းကလေးတွေရဲ့ အလိုလိုသိစိတ်နဲ့ ဒီလို တွေးပါတယ်။

“ဒီလူတော့ တကယ့် စာကြမ်းပိုစလား ... ငါ့ကို ကြိုက်နေတာများလား တစ်ခုခုပဲလို့။

ညနေတိုင်း ငွေ၅ နာရီ ရောက်ရင် ကပ်က နိုင်ငံတော်အနားကို လျှောက် သွားပြီး-

“၁၅ မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်၊ စာကြည့်တိုက် ပိတ်တော့မယ်”

တစ်ညနေမှာတော့ နိုင်ငံတော် ပြန်ပြောပါတယ်။

“ဟဲ့နှစ်ယောက် ကော်ဖီ သောက်ဖို့ အချိန်ပဲ” တဲ့။

ကော်ဖီ အတူ သောက်ကြရာက ညစာ အတူ စားတဲ့အဆင့်ကို ရောက်သွား တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားတယ်။ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြပါတယ်။ ကပ်ရဲ့ အမေက ဆရာမ ဖြစ်နေတော့ တစ်စာ ပညာရေး ဥပဒေဘက်ကို လေ့လာ လိုက်စားသွားတာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေမှာ ဆရာတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး မှားယွင်း တဲ့ စီရင်ချက်တွေကို သူ ကိုင်တွယ်ရတာက လွဲရင် အများစုကတော့ ကလေး တွေဘက်က ငတ်တရားမဲ့ရှေ့နေ အလုပ်က ကပ်အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံတော် ကတော့ ပြေယာ ရင်းနှီး ဖြန့်ချိမှုနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ ဥပဒေလိုင်းဘက်ကို ယူသွား ပါတယ်။

သူတို့ဟာ သားသမီး သုံးယောက်ကို အတူတူ ပြုစု ပျိုးထောင်ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ် ရောက်လာတော့ ပန်းမားတူး ပြောင်းတို အပျော်သင်္ဘော စီးပြီး ၁၀ ရက် ခန့်ထွက်ခဲ့သေးတယ်။ နေ့လယ်ခင်း တစ်ခုမှာ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ် နေပူဆာ လှူပြီးတဲ့နောက် ကပ်က ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ရေချိုးနေရင်း သူ့ရဲ့ရင်သားမှာ အကျိတ်တစ်ခုကို စမ်းမိခဲ့တယ်။

အစတုန်းက ပီနေရာမှာ ဘာမှ မရှိတာ သေချာပါတယ်လို့ တွေးမိတယ်။ ကပ်က နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူလာတယ်။ အားလပ်ရက်မှာ အပန်းဖြေ အပျော်ခန့် ထွက်လာခါမှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရလို့ သိပ် စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ဒါဟာ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ မှီသိပ်ထားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့ခင်ပွန်း ကို မလိုအပ်ဘဲ စိတ်မပူစေချင်ဘူးလေ။ ဒီကိစ္စကို သူ့ဘာသာ စီမံနိုင်ပါတယ် ဆိုပြီး ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပေမဲ့ နိုင်ငံတော် သိရင်တော့ မိုးမီးလောင်သလို ဖြစ်မှာပဲ ဆိုတာ သူ သိတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ကပ်ဟာ မီးယပ်သားဖွား ပါရုနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ရက်ချိန်းယူပါတယ်။ အခုလို နိုင်ငံတော် ဘာမှ မပြောထားသေးဘူး။ သူ့ရောဂါ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကုသပြီးမှ သူ့ခင်ပွန်းကို ပြောမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတယ်။ ကံမကောင်းချင်တော့ သူ မျှော်လင့်ထားသလို သတင်းမျိုး မရခဲ့ဘူး။ သူ့ရဲ့ ရင်သားကင်ဆာဟာ အဆင့် (၄) တောင် ရောက်နေပြီတဲ့။

သူနဲ့ နိုင်ငံတော် နှစ်ယောက်လုံး ထိတ်လန့်ကြား ဖြစ်သွားကြတယ်။ ကပ် ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ပုံမှန် စစ်ဆေးတတ်တဲ့အကျင့် ရှိပါတယ်။ အရင်က တစ်ခုခု ထူးခြားတာမျိုး ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ပထမအဆင့် သုံးဆင့်ကို ကျော်ပြီး အဆင့် (၄) အထိ ဘယ်လိုများ တိုက်ရိုက် ရောက်သွားခဲ့ပါလိမ့်။

သူတို့ဟာ ချက်ချင်းပဲ ဓာတုဆေးရည်နဲ့ ထက်ထက်သန်သန် ကုပေးတဲ့နေရာ ကို ရွာပြီး အဲဒီမှာ သွားကုကြတယ်။ အခြား လိုက်ဖက်တဲ့ ကုထုံးတွေလည်း ပါ တာပေါ့။ ကပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဓာတုဆေးရည် (Chemical) သွင်းတာကို ခံနိုင်ရည် ရှိပေမဲ့ အကြိမ်ရေ များလာတဲ့ အချိန်မှာ ကပ်က နိုင်ငံတော်ကို ပြောတယ်။

“ဒီမိုဆေးရည် သွင်းတာထက် သေလိုက်တာကမှ ပိုလွယ်သေးတယ်” တဲ့။

ဓာတုဆေးရည် သွင်းတာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သွင်းပြီးတဲ့နောက်မှာ လို အပ်တဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်ရတဲ့အချိန် ရောက်လာပါတယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်း စမ်းသပ်မှုပေါင်း များစွာနဲ့အတူ Pet scan (ကင်ဆာဖျံ့နှံ့မှု ရှိ မရှိ ထပ်ပြီး ကုသဖို့ လို မလို ပုံရိပ်နဲ့ စစ်ဆေးတဲ့ နည်းလမ်း) ကိုပါ လုပ်ရတယ်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက ကပ်ရဲ့ ကင်ဆာဟာ အလွန် အလျင်အမြန် ကြီး ထွားဖျံ့နှံ့နေပြီး Chemo ဆေးရည် သွင်းတာက နည်းနည်းပဲ အကျိုးသက်ရောက် ပဲ့ ရှိတယ်လို့ သိရတာပါပဲ။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ကင်ဆာရောဂါ နာတာရှည်သမားတွေကို ပြုစု စောင့်ရှောက်တဲ့ဆေးရုံကို သွားဖို့ကိစ္စ အကြံပေးပေမဲ့ နိုင်ငံတော်က ဒါဟာ

အမြင့်ကြီး ခုန်ကူးလိုက်တာလို့ တွေးပါတယ်။ ကင်ဆာ ကုတဲ့ နည်းလမ်းတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ အဲဒါတွေကို အားလုံး ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြေကတော့ တူနေပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကမ်နဲ့ ရိုင်ယန်တို့ဟာ ကမ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ပင်ပန်းလွန်းနေပြီ ဆိုတာကို အသိ အမှတ်ပြုလိုက်ရတော့တယ်။ သူတို့ဟာ ကင်ဆာဝေဒနာရှင်တွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်တဲ့ ဂေဟာမှာ အနားယူဖို့ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြတယ်။ ကမ်ဟာ သူနာပြု ဆရာမတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီး သူခံစားချက်တွေ တဖြည်းဖြည်း ချောက်ချားလာ မှာကို သိပ်ကြောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနာပြု ဆရာမတွေက ချစ်စရာကောင်း ကြတယ်။

တစ်နေရာတော့ ကမ်က သူခင်ပွန်းကို ပြောခဲ့တယ်။

“တကယ်လို့ ကျွန်မ သွားရတော့မယ့်အချိန် ရောက်ရင် သွားခွင့်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပါ” တဲ့။

ရိုင်ယန်က ပြန်ပြောပါတယ်။

“တစ်နေရာရာမှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ မင်းကို ပြန်တွေ့နိုင်တယ် ဆိုရင် တော့... ဒါပေမဲ့ နောက်ဘဝမှာ မင်းက အခြားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေတာကို ငါ မရှာချင်ဘူးလေ”

နာကျင် ကိုက်ခဲမှုကို သက်သာ လျော့ပါးစေတဲ့ ဆေးတွေရယ်၊ ရောဂါ လက္ခဏာကိုလိုက်ပြီး သက်သာအောင် လုပ်ပေးတဲ့ ကုသမှုတွေရယ်ကို သီတင်း ပတ် အနည်းငယ် လုပ်လိုက်ပြီးတဲ့အခါ ကမ်ဟာ အားပြည့်လာပြီး အရင်လတွေ ကထက် နေရတာ ပိုကောင်းလာတယ်။ သူနဲ့ ရိုင်ယန်တို့က နောက်ပြောင်ပြီး ပြောခဲ့ကြသေးတယ်။

“ဘယ်သူ သိသလဲ၊ ဒီဂေဟာရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုထဲမှာ ကျွန်မ သက်သာ အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခု ပါနေသလား”

နောက်ထပ် ခုနစ်လလောက် ကြာတော့ ကမ်ဟာ ခါတိုင်းထက် နွေးကွေး လာတယ်။ Chemo သွင်းတာကို ရပ်လိုက်ပြီးကတည်းက နေရတာတော့ ပိုပြီး ကောင်းလာတယ်။ နေရထိုင်ရတာ ပိုပြီး သက်သာလာလို့ ကင်ဆာလူနာ စောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာက ဆင်းဖို့ကိုတောင် ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့ကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ အကြောင်းနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ဂေဟာကို မပြောခင်မှာ ကမ်ဟာ ရုတ်တရက် အား ပျော့လာတယ်။ သူ့ရဲ့ ဆရာဝန်က ကမ်ရဲ့ကင်ဆာဟာ ပိုပြီး ပျံ့နှံ့နေပြီလို့ ပြော ခဲ့တယ်။

ကမ်ကို ကြည့်ရတာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြုံလို့ပိန်ကပ် ဆုတ်ယုတ်သွားသလို ပဲ။ ရိုင်ယန်ကတော့ သူ့အနားမှာ နေတိုင်း ရှိနေပါတယ်။ နောက်ဘဝမှာ ဘယ်လို ပုံစံနဲ့ ဖြစ်ပါစေ သူတို့ တွေ့ဆုံကြမယ်လို့ သဘောတူညီကြပါတယ်။ ကမ်ဟာ အိပ်ရာထဲက သိပ်မထနိုင်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သတိလစ်ပြီး မေ့မြော လာတယ်။ သူနာပြုတွေက ပိုပြီး လာကြည့်ပေးကြတယ်။

သူ့ဇနီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ကြာကြာ မနေရတော့ဘူး ဆိုတာ ရိုင်ယန် မြင်တွေ့ နိုင်ပါတယ်။ စာကြည့်တိုက်မှာ ကမ်က သူ့ကို ပထဆုံး ပြောခဲ့တဲ့ “သွားဖို့အချိန် ရောက်ပြီ” ဆိုတဲ့ စကားလုံး၊ ကမ် အမြဲ ပြောနေကျ စကားလုံးတွေကို ကမ် ကြားသာအောင် ရိုင်ယန်က ပြောခဲ့တယ်။ ကမ်ရဲ့နားနားကို ကပ်ပြီး တီးတိုး စကားသံနဲ့ “ငါ အားလုံး အဆင်ပြေမှာပါ၊ မင်း သွားရမယ့် နေရာကိုသာ သွားပါ၊ ငါတို့ ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ကြမှာပါ” လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

ကမ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အင်အား ဆုတ်ယုတ်လာတဲ့အခါ ရိုင်ယန်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်း တဲ့ စိတ်အနေအထားဟာ အပြင်းအထန် ပြောင်းလဲသွားပြန်တယ်။ သူဟာ ကမ်ကို ကယောင်ကတမ်း တောင်းပန်ပါတယ်။

“ငါ့ကို ခွဲမသွားပါနဲ့၊ မင်း မသွားရဘူး ... မင်း ဆက်ပြီး ရှိနေရမယ်”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နာရီအနည်းငယ် အကြာမှာ ကမ် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ ပါတယ်။

တစ်နှစ်ခွဲလောက် ကြာပြီးတဲ့နောက် ရိုင်ယန်ဟာ အရင်းအချာတွေ ဆုံးပါး သွားလို့ ပူဆွေးသောကရောက်နေတဲ့ အုပ်စုထဲ ဝင်ပြီး သူဟာ တစ္ဆေမြှောက်သလို ခံစားကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

“ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြေသိမ့်နိုင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကတိမ်းကပါး ဖြစ်ခဲ့လို့ပဲ၊ သူ သွားသင့်တဲ့ အချိန်၊ သူ့အတွက် အချိန်ကျရောက်လာပြီ ဆိုရင် သွားခွင့်ပြုမယ်လို့ ကမ်နဲ့ ကျွန်တော် သဘောတူထားခဲ့တယ်၊ နောက်ထပ်ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့နိုင်တယ် ဆိုတာ သိထားလို့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကမ်ရဲ့ သေအံ့မှူးမှူးအချိန် ရောက်တော့ ငယ်ထိပ် မြွေ ပေါက်သလို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်ကတိကို ချိုးဖောက် ပြီး မသွားပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ခဲ့တယ်”

ရိုင်ယန်ဟာ လူသားတစ်ယောက်ပဲ ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ မေ့နေခဲ့တယ်။ ဘဝ ဆိုတာ တန်ဖိုးအနုဂ္ဂ ထိုက်တန်တယ်။ သူ့ဇနီးကို အစစ်အမှန် ချစ်ခဲ့တယ်။

မဆုံးခင်တုန်းကတော့ “အချိန် ကျရောက်လာရင် မင်းကို ငါ သွားခွင့် ပြုမယ်” လို့ ပြောနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ တကယ် သွားရောက်ရတော့မယ့်အချိန် တစ်ခဏကိုလည်း ရောက်ရော သူ ပြောခဲ့တဲ့ ကတိက အစစ်အမှန် မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့နှလုံးသား ထဲက စစ်မှန်တဲ့စကားကို ပြောခဲ့မိတဲ့အတွက် သူ ရှက်အားနာနေတယ်။ အပြစ် တင်နေမိတယ်။ သူ့နီးအပေါ် ကတိ မတည်နိုင်ခဲ့လို့ ရှုံးခဲ့ပြီ ဆိုပြီး အပြစ်ရှိသလို ခံစားချက်မျိုး အကြီးအကျယ် ပေါ်ထွက်လာတယ်။

သူ့အုပ်စုထဲက မေးခွန်း တက်လာပါတယ်။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားက သေလုမြောပါး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကမ်က အနား မှာ ရှိပြီး မသွားပါနဲ့လို့ ပြောရင် ဘယ်လို နေမလဲ၊ သူဟာ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ရှုံးခဲ့ပြီလို့ အဓိပ္ပာယ် ဖော်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားကို သိပ်ချစ်လို့ ဝှက်ဘိုင်လို့ မပြောချင်ခဲ့တာလို့ နားမလည်နိုင်ဘူးလား”

စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောတဲ့ စကားလုံးတွေကို၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ချစ်ခြင်းတရားနဲ့ပဲ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုပါတယ်။ ဆုံးဖြတ် ချက်ချင်းပေးတာမျိုး မပါပါဘူး။ ရှိင်ယန်က သူ့နီးကို သွားခွင့်ပြုဖို့ ငြင်းပယ်တာ ကို စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက မကြားဘူး။

ကမ်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ အချစ်ကိုပဲ ကြားတယ်။ ရှိင်ယန်က သူ့ကိုယ်သူ “ဒီလို စကားတွေ ပြောခဲ့မိတယ်၊ တကယ် ကတိမီးကယိမ်း ဖြစ်ခဲ့တယ်” လို့ ထပ်တလဲလဲ အပြစ်တင်နေမိတာတောင်မှ အချစ်ကိုပဲ ကြားပါတယ်။

ရှိင်ယန်ဟာ သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကုစားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေအတွက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခံစားရတဲ့ အချိန်တိုင်း သူ့ကိုယ်သူ ချစ်ခင်တဲ့ အတွေးတွေ ပို့လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ-

အဲဒီစကားလုံးတွေ မပြောနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ငါ့ရဲ့အချစ်က ပိုပြီး ပြင်းပြလို့ပဲ။

ဒါက မကူညီနိုင်ခဲ့ဘူး ဆိုရင် ဒီလိုမျိုး ထပ်ပြီး ပြောနိုင်ပါတယ်။

ငါ သွားခွင့်မပြုနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ငါဟာ ကမ်ကို သိပ်ချစ် လို့ပဲ။ သူ အခု မရှိတော့တာတောင်မှ သူ သွားတဲ့ နေရာကို ငါ့ရဲ့ အချစ်တွေ လိုက်ပါသွားတယ်။

ငါ့ရဲ့အချစ်တွေ အားလုံးနဲ့ သူ့ကို အခု ငါ သွားခွင့်ပြုလိုက်ပြီ။

မွေးနေ့တွေ၊ မင်္ဂလာ နှစ်ပတ်လည်နေ့တွေ၊ အထိမ်းအမှတ် အားလပ်ရက်တွေနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု

မွေးနေ့တွေ၊ မင်္ဂလာ နှစ်ပတ်လည်နေ့တွေ၊ အထိမ်းအမှတ် အားလပ်ရက်နေ့တွေ ဆိုတာ အတူတကွ ရှိနေမှုကို ကိုယ်စားပြုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်တဲ့သူ တွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့အတူ ရှိမနေဘူး ဆိုရင် ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ။ ဒီလို အထူး တလည် အမှတ်တရနေ့တွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အချင်းချင်း ဝေမျှ ကြည်နူးရမယ့် ဘဝရဲ့ မှတ်တိုင်တချို့ ဖြစ်နေတယ်လေ။ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူ ဆုံးပါးသွားလို့ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကာယ ရုပ်ခန္ဓာ အမှန်တကယ် မရှိတော့တာကို ဘယ်သူမှ မပြောင်းလဲနိုင် ပေမဲ့ ဆုံးရှုံးပြီးတဲ့နောက် ဒီအတွေ့အကြုံကို ဘယ်လို ကိုင်တွဲထားမလဲ ဆိုတဲ့အချက် က ကွဲပြားခြားနားမှု အားလုံးကို ဖြစ်စေပါတယ်။

ရက်ဂျီနာဟာ ကလေးကို တစ်ကိုယ်တည်း စောင့်ရှောက်ရတဲ့ မိခင်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ သမီးလေး ကော်နီကို ချစ်မေတ္တာတွေ အလွှဲပယ် ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကော်နီ အသက် ငါးနှစ်အရွယ်မှာ ကော်နီအဖေက သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို စွန့် ခွာသွားကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်တည်းသာ တစ်ကမ္ဘာ ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ ရက်ဂျီနာဟာ အင်မတန် ကြီးမား အောင်မြင်တဲ့ ဘဏ်လုပ်ငန်းစနစ်မှာ ဈေး ကွက်ဆိုင်ရာ အကြံပေးအဖြစ် အလုပ် လုပ်ခဲ့ကတည်းက သူ့ရဲ့အချိန်တွေကို လိုသလို ရွေးချယ် သုံးနိုင်ခွင့် ရှိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့သမီးကလေးနဲ့အတူ နေရတဲ့အချိန် ပိုပြီး များများ ရအောင် အမြဲတမ်း လုပ်ခဲ့ပါတယ်။

ခရစ္စမတ်နေ့နဲ့ နှစ်သစ်ကူးအကြိုနေ့တွေအပြင် သူတို့ရဲ့ မွေးနေ့တွေမှာ ပျော် စရာအထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ အခမ်းအနား ကျင်းပခဲ့တယ်။ ရက်ဂျီနာက ဇန်နဝါရီ ၁၉ မှာ မွေးပြီး သူ့သမီးကတော့ မတ်လ ၁၆ မှာ မွေးဖွားပါတယ်။ ရက်ဂျီနာ အရွယ်ရောက်လာကတည်းက သူ့အတွက် မွေးနေ့ပွဲ ဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကော်နီအတွက်ကိုတော့ အရေးကြီးတဲ့ အမှတ်တရတစ်ခုအဖြစ် အမြဲတမ်း ကျင်းပပေးချင်ခဲ့တယ်။ သူ့သမီးကလေး မွေးဖွားလာရတာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းတယ် ဆိုတာ သိစေချင်လို့။

ကော်နီလေး သိပ်ငယ်သေးတဲ့ အချိန်တုန်းက ကော်နီမွေးနေ့ပွဲတွေကို ရက်ဂျီ နာရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ လာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကော်နီ ကျောင်းတက်တဲ့အရွယ် ရောက်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို စတင် ဖိတ်ခေါ်လာခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာ ကော်နီက သူ့အမေကို မေးပါတယ်။

“မေမေမွေးနေ့ပွဲကျတော့ ဘာလို့ မလုပ်တာလဲ”
 “မေမေက ကလေး မဟုတ်တော့လို့လေ”
 “မေမေ မွေးတဲ့နေ့ကျတော့ အရေးမကြီးဘူးလား”
 ကော်နီက တုံ့ပြန်ခဲ့တယ်။
 “ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”
 ကော်နီက ခဏ ရပ်လိုက်ပြီးမှ ပြောတယ်။
 “မေမေသုဿ်ချင်းတွေ မွေးနေ့ပွဲ လုပ်တော့ မေမေ သွားတယ်လေ”

ရက်ဂျီနာဟာ သူ့ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ မလုပ်တဲ့အတွက် အကြောင်းပြချက် မည်မည်ရရ မရှိဘူး ဆိုတာကို နားလည်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူတို့ တစ်ဦးစီအတွက် တစ်နှစ်ကို မွေးနေ့ပွဲ နှစ်ခါ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကို ကော်နီက ကြိုက်တဲ့အတွက် ရက်ဂျီနာက တွေးတယ်။

‘တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက် ငါ့အတွက် မွေးနေ့ပွဲ လုပ်ပြီးရင် ပြီးတာပဲ၊ မွေးနေ့ပွဲဆိုတာ သိပ် အလုပ်ရှုပ်တာ။’

ဒါပေမဲ့ ၂ နှစ်လောက် လုပ်ပြီးတော့ သူလည်း မွေးနေ့ပါတီ နှစ်ခုစလုံးကို ပျော်ရွှင် နှစ်သက်တာ သဘောပေါက်သွားတယ်။

၂၅ နှစ်တာ ကာလဟာ အလျင်အမြန် ရောက်သွားသလိုပဲ။ ကော်နီက အသက် ၃၅ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ရက်ဂျီနာက အသက် ၅၅ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရောက်လာတယ်။ ကော်နီက အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတွေတောင် ရနေပြီ။ ရက်ဂျီနာက ဆင်ခြေဖုန်းဘက်မှာ အိမ်ခပ်သေးသေးတစ်လုံး ဝယ်ပြီး နေတယ်။

နောက်ထပ် ၁၅ နှစ်က အလျင်အမြန် ကုန်ဆုံးသွားပြန်တယ်။ အခုတော့ သူတို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံက ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားပြီ။ ကော်နီနဲ့ သူ့ကလေးတွေ (ရက်ဂျီနာရဲ့ မြေးလေးတွေ) က နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရက်ဂျီနာရဲ့ သုဿ်ချင်းတွေကို သွားခေါ်ပြီး ရက်ဂျီနာရဲ့မွေးနေ့ကို ကျင်းပပေးခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ မွေးနေ့ပွဲတွေက တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျော့ကျလာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ရက်ဂျီနာဟာ အသက် ၇၀ ရှိပြီ ဖြစ်လို့ ရိုးရိုး ညစာရယ်၊ အချိုပွဲအဖြစ် ကော်ဖီနဲ့ ကိတ်မုန့် လောက်ပဲ ကြိုက်တော့တယ်လေ။

၇၂ နှစ်မြောက် မွေးနေ့မှာတော့ ရက်ဂျီနာဟာ သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ သူ့ရဲ့မိသားစုကို ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဧည့်သည်အသစ်တစ်ယောက် ပါတယ်။ သူတို့ဘေးအခန်းကို ပြောင်းလာတဲ့ အိမ်နီးချင်းပါ။ သူက ဒီလို မှတ်ချက်ချခဲ့တယ်။

“သမီးတစ်ယောက်က သူ့အမေရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ် ဇာချဲ့ပြီး ကျင်းပပေးတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး” တဲ့။

ရက်ဂျီနာနဲ့ ကော်နီဟာ ကော်နီ ကလေးလေးဘဝ၊ ရက်ဂျီနာက တစ်ကိုယ်ရည် မိခင်ဘဝ အစောပိုင်းကာလတုန်းကအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲတွေ ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ ဆိုတာ ရှင်းပြခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နှစ်မှာတော့ ရက်ဂျီနာဟာ အားနည်းပြီး မကြာမကြာ မောပန်းလာတယ်။ ခွန်အား လုံးဝ မရှိတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ အချိန် အတော်များများမှာ အစာအိမ် ဝေဒနာကို ခံစားလာရတယ်။ ဆရာဝန်ကို ပြုပြီး လိုအပ်သမျှ စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ အစာအိမ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

မတ်လ အစပိုင်းမှာ ကော်နီဟာ သူ့အမေကို ဒီမိုဆေးရည် (ဓာတုဆေးရည်) ဒုတိယအကြိမ် သွင်းဖို့ ဆေးရုံကို ခေါ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ ကုသမှု တစ်ရက်တာ ကာလအတွင်း ရက်ဂျီနာဟာ ‘ဒီမို (Chemo)’ သွင်းရတဲ့ အခန်းတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး အရွယ်ရောက်ပြီးသား သူ့သမီးကို ဒီလို ပြောပါတယ်။

“သမီးရဲ့ မွေးနေ့ကတော့ နီးလာပြီ၊ အမေ လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“အားမငယ်ပါနဲ့ မေမေရယ် ... မွေးနေ့ကို မေမေဆီမှာ လုပ်မှာပေါ့၊ သူနာပြုအခန်းမှာ ထိုင်ခုံ ခုနစ်လုံး ရှိတာ သတိထားမိတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ဘာလို့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ”

ရက်ဂျီနာက “အကြောဆင်းသွင်းတဲ့ အခန်းထဲက ဆေးရည် ချိတ်ဆွဲတဲ့တိုင်တွေမှာ လေမှုတ်ဘောလုံးတွေ ချိတ်ဖို့ သုံးနိုင်တယ်လေ”

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ရယ်မိကြတယ်။

အဲဒီညကိုရောက်တော့ ကော်နီဟာ လာမယ့် သူ့မွေးနေ့မှာ ဘာတွေ လုပ်ကြမယ် ဆိုပြီး သူ့ခင်ပွန်းနဲ့ တိုင်ပင်ခဲ့တယ်။ သူ့ခင်ပွန်း ဂရက်က-

“ဒီမို သွင်းပြီးရင် ဆင်းရဲမှာပဲ၊ သူကတော့ မင်းရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို မကျင်းပတာမျိုး ဖြစ်စေချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ အစောပိုင်းမှာတင် သူ မောနေရင် သူ့အိမ်ကို ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

ရက်ဂျီနာဟာ အဖျားတွေ စပြီး တက်လာလို့ ဆေးရုံ ဆင်းရမယ့် ရက်ကို နောက်ဆုတ်ထားရတယ်။ ရောဂါပိုး ဝင်တာ သက်သာတဲ့အထိ ဆက်တင်ထားရတယ်။ ဆရာဝန်တွေက ရက်ဂျီနာရဲ့ ရောဂါပိုး ဝင်တဲ့ အရင်းအမြစ်ကို ရှာလို့ မတွေ့ဘူး။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ရက်ဂျီနာရဲ့ အခြေအနေက ပိုဆိုးလာ

တယ်။ ရက်ဂျီနာကို ပဋိဇီဝဆေး အမျိုးပေါင်းများစွာ သုံးစွဲခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် က ရောဂါပိုးတွေ ဝင်နေပြီလို့ ဆရာဝန်တွေက ရှင်းပြပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အသက်ရှူ နှုန်း လျော့ကျလာမှာ စိုးရိမ်တယ်လို့ ပြောပြကြတယ်။ သတိလစ်သွားတာနဲ့ ကော်နီဟာ သူ့အမေနားမှာပဲ ရှိနေပေးတော့တယ်။

တစ်နေ့မှာ သူ့ယေချင်းတစ်ယောက်က သတင်း လာမေးပြီး အပြန်မှာ သူ ကူညီပေးနိုင်တာ တစ်ခုခု ရှိသလားလို့ မေးပါတယ်။

“ကျေးဇူးပါနော်၊ အခုလို လာမေးတာနဲ့တင် လုံလောက်ပါပြီ”

“ကောင်းပါပြီ၊ တကယ်လို့ မနက်ဖြန် မတွေ့ဖြစ်ကြဘူး ဆိုရင် ပျော်ရွှင်စရာ မွေးနေ့ ဖြစ်ပါစေလို့ အခုပဲ ဆုတောင်းပေးလိုက်တယ်နော်”

အဲဒီတော့မှ ကော်နီဟာ မနက်ဖြန် သူ့မွေးနေ့ အမှန်တကယ် ကျရောက် ကြောင်း ရုတ်တရက် သတိရသွားတယ်။

“အို ... ဟုတ်သားပဲ မေ့နေလိုက်တာ” လို့ သူက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်နေ့ရပ်ပဲ ရောက်နေပါစေ မွေးနေ့ ဆိုရင် အမေနဲ့ပဲ အတူ ရှိနေတာ”

ကော်နီဟာ သူ့သူငယ်ချင်းကို လေမှုတ်ဘောလုံး နည်းနည်း ရမလားလို့ မေးလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ့မွေးနေ့ ရောက်ရင် ရက်ဂျီနာ နီးလာ မှာလို့ အသေအချာ ထင်တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီက မွေးနေ့ဆုတောင်းတဲ့ ဖုန်းသံတွေ တဖွဖွ ဝင်လာတော့ ကော်နီက သူ့ခင်ပွန်း၊ သူ့ကလေးတွေ၊ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတချို့ရဲ့ မွေးနေ့ဆုတောင်းတွေ တစ်နေကုန် ဖုန်းဆက် နေမှာ စိုးလို့ ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ သူ့အမေ နီးလာမယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီး နဲ့ပေါ့။

ညနေ ၃ နာရီလောက်မှာ ရက်ဂျီနာ အနားကို သူ့နာပြုတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာ မြင်ရတယ်။ ရက်ဂျီနာရဲ့ အသက်ရှူနှုန်း၊ နှလုံးခုန်နှုန်း၊ ကိုယ်အပူချိန်တို့ကို ထိန်းထားနိုင်အောင် ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြိုးစားနေကြတယ်။ ဆရာဝန်က သူ့ဆီ လျှောက်လာပြီး ပြောခဲ့တယ်။

“ခင်ဗျားအမေရဲ့အခြေအနေ တော်တော် မကောင်းဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သူ ကို အသည်းအသန်လူနာဆောင် (ICU) ထဲ ရွှေ့မလို့၊ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ပြောပါ”

“ကျွန်မ သူ့အနားမှာ ရှိနေချင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ ... နေပါ”

‘အိုင်စီယူ (ICU)’ ထဲမှာ နှစ်နာရီလောက် ကြာသွားပြီတော့ ကော်နီက သူ့အမေ မကြာခင် ဆုံးတော့မယ် ဆိုတာ သိလာခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ဆေးကုသတဲ့အဖွဲ့

ဟာ ဘာမှ မပြောမဆို ပြေးဝင်လာကြတယ်။ သူ့ကို သူ့အမေနားက ဖယ်ဖို့ ပြော ပြီး သူ့အမေ နှလုံးခုန်အောင်၊ အသက်ရှူနိုင်အောင် အဆုတ်နဲ့ နှလုံးကို နှိုးတဲ့ အလုပ် (CPR) စတင် လုပ်ပါတော့တယ်။ ရက်ဂျီနာရဲ့နှလုံးခုန်နှုန်းက သိသိသာ သာ ကျဆင်းနေပြီ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရပ်သွားတယ်။ သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။

မကြာခင် လူတွေ ပြောခဲ့ကြတဲ့ စကားတွေကြောင့် ကော်နီ အံ့အားသင့်မိ ပါတယ်။

“အို ... ဘုရားသခင်၊ မင်းရဲ့ မွေးနေ့ကြီးမှာ မင်းအမေ ဆုံးသွားတာကို ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“မင်းရဲ့ မွေးနေ့တော့ ပျက်စီးသွားပြီ၊ မင်းရဲ့ မွေးနေ့နဲ့ တွဲပြီး မင်းအမေ ဆုံးတာ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ”

ဒါပေမဲ့ ကော်နီကတော့ အဆိုးမြင်ရှုထောင့်က မကြည့်ခဲ့ပါဘူး။

လပေါင်း ကြာလာတော့ သူ့မွေးနေ့မှာ သူ့အမေ ဆုံးသွားတာကို အဆိုးမြင်နဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဖော်ခဲ့ကြတဲ့လူတိုင်းကို အတွေးတချို့ စတင် ပေးခဲ့တယ်။ သူ့ခင်ပွန်း က သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်။

“လူတိုင်းက အမျိုးမျိုး ပြောခဲ့ကြတဲ့အပေါ် မင်း ဘာတွေ နားလည်သလဲ”

“လူတွေက ကျွန်မအမေနဲ့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မမွေးနေ့ပွဲမှာ မဆက်စပ်သင့်ဘူး လို့ ထင်ကြတယ်၊ အမေဟာ ဒီနေ့မှာ ကျွန်မကို မွေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို နားလည် ထားရင် သူတို့စကားတွေက ရှေးကြောင်ကြောင်နိုင်သွားတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့မှာ ကျွန်မအမေ ဆုံးသွားတယ်၊ ကျွန်မမွေးနေ့ ရောက်လို့ ဒီအကြောင်းကို တွေးမိ တိုင်း အမြဲ ဝမ်းနည်းနေလိမ့်မယ်လို့ သူတို့က ထင်ထားကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက တော့ အင်မတန် လှပပြီး ပြည့်စုံတဲ့ သံသရာစက်ဝန်းအချိန်လို့ မြင်တယ်၊ ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးထဲကို ကျွန်မ ရောက်လာပြီး ပထမဆုံး အသက်ရှူခွင့် ရတဲ့အချိန်မှာ အမေဟာ ကျွန်မနဲ့အတူ ရှိနေခဲ့တယ်၊ ဒီကမ္ဘာကြီးကနေ ထွက်ခွာသွားတဲ့ အမေရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အချိန်မှာ သူ့အနား ကျွန်မ ရှိနေခဲ့တယ်၊ ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ တိုင်း သူ ပေးခဲ့တဲ့ အမှတ်တရ မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေထဲမှာ ဒီလက်ဆောင်က တန်ဖိုးအရှိဆုံးပါပဲ”

ကိုယ် ချစ်တဲ့သူတွေ သေဆုံးသွားလို့ အဆိုးမြင် ဖော်ပြချက်တွေ လုပ်ခဲ့တဲ့ လူတွေ ဘယ်လောက်တောင် များလိုက်သလဲ။ သူတို့ကွယ်လွန်သွားကြလို့ ကိုယ့်ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်နေ့၊ အမှတ်တရနေ့တွေ ထာဝရ ပျက်စီးသွားပြီလို့ ပြောခဲ့ဖူးကြ သလား။ ကော်နီရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်ကလေးကို စဉ်းစားကြပါ။ သူ့အမေ

ဆုံးပါးသွားတာနဲ့ သူ့မွေးနေ့ ပျက်စီးမသွားပါဘူး။ တစ်နည်း ပြောရရင် ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝသွားပါသေးတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခွေးချယ်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အတွင်းစိတ်ကမ္ဘာကို နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်အောင် အလွန် လေးနက် သိမ်မွေ့တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ လုပ်နိုင် ပါတယ်။ 'ပျက်စီးသွားတယ်' ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ 'ပေါများကြွယ်ဝတယ်' ဆိုတဲ့ စကား က သိပ်ခြားနားပါတယ်။ လူအများစုက 'ငါတော့ ပျော်စရာမွေးနေ့ ဘယ်တော့မှ မရတော့ဘူး' ခါမှမဟုတ် 'အခုကစပြီး ငါ့ရဲ့ မွေးနေ့တိုင်း တိမ်မည်းညိုတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသလို ဖြစ်တော့မှာပဲ' လို့ တွေးမယ်။ ကော်နီကတော့ ဒီလို တွေးပါတယ်။

အချစ်တွေနဲ့အတူ အမှန်ကို သတိရတယ်။

ငါ့ရဲ့ မွေးနေ့ကို ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့အတူ ကျင်းပတယ်။

ငါ့အမေဟာ ငါ့ကို လူလောကကြီးထဲ လာခွင့်ပြုတယ်။ ငါ့ဘဝဟာ အမေ ပေးခဲ့တာ။

ဒီနေ့တော့ ငါ လူလောကကြီးထဲ ရောက်လာတာရယ်။ အမေက မွေးဖွားပေး ခဲ့တဲ့အတွက်ရယ် အမှတ်တရပွဲ ကျင်းပတယ်။

ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့လူတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှတ်တရနေ့တွေဟာ ပိုပြီး ထိခိုက် နာကျင် ဝမ်းနည်းရတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်ပါတယ်။ ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ ဆိုတာနဲ့ ကိုယ် ချစ်ခင်တဲ့လူ ကွယ်လွန်တဲ့ ရက်စွဲကို နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ်နေ့သစ် တစ်ခုအဖြစ် ထည့်သွင်းလိုက်ရတော့တယ်။ ကွယ်လွန်သူအတွက် အမှတ်တရနေ့ တွေက တစ်လ၊ ခြောက်လ၊ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် စသဖြင့်ပေါ့။

အေဒီယန်ဟာ သူ့အမေ ဆုံးသွားတဲ့ နှစ်ပတ်လည်နေ့ ရောက်ရင် ဘာလုပ် လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိလောက်အောင် ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ထိခိုက်နေခဲ့တယ်။ သူဟာ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ခရီးတွေ လျှောက်သွားဖို့ ကြိုးစားတယ်။ စိတ်အာရုံအပြောင်းအလဲ ဖြစ်အောင် နေရောင်အောက်မှာ အရာ ရာတိုင်းကို ကြိုးစား လုပ်ဆောင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေပဲ လုပ်နေပါစေ သူ့ရဲ့ စိတ်ထိခိုက်မှုအောက်က မလွတ်မြောက်နိုင်ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ထိခိုက် နာကျင်မှုတွေထဲက လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းက ထိခိုက် နာကျင်မှုထဲက

ဖြတ်သန်းသွားမှ ဖြစ်မယ် ဆိုတဲ့ အဖြေ တွေရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန် နောက်ပိုင်း ကစပြီး သူ့အမေရဲ့ အုတ်ဂူကို နှစ်ပတ်လည်နေ့တိုင်း သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့တယ်။

သူ့အမေ ကွယ်လွန်ပြီး နောက်ထပ် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်အတွင်း နှစ်ပတ်လည်နေ့ ကျရောက်တိုင်း အေဒီယန်ဟာ သူ့အမေ အုတ်ဂူဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ဝမ်းနည်း ပက်လက် ဖြစ်ခဲ့သမျှ ပွင့်အန် ငိုကြွေးခဲ့တယ်။ သူ့မျက်ရည်တွေဟာ ပါးပြင်ပေါ် တာ လိမ့်ဆင်းပြီး အုတ်ဂူဘေး မြေကြီးပေါ် ကျရင်းကျရင်းနဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အနာ ကင်းလာတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီနှစ်မှာတော့ သူ့အမေ အုတ်ဂူဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက် တာတောင် မျက်ရည်တစ်စက်မှ ကျမလာလို့ သူ အံ့အားသင့်ပြီး စိတ်ပျက်မိသွား တယ်။ ဘာများ မှားသွားပါလိမ့်လို့ပေါ့။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့အမေရဲ့ စပ်လျှဉ်းပြီး နာကျင် ခံစားမှုထက် ချစ်တဲ့ နေရာကနေ သတိရနေတယ်။ ဘာ ကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ အပြည့်အဝ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးခွင့် ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ သူဟာ အခုတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ပြည့်ဝနေတဲ့ နေရာ သစ်ကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အခုဆို သူ့အမေအတွက်၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိခင် နေရာမှာ ရှိနေခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့စိတ်နဲ့ နေနိုင်ခဲ့ပြီ။

နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ်နေ့ဆိုတာ ခွန်အားတွေ၊ ရဲရင့်မှုတွေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ပြုပေးတဲ့ အချိန်တစ်ခုပေါ့။ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူကို ဂုဏ်ပြုပေးတဲ့ နေ့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တုန်းက ဒါမှမဟုတ် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း များစွာတုန်းက ကိုယ်ဟာ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝ ဆိုတာ ပြောင်းလဲနေတဲ့အရာပါ။ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ်ဟာလည်း အမြဲထာဝရ ပြောင်းလဲနေတယ်။ အတိတ်က ကိုယ့်ရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဟာ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူနဲ့အတူ သေဆုံးခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဟာ အသစ် ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ်နဲ့အတူ ရှိနေတယ်။ ဒါဟာ အနှုံး-အနှုံး ဆိုတဲ့စိတ် ရဲ့ ဘောင်ခတ်ထားတဲ့နေရာမှာ အစားထိုးလိုက်တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ အကူးအပြောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒီနေ့ ငါ ချစ်တဲ့သူကို ဂုဏ်ပြုတယ်။

ဒီနှစ်ပတ်လည်နေ့မှာ ဆုံးပါးသွားတဲ့ ငါ့ ချစ်တဲ့သူကို ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက် ခြင်းနဲ့အတူ သတိရတယ်။

အထိမ်းအမှတ် အားလပ်ရက်တွေ ဆိုတာ အတူတကွ ရှိနေကြတယ် ဆိုတဲ့ အမှတ်တရတွေအကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ် အထူးတလည် ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့အချိန်မှာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အရာတွေအားလုံး ကိုယ့် ကမ္ဘာထဲမှာ ဆုံးရှုံးသွားတာ ဖြစ်တယ်။ အတူ ရှိနေစဉ်က အထိမ်းအမှတ်နေတွေ ဟာ ဆုံးရှုံးမှုကိုပဲ ဖော်ပြတော့တယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုက ယူကျွေးမရ ဖြစ်စေ တယ်။ အထီးကျန်မှုက နက်နက်နဲနဲ ခံစားရတယ်။ လူအများစုက ဒီလို အမှတ် တရ ဖြစ်ရပ်တွေရဲ့ သားကောင်အဖြစ် ခံစားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဘယ်လောက်တောင် သတိရတယ် ဆိုတာကိုလည်း ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါ တယ်။ ဘယ်လောက်တောင် ဂုဏ်ပြုပေးတယ် ဆိုတာကိုလည်း ထိန်းသိမ်းနိုင် ပါတယ်။

တချို့လူတွေအတွက် ဆိုရင် သူတို့ မရှိကြတော့တဲ့အတိုင်း အထိမ်းအမှတ် ရက်တွေကို လျစ်လျူရှုပစ်တတ်ကြတယ်။ အချို့လူတွေအတွက်ကတော့ လိုသလို ထိန်းချုပ်ချင်တဲ့သဘော ရှိပါတယ်။ အတိတ်ကာလမှာ ရှိခဲ့တုန်းကလို ပုံစံမျိုး အတိုင်း ဆက်လုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မပါဝင်ဘဲ ဒီအတိုင်း ဖြတ်ကျော်သွားတာကတော့ အကျိုးမရှိလှပါဘူး။ အားလုံးအတွက် ဆိုးဝါးတဲ့ အထီးကျန် ခံစားမှုတွေသာ သက်ရောက်လာလိမ့်မယ်။

မာရီရဲ့ခင်ပွန်း ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့အခါ သူနဲ့ သူ့ရဲ့သမီးတွေဟာ အခြား မိသားစုတွေလိုပဲ ဒီကိစ္စကို ကျော်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားကြပါတယ်။ ကံကောင်းတာက မာရီဟာ အလိုလို သိနိုင်တဲ့ အာရုံမျိုး ရနေတော့ တစ်ခုခု အလုပ်မဖြစ်ဘူး ဆို တာ သိနေပါတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုအတွက် နေရာပေးဖို့ လိုတယ် ဆိုတာကို လည်း သူ သိပါတယ်။ သူက-

“မိသားစုဘဝအနေနဲ့ အထိမ်းအမှတ် အားလပ်ရက်နေတွေဟာ ကျွန်မတို့ အတွက် အရေးကြီးပါတယ်။ ရုတ်တရက် ဆိုသလို အဲဒီနေ့ရက်တွေမှာ ကြီးမားတဲ့ ကွက်လပ်ကြီး တစ်ခုလို ဟာတာတာ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အခုဆို အားလပ်ရက်တွေ တိုင်းဟာ ကျွန်မတို့ကို တရစပ် ထိုးနှက်နေသလိုပဲ။ ငဲ့ဆန် ကျလို့ တွင်းကြီး ဖြစ် သွားသလို သူ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ သတိပေးနေသလိုပဲ။ ကျွန်မတို့ဟာ အားလပ် ရက်တွေကို ပြန်လည် ကျင်းပဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ပုံမှန်အတိုင်း လုပ်ဆောင်နိုင် တယ် ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရင်တုန်းက သူ မပါခဲ့တာ မဟုတ်တော့ အရင်တုန်းကလို လုပ်နေကျ အစီအစဉ်တွေအတိုင်း မလုပ်နိုင်တာကို ခပ်မြန်မြန် သိလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ သိပ်ပင်ပန်းပြီး သိပ်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတယ်။

“ပထမ ခရစ္စမတ်ပွဲတုန်းက ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မမိဘဲ အသာကလေး ဖြတ်ကျော်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့က ‘အိုကေ၊ ငါတို့ ဒီလို လုပ်ကြမယ်’လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒုတိယ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ကျတော့ ခရစ္စမတ် သစ် ပင် ယူလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလှအပ ဆင်ရတာ တစ်ပတ်တောင် ကြာတယ်။ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ကြိုးစား လုပ်ယူတာ မဟုတ်ဘဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု အချိန်ပေးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ပူဆွေးဝမ်းနည်းနေတုန်းပါ။ အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်မတို့ဟာ အချင်းချင်း နားလည် သဘောတူညီမှု ယူပြီး နှစ်နှစ်လောက် ခရစ္စမတ်ပွဲတော် မကျင်းပဘဲ နားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ခရစ္စမတ်ပွဲတော် ပြန်ကျင်း ပတဲ့ အချိန်ကျရင် ပုံစံအသစ်နဲ့ စတင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့”

မာရီဟာ သူနဲ့ သူ့ရဲ့ကလေးတွေ ပူဆွေး ကြေကွဲနေတုန်းမှာ ပျော်ရွှင်တဲ့ ပုံစံမျိုး ဟန်မဆောင်ချင်တဲ့နည်းလမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။ သူတို့အတွက် ဘယ်လို နည်းလမ်းက မှန်ကန်သလဲ ဆိုတာ သိတယ်။ ပြီးတော့ သမီးကလေးတွေရဲ့ခံစား ချက် အစစ်အမှန်၊ အထိမ်းအမှတ်ပွဲတော် မလုပ်ချင်သေးတဲ့ ဆန္ဒကို ဂုဏ်ပြုတတ် ဖို့ သင်ပေးခဲ့တယ်။ အားလပ်ရက်ပွဲတော်တွေ မကျင်းပဘဲနဲ့တောင် သူတို့ အချင်း ချင်း အမှန်တကယ် နီးကပ်လာသေးတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကုစားနိုင်ပြီ ဆိုတဲ့ အချိန် ပြီးမှ မာရီနဲ့ သူ့မိသားစုက ပွဲတော်တွေ ပြန်လည် ကျင်းပနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အရင်တုန်းက လုပ်ခဲ့တဲ့ ပုံစံမျိုး မဟုတ်တဲ့ နည်းလမ်းအသစ်တွေနဲ့ပေါ့။

ဒီလို တွေးမယ့်အစား-
'ဒီကိစ္စ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ ဟန်ဆောင်ကြပါစို့၊ အရာရာတိုင်း ကောင်းမွန်တယ်'
ဒါမှမဟုတ်-
'ငါတို့အားလုံး ပူဆွေး ဝမ်းနည်းနေကြပေမဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးတဲ့အချိန် ရနေ နိုင်တုန်းပဲ'
သူက ဒီလို တွေးပါတယ်။

တခြားနည်းလမ်း ဖြစ်ဖို့ ဖိစားတွေ မပေးဘဲ ငါတို့ တစ်ဦးချင်းစီမှာ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာဖွေနိုင်တယ်။

အားလပ်ရက်တွေအကြောင်းကို အသိအမှတ် မပြုတတ်ရင် ခက်ခဲတာကို တွေ့ရ မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ဆောင်ထားတာမျိုးလည်း လုပ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန် ကာလတစ်ခု၊ နေရာတစ်ခု ပေးလိုက်ရင် ဆုံးရှုံးမှုတွေကို အားလပ်ရက် အထိမ်း

အမှတ်ပွဲတွေထဲမှာ ပေါင်းစပ်ထည့်သွင်းနိုင်ပါတယ်။ ညစာစားပွဲမတိုင်ခင် ကိုယ် ချစ်တဲ့သူအတွက် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးတာတို့၊ ကျား မ မဟူ သူ့အတွက် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပေးတာတို့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူအတွက် ရည်စူးပြီး ပြုလုပ်တဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း အပြုအမူကလေးတစ်ခုကတောင် ကိုယ့်နှလုံး သားထဲ အမြဲထားဝရ တည်ရှိနေတဲ့ အချစ်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ အသိအမှတ် ပြုမှုတို့အတွက် အချိန်ပေးတာဟာ ခံနိုင်ရည် ရှိအောင် လုပ်နေရတာထက် အများကြီး ပိုလွယ်ပါတယ်။

ဒီလို တွေးနိုင်တယ်။

ကျွန်မတို့ရဲ့အမေ မပါတဲ့ ပထမဆုံး ကျေးဇူးတော်နေ့ အခါသမယ ဖြစ်ပေမဲ့ ညစာစားပွဲကျရင် အမေနာမည်ကို ပြောပြီး ချစ်မေတ္တာနဲ့ သတိရကြမယ်။

ဒီဖယောင်းတိုင်မှာ အပ်မဖြစ်သူ နာမည်နဲ့ ထွန်ညှိပြီး သူ့ကို မေတ္တာပို့ပေးမယ်။

ငါတို့ နှလုံးသားထဲမှာ အမြဲ ရှိနေတဲ့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှတ်တရ အဖြစ်အပျက် ဒါမှမဟုတ် ရယ်စရာ တစ်ခုခုကို မျှဝေကြပါစို့။

ကိုယ့်အတွေးတွေက အဆိုးမြင်အတွေး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းမှု ကိုလည်း ခံစားနေရမယ်။ ဒါဟာ သာမန် လူသားတစ်ယောက်မို့ပါ။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း လွမ်းနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အထီးကျန်သလို ခံစားရနိုင်တယ်။ ကိုယ် အခု တွေးနေတဲ့ ထပ်တလဲလဲ တွေးနေတဲ့ အတွေးတွေကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပါ။ အဆိုးမြင်အတွေးတွေကို ထပ်တလဲလဲ တွေးနေတာဟာ အမှောင်တိုက်ထဲကိုပဲ ပို့ဆောင်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်ချစ်သူကိုကော ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကိုပါ ဂုဏ်ပြု ရာ မရောက်ပါဘူး။

တစ်ခါတလေ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက် ဆုံးပါးကွယ်လွန်သွား တာဟာ အထိမ်းအမှတ် အားလပ်ရက်မျိုးနဲ့ ဆက်နွှယ်နေတတ်တယ်။ ခင်ပွန်း ဆုံးသွားတဲ့နေ့ဟာ ချစ်သူများနေ့ မတိုင်ခင်နေ့ ဒါမှမဟုတ် အမေနေ့ ဒါမှမဟုတ် အဖေနေ့ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ အိပ်စားပွဲတော်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ဆုံးတာ ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ နှစ်သစ်ကူးအကြိုညလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဇူလိုင်လ ၄ ရက် (အမေရိကန်) လွတ်လပ်ရေးနေ့လည်း ဖြစ် နိုင်တယ်။

အဲဒီကစပြီး ဒီလို အားလပ်ရက်တွေဟာ အရင်ကနဲ့ လုံးဝ မတူတော့ဘူး။ မှတ်သားထားတဲ့ရက်တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကိုယ် ချစ်တဲ့ မိဘဆွေမျိုး ဇနီး ခင်ပွန်း

တွေဟာ အထိမ်းအမှတ် အားလပ်ရက်နားမှာ ဆုံးပါးတာ မဟုတ်ရင်တောင် သူ နောက်ဆုံးမှာ ရှိခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတော်နေ့ ဒါမှမဟုတ် နောက်ဆုံး ခရစ္စမတ်နေ့ကို ပြန်တွေးပြီး သတိရနေကြလိမ့်မယ်။ အချို့လူတွေက သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးအထိမ်း အမှတ်နေ့ကို ကြိုသိကြတယ်။ တချို့က မသိကြဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အရင် တုန်းက အတူ ရှိခဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်စရာ အားလပ်ရက်ဟာ ထာဝရ ပြောင်းလဲသွားပြီ။

မေးခွန်းကတော့ တကယ်လို့များ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူတွေ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့နေ့ဟာ အမှတ်တရ အထိမ်းအမှတ် နေ့ထူးနေ့မြတ်တွေ ဖြစ်မှ သတိရမှာလား။ ခရစ်တော် နောက်ဆုံး စီရင်ချက်ချခံရတဲ့နေ့နားမှာ ဆိုရင် သတိမရတော့ဘူးလား။

သဘာဝအတိုင်း စဉ်းစားရင်တော့ အားလပ်ရက်တွေနားမှာ ကိုယ်ဟာ ဘယ် တော့မှ အပြည့်အဝ ပျော်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အရင်တုန်းက အတူ ရှိခဲ့သလို မျိုး ဘယ်တော့မှ ထပ်ပြီး မရှိနိုင်တာ သေချာတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်နဲ့အမျှ လူအများစုဟာ အားလပ်ရက် မလေ့ထုံးစံတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အသစ်ကို ရှာဖွေနိုင် လာပြီး ဆုံးရှုံးမှု နေရာမှာ အချစ်ကို အစားထိုးနိုင်တဲ့ သက်သေ အထောက် အထားတစ်ခုအဖြစ် ဉာဏ်ပညာ ပွံ့ဖြိုးလာကြပါတယ်။

ဆုံးရှုံးမှုကို ခံစားရပြီးတဲ့နောက် အထိမ်းအမှတ် အားလပ်ရက်တွေဟာ လမ်း ညွှန်မြေပုံကို ကြည့်ပြီးမှ စမ်းတဝါးဝါး သွားရတဲ့ အကြမ်းတမ်းဆုံး မြေပြင် အနေအထားလိုပါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ ဇာတ်ဦးချင်းစီ အရည်အသွေးနဲ့သာ ဒါတွေကို လိုသလို ကိုင်တွယ် စီမံနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆုံးရှုံးမှုက ရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့ အချစ် အတွက် တကယ် အရေးကြီးတဲ့အရာက ဘာဖြစ်မလဲ။

ဒီအားလပ်ရက်မှာ ဆုံးရှုံးမှုထက် အချစ်ကို ပိုပြီးဂုဏ်ပြုမယ်။

အထိမ်းအမှတ် အားလပ်ရက်တွေဟာ အပြည့်အဝ ခံစားရမယ့် ခရီးရှည်ကြီး တစ်ခုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ် မျှဝေလိုက်တဲ့ အချစ်တွေ၊ အမှတ်တရအဖြစ်တွေအပေါ်မှာပဲ အာရုံစူးစိုက်ထားနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ အားလပ်ရက် အတွေ့အကြုံတွေထဲက ကိုယ် လိုချင်တဲ့ အနှစ်သာရ ကိုပဲ ရွေးချယ်ရရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ထဲမှာ အကောင်းမြင် စကားလုံးတွေ ပါအောင် ထည့်ပါ။ စကားလုံးတွေဟာ ကိုယ့်ကို အောက်ရောက်သွားအောင် ကြိတ်ခြေနိုင် သလို အရောင်တောက်ပအောင်လည်း လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့်

ဖြစ်လာတဲ့ နာကျင်မှုဟာ ကိုယ့်ကို ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းမြင် အတွေးတွေနဲ့ ကြင်နာမှုက ကိုယ့်ကို ကုစားပေးနိုင်ပါတယ်။

ဒီနေ့ မင်းကို အချို့မြန်ဆုံး ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့ အတူ သတိရတယ်။

တာဝန်ယူမှုနဲ့ အပြစ်တင်မှု

လူသားတွေရဲ့ ဘဝထဲကို သေခြင်းတရား ရောက်လာတဲ့အခါ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားကို လူတွေက ကြိုးစား ရှာဖွေတတ်ကြပါတယ်။ သေမင်းနဲ့ စစ်ခင်းရတဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ ရောဂါရှာဖွေ စမ်းသပ်တာ လွဲမှားမှုလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့်လား၊ ပေါ့ဆမှုကြောင့်လား တစ်ခုခုတော့ အမည်တပ်ချင်ကြတယ်လေ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သေခြင်းတရား ဆိုတာနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းမှုရအောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ပူဆွေးသောက ဗျာပါဒ ကြွယ်ရတတ်ပါတယ်။ မတော်တဆ ကားတိုက်မှု ဖြစ်လို့ အရေးပေါ်ခန်းထဲ ရောက်နေတာတောင် ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းတွေက မေးတဲ့ “ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်မထားဘူးလား” ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားရနိုင်ပါသေးတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က အဆုတ်ကင်ဆာနဲ့ ဆေးရုံတက်လာရင် “သူက ဆေးလိပ်တအား သောက်သလား” လို့ မေးကြတယ်။ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူတွေကို သေမင်းက ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ အကြောင်းရင်း ရှာတွေ့နိုင်တယ် ဆိုရင် အဲဒီ အကြောင်းရင်းတွေကို ကိုယ်က ရှောင်ကြဉ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့တွေ သေခြင်းတရားနဲ့ လွဲချော်အောင် လုပ်ကြတာမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အနောက်တိုင်းမှာတော့ လူတွေက သေခြင်းတရားဆိုတာ ရွေးချယ်နိုင်ခွင့် ရှိပေမဲ့ မရွေးချယ်ပဲ ထားတဲ့အရာလို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မွေးဖွားလာရပြီ ဆိုတာနဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်ုပ်တို့တွေ သေကြရမယ် ဆိုတာ ဘာမှ ရေးမထားတဲ့ သဘောတူညီချက်တစ်ရပ်ပါ။ နေမင်းကြီး ရှိတဲ့ နေရာမှာ အရိပ် ဆိုတာ ရှိတယ်။ ဘဝ ဆိုတာ ရှိတဲ့နေရာမှာ သေခြင်း ဆိုတာ ရှိတယ်။ စိတ်ကြီးဝင်တဲ့ အတွေးမျိုးနဲ့ တွေးရရင် သေခြင်းတရား ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ဆီ ရောက်မလာခဲ့ရင် ဒါမှမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ ဒါကို တားဆီးနိုင်မှာပဲလို့။

'Groundhog Day' ဆိုတဲ့ ကျော်ကြားလှတဲ့ ရုပ်ရှင်တစ်ခုမှာ အဓိက ဇာတ်ဆောင် ဖေးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ဘီ မာရေးဟာ တစ်နေ့တည်းမှာ ထပ်တလဲလဲ စိတ်ကူးနဲ့ အသက်ရှင် နေထိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို လုပ်တဲ့အတွက် သူ့ဘဝမှာ

တွေ့ကြုံရမယ့် သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောင်းလဲလို့ မရနိုင်ဘူးလို့ တင်ပြထားပေမဲ့ ဖေးက ကွဲပြား ခြားနားတဲ့ နည်းလမ်းပေါင်းများစွာနဲ့ တုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြခဲ့တယ်။ အဆုံးသတ်မှာတော့ နေ့တစ်နေ့ဟာ လုံးဝ အသေအချာ ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။

သူဟာ သေသွားတဲ့ အိမ်ခြေယာမဲ့တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံရတဲ့အခါ ဖေးက အဲဒီလူရဲ့ ကံကြမ္မာကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ ဖေးက စိတ်ကူးနဲ့ အသက်ပြန်ရှင်လာတဲ့အခါ အဲဒီ အိမ်ခြေယာမဲ့တစ်ယောက်ကို ငွေကြေးတချို့ ပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလူကို စားသောက်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားပြီး ကျွေးမွေးခဲ့တယ်။ ဒီလို အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ပေမဲ့ မဖိတ်ခေါ်ပါဘဲ ရောက်လာတဲ့ အဲဒီလူရဲ့ သေခြင်းတရားကိုတော့ မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး။ ဖေးရဲ့ ကြားဝင်မှု အားလုံး ဘယ်လိုပဲ ရှိခဲ့ပါစေ အဲဒီလူကတော့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သေသွားပါတယ်။ သူ့ဘဝအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲမှုတွေ လုပ်ပေးနိုင်ပေမဲ့ သေခြင်းတရားကိုတော့ မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး ဆိုတာ ဖေး သဘောပေါက်သွားပါတော့တယ်။

သူတို့ လုပ်ချင်တာ မလုပ်ဘဲနေရင် သူတို့ မသေဘဲ နေလို့ ရနိုင်သလားလို့ လူအများစုက သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိမ်းရုံး ဆွဲဆောင်ကြတယ်။ ဆိုလိုချင်တာကတော့ မှန်မှန်ကန်ကန် စားသောက်တာ၊ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားတာ၊ ကျန်းမာအောင် နေတာ အားလုံးဟာ အသုံးမဝင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျွန်ုပ်တို့ သေကြရမှာမို့လို့ပါတဲ့။ အဲဒီလို ပြောတာထက် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရွေးချယ်မှုမျိုး လုပ်တာဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ချစ်ခင် ကြင်နာတဲ့နည်းနဲ့ စောင့်ရှောက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က ဒါကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပြောဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့က ဒီလို ပြောနိုင်ပါတယ်။

“ဒီအရာတွေ အားလုံးကို လုပ်သင့်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အကျိုးရှိစေလို့ပါ”

ဒီအရာတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ သက်တမ်းမှာ နှစ်တွေ ထည့်ပေါင်းပြီး အသက်ရှည်အောင် လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပေမဲ့ သေခြင်းတရားက လွတ်မြောက်ချင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကိုတော့ အလွယ်တကူ လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ့်ကျန်းမာရေးအတွက် ကိုယ့်မှာသာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးပါ။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖြစ်လာသမျှ မကျန်းမာခြင်းတွေအတွက် အပြစ်

မတင်ပါနဲ့။ မကျန်းမာမှု ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ အကြောင်းတရားတွေနဲ့ အကျိုးတရား တွေကို လေ့လာ ဆန်းစစ်တာ ကောင်းပေမဲ့ နာမကျန်းဖြစ်မှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ် ကို အပြစ်မတင်သင့်ဘူး။ သေခါနီးမှာလည်း ငါ နှုံးပြီလို့ မခံစားသင့်ပါဘူး။

အပြစ်အပြစ် ခံယူခြင်း

တစ်ခါတလေ အဆိုးတွေနဲ့ ကြုံရတဲ့အခါ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ပထမဆုံး အလိုလို တုံ့ပြန် မှုက ဘယ်သူ့မှာ အပြစ် ရှိသလဲလို့ ရှာကြတာပါပဲ။

အနီတာဟာ အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ် အကပညာ အထူးပြု ကောလိပ် ကျောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သူတို့အိပ်ဆောင်ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ကေသီကလည်း အကပညာကို သင်ယူလေ့လာတဲ့သူ ဖြစ်ပြီး ဘွဲ့ယူဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ အနီတာ က ကေသီကို သိပ် ချစ်ပါတယ်။ ကေသီဟာ အိမ်က အမေတစ်ယောက်လို ချို သာ ကြင်နာတတ်တယ်။ ကျောင်းသူအချင်းချင်း အခန့်မသင့်လို့ စိတ်သဘော ထား မတိုက်ဆိုင်ကြရင်လည်း ဖျန်ပြေပေးတတ်တယ်။ သူဟာ လူတိုင်းအပေါ်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်း ရှိတယ်။

တစ်နေ့မှာ အနီတာဟာ အိပ်ဆောင်ကို ပြန်လာရင်း လမ်းမှာ ကေသီရဲ့ ယောက်ျားကလေး သူငယ်ချင်း ဘတ်နဲ့ ဝင်တိုးမိကြတယ်။

“ဟေး ... ကေသီကို တွေ့မိလား” လို့ သူက မေးတယ်။

“ဒီနေ့တော့ မတွေ့သေးဘူး”

“တကယ်လို့ သူနဲ့ တွေ့ရင် ငါ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ရှိမယ်လို့ ပြောပေးပါလား”

အနီတာက မိန်းကလေးအိပ်ဆောင်ရဲ့ နားနေခန်းမှာ ကေသီကို တွေ့တာနဲ့ ဘတ်နဲ့ စကားကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ “ကျေးဇူးပဲ” လို့ ကေသီက ပြောပြီး ဘတ်နဲ့ တွေ့ဖို့ ထွက်သွားတယ်။

တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ ကုန်တိုက်ကို သွားတဲ့ အဓိပတိ လမ်းမကြီးပေါ် မှာ ယာဉ်တိုက်မှု ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်တယ်လို့ ကြားရတယ်။ အဲဒီမှာ ကေသီဟာ ကားတိုက်ခံရလို့ ပွဲချင်းပြီး ဆုံးပါးသွားတယ်လို့ သိလိုက်ရပါတယ်။

ဒီသတင်းကို ကြားကြားချင်း အနီတာဟာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ပြီး ဝမ်းနည်း ပက်လက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ တကယ်လို့ သူသာ ကေသီကို အမှာစကား မပါးခဲ့ရင် ခုချိန်ထိ အသက်ရှင်နေဦးမှာပဲလို့ သူ တွေးမိ ခဲ့တယ်။

ဈာပနပွဲမှာ အနီတာဟာ သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ သေဆုံးမှုမှာ ဘယ်လောက် တောင် ပါဝင် ပတ်သက်မိခဲ့သလဲလို့ စဉ်းစားနေတယ်။ ဘယ်သူကမှာ အဲဒီလို မပြောကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ထိခိုက်ခံစားနေရပြီး ဒီအကြောင်းကို သူငယ်ချင်း တချို့ သိအောင် ပြောခဲ့သေးတယ်။ တစ်ယောက်က သူ့ကို ပြန်ပြောပါတယ်။

“ဒါဟာ မင်းအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေ့ ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာ မင်းမှ မသိ နိုင်တာ”

နောက်တစ်ယောက်က-

“ဘတ် ပြောခိုင်းတဲ့ စကားကိုပဲ မင်း ပြောပေးခဲ့တာ၊ မင်းက တကယ် ကောင်းတဲ့သူပါ”

သူတို့အားလုံး အမှန်တွေ ပြောနေကြတယ် ဆိုတာ သူ သိပါတယ်။ သူ့စိတ်ထဲ မှာတော့ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ခံစားနေတုန်းပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ ဒီလို အမြဲတမ်း ပြောနေ မိတယ်။

‘ငါ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသင့်တယ်’

မကြာခင်မှာ သူ ပြောတဲ့ ဝါကျက ဒီလိုပါ။

‘တကယ်လို့ ငါသာ မပြောမိခဲ့ရင် ကေသီ အသက်ရှင်တုန်းပဲ ဖြစ်မှာ။’

တစ်စစ ကျိုးပျက်နေတဲ့ အသံတွေက သူ့စိတ်ထဲမှာ မြည်ဟည်းနေတယ်။

အနီတာဟာ ဒီအချိန်မှာ သိပ်နဲ့ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ငယ်ဘဝမှာ သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ သေဆုံးမှုကြီးက ဖျောက်ဖျက်မရအောင် စွဲလမ်းနေတော့တယ်။

‘ဒီဇာတ်လမ်းထဲ ငါ မဝင်ခင်တုန်းက အရာအားလုံး အဆင်ပြေနေတယ်။ ငါကပဲ ဆိုးနေတာ၊ ငါ ဝင်လိုက်လို့ အခြေအနေတွေ ဆိုးဝါးကုန်တာ၊ ငါက ဘာကိုမှ ကောင်းအောင် မလုပ်ဘူး၊ ငါဟာ ကံမကောင်းဘူးလို့ ထပ်တလဲလဲ တွေးနေတယ်။’

ဒီကိစ္စ ဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာခင် ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကျောင်းထွက်လိုက် တယ်။ ကြောက်မက်ဖွယ် အချစ်ရေးတချို့ တွေ ကြုံရတယ်။ နောက်ထပ် ငါးနှစ် လောက်ဟာ သူ ငရဲကျနေသလိုပဲ။ သူ သိသမျှ လူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်ကုန်တယ်။ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်တယ်။ အလုပ်ထုတ် ခံရတယ်၊ အလုပ်ရပြန်တယ်။ ပိုက်ဆံနည်းနည်းကလေး ရဖို့ ဘာမဆို လုပ်ခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ သူဟာ အရာအားလုံး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့မြို့ကလေးက တက္ကသိုလ် အငယ်ကလေးဆီကို အမှတ်မထင် ရောက်ရှိသွားတယ်။ ကံကြမ္မာက တွန်းပို့လိုက်

သလိုပဲ ဘတ်နဲ့ တိုးပါလေရော။ ဘတ်က မဟာဘွဲ့တောင် ရပြီးပြီ။ စိတ်ပညာ ပါမောက္ခအနေနဲ့ မိခင်တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာ ပြန်ဖြစ်နေပြီ။ ဘတ်ဟာ အနီတာ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းတောင် မသိခဲ့ဘူး။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လူတွေဟာ တစ်ချိန်လုံး ကောလိပ်ကျောင်းက ထွက်သွားကြတာချည်းပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ စကား ပြောရင်းဆိုရင်း အနီတာရဲ့ ဘဝက ချောက်ထဲ ကျနေခဲ့တယ် ဆိုတာ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း သိလာခဲ့တယ်။

“အနီတာ ... ကေသီ သေရတာ မင်းရဲ့အပြစ် လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် လို့ မင်း ဒီလို တွေးတယ် ဆိုရင် ဒီစကားကို ပြောခိုင်းတဲ့ ငါ့ရဲ့ အပြစ်ပဲ ဖြစ်မယ်။ သူ့ကို တမင်သက်သက် သေစေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ငါ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ...”

အနီတာက ပြန်ပြောတယ်။

“ရှင် သူ့ကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါဟာ ရှင်အပြစ်လို့ ဘယ်သူကမှ ဘာကြောင့် မထင်ကြတာလဲ”

“ဘာလို့ ငါ့အတွက် မှန်ရမှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက်လည်း မမှန်ဘူး”

အနီတာဟာ သူ့ကိုယ်သူ့အတွက် သူ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ရုတ်တရက် သဘောပေါက်သွားတယ်။ သူနဲ့ ဘတ်ဟာ အဲဒီအချိန်ကစပြီး မိတ်ဆွေရင်းချာ တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘတ်ဟာ အနီတာ့ကို အကောင်းဆုံး တတ်နိုင်သမျှ ကူညီဖို့ အတွက် အချိန်ပိုပေးခဲ့တယ်။ အနီတာရဲ့ အတွေးတွေ ချောက်ထဲ ကျသွားအောင် တွေးခဲ့တာ ကေသီသေဆုံးမှုကြောင့် မဟုတ်ဘူးလို့ မြင်အောင် ကူညီခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အနီတာက ဒါကို ယုံကြည်လာပါတယ်။ ဘတ်ရဲ့ စကား တွေကို အခြားလူတွေနဲ့လည်း မျှဝေကြည့်တယ်။ ဘတ်ဘက်က ကြည့်ရင် အနီတာလို တူညီတဲ့ အခြေအနေကို လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အား လုံး ကွဲပြား ခြားနားသွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့အတွေးတွေကို အနီတာ သတိပြုမိလာတာဟာ အဓိက သော့ချက်ပါပဲ။ သူဟာ သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု တွေကို အပြစ်တင်မှုအဖြစ် သူ့ကိုယ်ထဲ သွတ်သွင်းခဲ့တာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

အပြစ်တင်မှု ဆိုတဲ့ ကစားပွဲမှာ ဘယ်သူမှ မနိုင်ဘူး။ ဘယ်သူမှ ငြိမ်းချမ်းမှု မရဘူး။ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ သေဆုံးမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘဝ ပျက်သုဉ်းရတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေချင်ကြပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အချစ်တွေ ကို ပေးတတ်ဖို့၊ ဘဝ ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ ချန်ထားခဲ့ရမယ့်အရာမှန်း သိဖို့ သေခြင်း တရားက ကျွန်ုပ်တို့ကို သတိပေးပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်တဲ့သူတွေ သေဆုံးသွားတဲ့အခါ သူတို့ကို ဂုဏ်ပြုရင်း ကျွန်ုပ် တို့ရဲ့ လက်ကျန် အချိန်တွေကို အကောင်းဆုံး အသုံးပြုနိုင်ဖို့ သတိပေးတဲ့ လက် ဆောင်မွန်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်လို့သာ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှင်သန်မှုနဲ့ သေဆုံးမှုအပေါ်မှာ လုံးဝ တာဝန်ယူရမယ်၊ တာဝန်ခံရမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ သူတို့ဘဝတွေကို ရွေးချယ်နိုင်မှာပါ။ အနီတာနဲ့ ကေသီအကြောင်းကို စဉ်းစားပါ။ တကယ်လို့သာ အနီတာမှာသာ ရွေးချယ်ခွင့် တကယ် ရှိတယ် ဆိုရင် ကေသီ အသက်ရှင်ဖို့အတွက်ပဲ ရွေးချယ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကေသီ သေဆုံးတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အနီတာရဲ့ ထိန်းချုပ် စေခိုင်းမှုကြောင့် မဟုတ်ခဲ့ဘူး။

ငါ့ဘဝအတွက် တာဝန်ရှိဆုံးလူက ငါသာလျှင် ဖြစ်တယ်။

ငါ့ဘဝဟာ ဆုလာဘ်ကြီးပဲ။

အပြစ်တင်မှု၊ စီရင်ဆုံးဖြတ်မှု အားလုံးကနေ ငါဟာ လွတ်မြောက်တယ်။

အဆိုးမြင် ဖော်ပြချက်တွေကို စွန့်ပစ်ခြင်း

ဂျက်ဟာ အလုပ်ခွင်ထဲမှာ ရှိသမျှ လူတွေတိုင်းကို ဂွတ်ဘိုင်လို့ နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ သူ့ဇနီးနဲ့အတူ အပျော်စီးသင်္ဘောပေါ်မှာ အပန်းဖြေဖို့ အလုပ်ကနေ တစ်ပတ် နားထားပြီး စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်နေတယ်။ အပန်းဖြေနေတဲ့ အချိန်မှာ အလုပ်အကြောင်းပဲ တွေးပြီး အချိန်မကုန်ချင်ဘူးလို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို ကတိပေးခဲ့တယ်။ ဒါဟာ အင်မတန် အောင်မြင်တဲ့ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အထွေထွေ မန်နေဂျာအဖြစ် အပန်းဖြေခွင့် လုံးဝ မယူဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ် လုပ်ခဲ့တဲ့ ဂျက်အတွက် ကြီးမားတဲ့ ချီးမြှင့်မှုကြီးတစ်ရပ်လို့ သူတို့အားလုံး နားလည်ကြပါတယ်။

ဂျက် ခရီးသွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ဂျက်ဟာ အပန်း ဖြေ သင်္ဘောပေါ်မှာ ပျော်ရွှင်မှာပါလို့ မျှော်လင့်ကြတယ်။ အခါတိုင်းလို ဟိုတယ် မှာ တည်ခင်း ဧည့်ခံတဲ့ ဟင်းလျာတွေကို အကဲဖြတ်တာ၊ အခန်းအတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရေး ကောင်း မကောင်း စစ်ဆေးတာ၊ ဧည့်ကြိုကောင်တာက ကိစ္စတွေ ဖြေရှင်းတာမျိုး မလုပ်ရဘူးပေါ့လို့ ပြောကြတယ်။ သူ ပြန်မလာခင် သုံးရက်အလို မှာ ဂျက် မရှိလည်းပဲ အရာအားလုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လည်ပတ်နေတော့ သူ မရှိတာကိုတောင် သတိမထားမိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းက အထွေထွေ

မန်နေဂျာ မရှိဘဲ အလုပ်အားလုံး ပြီးမြောက်အောင် လုပ်နိုင်လို့ ဂုဏ်ယူနေကြပါတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ ဖုန်းဝင်လာခဲ့တယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဂျက်ဟာ ဆိုးဝါး ပြင်းထန်တဲ့ နှလုံးရောဂါကြောင့် ချက်ချင်း ကွယ်လွန်သွားတယ်တဲ့။ သူ့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဟာ နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ်အထိ ဒီအကြောင်းကိုပဲ တဖွဖွ ပြောဆိုနေကြတယ်။ သူတို့ ပြောနေကြတုန်း ရုံးချုပ်က လွှတ်လိုက်တဲ့ ဝန်ထမ်းအထောက်အကူ အတိုင်ပင်ခံရဲ့ မှောက် ရောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ ပြောနေကြတဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ ဒီအခြေအနေမှာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု အကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြောဆိုနေတာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အစားအသောက် တာဝန်ခံ ဌာနမှူး ဂျင်က ပြောတယ်။

“ငါတော့ အပန်းဖြေ အားလပ်ရက်မှာ ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘူး”

သူက အသေးစိတ် ထပ်ပြောပါတယ်။

“သိပ်ဆိုးဝါးတာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ အားလပ်ရက် မယူခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ နောက်ဆုံးတော့ အဝေးကြီးကို သွားတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ သူ သေသွားတယ်လေ”

ဟိုတယ်သန့်ရှင်းရေးဌာနမှူး ဂျင်းနက်က ဒီလို ပြောတယ်။

“ဘဝကို ဝါးမျိုးသွားတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ကြ၊ ဘဝမှာ ပျော်အောင် နေကြ၊ ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

နောက်ထပ် မန်နေဂျာတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ဂျူလီက မှတ်ချက်ချတယ်။

“ဂျက်က တကယ် တော်တဲ့ လူကောင်းတစ်ဦးပါ။ အမြဲတမ်း မှန်တဲ့အရာကိုပဲ လုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ သူ့အတွေ့အကြုံတွေ သူ့အောင်မြင်မှုတွေကို ထည့်သွင်း ဂုဏ်ပြုနိုင်တဲ့ အသက်အရွယ် မရောက်ခင် ဆုံးသွားတာ တစ်ခုပဲ ပြောစရာ ရှိတယ်”

အဲဒီစကား အားလုံးက အဆိုးမြင် အဓိပ္ပာယ် ဖော်ပြချက်တွေချည်းပဲ။ ဖျပ်ခနဲ သေဆုံးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စပ်လျဉ်းရင် ကျွန်ုပ်တို့ ခံစားကြရတယ်။ ‘ဘာကြောင့်’ ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေကို ဘယ်တော့မှ နားမလည်နိုင်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အဆိုးမြင် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ဘဝထဲကို ယူဆောင်ရမှာလဲ။ တစ်ယောက်စီရဲ့ ဘဝတွေဟာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့တွေကို ဘဝ သင်ခန်းစာအဖြစ် သင်ကြားပေးနိုင်လို့လား။ လူ

တစ်ယောက်ချင်းတွေကို ဘဝသင်ခန်းစာအဖြစ် သင်ကြားပေးနိုင်လို့လား။ လူတစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ သေခြင်းတရားက သင်ခန်းစာတစ်ခုပဲလား။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဂျက်ရဲ့ ဘဝကို ပြန်လေ့လာကြည့်ပြီး သင်ခန်းစာတွေ ရှာဖွေနိုင်သလား။ သူ့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ဂျက်ဟာ သူ့အလုပ်ကို လေးစားမြတ်နိုးတယ် ဆိုတာ လောက်ပဲ ပြောနိုင်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီလို ပြောနိုင်သလား။

ဘဝမှာ သူ လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ခဲ့လို့ ဂျက်က မြင့်မြတ်ပါပေတယ်။

တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့ကို ဆုံးဖြတ်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနေတာပဲ။ ဂျက်ဟာ သူ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် အချိန် များများစားစား မရခဲ့ရှာဘူးလို့ မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကို-

ဂျက်ရဲ့ နေခြင်းနဲ့ သေခြင်းဟာ ဘဝမှာ မျှမျှတတ နေထိုင်တတ်အောင် သတိပေးတယ်။

ဂျက်ဆီက နောက်ထပ် ရတဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခုက အချိန်ယူတတ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးဖို့ပါပဲ။ အရေးကြီးတဲ့ မေးခွန်းတွေက-

- ငါ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဘဝမျိုးမှာ ငါ နေထိုင်နေသလား။
- မနက်ဖြန် ငါ သေတော့မယ် ဆိုရင် နောင်တတွေနဲ့ သေမှာလား။
- ကိုယ့်ရဲ့ အချိန်တွေကို ဒီလို သုံးစွဲချင်တာ ဟုတ်ရဲ့လား။
- ငါ့ဘဝမှာ ပြုလုပ်နိုင်တဲ့ အကောင်းမြင် ပြောင်းလဲမှု ဘာ ရှိသလဲ။ ဒါတွေ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ အချိန် ရှိနေတုန်းကလေး လုပ်ချင်လို့ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တာဝန်ယူမှုနဲ့ အပြစ်တင်မှု ရှုထောင့်ကနေ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဂျက်ရဲ့ ရှင်ခြင်းနဲ့ သေခြင်းဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးတို့ရဲ့ ဘဝမှာ မျှမျှတတ နေတတ်အောင် သတိပေးနေသလိုပါပဲ။ ဂျက်ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အတွက်ကတော့ ဂျက်ရဲ့ ကွယ်လွန်ခြင်းဟာ အပြစ်တင်ဖို့ သတင်း ဒါမှမဟုတ် အဆိုးမြင်အတွေး ပုံစံတွေ နီးထလာအောင် လှုံ့ဆော်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ‘အပန်းဖြေခဏီက ဘာကြောင့် အနှောင့်အယှက် တွေ့ရတာလဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဘယ်အချိန်မဆို သေဆုံးနိုင်တာပဲ’ ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ‘ငါ့ဘဝဟာ ဆုလာဘ်တစ်ပါးပဲ၊ ငါ့ရဲ့ အလုပ်ခွင်ကိုလည်း အပြည့်အဝ ထွေးပွေ့ထားချင်တယ်’ ဆိုတာတွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရွေးချယ်ဖို့ သတိပေးနေသလိုပါပဲ။

ကျက်ရဲ့ ဥပမာက ဘဝဆိုတာ ဘယ်လို နေသင့်တယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို သတိပေးသလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖို့ အချိန်ပေးဖို့ လိုတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့ ဒီခံစားချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ထဲ ဖြတ်သန်းသွားခွင့် မပြုရင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုက ဘာနဲ့ တူမလဲ။ ဝမ်းနည်းမှုကို ခံစားမယ်၊ မိုးရေစက်တွေနဲ့ ဆေးကြောလိုက်သလို ဝမ်းနည်းမှုနဲ့ ဆေးကြာမယ်၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ် ခံစားချက်တစ်ခု ဆီ ရောက်အောင် ရွေ့လျားသွားမယ် ဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲ။ သေဆုံးသွားတဲ့လူ အတွက် အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်တွေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အချစ်တွေကို ယူဆောင်ပြီး ရှေ့ဆက်သွားဖို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ နှလုံးသား တစ်နေရာမှာ သူတို့အတွက် နွေးထွေးတဲ့ နေရာကလေးတစ်ခု အမြဲတမ်း ထားလိုက်ပြီ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။

ကိုယ့်ရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ချီးမြှောက်ခြင်း

ကိုယ် ချစ်တဲ့သူတွေ ကွယ်လွန်ခြင်းအတွက် ကိုယ့်မှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူး ဆိုတာကို နားလည်သဘောပေါက်တဲ့အချိန်ကျရင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မေးခွန်းတစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ်။

“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဘာတွေအတွက် တာဝန်ရှိသလဲ”

အထင်ရှားဆုံး အဖြေကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ အတွက် တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒီအဓိပ္ပာယ်က ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေအတွက်လည်း တာဝန်ရှိပါတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို မားသာဆီက သင်ယူနိုင်ပါတယ်။ မားသာဟာ နာတာရှည် လူနာတွေကို စောင့်ရှောက်တဲ့ဂေဟာ လူအိုရုံက သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

မားသာဟာ ဆေးရုံက ဝတ်ပြု ဆုတောင်းတဲ့ နေရာမှာ သူ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့လူနာရဲ့ဈာပန အခမ်းအနားကို တက်ရောက်ခဲ့တယ်။ အခမ်းအနား ပြီးဆုံးခါနီးမှ ရောက်လာတဲ့ဂေဟာပိုင်ရှင်အသစ် အလီရှာဟာ မားသာတစ်ယောက် သည်းလှိုက်အူလှိုက် တိတ်တဆိတ် ငိုကြွေးဝမ်းနည်းနေတာကို မြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဒီသူနာပြုဟာ လူနာ သေဆုံးတာကို ဒီလောက်တောင် ယူကျွေးမရ ငိုနေတယ် ဆိုတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး သူ ဒီလို တွေးမိတယ်။

‘ငါတော့ မားသာကို အိမ်ပြန်လွှတ်ဖို့ လိုပြီ၊ ကြည့်ရတာ လူအိုရုံက အလုပ်တွေကို သူ သံယောဇဉ် မဖြတ်တတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။’

အခမ်းအနား ပြီးသွားတော့ အလီရှာက မားသာဆီ လျှောက်လာပြီး အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ မေးခဲ့တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့”

မားသာက သူ့ကိုယ်သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ပြီး ပြန်ဖြေပါတယ်။

“ငါ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်တယ်၊ ဒီလူနာကို အချိန်အကြာကြီး မင်း ဖြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုကြည့်ရတာ စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ မင်း အလုပ်ခွင်မှာ ပြန်ပြီး လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ လူနာတစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားရင် ကျွန်မဟာ ခံစားရသမျှ အကုန်အစင် ဝမ်းနည်းပစ်လိုက်တယ်၊ ပြီးရင် အလုပ်ခွင်ကို ပြန်သွားလိုက်တယ်၊ ဒီလူနာအတွက် ခံစားရသမျှ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို နောက်နေ့ ဒါမှမဟုတ် နောက်လူနာဆီ သယ်သွားမယ့်အစား အကုန်ခံ စားပစ်လိုက်တယ်”

ဒီသူနာပြုမှာ အင်မတန် ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့အချက် ရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ ခံစားရသမျှ သောက ပူဆွေးမှုတွေကို ပွင့်အန် ထုတ်လိုက်ရင် ဒီဝမ်းနည်းမှုတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖုံးလွှမ်းသွားလိမ့်မယ်လို့ မကြာခဏ တွေးတတ်ကြပါတယ်။ အတိတ်က ဆုံးရှုံးမှု တစ်ခုအတွက် ကုန်စင် ကျေညက်အောင် ဝမ်းနည်းမှုကို မခံစားခဲ့ဘူး ဆိုရင် နောက်ထပ် ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ တွေ့တတ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဆုံးရှုံးမှု တစ်ခုစီတိုင်းအတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးဖို့ ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဘဝကို ဘယ်လို ကြည့်မလဲ။

ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လက်ရှိအချိန်မှာ အမှန်တကယ် ရှိနေနိုင်မှ ဘဝမှာ ပေါ်လာတဲ့ နောက်ထပ် ခံစားမှုတွေဆီ ရွေ့လျားသွားနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့က သောက ပူဆွေးမှုကို ချီးမြှောက်ခဲ့ရင် (ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို မဟုတ်ဘူးနော်) ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာ လျော့ပါး သက်သာသွားလိမ့်မယ်။

သောက ပူဆွေးမှုက အစစ်အမှန် ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဆုံးရှုံးမှုက အစစ်အမှန် ဖြစ်လို့ပဲ။ ပူဆွေး သောက ကာလတစ်ခုစီတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင် စွဲထင်တဲ့ အကြောင်းရင်း ရှိပါတယ်။ ကိုယ် ဆုံးရှုံးလိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ ထူးခြားမှုတွေ၊ သီးသီးသန့်သန့် ဖြစ်မှုတွေ ပါဝင်တယ်။ သောက ပူဆွေးမှုကို ရှောင်ရှားချင်တယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ တွေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တော့ ဆုံးရှုံးမှုကြောင့် ထိခိုက် နာကျင်ရတာကို ရှောင်ရှားချင်ကြတာပါ။ တကယ်လို့

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ပုံပန်းမကျတဲ့ အတွေးတွေကို မနှောင့်ယှက်ဘဲ ဖြစ်ပျက်ဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့ရင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု ဆိုတာဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ထိခိုက် နာကျင်ခံစားမှုတွေကို သက်သာအောင် လုပ်ပေးတဲ့ ကုစားတဲ့ နည်းလမ်းစဉ် ဆိုတာ သိလာပါလိမ့်မယ်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ပေါ်ထွက်လာခြင်း

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုအကြောင်းနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ကနဦး အတွေးတွေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်နဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ အတူတကွ မျှဝေ ကြည်နူးဖူးတဲ့ အချိန်တွေ အတွက် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်မှုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်လိမ့်မယ်။ အတူ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အချိန်တွေက တိုတောင်းချင်တိုတောင်းမယ်။ ဖုံးကွယ်နေတဲ့ လက်ဆောင်မွန် အများအပြားကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်တဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။

ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှု သောက ပရိဒေဝမှာ ဆုံးရှုံးမှုထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အကောင်း ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးကြည့်လို့ မရနိုင်တဲ့အရာပါ။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေတဲ့သူကို ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို ငွေရောင်အနားသတ် ရှိပါတယ်လို့ မနှစ်သိမ့်မိဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူ ဆုံးပါးသွားတယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စမှာ ပြန်ရှင်လာမှာပါ ဆိုတဲ့ ငွေရောင်အနားသတ် မျှော်လင့်ချက်မျိုး မရှိပါဘူး။ ဆုံးရှုံးမှုကို လက်ခံလိုက်တာနဲ့အမျှ နက်ရှိုင်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာလို့ တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကုဗလာရာရဲ့ သောက ပရိဒေဝ အဆင့် ငါးဆင့် သီအိုရီကို ရည်ညွှန်းထားပြီး (ငြင်းဆန်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ညှိနှိုင်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခြင်း၊ လက်ခံလိုက်ခြင်း) ဒီအဓိပ္ပာယ်ကို အဆင့်ခြောက်ဆင့် ဆဌမအဆင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဒါကို ပုံစံအများကြီးနဲ့ ယူဆောင်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ရှိတယ် ဆိုရင်တော့ အခိုင်အမာပြောဆိုချက်က နှလုံးသားထဲမှာပဲ ရှိတယ်။ လွမ်းဆွေးနေတယ် ဆိုရင်တော့ ပြောင်းလဲမှုရဲ့ နောက်ကွယ်က အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ဟာ ဒီလိုပါ။

ငါဟာ ဒီလွမ်းဆွေးမှုရဲ့ သားကောင် မဟုတ်ဘူး။

ဒီအတွေ့အကြုံကနေ ဉာဏ်ပညာ ဖွံ့ဖြိုးလာလိမ့်မယ်။

ဆုံးရှုံးမှုကို ဖြတ်ကျော်ပြီး သောက ပရိဒေဝထဲက ဖွံ့ဖြိုးမှု ထွက်ပေါ်လာအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ဥပမာကောင်းတစ်ခုကတော့ ကင်ဒီ လိုက်တနာကို ပြရမှာပါ။ သူဟာ အရက်မူးပြီး ကားမောင်းသူများကို ဆန့်ကျင်သော အမေများအဖွဲ့ [Mothers Against Drunk Driving (MADD)] ကို တည်ထောင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါ

တယ်။ သူ့ရဲ့ အသက် ၁၃ နှစ်အရွယ် သမီးကလေးကို အရက်မူးသမား မောင်းလာတဲ့ ကားက ဝင်တိုက်လို့ အသက် ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့ အချိန်မှာ ဒီအဖွဲ့ကို တည်ထောင်ခဲ့တာပဲ။ ကင်ဒီမှာ မုန်းတီး ခါးသီးနိုင်ခွင့် အပြည့်ရှိတယ်။ သူဟာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ သားကောင်တစ်ခုလို ဖြစ်လာတယ်။ အင်မတန် လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ မတော်တဆ ထိခိုက်မှု ဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ရဲ့အဖွဲ့ကို သနားစရာအဖွဲ့လို့ပဲ မြင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ အခြားနည်းလမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်။

သူဟာ လူတွေ သတိထားမိအောင် လုပ်တယ်။ အရက်သောက်တာနဲ့ ကားမောင်းတာကို တားဆီးနိုင်မယ့် စည်းကမ်းကြီးတဲ့ ဥပဒေတွေ ထုတ်ပြန်နိုင်အောင် လုပ်တယ်။ အရက်သောက်တဲ့ ယာဉ်မောင်းတွေရဲ့လက်ထဲမှာ မလိုအပ်ဘဲ သေရတဲ့လူတွေ မဖြစ်အောင် ကာကွယ်တယ်။ အဲဒီအလုပ်တွေထဲမှာ သူ့ဘဝကို လုံးဝ မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အပြစ်တင်မှုကို စွန့်ခွာပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် တာဝန်ယူလိုက်တဲ့ အခါ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ခမ်းနားမှုကြီးကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှုကြီးက ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုရဲ့ ပါဝါစွမ်းအင်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပါဝါစွမ်းအင်ကြီးက အင်မတန် ထူးခြားတာတောင်မှ သူ့ရဲ့ကုစားနိုင်တဲ့ ပါဝါစွမ်းအင်ကို ကျွန်ုပ်တို့က အမြဲတမ်း သတိမပြုမိကြပါဘူး။ ကားတိုက်ခံရတဲ့ကိစ္စမျိုးတွေ ဒါမှမဟုတ် အကြီးစား ခွဲစိတ်ကုသမှုမျိုးတွေ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြန်လည် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်လာတဲ့အခါ အံ့သြရသလိုမျိုးပေါ့။ သောကပူဆွေးမှုဟာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေတဲ့ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်တယ်။ ပြန်လည် တည်ဆောက်ပေးပါတယ်။ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကိုလည်း အနာ ကင်းစေနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ဟာ သိသာ ထင်ရှားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီး ကြုံတွေ့ခဲ့တယ် ဆိုရင် အဲဒီအချိန်ကို ပြန်ပြီး တွေးတောကြည့်ပါ။ ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း အဲဒီလူရဲ့ဘဝကို စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ပြီးတော့ တစ်နှစ်လောက် ကြာတဲ့အခါမှာ ရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ပုံစံ၊ နှစ်နှစ်လောက် ကြာတဲ့အခါမှာ ရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ပုံစံတွေကို ပြန်ပြီး ပုံဖော်ကြည့်ပါ။ တကယ်လို့သာ လူတစ်ယောက်ဟာ အပြစ်တင်မှုနဲ့ အပြစ်ရှိသလို ခံစားချက်ကို စွန့်ပယ်ပြီး သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုအတွက် တာဝန်ယူခဲ့မယ် ဆိုရင် အင်မတန် ထူးဆန်း အံ့သြဖွယ်ကောင်းတဲ့ အလှည့်အပြောင်းကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီလို ကုစားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းစဉ် မဖြစ်ခဲ့ဘူး ဆိုရင် အများစုက အဲဒီလူရဲ့ အဆိုးမြင် အတွေးတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အနာ ကင်းအောင် ကုစားနေတဲ့ အချိန်မှာ အဆိုးမြင် အတွေးတွေက

နှောင့်ယှက်နေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရှိသင့်တဲ့ အကောင်း ဖြစ် အတွေးတချို့ပါ။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရောစပ်ပေးခြင်းဟာ အမြဲတမ်း လုပ် ရမယ့် အလုပ်ပါ။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရောစပ်ပေးခြင်းဟာ အမြဲတမ်း ကုစား ရမယ့် အလုပ်ပါ။

သတ်သေချင်စိတ်ပေါက်တာကို အကောင်းဆုံး ရင်ဆိုင်နည်း

ကြုံတွေ့ရသမျှ ဆုံးရှုံးမှုတွေထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာဟာ ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းမှု အရှိဆုံး ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေ တယ် ဆိုတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံမှာ တွေးတောစဉ်းစားကြည့်ဖို့ အချက်အလက်တချို့ ရှိပါ တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားတဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူဟာ ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျားမ မဟု သူပိညာဉ်ဟာ အလွန်အမင်း ထိခိုက်နာကျင် ခံစားနေရလို့ပါ။ အဲဒီလို လုပ်ရတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေဟာ ကိုယ် သိတာထက်တောင် ကျော်လွန် နေတဲ့အတွက် ဒီပိညာဉ်ဟာ နောက်ဘဝမှာ ပြန်ဝင်စားလို့ ရမယ့်လမ်းကို ရွေး ချယ်သွားတာပါ။

လောကမှာ ကိုယ် လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ အရာတွေ ရှိသလို ကိုယ် လွဲချော်နိုင်တဲ့ အရာတွေလည်း ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ထားရင် အရာအားလုံးကို သိရှိပြီး အရာ အားလုံးကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီး ရှိနေတဲ့နေရာကို ရှာဖွေရမယ်။ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက ကိုယ့်ရဲ့ပိညာဉ်ကိုကော သူ့ရဲ့ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုကိုပါ အမြဲ စောင့်ကြည့်နေပါတယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ့်ရဲ့ အတွေး ဒါမှမဟုတ် အစွဲက ကိုယ့်ချစ်သူ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတဲ့ကိစ္စဟာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အမှားကြီးလို့ ယုံကြည်ထားရင် စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးဟာ ပိညာဉ်အားလုံးနဲ့ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပွား တွေ အားလုံးကိုပါ ပိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာနည်းလမ်းနဲ့ ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်တယ် ဆို တာ သိထားပါ။ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးဟာ ပိညာဉ်တစ်ခုကို ပျောက်ဆုံးသွားတာ၊ မေ့လျော့သွားတာ ဒါမှမဟုတ် နေရာ မှားထားတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး။

ဒဲရစ်ဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှုတွေကို တားဆီးတဲ့ အလုပ်မှာ ၂၄ နာရီ အချိန်ပြည့် အလုပ် လုပ်ခဲ့တာ ၁၀ နှစ် ရှိပါပြီ။ ဒါဟာ ငွေကြေး ရတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက စေတနာ့ဝန်ထမ်းအဖြစ်နဲ့ လုပ်ရတာပါ။ နေ့ဘက်

မှာတော့ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ စာရင်းကိုင်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုမှာ စာရင်းကိုင် အဖြစ် လုပ်ပါတယ်။ မကြာမကြာ သူ့ကို ဒီလို မေးကြတယ်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ ကြိုးစားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မကယ်တင် နိုင်တဲ့အခါ ဘာလုပ်သလဲ”

ဒဲရစ်က အမြဲတမ်း အခုလို ပြန်ပြောပါတယ်။

“ကျွန်တော့်အဘွား အမြဲ ပြောတတ်တဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်။ ‘တကယ်လို့ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ့်အိမ်တံခါးရှေ့ကို တံမြက်လှည်းကြရင် ကမ္ဘာကြီးဟာ ပိုပြီး သန့်ရှင်းတဲ့ နေရာတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်’ တဲ့”

သူ့အဘွားရဲ့စကားက အလုပ်များတဲ့ လူတွေအကြောင်းကို ပြောတာ မဟုတ် ပါဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အရာကို ဂရုစိုက်ကြဖို့ ပြောတာပါလို့ သူက ရှင်းပြပါတယ်။

“ဒီစကားကို ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တိုးချဲ့ပြီး သုံးစွဲခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် ၂၄ နာရီ စေတနာ့ဝန်ထမ်းအလုပ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ထဲက ဖြစ်ပေါ်မှုတွေ၊ တုံ့ပြန်မှုတွေအကြောင်း စဉ်းစားတယ်။ ကိုယ့်အိမ်တံခါးရဲ့ရှေ့ကို သန့်ရှင်းအောင် လုပ်ရင်း ကမ္ဘာကြီးထဲက ဘာတွေကို ဖယ်ရှားပေးလိုက်သလဲလို့ တွေးတယ်။ ဒါ ဟာ ကျွန်တော် ထိန်းချုပ် လုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ ကမ္ဘာသာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။ အခြား သူတွေက လုပ်ကြတာ၊ တွေးကြတာတွေဟာ သူတို့အိမ်တံခါးရှေ့က အရာတွေ အကြောင်းပါ။ အဲဒီနေရာကို သွားပြီး သပွတ်အူလို ရှုပ်ထွေးတာမျိုး ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး။

“လုပ်ရမယ့် နေရာက သုံးခုပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်တံခါးရှေ့၊ ခင်ဗျားအိမ် တံခါးရှေ့နဲ့ ဘုရားသခင် တံခါးရှေ့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်သမျှ အားလုံးကတော့ ကိုယ့်အိမ်တံခါးရှေ့မှာ အာရုံစူးစိုက်ပြီး တံမြက်လှည်းတဲ့ အလုပ် ပါပဲ။ ချစ်တဲ့စိတ်၊ လေးစားတဲ့စိတ်၊ နားလည်တဲ့စိတ်အပြည့်နဲ့ပေါ့။ ဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်တဲ့လူတွေကို အမြဲတမ်း ကြင်နာ သနားတဲ့စိတ်၊ ကရုဏာထားတဲ့စိတ် ပေါ် လွင်အောင် ပြထားပါတယ်။ အခြားလူတွေအတွက် ဒီသတင်းမျိုးကတော့ သူတို့ရဲ့ စီးပွားရေးအလုပ်ပဲ။ ဘယ်သူတွေ ရှင်ပြီး ဘယ်သူတွေ သေကြတယ် ဆိုတာ ဘုရားသခင်ရဲ့အလုပ်၊ သူတံခါးရှေ့က အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာ မှန်ကန်တဲ့ အချိန် ဒါမှမဟုတ် မှားယွင်းတဲ့ အချိန် ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အချိန်သာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။ မွေးဖွားလာတဲ့ အချိန်ရယ်၊ ထွက်ခွာရမယ့် အချိန်ရယ်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အချိန်ပါ။

ဒီအချိန် တစ်ခဏအတွင်းမှာ သေချာအောင် လုပ်ဖို့ လိုတာက ကိုယ်ဟာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ချစ်နေတုန်းပဲ ဆိုတာ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ယုံကြည်မှုကို မပျောက်ဆုံးစေ နဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်ဟာ အင်မတန် လှပတဲ့ လူသားစင်စစ် ဖြစ် တယ်။ အခြေအနေတွေ၊ အချိန်အခါတွေ ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ ကိုယ်ဟာ အချစ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့လူ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။

ကိုယ် ကြည့်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အရာတွေက ကိုယ့်အတွေးတွေ၊ ကိုယ့်ခံစားချက် တွေနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ ဆိုတာကိုပါ။ တကယ်လို့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ် ဟာ အခြားလူတစ်ယောက် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှုန်းကန်နေရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ထဲမှာ ရောက်နေရင် ကိုယ်ပါ သေချင်စိတ် ပေါ်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူဟာ ဒီလောက် ကြီးမား နက်ရှိုင်းတဲ့ သောက ပရိဒေဝထဲမှာ ကြာကြာ မနေနိုင်တော့လို့ ဆိုတာကို သိနိုင်တယ်။ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက် တချို့ကတော့ ဒီလိုပါ။

ငါ့ချစ်သူဟာ ထိခိုက် နာကျင်မှုတွေထဲမှာ ကြာကြာ မနေရတော့ဘူး။

ငါ့ချစ်သူရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ အခု ထွက်ခွာသွားပြီ၊ လွတ်လပ်ပြီ။

ကိုယ့်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှု အနေအထားကို ကြည့်ရင် ကိုယ့်ချစ်သူ သတ်သေတဲ့ကိစ္စမှာ ကိုယ်က ဘယ်လောက် ပါဝင် ပတ်သက်နေသလဲလို့ လက်ခံပြီး အပြစ်ရှိသလို ခံစားချက်မျိုး ဖြစ်ပေါ်တာက ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်စွန်းတစ်စ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ၊ အရိပ်အမြွက် အသိပေးခဲ့တာတွေကို ကိုယ်က သတိမထား မိလိုက်တာမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဒါဆိုရင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်က-

ငါ့ရဲ့ အပြစ်အားလုံးကို ငါ့ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ပါဝါစွမ်းအင်ဆီ ပေးလိုက်ပြီ။

ငါ့ချစ်သူ (နာမည်ထည့်သွင်းရန်)ရဲ့ ကိစ္စဟာ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်ရတဲ့ ဝိညာဉ် တစ်ခုရဲ့ ခရီးရှည်ကြီးလို့ ငါ နားလည်တယ်။

ကိုယ် ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်အပေါ် ဒီလို လုပ်သွားလို့ စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်တာ မျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမှုရဲ့ တရားခံ မဟုတ် ဘူး။ အခြေအနေတွေက ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ ဒီလူရဲ့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေ ခြင်းဟာ ကိုယ့်အပေါ် တစ်ခုခု လုပ်သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ရေးနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အမှန်တရားကို သတိရရင်၊ ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့အရာနဲ့ ထိန်းချုပ် လို့ မရတဲ့ အရာတွေအကြောင်း သိထားရင် အင်မတန် အကျိုးရှိပါတယ်။ အခိုင် အမာ ပြောဆိုချက် နှစ်ခုက ဒီလို။

ငါဒေါသတွေကို စွန့်ခွာလိုက်ပြီ၊ ဘုရားသခင်က ကုစားပေးဖို့ တောင်းဆို လိုက်ပြီ။

ငါတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်တွေဟာ ဒီကမ္ဘာမြေ ပျက်သုဉ်းတာတောင်မှ မခွဲမခွာ အမြဲ ရှိနေတယ်။

တစ်စုံတစ်ယောက် သေဆုံးမှုကြောင့် ကိုယ် မျှဝေနေတဲ့ ချစ်မေတ္တာတွေကို မထိခိုက် မပျက်စီး မကျိုးပဲ့စေဖို့ အရေးကြီးတယ် ဆိုတာ သတိရပါ။ တစ်နေ့ကျ ရင် ဘဝတစ်ခုရဲ့ နိဂုံးမှာ သေဆုံးကြရတာဟာ သေးငယ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ပဲ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်က နားလည်လာနိုင်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုပုံစံနဲ့ သေဆုံးတာကို 'ခွင့်လွှတ်ခြင်းပေါင်းများစွာအတွက်'လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ငါ ချစ်တဲ့သူ ထွက်ခွာသွားတာကို ခွင့်လွှတ်တယ်။

ကျား မ ဟူ ငါ့ချစ်သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တွေ့ကြုံခဲ့သမျှ အရာရာတိုင်းကို ငါ ခွင့်လွှတ်တယ်။

ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ စိတ်ဟာ ထိခိုက်နာကျင်မှုနဲ့အတူ ပျောက်ဆုံး သွားပြီ ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါ။ သူ့ရဲ့ ထိခိုက်နာကျင်မှုကို အချစ်တွေ၊ ကရုဏာ တွေနဲ့ ထိတွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်ပါ။ ဒီဘဝမှာ အဲဒီလူ နိုင်အောင် မသတ် ဖြတ်နိုင်၊ မတိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ နဂါးတချို့ ရှိတယ်လို့ သိထားပါ။ အဲဒီနောက်မှာ အချစ်နဲ့ ကရုဏာတချို့ကို ယူပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအဖြစ် အသုံးပြုပါ။

ငါ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တဲ့ အရာတွေ အားလုံးအတွက် ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့် လွှတ်တယ်။

ငါ မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေ အားလုံးအတွက် ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်လွှတ်တယ်။

အရာရာတိုင်းအတွက် ငါ့ကိုယ်ငါ လုံးဝ ခွင့်လွှတ်တယ်။

အချစ်ဆိုတာ စစ်မှန်တယ် ဆိုတာကိုပဲ ငါ နားလည်တယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ ပြုမူပုံတွေအကြောင်း ဒါမှမဟုတ် ကိုယ် မလုပ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေ အတွက် စီရင်ချက် ချခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့် အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရ တာကို ကုစားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အပြစ်တင်တယ် ဆိုတာ ကိုယ့်အပြုအမူရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုတစ်မျိုးပဲ။ ကိုယ်ဟာ ဘယ်လိုလူလဲ ဆိုတာကို တွေးမိတဲ့အခါ

ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရှက်ရွံ့ချက်ပေါ့။ ကိုယ့်အတွင်းစိတ်ထဲက သတင်းပို့ချက်တွေ အများကြီး ဖြစ်ပေါ်ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေခြင်းက နောက်က လိုက်လာတာ။ ဥပမာ- 'ငါဟာ အသက်ရှင်နေဖို့ မထိုက်တန်ပါဘူး။ ငါ့ဘဝဟာ ငါ့ချစ်သူအတွက် အရေးမကြီးပါဘူး။ ငါ့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေး၊ ငါ့မိသားစု၊ ငါ့ရဲ့ကမ္ဘာအားလုံးက ရွပ်ထွေးနေတာပဲ။ ငါ ချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူ နေရတာထက် သေရတာက ပိုကောင်းလိမ့်မယ်'။ ဒီဝါကျတွေ အားလုံးဟာ ကိုယ် ဘယ်လိုလူ ဆိုတဲ့ အမှန်တရားကို မဖော်ပြနိုင်ပါဘူး။

အဲဒီလို ပြောမယ့်အစား ဒီလို ပြောဖို့ပါ။

ငါဟာ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တန်ဖိုးကို သိနားလည်တယ်။

ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ ငါဟာ ချစ်စရာကောင်းတယ်။

ငါ့စိတ်ဝိညာဉ်ရဲ့ တန်ဖိုးက အမြဲတမ်း အဖိုးထိုက်တန်တယ်။

ငါ့ရဲ့ အချစ်ရေးတွေဟာ လေးစား မြတ်နိုးအပ်တယ်။

အချစ်ဆိုရရင် တခြားတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ သေဆုံးခြင်းအတွက် ကိုယ့်မှာ တာဝန်မရှိနိုင်ဘူးလို့ နားလည်သဘောပေါက်ဖို့က အရေးကြီးဆုံးအချက် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ၊ သင်ယူရမယ့် သင်ခန်းစာတွေကို ဘယ်သူကမှ မသိနိုင်ပါဘူး။ ဘယ်လို ဝိညာဉ်တွေရဲ့ ခရီးစဉ်ကိုမှ ကြိုတင် ဟောပြော ခန့်မှန်းနိုင်တဲ့နည်းလမ်း မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်၊ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲက မှန်ကန်တယ်လို့ သိတဲ့ အရာနဲ့သာ ပြန်လာရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ငါဟာ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဝိညာဉ်ရဲ့ ခရီးရှည်ကြီးအတွက် တာဝန်ရှိတယ်။

သားသမီး သေဆုံးပြီးနောက် ကုစားခြင်း

သားသမီးတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးရတယ် ဆိုတာ လူတစ်ဦးချင်းစီအနေနဲ့ မနည်းအားတင်းတောင့်ခံရတဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို ဆုံးရှုံးမှုမျိုးမှာ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရေဆုံးရေဖျား ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖို့၊ ကုစားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို ရှာဖွေဖို့ ဘယ်လို လုပ်နိုင်မှာလဲ။ မိဘ ဆိုတဲ့ ဘဝဟာ သားသမီး ဆိုတဲ့ အခြားလူသားတွေရဲ့ ဘဝအတွက် တာဝန်ယူရတဲ့သူမျိုး ဖြစ်တယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အဲဒီလို ထိုးနှက်လိုက်တဲ့ အလွမ်းဇာတ်အတွက် အပြစ်ရှိသလို ခံစားမှုနဲ့ အပြစ်တင်မှုတွေကို စွန့်ခွာလိုက်ပါလို့ မိဘတွေကို ဘယ်

လို ပြောမလဲ။ အကြံပေးတယ် ဆိုတာတောင်မှ မစာနာတတ်သူ၊ နှလုံးသားကင်းမဲ့သူ ပုံစံမျိုးနဲ့ တူနေတယ်လေ။

သားသမီး တစ်ယောက် သေဆုံးသွားလို့ ကုစားရတာဟာ ဆုံးရှုံးမှုကို ချီးမြှောက်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုသာမက အသက်ရှင် ကျန်ရစ်တဲ့ မိသားစုဝင်တွေ အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အစောပိုင်းက ဥပမာ ပေးခဲ့တဲ့ ကင်ဒီ လိုက်တနာရဲ့ အဖြစ်အပျက်မှာ ဆိုရင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုရဲ့ အံ့ဩလောက်စရာ ပါဝါစွမ်းအင်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပေးကမ်းနိုင်တဲ့ ဆုလာဘ်တွေကို သက်သေပြနိုင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ် ရတနာလို သမီးကလေး သေဆုံးသွားတာတောင်မှ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ တောက်ပတဲ့ သာဓကလို သူ့ကိုယ်သူ အနာ ကင်းအောင် ကုစားနိုင်တဲ့အပြင် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားတဲ့ အခြားလူတွေရဲ့ အသက်တွေအပေါ် ကောင်းမွန်တဲ့ အကျိုး သက်ရောက်မှု ရှိအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။

ထပ်ပြီး ပြောရရင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ထူးခြားကြီးကျယ်တဲ့ ကုစားမှု စွမ်းအင် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အကောင်းဆုံး လုပ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကတော့ အဲဒီဇာတ်လမ်းထဲကို နက်နက်နဲနဲ ဖြတ်သန်းသွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ကံကောင်းခြင်းအနေနဲ့ အလွန် သန့်စွမ်းဖွံ့ဖြိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိလာပါတယ်။ မိခင်တစ်ယောက် ကြုံတွေ့ရတဲ့ဘဝ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် စာရေးဆရာမ တစ်ဦးအနေနဲ့ ပြောခဲ့သလိုပဲ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောပါရစေ။

ကျွန်မသားလေးရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ဟာ အခြားနေ့တွေလိုပဲ စတင်ခဲ့ပါတယ်။ မနက်တိုင်း အိပ်ရာက နှိုးနေကျ သံစဉ်တွေ၊ ကလိထိုးပြီး နှိုးတာတွေ၊ အဝတ်အစားလဲ ပြင်ဆင်ပေးတာတွေ ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မရဲ့ သား၊ အသက်ခြောက်နှစ်အရွယ် သားကလေး ဂျက်ဆီကို အိမ်အပြင်မှာ စောင့်နေတဲ့ သူ့အဖေဆီ ခေါ်ခဲ့တယ်။ သူ့အဖေက ဂျက်ဆီကို ကျောင်းပို့ပေးဖို့ စောင့်နေတယ်လေ။

ဂျက်ဆီအစ်ကို အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ် ဂျေတီကတော့ ဘတ်စကားနဲ့ ကျောင်းသွားနှင့်ပြီ။

ကျွန်မကလည်း အလုပ် သွားဖို့ အလျင်စလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျက်ဆီကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပွေ့ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသေးတယ်။

ဆီးနှင်းတွေ ဖုံးအုပ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကားပြတင်းမှန်မှာ သူ စာရေးထား ခဲ့တာကို ကျွန်မ သတိပြုမိတယ်။ သူ ရေးခဲ့တဲ့ စာကတော့ 'မေမေ့ကို ချစ်တယ်' တဲ့။ အသည်းနှလုံးပုံကလေး သုံးခုကိုလည်း သူ့ရဲ့ လက် ချောင်းကလေးနဲ့ ဆွဲထားခဲ့တယ်။ ကျွန်မနှလုံးသားတွေ အရည်ပျော် သွားတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အသိစိတ်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုနဲ့အတူ အိမ်ထဲ ကို ပြေးဝင်သွားပြီး ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ယူလာခဲ့တယ်။ ဒါမှ ဒီစာသားကလေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထားနိုင်မှာပေါ့။ အဲဒီနေ့က အင်မတန် အေးစက်လွန်းတဲ့ ဒီဇင်ဘာ မနက်ခင်း တစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ နေရောင်က တော့ တောက်ပ ထွန်းလင်းနေပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ဂျက်ဆို့ကို သူ့ရေး ထားတဲ့ ချစ်စဖွယ် စာသားလေးရှေ့မှာ ရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ သူနဲ့ သူ ရေးထားတဲ့ စာကို ပေါ်လွင်အောင် အကောင်းဆုံး ရှုထောင့်ကနေ ဓာတ်ပုံ ရိုက်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် သူက ကားပေါ် တက်ပြီး ပါသွား တယ်။ ဒါဟာ ကျွန်မသားကလေး အသက် ရှင်လျက်နဲ့ နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရတဲ့ အချိန်ပါပဲ။

ဂျက်ဆီဟာ Sanday Hook Elementary မှာ ပထမတန်း တက် နေတယ်။ အဲဒီ မနက် ၂၀၁၂ ဒီဇင်ဘာ ၁၄ ရက်မှာ စိတ်ဝေဒနာရှင် လူငယ် တစ်ယောက်က ကျောင်းရှေ့ ဂိတ်ပေါက်က ဝင်လာပြီး အဆောက်အအုံထဲကို လမ်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့တယ်။ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ သားရတနာကလေး ဂျက်ဆီနဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ ၁၉ ယောက်၊ ဆရာ ဆရာမ ခြောက်ယောက်နဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေကိုပါ သေနတ်နဲ့ ရူးရူးနှမ်းနှမ်း ပစ်ခတ်သွားတယ်။ ဂျက်ဆီဟာ သူ့ရဲ့ အတန်းဖော်တွေကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အနေနဲ့ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ လမ်းကြောင်းကနေ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြေးထွက် ကာကွယ်ရင်း သေဆုံးသွားခဲ့တယ်လို့ နောက်မှ သတင်းရပါတယ်။ နောက်ကျမှ သိရပေမဲ့လည်း ဂျက်ဆီ ဒီလို လုပ်လိမ့် မယ် ဆိုတာ ကျွန်မ နှလုံးသားက သိနှင့်နေပြီးသားပါ။ သူ့ရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိမှု၊ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့မှုနဲ့ အဲဒီနေ့က သူ ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ တွေးခဲ့ တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဂျက်ဆီရဲ့ ဈာပနမှာ သူ့ရဲ့ သေးငယ်တဲ့ အဖြူရောင် ခေါင်း တလားနောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ကျွန်မ စကားပြောခဲ့တယ်။ အဲဒါ ပြီးတော့မှ လူတွေ အများကြီးက လာပြီး သူတို့ ဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲလို့

မေးနေကြပါတယ်။ ဒီလွမ်းစရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးက ဒေါသ အတွေးတစ်ခုနဲ့ စတင်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါကြောင့် လူတွေကို ကျွန်မ အကြံ ပေးခဲ့တာက စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တဲ့ အတွေးတစ်ခုကို ချစ်တဲ့အတွေး အဖြစ် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နေ့တစ်နေ့ချင်းစီအတွက် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပါ လို့။ နေ့တစ်နေ့ကို ချစ်တဲ့ အတွေးတစ်ခုနဲ့ စတင်ပါ။ ပိုမို ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခုအဖြစ် ပြုလုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ သူစိမ်းလူတွေကတောင် ကျွန်မဆီ မရောက် ရောက်အောင် လာပြီး ကျွန်မ ပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ သူတို့တွေရဲ့ ဘဝတွေမှာ အကောင်း ပြောင်းလဲမှုတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သူတို့ရဲ့မိသားစုတွေ၊ မိတ်ဆွေ တွေကိုပါ ဒီစကားကို ဘယ်လို ဖြန့်ဝေပေးခဲ့တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြကြပါတယ်။ ဒါကလေးဟာ ရိုးရိုးရွေးချယ်မှုကလေးတစ်ခုမျှသာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝတွေကို (ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံးကိုတောင်မှ) ပြောင်းလဲ အောင် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်တဲ့အထိ တန်ခိုး ထက်မြက်လှပါတယ်။

ဂျက်ဆီရဲ့ အမှတ်တရအဖြစ်ကို ချီးမြှောက်ဂုဏ်ပြုရင်း ကိုယ်ကိုယ် တိုင် ဒီအလုပ်ကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်နိုင်သွားတယ်။ ဒီလို မိုက်မဲတဲ့ အလွမ်းဇာတ်ကို အချစ်တွေ၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသိ စိတ်ရှိရှိ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့မြို့က၊ ကျွန်မတို့နိုင်ငံက၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သွန်းလောင်းလိုက်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ၊ ထောက်ပံ့ မှုတွေဟာ ကျွန်မတို့အားလုံးကို အချစ်တစ်ခုတည်းအနေနဲ့ စုစည်းပြသ နိုင်ပြီး မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ အကြီးအကျယ် အောင် မြင်မှု ရနိုင်ပါတယ်။ သားကလေးရဲ့ အလွမ်းဇာတ်ဟာ ဘဝပေါင်း များစွာကို ပိုမို ကောင်းမွန်အောင် ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ယုံကြည် ပါတယ်။ လူတစ်ဦးချင်းစီဟာလည်း ချစ်မေတ္တာ ပြည့်ဝတဲ့၊ ကရုဏာ တရား ပိုမိုထားကြတဲ့ လမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်လာကြပါတယ်။

မနက် မိုးလင်းလာလို့ အိပ်ရာက နိုးထလာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးဟာ ရွေးချယ်မှုတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘဝတွေကို ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှုတွေထဲမှာ ရှင်သန်ဖို့ ရွေးချယ်မလား၊ ယုံကြည်မှု သဒ္ဒါ တရားတွေထဲမှာ ရှင်သန်ဖို့ ရွေးချယ်မလား။ အဲဒီနောက် ပြင်ပကမ္ဘာထဲကို

ခြေလှမ်းပြီး ထွက်လိုက်ရင် ကောင်းမြတ်မှုတွေနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ နေ့စဉ် စစ်ခင်း နေကြတာ တွေ့လိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးချင်းစီတိုင်းဟာ ပညာဉာဏ် အလင်းနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ကမ္ဘာကြီးထဲ ယူဆောင်သွားရင် ထက်မြက်တဲ့ စွမ်းအားတွေ ဖြစ်ပေါ်တယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရှိတဲ့ အတွေးတိုင်း၊ တုံ့ပြန်မှုတိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ အောင်မြင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အခြေအနေ အကြောင်းတရားတွေကို ထည့်မတွက်ဘဲ နေရင်တောင် သေခြင်းတရား ဆိုတာ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်က ထွက်ခွာသွားရမယ့် လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အခက်ခဲဆုံး၊ အကြမ်းတမ်းဆုံး အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ပါတယ်။ ထိခိုက်နာကျင် ခံစားရတာ မပါဘဲ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူအကြောင်းကို စဉ်းစားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ၊ ချီးမြှောက် ဂုဏ်ပြုပေးနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရှိတယ် ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်နိုင်ပါပြီ။ ဥပမာ ပြရရင် အစောပိုင်းက ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေးနွေးပြခဲ့သလိုပါပဲ။ မွေးနေ့တွေ၊ အမှတ်တရ နှစ်ပတ်လည်နေ့တွေ၊ အားလပ်ရက်ပွဲတော်နေ့တွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အချစ်က ထာဝရအချစ် ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးတဲ့အရာတွေလို့ မှတ်ယူဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခက်ခဲ ပင်ပန်းတဲ့အချိန်ကို ရင်ဆိုင်နေရရင် ဒါမှမဟုတ် ကိုယ် ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ ရုန်းကန်နေရရင် ဟောဒီ လေ့ကျင့်မှုကို ကြိုးစား လုပ်ကြည့်ပါ။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ပြီး အနှောင့်အယှက် ကင်းဝေးတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ရွာပြီး ထိုင်ပါ။ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ပါ။ ဝင်လေထွက်လေကို အာရုံပြု စူးစိုက်နေပါ။ ရှူသွင်းရှူထုတ် ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း လုပ်ပါ။

ကိုယ် ချစ်တဲ့သူရဲ့ မျက်နှာဟာ ကိုယ့်စိတ်မျက်စိထဲမှာ ပေါ်လာအောင် ပုံဖော်ပါ။ သူ့ဘဝမှာ သူ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ပုံကို မြင်ယောင်ကြည့်ပါ။

သူ့ရဲ့ အနှစ်သာရဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ ပြည့်လာအောင် ခွင့်ပြုပါ။ သူ့မျက်လုံးတွေ လက်ခံနဲ့ တောက်ပနေတာ၊ သူ့မျက်နှာက ဝင်းပနေတာ မြင်အောင်ကြည့်ပါ။ နှစ်ယောက်သားကြားမှာ ဆက်သွယ်မှု ရသွားပြီ ဆိုတော့ ဆက်လုပ်ပါ။ အခုဆို ကိုယ် ချစ်တဲ့သူကို ကိုယ် ပြောချင်တာ မှန်သမျှ ပြောလို့ ရပြီ။ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲက တကယ် ခံစားပြီး ပြောရင် သူ့နှလုံးသားထဲက ခံစား နားလည်နိုင်မှာပဲ။ သူဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ

မရှိတော့ပေမဲ့ ဒီ ဆက်သွယ်မှုက မကျိုးမပျက် ဆက်လက် တည်ရှိနေ လိမ့်မယ်။

အခု တိတ်တိတ်ကလေး နေပြီး သူ ဘာပြောချင်တယ် ဆိုတာကို နားထောင်ပါ။ သူ ပြောတာ ကိုယ် ကြားပြီးပြီ ဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါ။ ဆက်သွယ်လို့ ရနေတဲ့အတွက်ပေါ့။ ဒီအဆက် အသွယ်ကို ကိုယ့်နှလုံးသားထဲအထိ ရောက်အောင် ရှူသွင်းလိုက်ပါ။ ကိုယ် နဲ့ ဆက်သွယ်နေသမျှ သံစဉ်အားလုံးကို စွန့်ခွာ ဖယ်ရှားပါ။ နှလုံးသား အချင်းချင်း ဆက်သွယ်နေတဲ့ နူးညံ့တဲ့အသံကလေးတစ်ခုကိုပဲ ချန်ထားပါ။

အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ အသိစိတ်ကို ဝင်လေ ထွက်လေ ရှုမှတ်တဲ့ဆီ ပြန်ပို့ပါ။ မျက်စိတွေ ဖွင့်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်သွင်းပါ။ မတ်တတ်ရပ်ပြီး လမ်းလျှောက်သွားတဲ့အခါ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူကလည်း ကိုယ်နဲ့အတူ လိုက်ပါနေတယ် ဆိုတာ သတိရပါ။ လုံးဝ မှန်ကန်တဲ့ အချက်ကတော့ အဲဒီအချစ်က ဘယ်တော့မှ မသေဆုံးဘူး ဆိုတာပါပဲ။

ဒီလေ့ကျင့်ခန်းကို လုပ်နေတုန်း အဆိုးမြင်အတွေးတွေ ပေါ်လာရင် ဒါဟာ အသိပညာရဲ့ ဆုလာဘ်တစ်ခုအနေနဲ့ ကုစားလိုက်ပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ခွင့်လွှတ် ဖို့ လိုအပ်နေသလား၊ ကျား-မ မဟုတ်သူက ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ လိုအပ်နေ သလား၊ အပြစ်တင်တာနဲ့ အပြစ် ရှိသလို ခံစားချက်မျိုး တစ်စုံတစ်ရာ ကိုယ့် မှာ ရှိနေသလား၊ တကယ်လို့ ရှိတယ် ဆိုရင် ကိုယ် ထွေးပိုက်ထားတဲ့ သောက ပရိဒေဝတွေက ကုစားဖို့အတွက် ကူညီပေးနိုင်ပါတယ်။

ဝမ်းနည်းသောကတွေကို ရေဆုံးရေဖျား ခံစားကြည့်ပြီးရင် အပြစ် ရှိမှုနဲ့ အပြစ် တင်မှုကို ဝန်းရံထားတဲ့ အဆိုးမြင် အတွေးတွေကို စတင် စွန့်ထုတ်ပါ။ ချစ်တဲ့ သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သေဆုံးသွားပါစေ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝခရီးရှည်မှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပါဝင် ပတ်သက်ခဲ့လို့ ဝမ်းမြောက်ရတဲ့ ကာလကို ရှာဖွေပါ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အမှန်တရားကို နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။ အချစ်ရဲ့ စွမ်းအား ကို သေခြင်းတရားက အလဲမထိုးနိုင်ပါဘူးလို့။

နောက်အခန်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကို စိတ်သိခိုက်စေတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုမျိုး (ဥပမာ-
ချစ်ရတဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် သေဆုံးတာ) မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနဲ့ ခွင့်လွှတ်မှုတွေ
ကို အသုံးပြုရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကုစားဖို့၊ အလွန် နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့ ဆုံးရှုံးမှု
တွေကို ချီးမြှောက်ဖို့၊ အသိအမှတ်ပြုဖို့ ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ကြပါစို့။

အခန်း (၅)
အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် ဆုံးရှုံးခြင်း

အိမ်မွေးအချစ်တော် ဆုံးရှုံးလို့ ပူဆွေးရတဲ့ သောကဟာ တချို့လူတွေ
တွေးထင်ထားသလို အလွယ်တကူ ပြေငြိမ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို
ပူဆွေးမှုပျိုးနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလို့ လူတွေက ယူဆနေတဲ့ကြားထဲမှာ
ဝမ်းနည်း ပူဆွေးပြီး နေထိုင်ဖို့ ခက်လှပါတယ်။

အခန်း (၅)
အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် ဆုံးရှုံးခြင်း

သောက ပရိဒေဝ ဆိုတာ ဘဝမှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ သဘာဝ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုတစ်ခု ပါပဲ။ ချစ်ခင် တွယ်တာတဲ့ သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့တိုင်းမှာ သောကပရိဒေဝ ရှိပါတယ်။ ချစ်တဲ့သူတွေအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မနှစ်သက်တဲ့သူတွေအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မုန်းတီးတဲ့သူတွေအတွက်တောင်မှ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဝမ်းနည်း ပူဆွေးကြရ တယ်။ သံယောဇဉ် တွယ်တာမှု မရှိရင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုလည်း မရှိဘူး။ ကိုယ်က သိပ်ပြီး ချစ်ခင် တွယ်တာတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ ဆုံးပါးသွားလို့ သောက ပရိဒေဝ တောက်လောင်တာဟာ မိုက်မဲတဲ့အလုပ်လို့ ထင်စရာပါပဲ။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့အတူ နေထိုင်ကြတယ်။ အများစုက လူနဲ့အတူ အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်ကြတော့ မိသားစုဝင်တစ်ဦးလို ဖြစ်နေ တယ်။ ဒီလို ဖြစ်နေတာတောင်မှ ကိုယ် တကယ် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကလေး သေဆုံးသွားလို့ ခံစားရတဲ့ သောကကို မျှဝေ နားလည်ပေးနိုင်မယ့်သူကို ရှာဖွေ နေရလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့ ခံစားရတဲ့ သောက ဝေဒနာဟာ သဘာဝအတိုင်း ပုံမှန် မဟုတ်တဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု ဆိုတာ သူတို့ အသေအချာ သိနေလို့ပါပဲ။ လူအများစုရဲ့ အမြင်မှာ ဒါဟာ အသေးအဖွဲ့လို့ ယူဆနိုင်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ နှလုံး ကြေကွဲမတတ် ဖြစ်နေတာကို ဖွင့်ဟ ပြောဆိုတဲ့အခါ “ဒါ ... လူတစ်ယောက် သေသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် သေသွားတာ၊ နောက်ထပ် တစ်ကောင်သာ သွားဝယ်လိုက်ပါ” လို့ ပြောကြမှာပဲ။

အမှန်တော့ အိမ်မွေးအချစ်တော် ဆုံးရှုံးလို့ ပူဆွေးရတဲ့ သောကဟာ အချို့ လူတွေ တွေးထင်ထားသလို အလွယ်တကူ ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို ပူဆွေးမှုမျိုးနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလို့ လူတွေက ယူဆနေတဲ့ကြားထဲမှာ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးပြီး နေထိုင်ဖို့ ခက်လှပါတယ်။ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးရတာဟာ အချစ်နဲ့ စပ် လျဉ်းနေလို့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်လေးတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက် မထားတဲ့၊ မျှော်လင့်ချက် မလိုတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်တယ် ဆိုတာ ပြသတတ်လို့ပါပဲ။ မကြာခဏ ဆိုသလို ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားမှုတွေ ဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းက သတ်မှတ်ကြတဲ့အတိုင်း ‘ဒီလောက်တောင် ပူဆွေးနေဖို့ မလိုပါဘူး’ ဆိုပြီး မျှီသိပ်လိုက်ရမှာလား။ ဒီအတွေးတွေ ဝင်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင် နက် ကိုယ့်ရဲ့ခံစားချက် အစစ်အမှန်ကို သစ္စာဖောက်လိုက်တာပဲ။

အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် ဆုံးပါးလို့ ဝမ်းနည်းရတဲ့အထဲမှာ ပိုမိုရှုပ်ထွေးစေတဲ့ကိစ္စ လည်း ပါဝင်တတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ စာနာသနားစိတ်နဲ့ လုပ်ဆောင်ရတဲ့ ကိစ္စတွေပေါ့။ သူတို့ရဲ့ ဘဝနောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဝေဒနာတွေ အသည်းအသန် ခံစားရလို့ နာကျင်နေတဲ့အခါ ထာဝရ အိပ်စက် လွဲလျောင်းသွားအောင် ဆေး သွင်းပေးဖို့ တောင်းဆိုရတဲ့ ကိစ္စမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ဒါဟာ ပိုပြီးနာကျင် ခံစားရတဲ့အဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန် ဟုတ် မဟုတ် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေတတ်လို့ပါပဲ။

လူတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်မွေး အချစ်တော်တွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ပြင်းပြင်းထန် ထန် ခံစားကြပါတယ်။ နာမည်ကျော် ဟာသပြောဆရာ ‘ဝေ ရော်ဂျာ’ရဲ့ စကား ကိုတောင် ယူပြီး ပြောကြသေးတယ်။

“တကယ်လို့ ကောင်းကင်ဘုံမှာ ခွေးတစ်ကောင်မှ မရှိဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော် သေတဲ့အခါ ခွေးတွေ ရှိတဲ့ နေရာကိုပဲ သွားချင်တယ်” တဲ့။

အိမ်မွေးအချစ်တော် ဆုံးရှုံးမှုကို တန်ဖိုးထားခြင်း

အယ်လာမှာ ဂါးလစ် (ကြက်သွန်ဖြူ) လို့ ခေါ်တဲ့ ဂျာမန် သိုးထိန်းခွေးတစ်ကောင် ရှိပါတယ်။ အယ်လာက ဘယ်လိုပဲ ဂရုစိုက် ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေမဲ့ ခွေးရဲ့ ခံတွင်းနံ့က ဆိုးလွန်းလို့ ဒီနာမည်ကို ရခဲ့တာပါ။ ဒီခွေးကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ကြတဲ့လူတိုင်းက လှပခုံညားကြောင်း၊ သူ့ပါးစပ်က အနံ့ဟာ ဒီလောက်မဆိုး ပါဘူးလို့ ဆိုကြတယ်။ နှစ်တွေ ကြာလာတော့ ဂါးလစ်ဟာ အိမ်နီးချင်းတွေကြား

ထဲမှာ အမှတ်အသား ပြယုဂ်တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ဂါးလစ်က အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံထဲ မှာ လမ်းလျှောက်နေတာကို မြင်ရတာနဲ့ ဖြတ်သွားဖြစ်လာ လူတိုင်းက 'ဟေး ... ဂါးလစ်' လို့ နှုတ်ဆက်ကြတယ်။

အသက်အရွယ် အိုမင်းပြီး ဂါးလစ် သေဆုံးသွားတဲ့အခါ အယ်လာနဲ့ သူ့ရဲ့ မိသားစုဟာ ဒီအကြောင်းကို တွေးကြပါတယ်။ ဂါးလစ် အသက်ရှင်စဉ်တုန်းက အိမ်နီးနားချင်းတွေရဲ့ အချစ်ကို ရခဲ့တယ်။ သူ ဆုံးပါးသွားတဲ့ အချိန်မှာလည်း အားလုံး မျှဝေပြီး မခံစားသင့်ဘူးလားလို့။ ဂါးလစ်ကို မြင်တွေ့နေကျ၊ နှုတ်ဆက် နေကျ အိမ်နီးနားချင်းတွေရဲ့ မြင်ကွင်းမှာ ကလေးကစားစရာ အရုပ်တစ်ခုလို၊ ပေါ်တိုကို (ဆင်ဝင်) အောက်က ကုလားထိုင်တစ်ခုလို ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ် သွားတာဟာ မထင်မှတ်ထားတဲ့ကိစ္စပါ။ တကယ်လို့ သူတို့ရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို တိတ်တိတ်ကလေး သိမ်းဆည်းထားလိုက်ရင် အိမ်နီးနားချင်းတွေက သွားရင်း လာရင်း 'ဂါးလစ် ဘယ်မှာလဲ' လို့ သိတင်းပတ်ပေါင်း များစွာ၊ လပေါင်းများစွာ တစ်မေးတည်း မေးနေကြလိမ့်မယ်။ သူတို့မိသားစုကလည်း ထပ်တလဲလဲ ဖြေပေး နေရတော့မယ်။

အယ်လာဟာ ဂါးလစ် ကွယ်လွန်ကြောင်း ကြေညာစာကို 'အီးမေးလ် (E-mail)' နဲ့ ရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဂါးလစ်ရဲ့ ပုံကိုလည်း အီးမေးလ်ထဲမှာ ထည့် ထားပါတယ်။ အီးမေးလ်လိပ်စာနဲ့ စာရင်းတွေကိုတော့ ရပ်ကွက်ရဲ့ သာရေးနာ ရေး ကော်မတီက တစ်ဆင့် တောင်းလိုက်တာပါ။ ဒီလုပ်ပိုင်ခွင့်က လူမှုရေးနဲ့ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေသာ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိလို့ သူ့ရဲ့ ဘောင်ကျော်မှုအပေါ် တုံ့ပြန်မှု တချို့ပဲ ရှိလာနိုင်တယ်လို့ သူ သိထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိသားစုဟာ ဒီလို စာမျိုးကို အခိုင်အမာ အတည်ပြုခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်မတို့ရဲ့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကို အိမ်နီးနားချင်းတွေနဲ့အတူ မျှဝေခံစားလိုက် ပါတယ်။

အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက ဒီသတင်းကို လက်ခံ ရရှိတဲ့ လူတိုင်းလိုလိုက ကရုဏာသက်ကြတဲ့အကြောင်းပါ။ တစ်နေ့တော့ အယ်လာဟာ အိမ်နီးချင်း တစ်ဦးရဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲ ရောက်သွားတယ်။ မီးဖိုထဲက ရေခဲသေတ္တာမှာ ဂါးလစ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ကပ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ စာပို့လိုက်တဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေဆီက အီးမေးလ်တွေ အများကြီး ပြန်ရလို့ တအံ့တဩ ဖြစ်ရသေးတယ်။ ဓာတစ်စောင် ကို ဖတ်ကြည့်တော့ ဒီလို ရေးထားတယ်။

'မင်းဟာ ငါတို့ကို မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က ဂါးလစ်ကို သိတယ်။ ဂါးလစ် ဟာ ညနေ ၄ နာရီလောက် ကလေးတွေ ကျောင်းကြိုပြီး ပြန်လာတဲ့အချိန်ကျရင် ငါတို့အိမ်ကို အမြဲ လာတယ်။ ဒီလောက် လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ခွေးရဲ့ ပိုင်ရှင်တွေဟာ အင်မတန် ခင်မင် နှစ်လိုစရာ ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ မကြာခင် ဆုံတွေ့ နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ တို့တစ်တွေရဲ့စာနာဝမ်းနည်းမှုကိုလည်း လက်ခံပါ။'

ကွယ်လွန်ကြောင်း ကြေညာစာကို ဘာလို့ ပို့ရတာလဲလို့ အယ်လာကို မေးကြ တဲ့အခါ ရိုးရိုးကလေးပဲ ပြန်ဖြေပါတယ်။

"သူ့ဘဝက အရေးကြီးတယ်။ သူ ဆုံးပါးသွားတာကကော အရေးမကြီးဘူး လား" တဲ့။ ဒါဟာ ထူးခြားတဲ့ ဥပမာပါပဲ။ သူ့မိသားစုရဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို တန်ဖိုးထားပြီး မျှဝေပေးသလို အခြားသူတွေကလည်း စာနာကြောင်း တလေး တစား တုံ့ပြန်ကြတယ်လေ။

ခွေးတစ်ကောင် ဆုံးပါးသွားလို့ အိမ်နီးချင်းတွေ ပြောင်းလဲသွားတာ သိသာ လှပါတယ်။ တကယ်လို့ ဂါးလစ်သာ လူတစ်ယောက် ဆိုရင် အိမ်နီးချင်းတချို့က အသားတွေ ချက်ပြုတ်ပြီး အိုးစောက်နဲ့ ယူလာ၊ နောက်တစ်ယောက်က အသား၊ ငါးတွေကို မုန့်နှစ် ရောပြီး ဖုတ်လာလာကြမှာပဲ။ တချို့က ဂါးလစ် နာမည်နဲ့ တိရစ္ဆာန် စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာကို လှူဒါန်းပေးနိုင်တယ်။ ဂါးလစ် မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အိမ်နီးချင်းတွေရဲ့ အူလှိုက်သည်းလှိုက် စာနာဖေးမမှုတွေ၊ နှစ်သိမ့် အားပေးမှုတွေဟာ အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေတွေအချင်းချင်းထဲမှာ အကြီးအကျယ် ဖုံးလွှမ်းပြီး အကြာကြီး တည်ရှိနေလိမ့်မယ် ဆိုတာ သေချာပါတယ်။

လူတွေက ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေ ဆုံးရှုံးသွားလို့ ပူဆွေးရတဲ့ သောကကို တွန်းလှန်ရတာ တကယ်ခက်ခဲပါတယ်။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ကို မွေးလိုက်ပြီ ဆိုတာနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဘဝသက်တမ်း ရှိသမျှ တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက် ရတဲ့သူ အလိုလို ဖြစ်သွားတာပဲ။ သားသမီးတွေကို မွေးရသလို သူတို့ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ရတယ်။ လုံခြုံ ဘေးကင်းအောင် ထားရတယ်။ ကျွေးမွေးရတယ်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကြီးပြင်းအောင် နေထိုင်ရအောင် လုပ်ပေးရတယ်။ သူတို့ ရဲ့ ကိစ္စအဝဝဟာ ကိုယ့်တာဝန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုဟာ အပြစ် ရှိသလို ခံစားမှုဘက် ပြောင်းရွှေ့သွားဖို့ သိပ် လွယ်ကူတယ်။ သူတို့ သေဆုံးရတာ ကိုယ့်အပြစ်ကြောင့်လို့ ခံယူလိုက်ရင်

ပေါ့။ အမှန်ကတော့ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်အတွက် အစစအရာရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တာတောင်မှ တစ်နေ့ကျရင် သေကြရမှာပါပဲ။ နောက်ထပ် အဖြစ်အပျက်ကတော့ သောကပရိဒေဝဟာ အပြစ်အပြစ် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အကောင်းဆုံး ဥပမာတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ပါ။ ချယ်ရီဟာ အစာခွက်ကို လှုပ်ရင်း သူ့အချစ်တော်ကြောင် 'တမိမိ'ကို ညစာစားဖို့ ခေါ်လိုက်တယ်။ လေ့ကျင့်ထားတဲ့သူကို သူ တက်လာတော့ သူ ကောင်းကောင်း လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ နာကျင်နေပုံပဲလို့ ချယ်ရီက သတိထားမိလိုက်တယ်။

ချယ်ရီရဲ့ ခင်ပွန်းဟာ ၂၄ နာရီ ဖွင့်တဲ့ တိရစ္ဆာန် ဆေးကုခန်းကို ရှာတွေ့လိမ့်နဲ့ အသည်းအသန် ဖုန်းဆက်ရှာပေမဲ့ အချည်းနှီးပါပဲ။ ချယ်ရီနဲ့ သူ့ခင်ပွန်းဟာ တစ်မိဘေးမှာ တစ်ညလုံး စောင့်ကြည့်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ သူတို့ဟာ တိရစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန်တစ်ဦးဆီ သွားပြကြတယ်။ သူက စမ်းသပ်မှု တချို့ ပြုလုပ်ပြီး တမိမိရဲ့ ဆီးလမ်းကြောင်း ပိတ်ဆို့နေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ တမိမိကို တစ်ညလောက် သူ့ဆီမှာ ထားခဲ့ဖို့ လိုမယ်။ တမိမိအခြေအနေကို အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်မေးလို့ ရပါတယ်လို့ ပြောတာနဲ့ ချယ်ရီတို့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားတယ်။

နေ့လယ်ခင်းမှာ ချယ်ရီဟာ အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ် သမီးငယ်ကို ရေကူးကန် လိုက်ပို့ပြီး သူငယ်ချင်းတချို့နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ သာယာတဲ့ နေ့လယ်ခင်းပါပဲ။ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ တိရစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ပြီး တမိမိအခြေအနေ ဘယ်လို ရှိသလဲလို့ မေးလိုက်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ မိနစ် ၂၀ လောက်က တမိမိ ဆုံးသွားပါပြီ ဆိုတဲ့ အဖြေကို ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ချယ်ရီဟာ ကားကို လမ်းဘေး ဆွဲချပြီး ရပ်လိုက်ရတယ်။ ဆရာဝန်က ချယ်ရီရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကို မခေါ်ဘဲ အိမ်ဖုန်းမှာ အသံမက်ဆွဲ ထားခဲ့ပုံ ပေါ်တယ်။

ချယ်ရီဟာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ချက်ချင်းလိုလို အဆိုးမြင်အတွေးတွေ တုံ့ပြန်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်လာတယ်။ အိမ်ကို ပြန်လာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကားကို ဘယ်လို မောင်းခဲ့မိမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထဲကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ အရပ်ကြီးပြတ် လဲသွားခဲ့တယ်။ 'ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲလို့'လို့ ထပ်တလဲလဲ ညည်းတွား ရေရွတ်ရင်း ပူဆွေးနေမိတယ်။

တမိမိရဲ့နှလုံးခုန်သံကလေး ရပ်သွားတာနဲ့ ချယ်ရီတို့တစ်မိသားစုလုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားတာ မြင်သာပါတယ်။ သူတို့အတွက်တော့ တမိမိဟာ

ကြောင်တစ်ကောင် ဆိုတာထက် ပိုပါတယ်။ မိသားစုဝင် တစ်ဦး၊ အဖော်မွန်တစ်ဦးအဖြစ် ရှိခဲ့တာမို့ပါ။

ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုတွေဟာ ချက်ချင်း အပြစ်တင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး ဒီလို မေးခွန်းတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။

'ညသန်းခေါင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးခန်းတစ်ခုခုကို မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာခဲ့သင့်တယ်၊ ဘာလို့ မလုပ်ခဲ့ပါလိမ့်။'

'သူ့ကို ကျွေးတဲ့ အစာတွေကြောင့် သူ သေတာများလား။'

'မတည့်တဲ့ အစာတွေများ ကျွေးမိခဲ့လေသလား။'

'ခရစ္စမတ် ဝက်ပေါင်ခြောက် ကျွေးတုန်းက တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း လုပ်နေခဲ့သလား။'

'သူ့ကို ကျွေးတဲ့ အစာထဲမှာ ဆားတွေ တအား များသွားသလား။'

'သူ ရေ အများကြီး သောက်နေတာကို ဘာလို့ သတိမထားမိပါလိမ့်။'

'တမိမိ ဆုံးတော့မယ့် အချိန်ကျမှ ရေကူးကန်မှာ ဘာလို့ အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့မိပါလိမ့်။'

နောက်ဖေး ပန်းခြံထဲက သစ်ပင်တစ်ပင်ရှေ့မှာ တမိမိကို သူတို့ မြှုပ်လိုက်ကြတယ်။ ချယ်ရီဟာ အဲဒီနေရာက ထွက်ခွာခဲ့ပြီး တရားထိုင်ပါတော့တယ်။ နေ့လယ်ခင်း တစ်ခုမှာ သူဟာ တမိမိကို စကားပြော ဆက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီထက် ပိုပြီး မကယ်တင်လိုက်နိုင်လို့ ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းနည်းရတယ် ဆိုတာကို ပြောပြပါတယ်။ ချယ်ရီက ပြန်ပြောပြတယ်။

"အသက်ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ပြီး မကြာခင်မှာ ငြိမ်းအေးတဲ့ အာရုံတစ်ခု ခံစားရတယ်၊ ပြီးတော့ စကားသံတွေ ကြားရတယ်၊ 'မင်းကိုယ်မင်း ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဘာအမှားမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဘယ်လောက်တောင် ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို သိပါတယ်၊ အခုထိ ဝိညာဉ်ဘဝမှာပဲ ရှိနေပါသေးတယ်'တဲ့၊ အစကတော့ ဒါဟာ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ဖန်တီးနေတဲ့ အရာလို့ ထင်နေသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တမိမိ ဆုံးသွားကတည်းက ခံစားခဲ့ရတဲ့ သောကတွေဟာ ရုတ်တရက် ငြိမ်းချမ်းသွားသလို ခံစားခဲ့ရတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေတာတွေ၊ ဒေါသထွက်နေတာကို ဖယ်ရှားနိုင်အောင် တမိမိက ကူညီပေးခဲ့တယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်"

ချယ်ရီဟာ တမိမိဆီက ဆက်သွယ်မှုကို ရပြီးတဲ့နောက် ဒီလို ဆိုပါတယ်။

"အဲဒီအချိန်တုန်းက ခံစားခဲ့ရတဲ့ သောကဟာ တကယ်တော့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာတစ်ခုပဲ ဆိုတာ သဘောမပေါက်ခဲ့ဘူး၊ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို ကြည့်တဲ့ အမြင်

တွေ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူတွေကို ခွင့်ပြုခဲ့တယ်။ ဘဝက ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိသလဲ ဆိုတာ မေ့နေခဲ့တယ်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုတွေ ကြောင့် မိသားစုဝင် အချင်းချင်း ပိုနီးကပ်လာတယ်။ သံယောဇဉ်တွေ ပိုပြီး တင်းကျပ် ခိုင်မြဲလာကြတယ်။ ကျွန်မဟာ မျှော်လင့်ချက် မပါတဲ့ အချစ်မျိုးကို ရခဲ့ပြီ။ ဒါဟာ ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးအချစ်ပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ် ချစ်တဲ့သူ တွေကို နီးကပ်အောင် သံယောဇဉ်တွေ ချည်နှောင်ထားရမယ်။ တစ်မိုက်ကို ချစ်ခဲ့ သလို မျှော်လင့်ချက် မပါတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်ရမယ်။

သူက အကောင်းမြင် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကို ဒီလို ပြောခဲ့ပါတယ်။

ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်လွှတ်တယ်။ ငါတို့အားလုံး လွတ်လပ်သွားပြီ။

တယ်မီ ပေးခဲ့တဲ့ မျှော်လင့်ချက် မလိုတဲ့ အချစ်ကို ကောင်းချီးမင်္ဂလာတစ်ခု အနေနဲ့ အာရုံစိုက်ဖို့ ရွေးချယ်တယ်။

ရက်နည်းနည်း ကြာတော့ ချယ်ရီဟာ နေရထိုင်ရတာ ပေါ့ပါးလာတယ်။ သူ့ရဲ့ ကြောင်ကလေးဟာ သူ့နှလုံးသား တစ်နေရာမှာ အမြဲထားဝရ ရှိနေမယ်။ ကောင်းကင်ဘုံမှာ ပြန်ဆုံတွေ့ကြလိမ့်မယ်လို့ သူ ယုံကြည်လာတယ်။

ချစ်တဲ့သူတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးတာနဲ့ ချစ်တဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဆုံးရှုံးတဲ့အခါ ကိုယ့်အတွေးတွေကို ဂရုပြုဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို အသုံးပြုပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ စစ်မှန်မှုတွေကို သတိပေးဖို့ လိုတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်တော် တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေကို ကိုယ့်ရင်ထဲ မှာ အမြဲ တွေ့မြင်နိုင်တယ်။

ဝမ်းနည်း ပူဆွေးတဲ့အခါ အတိတ်ကို ပြန်တွေးပြီး ကြောင်ကလေး ရေတွေ အများကြီး သောက်နေတာတောင် ဘာလို့ သတိမထားမိပါလိမ့်၊ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့စေတဲ့ အစားအစာတွေကို ဘာကြောင့် ကျွေးခဲ့မိပါလိမ့် ဆိုတာမျိုး။ အရေး ကြီးတာက ဒီလို အစားအစာတွေ ကျွေးခဲ့ပေမဲ့ သူတို့ မသေတဲ့ရက်တွေ၊ သူတို့ ရေငတ်လို့ ရေတွေ အများကြီး သောက်နေပေမဲ့ သူတို့ မသေတဲ့ရက်တွေ ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာ သတိရဖို့ပါ။ အတိတ်ကို ပြန်တွေးပြီး ကချော့ကချွတ် အတွေးတွေနဲ့ ဟို တစ်စ ခီတစ်စ ပုံဖော်နေရင် ကိုယ်က ဆိုးတယ် ဆိုတဲ့ သက်သေတွေ စုဆောင်း မိရဲ့ပဲ ရှိမယ်။ ဒီထက် မပိုဘူး။

အမှန်တရားကို သိအောင် တင်မိမိက ချယ်ရီကို သတိပေးခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ်ဟာ ဘာအမှားမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဘယ် လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ အနားမှာ ရှိနေတုန်းပါပဲ။

လူတွေနဲ့ တွေ့ကြဆုံကြ သံယောဇဉ် ဖြစ်ကြတဲ့အခါ သူတို့ဟာ အချိန် အတိုင်း အတာ တစ်ခုလောက်ပဲ ကိုယ်နဲ့အတူ ရှိနေနိုင်တယ်။ အဲဒါဟာ တစ်လလား ဒါမှမဟုတ် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လား ဒါမှမဟုတ် နှစ် ၅၀ လား ဆိုတာ မသိဘူး။ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ အချက်က အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေဟာ သူတို့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဆုတ်ယုတ်မှုကို အလိုလို သိကြတယ်။ ခွေးတွေ ကြောင်တွေဟာ သူတို့ မကျန်းမမာ ဖြစ်လာလို့ သီးခြား ခွဲထွက်ပြီး ချောင်ထဲမှာ နေပြီ ဆိုရင် သူတို့ သွားရတော့မယ့် အချိန်အခါကို စောင့်နေတာ ဆိုတဲ့ စကားတွေ ကြားဖူးကြ ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန် ကျရောက်တော့မယ့် ဆိုရင် ခွေးတွေ ကြောင် တွေက အလိုလို သိကြတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတဲ့ အက်ဆီးဒင့် တွေကိုတောင် ကြိုတင် သိတတ်တယ်။

ဟိုမား ဆိုတဲ့ ခွေးအကြောင်းကို ဥပမာ ပြပါမယ်။ ဟိုမား ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ် မှာ အဆီပိုမရှိ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နဲ့ အညိုရောင် အမည်းရောင် ရောနေတဲ့ အမွေးတို ခွေးကြီးတစ်ကောင်ပါ။ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးညိုကြီးတွေဟာ အရွယ်အစား ကြီးမားပြီး သူ့စိတ်ခံစားချက်တွေ အားလုံးကို ဖော်ပြနေသလိုပဲ။ သူ့ရဲ့ပိုင်ရှင် အန်ဒီက သူ့ကမ္ဘာကြီး ပြောင်းလဲသွားတဲ့နေ့ကို သတိတရ ပြောပြပါတယ်။

“အဲဒီနေ့က သောကြာနေ့၊ အသက် ၁၀ နှစ်လောက် ရှိနေတဲ့ ဟိုမားဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့၊ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာတင် ကားတိုက်ခံရပြီး သေသွားတယ်။ မမြင်တာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ သူက ကားလမ်း ကူးတာ၊ ကားတွေကို ရှောင်တာ သိပ်ကျွမ်းတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်ဟာ တရားထိုင်တာရယ်၊ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက် ရွတ်တာရယ်၊ ကြေးမုံမှန် ကြည့်တာရယ်ကို နေ့တိုင်း လုပ်ပါတယ်။ ဟိုမား သွားတော့မယ် ဆို တာကို ကြိုပြီး သိနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ရုတ်တရက် ခွဲခွာသွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်း နာတာရှည် ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးသွားဖို့ ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာ။

“တနင်္ဂနွေနေ့လယ်မှာပေါ့။ သူ ဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း မငိုဘဲနဲ့ တစ်နေရာရာ ကို မိနစ် ၂၀ ထက် ပိုပြီး မသွားနိုင်ခဲ့ဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးနိုင်တဲ့

လူတစ်ယောက်ဆီ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးက ပြောတယ်။ သူဟာ ဟိုမားနဲ့ ဆက်သွယ်မိတယ်တဲ့။ သူ သွားရတော့မယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော့်ကို ပြောဖို့ ဟိုမားက ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်က မယုံကြည်ခဲ့ဘူးတဲ့။ ကား တိုက်ခံရတယ် ဆိုတာ သူ့ရဲ့ ခွဲခွာခြင်းအတွက် အကြောင်းတစ်ခုသက်သက်ပါပဲ တဲ့။ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနဲ့တော့ သူ သွားရမှာပါတဲ့။

“ဟိုမားက ပြောတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို အချိန်အကြာပြီး အထောက်အပံ့ ပေးခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီနေ့မနက်က နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးခဲ့သေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းမှုတွေ၊ အဆိုးမြင်အတွေးတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ရတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ငိုကြွေးမှုတွေကို နားထောင်ပေးတာ သူ တစ်ကောင်ပဲ ရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီနှစ်သိမ့်ပေးဖို့ ဒီကမ္ဘာကို ရောက်လာရတဲ့ တာဝန် ကျေပွန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို နာကျင်တဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော် ကြာကြာ တွယ်ကပ်နေသလို သူ့မှာလည်း နောက်ထပ်တာဝန်တွေ ရှိနေမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ဟာ အံ့သြစရာ ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ပေးတာကို ရလိုက်သလိုပါပဲ။ အဲဒီနေ့က နောက်ထပ် မျက်ရည် လုံးဝ မကျတော့ပါဘူး။ ဟိုမားရဲ့ အရုပ်ကလေးတွေ ကစားစရာတွေကို ကြည့်နိုင်လာတယ်။ သူ သွားလာလှုပ်ရှားသမျှ နေရာတိုင်းကို ကြည့်ရင် ဝမ်းနည်းမှု မဟုတ်ဘဲ ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားလာရတယ်”

အန်ဒီဟာ သူ့ရဲ့ ဖေ့ဘွတ်စာမျက်နှာမှာ အံ့သြဖွယ် မှတ်ချက်တွေနဲ့ သီးသန့် မက်ဆေ့တွေ ရခဲ့ပါတယ်။

“ဖေ့ဘွတ်ပေါ်က အချစ်တွေဟာ မွေးနေ့တွေအပေါ်မှာပဲ အာရုံစိုက်ကြတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် သေဆုံးမှုအပေါ်မှာတော့ ဘာမှ အာရုံမစိုက်ကြဘူး။ ဟိုမားကတော့ ကျွန်တော် ထင်ထားတာထက် အများကြီး ပိုတဲ့ အချစ်တွေကို ထိတွေ့ခွင့် ရခဲ့ပါတယ်”

ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုတွေကို အကုန်အစင် ပွေ့ပိုက်မထားနိုင်ရင် ခွေးတွေ ကြောင်တွေအတွက် ခံစားနေရဦးမှာပဲ။ လူတွေလိုပဲပေါ့။ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို ချန်ထားရစ်ခဲ့ကြတယ်။

အန်ဒီဟာ ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်ရာဝင်ရင် ငိုကြွေးနေခဲ့တယ်။ အိပ်ရာမဝင်ခင် တစ်ညမှာ နောက်ထပ် ညတွေရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေနဲ့ ပူဆွေးမှုတွေ အားလုံးကို ပေါင်းစည်းလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ထပ်တလဲလဲ ဒီလို ပြောတယ်။

ဟိုမား ပေးခဲ့သမျှ လက်ဆောင်တွေ အားလုံးကို သတိရနေမယ်။

သူဟာ သူချစ်ရတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ဆီက သင်ယူလိုက်ရသမျှ သင်ခန်းစာ အားလုံးကို ချရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို ဟိုမားအတွက်သာမက အားလုံးအတွက် အသုံးပြုနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ဟိုမားဆီက သင်ခန်းစာများ

ငါဟာ အခုလက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်အချိန်မှာပဲ နေတယ်။

အခုလက်ရှိ အချိန်ဟာ အရေးကြီးဆုံးအချိန်ပဲ။ ခွေးတွေဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ စပ်လျဉ်းရင် အကောင်းဆုံး ဆရာတွေပါပဲ။ ဟိုမားဟာ မနက်ခင်းတိုင်း အိပ်ရာပေါ်ကို ခုန်တက်တယ်။ နေ့သစ်အတွက် စိတ်ထက်သန်သန်နဲ့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်တော့မှ အာယာတတွေ၊ မုန်းတီးတာတွေ မရှိဘူး။ အတိတ်မှာ တွယ်ကပ် မနေဘူး။ လူကို တွေ့တဲ့ အချိန်တိုင်း မတွေ့တာ ကြာတဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းကို ဖက်လှဲတကင်း ကြိုဆိုသလိုမျိုး ကြိုဆိုတတ်တယ်။

ငါဟာ အတွေ့အကြုံ တစ်ခုစီတိုင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်လို ပြုမူတယ်။

ဟိုမားဟာ အစာစားတိုင်း၊ မုန့်စားတိုင်း၊ လမ်းလျှောက်တိုင်း၊ ဧည့်သည် လာတိုင်း ပျော်ရွှင်မြူးထူးပြတယ်။ သူ့ရဲ့ စွမ်းအင်နဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုဟာ သူတစ်ပါးကို ကူးစက်စေတယ်။ အရာရာတိုင်းက အောင်ပွဲခံခြင်းပဲ။ ဟိုမားဟာ ဘဝကို သိပ်တပ်မက်တယ်။

ငါ လိုချင်တာ ငါ တောင်းတယ်။

ဟိုမားဟာ အကောင်းဆုံး သရုပ်ပြဆရာပဲ။ ထိုင်မယ်၊ စိုက်ကြည့်မယ်၊ တောင်းမယ်၊ သွားရည်ကျမယ်။ သူ လိုချင်တာ ရဖို့ ဘာမဆို လုပ်ပြတယ်။ အလုပ်မဖြစ်တာ မရှိဘူး။ သူ့ရဲ့ ဇွဲနဲ့ ကြံ့ခိုင်မှုက အံ့သြစရာကောင်းလှတယ်။ လူတွေက သူ့ကို အမြဲတမ်း မုန့်ကျွေးတယ်၊ ပွေ့ဖက်တယ်၊ သူနဲ့ အတူ ဘောလုံး ကစားကြတယ်။

မျှော်လင့်ချက် မပါတဲ့ အချစ်မျိုးကို ငါပေးတယ်၊ ငါလည်း ရတယ်။

အချစ်ပေးတယ်၊ အချစ်ရတယ်။ အချစ်တွေ ပြည့်လျှံအောင် နေပါ။ ဟိုမားဟာ အခြားခွေးတွေ လာရင် ပျော်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေကိုတော့ တကယ်

ချစ်တယ်။ လူတွေရဲ့ အနံ့ကို နမ်းမယ်၊ နှာမူတ်မယ်၊ အနံ့ခံမယ်။ လမ်း
လျှောက်ထွက်တုန်းမှာ သူ့ကို လူစိမ်းတစ်ယောက်က ပွေ့ဖက်ရင် ဘာမှ
မလုပ်ဘူး။

အခြားလူတွေကို မဝေဖန်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဝေဖန်ဘူး။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ သူတစ်ပါးကို မဝေဖန်ပါဘူး။ အချိန်အတော်များများမှာ
ဖော်ရွေတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ လူတိုင်းကို လက်ခံတယ်၊ သူ့ကို
ပြောင်းလဲအောင် လုပ်တာ မကြိုက်ဘူး။

ကျွန်ုပ်တို့ ကွယ်လွန်တဲ့အခါ ကျွန်ုပ်တို့ထက်အရင် ဆုံးပါးသွားကြတဲ့ လူတွေ၊
အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ပြန်လည် ဆုံစည်းရမယ်လို့ လူအများစုက ယုံကြည်ကြ
တယ်။ သေဆုံးခြင်း ဆိုတာ ဘာမှ မရှိတော့ခြင်း ဆိုတာထက် လုံးဝ ပြီးပြည့်စုံခြင်း
ဆိုတဲ့ အယူအဆကို လက်ကိုင်ထားပါတယ်။ အခြားနည်းလမ်းနဲ့ ပြောရရင်
ကျွန်ုပ်တို့တွေ မြေကမ္ဘာ ဆိုတဲ့ ယာဉ်ပျံကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားတဲ့ အချိန်မှာ
မြေကမ္ဘာကြီးဟာ 'ထားစရာနေရာ အခန်းကြီး' အဖြစ် ကျန်ရစ်လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကို
တကယ် လွမ်းဆွတ်နေတဲ့သူတွေ၊ ကိုယ်က ချစ်ရတဲ့သူတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းပြီး
ပြန်ဆုံနိုင်တဲ့ နေရာကြီးပေါ့။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ကလေးတွေက ဆီးကြို၊ နှုတ်ဆက်နေတဲ့ပုံကို
စိတ်ကူးကြည့်ပါ။ အမြီးတန့်နုနုနဲ့ လှုပ်ယမ်းနေတဲ့ သူတို့ရဲ့မျက်နှာတွေကို မြင်
ယောင်ကြည့်ပါ။ ဝုတ်ဝုတ်လို့ ဟောင်တဲ့ အသံတွေ၊ ညောင်ညောင် အော်သံတွေ၊
ကျည်ကျည်ကျာကျာ မြည်သံတွေ၊ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူသံတွေ၊ တဂူးဂူး မြည်သံတွေ၊
သူတို့ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ အမူအရာတွေ အားလုံးကို ကြားယောင်ကြည့်ပါ။
ကျွန်ုပ်တို့ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးကို စွန့်ခွာမယ့် အချိန်မှာလည်း နူးညံ့ညင်သာခြင်းတွေ
ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။

ငါ့ရဲ့တိရစ္ဆာန်ကလေးက ပေးခဲ့တဲ့လက်ဆောင်တွေအားလုံး ထွေးပွေ့ထားမယ်။

ငါနဲ့အတူ မျှဝေခံစားခဲ့သမျှ အရာအားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်။

ငါချစ်တဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ကလေးကို ငါ့ရဲ့အချစ်တွေနဲ့ ထာဝရ လွှမ်းခြုံ
ထားမယ်။

အခန်း (၆)

အခြားအချစ်များ၊ အခြား ဆုံးရှုံးမှုများ

ပျော်ရွှင်တဲ့ ဆန္ဒအတွေးတွေအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရာက ကိုယ့်ရဲ့
အစစ်အမှန် ဘဝကို အရှိအတိုင်း လက်ခံပြီး ပျော်ရွှင်မှုတွေ ရအောင်
သွားကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုတွေကို ကုစားချင်တယ် ဆိုရင် ပုန်းလွှဲကွယ်လွှဲ ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတချို့ကိုပါ ဖြတ်ကျော်သွားမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါတွေကို ထင်ထင်လင်းလင်း မြင်သာအောင် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ကုစားနိုင်ခွင့် ပေးလိုက်ပါ။

မြဲခြင်းနှင့် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျခြင်း

ဘဝမှာ အလိုအလျောက် ခွင့်ပြုလိုက်လျောထားတဲ့ အရာတွေ ရှိကြပါတယ်။ ဥပမာ- ကလေးမလေးတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထဲမှာ အရုပ်ကလေးတွေနဲ့ ဆော့ကစားနေတယ် ဆိုပါစို့။ ကြီးပြင်းလာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် သားသမီးတွေ ရင်ခွင်ပိုက်နိုင်မှာပဲလို့ ယူဆနိုင်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဇီဝနာရီတွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါး ပျက်ယွင်းသွားမှာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ဝန် မရနိုင်မှာ၊ ကိုယ်ဝန်မဆောင်နိုင်မှာမျိုးတွေကို ယောင်လို့တောင် တွေးမိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းလာရင် တစ်နေ့နေ့မှာ အရှက်ရစရာ၊ သိက္ခာကျစရာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ သိနိုင်စွမ်းလည်း မရှိဘူး။ တကယ်လို့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်သွေးသားက ဖြစ်လာတဲ့ သားသမီး လိုချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သန္ဓေမအောင်နိုင်ဘူး ဆိုတာ သိရရင် သူ့ရဲ့ မိန်းမ ဖြစ်တည်မှုဘဝဟာ ပြီးပြည့်စုံမှု မရှိဘူးလို့ ခံစားရနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို စိတ်ပျက်နိုင်တယ်။ ဒီဆုံးရှုံးမှုနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ တစ်ကိုယ်ရည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု အတိုင်းအဆကို ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

သိပ်ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ အချိန်တုန်းက ဂျိန်းဟာ တစ်နေ့ကျရင် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်လို့ အားခံထားခဲ့တယ်။ နှစ်တွေ အများကြီး ကြာပြီးတဲ့နောက် ဒေါ်နယ်လို့ ခေါ်တဲ့ နှစ်လိုဖွယ် လူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွဲသွားတဲ့လာ ချစ်ခင် စုံမက်နေကြတုန်းမှာ 'သားသမီး လိုချင်သလား' လို့ လေ့လာကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ မိသားစုဘဝကို တွယ်တာကြသူတွေ ဖြစ်မှန်း သိလာရတယ်။

လက်ထပ်ပြီး နှစ်နည်းနည်း ကြာတော့ ဂျိန်းနဲ့ ဒေါ်နယ်ဟာ မိသားစုဘဝ စတင်ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်သုံးလ ကြာမှာ ဂျိန်းဟာ ကိုယ်ဝန် မရှိလို့ အံ့ဩရတယ်။ နောက်ထပ် လအနည်းငယ် စောင့်ကြည့်ပြီးမှ မထူးခြားရင် ဆရာဝန်နဲ့ ပြမယ်ပေါ့။ တကယ့်ကို ဘာမှ မထူးခြားလို့ ဒေါ်နယ်ကို မပြောဘဲ ဆရာဝန်နဲ့ ပြဖို့ ရက်ချိန်းယူလိုက်ပါတယ်။

အခန်း (၆)

အခြားအချစ်များ၊ အခြားဆုံးရှုံးမှုများ

လမ်းခွဲတာ၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲတာ၊ ကွယ်လွန်သွားတာတွေအပြင် အခြား ဆုံးရှုံးမှုတွေ အမျိုးမျိုး ရှိတဲ့အထဲမှာ တချို့ကတော့ ပိုပြီး သိသာထင်ရှားပါတယ်။ အလွယ်ကူဆုံး ဥပမာတွေကတော့ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျတာနဲ့ အလုပ်ပြုတ်တာမျိုးပေါ့။ အခြား ဆုံးရှုံးမှုတွေထဲမှာ အလွယ်တကူ မမြင်နိုင်တဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေကတော့ ကိုယ်တကယ် စံထားတဲ့ အလုပ်မျိုး မရတာ၊ လက်တွဲဖော် အိမ်ထောင်ဖက် မရတာ၊ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား မရတာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ အရာတွေအတွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရသလို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်၊ မရနိုင်တဲ့အရာတွေအတွက်လည်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရပါတယ်။

ဒီဆုံးရှုံးမှုတွေဟာ လူအများစုရဲ့ ဘဝတွေမှာ အသက်ထက်ဆုံး လိုက်ပါနေတတ်တယ်။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုတွေ အားလုံးကို စစ်ဆေး လေ့လာပြီး ကုစားဖို့ ထိုက်တန်ပါတယ်။ ဥပမာ ပြရမယ် ဆိုရင် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုမျိုးကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလို့ တစ်လျှောက်လုံး ခံစားနာကျင်ခဲ့မယ်။ ဒါဆို စစ်မှန်တဲ့ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ကုစားဖို့ ကုထုံးရယ်၊ အချိန်ရယ် လိုအပ်ပါတယ်။ မမြင်မတွေ့ရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေဟာ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှာ ပုန်းနေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေတဲ့ စမ်းချောင်းတစ်ခုလို့ ပူဆွေးမှုတွေကို စီးဆင်းစေပါတယ်။

ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ပြီး အချို့စစ်ဆေးမှုတွေ ပြုလုပ်ပါတယ်။ အဖြေတွေက အားရစရာ မရှိဘူး။ အဲဒီတော့မှ ဒေါ်နယ်ကို ပြောပြတော့ ဒေါ်နယ်ဘက်က စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ပေမဲ့ ချို့ယွင်းချက် လုံးဝ မရှိတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ သန္ဓေအောင်မယ့် ကုထုံးတွေ စတင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူ့ရဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ အဆိုးမြင် တစ်ကိုယ်တည်းစကားတွေနဲ့ နှပ်နှင်းနေရတော့တယ်။ 'ငါ့မှာ အပြစ်အနာအဆာ ရှိတယ်၊ တစ်ခုခုတော့ ချို့ယွင်းနေပြီ' ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ နောက်ခံ တေးဂီတတစ်ရပ်လို သူ့စိတ်ထဲ မှာ လူးလာခေါက်တဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ် တစ်ခုလုံးအပေါ်မှာ သူ့ခင်ပွန်းက အလောသုံးဆယ် ဖြစ်ပုံမရပေမဲ့ ဂျိန်းကတော့ အသည်းအသန်ကိစ္စတစ်ရပ်လို မှတ်ယူနေတယ်။

နောက်တစ်လအကြာ မတ်လ ၄ ရက်နေ့ဟာ ဂျိန်းရဲ့ မွေးနေ့ ဖြစ်တယ်။ ဒေါ်နယ်ဟာ ဂျိန်းရဲ့ မွေးနေ့ ထွင်းထုထားတဲ့ လှပတဲ့ လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်စွပ်မှာ ထွင်းထားတဲ့ ရက်နဲ့ လ ကိန်းဂဏန်းတွေဟာ ၃ လပိုင်း ၄ ရက်လို့ ဖြစ်ရမယ့်အစား ၄ လပိုင်း ၃ ရက်လို့ ဖြစ်နေလေရဲ့။ ဒီလက်စွပ်ကို ဂျိန်းက ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှားနေတဲ့ မွေးနေ့ရက်စွဲကို ပြောင်းပြီး ထွင်းထု ခိုင်းမယ်လို့ တွေးခဲ့တယ်။ ဒါကို သူ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မကြာခင်မှာပဲ သူ့ဘဝဟာ ကြီးမားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လို့ပါပဲ။

သူ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရပြီလို့ သိသိချင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားမိတယ်။ နောက် ဆုံးမှာ သူ့ရဲ့ ကမ္ဘာဟာ မှန်မှန်ကန်ကန် လည်ပတ်လာပြီး ကလေးကလည်း ပုံမှန် အတိုင်း ဖွံ့ဖြိုးလာပါတယ်။ ကံမကောင်းတာကတော့ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ဝန်ဟာ ပျက်ကျ တာနဲ့ အဆုံးသတ်သွားတာကြောင့်ပါပဲ။ သူဟာ လုံးဝ ဝမ်းနည်းပက်လက် ယူကျွေး မရ ဖြစ်ပြီး ပူဆွေးသောကတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတော့တာပေါ့။ ဒေါ်နယ်က အားပေး ပါတယ်။ ကလေး မွေးစားလို့ ရတာပဲလို့ နှစ်သိမ့်ပါတယ်။ သူဟာ 'အခြားအခွင့် အရေးတွေ အမြဲ ရှိနေတယ်'လို့ တွေးတတ်တဲ့ အကောင်းမြင်ဝါဒီတစ်ဦး ဖြစ် ပါတယ်။

ဂျိန်းကတော့ အခုချိန်ထိ သဘောမပေါက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလုပ် လုပ်စရာ တွေက ရှိနေပါတယ်။ ဂျိန်းရဲ့ အမေက ပင်ကိုဗီဇရဲ့ အသိနဲ့ ဒီလို ပြောခဲ့တယ်။

“ပျက်ကျသွားတဲ့ ကလေးအတွက် ပူဆွေးရတဲ့ သောကတွေ ပြေပျောက်ဖို့ အချိန်ပေးရလိမ့်မယ်”

စိတ်ပျက်အားငယ်နေရင်း အမေပြောတာ မှန်တယ်လို့ ဂျိန်း နားလည်လာ ခဲ့တယ်။ ကလေးတစ်ယောက် ရဖို့ သိပ္ပံနည်းကျ ကုထုံးတွေနဲ့ ကြိုးပမ်းခဲ့တာ အလဟဿ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒီဆုံးရှုံးမှုအတွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖို့လည်း လိုတယ်၊ ကုစားဖို့လည်း လိုအပ်တယ်။

ဝမ်းနည်းမှုကို ခံစားဖို့ အချိန်ယူပြီး ဂျိန်းက သူ့ကိုယ်သူ ဒီလို ပြောခဲ့တယ်။

ကလေး ပျက်ကျသွားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို ငါ ဂုဏ်ပြုတယ်။

ဒီလို ဖြစ်လာရတဲ့ အကြောင်းအရာတိုင်းကို ဖြေလျှော့လိုက်ပြီ။

ဒေါ်နယ်ကတော့ ကလေး မွေးစားဖို့ ဖွင့်ပြောပေမဲ့ ဂျိန်းက အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေတဲ့ မသိစိတ်က စကားလုံးတွေကို နားထောင်ဖို့ လိုသေးတယ်။ 'ငါ့ခန္ဓာကိုယ်က ပျက်စီးသွားပြီ၊ မိခင်အစစ် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး' တဲ့။ သူ့စိတ်ထဲက စကားသံတွေကို နားထောင်လေ၊ အဆိုးအပျက် အတွေးတွေကို ပိုပြီး သတိပြုမိလေ ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်လောက်တောင် ကြမ်းတမ်းရက်စက်တဲ့ စကားလုံးတွေ သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိခဲ့ပါလိမ့်လို့။ သူ့အတွေးတွေကို ချက်ချင်း ပြောင်း လဲပစ်ဖို့ လိုတယ် ဆိုတာ နားလည်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အခိုင်အမာ ပြောဆို ချက်တွေကို ဟောဒီလို ရွတ်ပါတော့တယ်။

ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်တယ်။

ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ကံစီရင်တဲ့အတိုင်း လုပ်ရရှာတယ်။

ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပကတိ ကောင်းမွန်တယ်။

ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အကောင်းမွန်ဆုံး အခြေအနေ ရောက်အောင် အမြင့်မားဆုံး အရာတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်။

မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အတွက် ဒီလို ပြောပါတယ်။

ငါဟာ မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ် ထိုက်တန်တယ်။

မိခင်တစ်ယောက်ဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ပြည့်ဝနေဖို့ပဲ လိုတယ်။

တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဂျိန်းဟာ အရာရာတိုင်း ငြိမ်းချမ်းသွားအောင် လုပ်တယ်။ ဒေါ်နယ်နဲ့ သူဟာ ကလေး မွေးစားဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ဒိုင်ယာနာလို့ ခေါ်တဲ့ အင်မတန် လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သမီး ကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒိုင်ယာနာရဲ့ မွေးနေ့က ဧပြီ ၃

ရက်လို့ သိရတော့ သူတို့ တုန်လှုပ်သွားကြတယ်။ ဂျိန်းရဲ့ လက်စွပ်မှာ ထွင်းထားတဲ့ မွေးနေ့ ရက်စွဲ။ သူတို့ ပြင်ရေးမလို့ တွေးထားပေမဲ့ မပြင်ဖြစ်တဲ့ မွေးနေ့ ရက်စွဲ။ ဒိုင်ယာနာဟာ သူတို့ဘဝထဲကို ပဉ္စလက်ဆန်ဆန် ရောက်လာခဲ့တာလို့ ဂျိန်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရပါတယ်။

ဂျိန်းရဲ့ ဆုတောင်းတွေ ပြည့်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သမီးကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူ နားလည် လာတယ်။ မြို့နေတဲ့ သူ့အတွက် နောက်ဆုံး ပန်းတိုင်က ဒိုင်ယာနာပဲ ဆိုတာ သူ သိပါပြီတဲ့။ မိခင်ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရ အစစ်အမှန်ရယ်၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ခွင့် လွှတ်ဖို့ အရေးကြီးပုံရယ်၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို ခံစားဖို့ အချိန်ပေးဖို့ရယ် ဒီ အကြောင်းတွေကို သဘောပေါက်လာခဲ့တယ်။

ဂျိန်းရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ပျော်ရွှင်ဖွယ် နိဂုံးကလေးပါ။ သင်ခန်းစာတစ်ခုက တော့ သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို နားလည်အောင် လုပ်ပြီး ဂုဏ်ပြုပေးဖို့ လိုတယ် ဆိုတာပါပဲ။ မြို့တာနဲ့ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတာ ဖြစ်လာရင် အချို့လူတွေက ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှု ပြောပျောက်တဲ့အထိ အချိန်မပေးကြဘူး။ အဲဒီမိန်းမနဲ့ အနီးကပ်ဆုံးလူ တွေ ဥပမာ ခင်ပွန်းနဲ့ မိဘနှစ်ပါးကတောင် မိန်းမရဲ့ စိတ်ထဲက ဆုံးရှုံးကြေကွဲမှုကို ရုပ်လုံး မဖော်နိုင်ကြပါဘူး။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ထိခိုက် နာကျင်မှုဟာ ဘယ် လောက်အထိ နက်ရှိုင်းသလဲ ဆိုတာ အခြားလူ ဘယ်သူကမှ မသိနိုင်ကြပါဘူး။ ကံစိမ့်ရာအတိုင်း ဖြစ်ကြရတာ။ အဲဒီမိန်းမကိုယ်တိုင်တောင် မသိနိုင်ဘူး။ ကိုယ် တိုင် မွေးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂျိန်းလိုမျိုး မွေးစားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါက သူ့ရဲ့ သားသမီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အမျိုးသမီး အများစုက ပြောကြတယ်။ သွေးဆုံးချိန် (ဓမ္မတာရာသီပန်း ရပ်ဆိုင်း ချိန်) ရောက်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်လာတော့တာပဲတဲ့။ ကလေး တစ်ယောက်တောင် မရတော့ဘူး၊ နောက်ထပ် ကလေး မရတော့ဘူး ဆိုတဲ့ အသိက နှိပ်စက်တဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုပေါ့။ တချို့က သူတို့ရဲ့ မိန်းမသားဘဝ၊ မိန်းမသား အလှတွေ ယုတ်လျော့သွားပြီလို့တောင် တလွဲ တွေးကြသေးတယ်။

ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်လို အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်လာပါစေ၊ ဆုံးရှုံးမှုရဲ့ အနှစ် သာရကို မြင်အောင်ကြည့်ဖို့၊ ဂုဏ်ယူပေးဖို့၊ ဝမ်းနည်းမှုကို အပြည့်အဝ ခံစားဖို့၊ အဆိုးမြင် အတွေးတွေမှာ တွယ်ငြိမနေဖို့ လုပ်ဆောင်ရပါမယ်။ ဟောဒီ အခိုင် အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ။

ငါ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပြောင်းလဲလာသလို ငါ့ရဲ့ မိန်းမသားဘဝကလည်း ပိုပြီး ကျယ်ပြန့်လာတယ်။

ငါ့ဘဝဟာ အချစ်တွေ၊ လေ့လာသင်ယူမှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အံ့ဩစရာ ခရီးရှည်ကြီးပဲ။

ကိုယ့်ဟာ ကိုယ့်ဘဝ အခြေအနေတွေ အားလုံးထက် ကျော်လွန်အောင် သွားနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အမှန်တရားကို လုံးဝ သင်ယူ လေ့လာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အနှစ်သာရက ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေထက် ကြီးကျယ် ခမ်း နားပါတယ်။ သားသမီး ရှိရှိ မရှိရှိ ကိုယ်ဟာ ကြီးကျယ် ခမ်းနားပြီးသားပါ။ သားသမီးတွေကို မွေးဖွားပြီး ကြီးပြင်းအောင် ပြုစုပျိုးထောင်နေရတုန်းက ပကတိ ကောင်းမွန် ပြီးပြည့်စုံသလို သွေးဆုံးချိန် နောက်ပိုင်းမှာလည်း ပကတိ ကောင်းမွန် ပြည့်စုံပါတယ်။

ငါဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လှပ ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

အလုပ်ပြုတ်ခြင်း၊ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ခြင်း

ဆုံးရှုံးမှု အမျိုးမျိုးတွေထဲမှာ လူအများစုအတွက် အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုက တော့ အလုပ်ပြုတ်ခြင်းပါပဲ။ ဒါဟာ အံ့ဩစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ လူတွေဟာ 'လုပ်နေတာ'နဲ့ 'ဖြစ်နေတာ'ရဲ့ ကြားမှာ ရောထွေးနေကြ ရလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အခြားစကားလုံးအနေနဲ့ ပြောရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လွဲမှား ပြီး အဓိပ္ပာယ် ဖော်တဲ့အတိုင်း အလုပ်တွေ လုပ်ကြရတာ။

မျက်နှာစိမ်း တစ်ယောက်နဲ့ စတွေ့ပြီ ဆိုရင် အရင်ဆုံး မေးတတ်ကြတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကတော့ 'ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ' ဆိုတာပါ။ အသက် ရှင်သန် နေထိုင်ဖို့ လုပ်ကိုင်တဲ့ အလုပ်အပေါ်မှာ အများကြီး တန်ဖိုးထားကြတာ ဆိုတော့ အလုပ်လည်း ပြုတ်ကော 'အခု ငါ ဘာကောင်လဲ'လို့ အံ့ဩတကြီး ကျန်ရစ်ကြ ရတယ်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်မှာ ဒန်နီဟာ ကော်ပိုရေးရှင်းရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ပုံမှန် လုပ်နေကျ မနက်ခင်း အလုပ်တွေကို လုပ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ကုမ္ပဏီက ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ကိရိယာ တန်ဆာပလာ၊ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ရောင်းချတဲ့ ကုမ္ပဏီပေါ့။ အခါတိုင်း လိုပဲ ဝင်လာသမျှ ဖုန်းတွေကို လက်ခံ ဖြေကြားပေးနေခဲ့တယ်။ ဒီအလုပ် တစ်ခု တည်းမှာ သူဟာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ တိုင် အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့

နေ့စဉ် ၁၂ နာရီ ကြာတဲ့ အလုပ်ခွင်ထဲမှာ သူ့ဘဝရဲ့ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးမြုပ်နှံခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့အလုပ်က သုံးဖန်များလို့ ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြတ်နေတဲ့ လမ်းကလေးလိုပဲ။ သူ့ရဲ့ရုံးခန်းကတော့ သူ့ရဲ့ ဒုတိယအိမ်လို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့လယ်မှာ သူဟာ သူ့ရဲ့ဘော့စ် ဖြစ်တဲ့ ကိနဲ့ လပတ်အစည်းအဝေး ရှိပါတယ်။ ယူဆောင်နေကျ ဖိုင်တွေ လက်ထဲ ပိုက်ပြီး အခန်းထဲ လှမ်းအဝင် လူစွမ်းအား အရင်းအမြစ်ဌာနရဲ့ ဌာနမှူး လင်ဒါကို ကိရဲ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကိက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ပြောတယ်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဖို့ အချိန်ရအောင် ငါ အပြင်ခဏ ထွက်လိုက်ဦးမယ်”

ဒန်နီကတော့ အမှတ်တမဲ့ပဲ။ ‘အိတ်ချ်အာ (HR)’ ဌာနမှူးနဲ့ အကြိမ်အများကြီး တွေ့ဆုံဖူးလို့ပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကာလတွေမှာ အလုပ်သမားတွေရဲ့ ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကြောင့် သူနဲ့ မကြာခဏ တွေ့ခဲ့ရတာပေါ့။ ဒီနေ့လည်း ဘယ်သူက ဘာပြဿနာ ရှာလိုက်ပါလိမ့်။

“ဒါဟာ စိတ်မချမ်းသာစရာ အစည်းအဝေး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဒန်နီ”

လင်ဒါကကားကြောင့် ဒန်နီ ရုတ်တရက် အံ့သြ မင်သက်မိတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ‘အိုး... ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက်တော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြဿနာ လုပ်မိပြီ ထင်တယ်’လို့ တွေးလိုက်တယ်။ တကယ်တမ်း လင်ဒါ ပြောတဲ့စကားကို ကြားရတော့ သူ အငိုက်မိသွားတယ်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ငါတို့ မင်းကို ထွက်ခွာခွင့်ပြုလိုက်ပြီ၊ ကုမ္ပဏီတချို့နဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ အမှုဆောင်အရာရှိချုပ်နဲ့ အမှုဆောင်အဖွဲ့ဟာ အရည်အသွေး ပြည့်စုံသွားပြီလို့ ယူဆကြတယ်၊ မင်းရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာက အပို ဖြစ်သွားပြီ”

ဒန်နီက ကြက်သေ သေသလို ငိုနေတုန်း သူက ဆက်ပြောတယ်။

“နှစ်ပတ်လောက်တော့ ဆက်နေလို့ ရပါသေးတယ်၊ ပြီးရင်တော့ လျော်ကြေးငွေ သုံးလစာ ပေးလိုက်မယ်”

“တကယ် သေချာရဲ့လားဗျာ၊ ဒီအကြောင်းကို ကိနဲ့ ပြောကြည့်လို့ ရနိုင်မလား၊ သူ စိတ်ပြောင်းရင် ပြောင်းသွားမှာပါ”

လင်ဒါက ဒန်နီလက်ပေါ် သူ့လက်နဲ့ အုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ပြောတယ်။

“သူ သိပြီးသားပါ၊ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပါပြီ၊ မပြောင်းလဲတော့ပါဘူး၊ လက်ခံလိုက်ပါ ဒန်နီ”

နောက်နှစ်ပတ်လောက်အတွင်းမှာ ဒန်နီဟာ သွားနေကျ လာနေကျအတိုင်း အလုပ်ခွင်ကို အသွားအပြန် လုပ်ခဲ့တယ်။ နှစ် ၃၀ လုံးလုံး မပျက်မကွက် လုပ်ခဲ့သလိုမျိုးပေါ့။ နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ် အတောအတွင်းမှာ သူ ဒီလို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ရတော့ဘူး ဆိုတာ သိနေလျက်နဲ့ပေါ့။ အလုပ်ခွင်ရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ရက်ကို ရောက်လာပါပြီ။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကလေးတွေကို ထုပ်ပိုး၊ အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်၊ ဒီနေရာကို နောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာရတော့ဘူး ဆိုတဲ့ အသိနဲ့လေ။ နှစ် ၃၀ ကာလအတွင်း သူ အလုပ် လုပ်ခဲ့သမျှတွေဟာ အားလပ်ရက် ယူသလောက်ပဲ ရှိတဲ့ နှစ်ပတ်တာကာလအတွင်း အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပြီ။

ကံကောင်းတာက သူ့ဇနီး မယ်လစ်ဇာဟာ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေနဲ့ လက်တွေ့ လုပ်ဆောင်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း များလှပြီ။ ဒါကြောင့် ဆုံးရှုံးမှုကို လက်ခံဖို့ ဒါပေမဲ့ အဆိုးမြင် အတွေးတွေကို လက်မခံဖို့ ဒန်နီကို ပြောခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ အကောင်းမြင် အတွေးတွေကိုပဲ အာရုံစူးစိုက်ထားတယ်။ ပြီးတော့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို ဒီလို ပြောတယ်။

ငါ့ရဲ့ ပင်ကိုပါရမီနဲ့ အရည်အသွေးတွေကို နေရာတိုင်းက လိုအပ်နေတယ်။

အားလုံး ကောင်းနေပါတယ်။

ငါဟာ ဘေးကင်း လုံခြုံတယ်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေကို ဂရုစိုက်ပြီး ပြောဖို့ လိုတယ်”

မယ်လစ်ဇာက သူ့ကို ပြောတယ်။

“အများကြီး ကြိုးစားဖို့တော့ လိုတယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ စိတ်အားငယ်တတ်တဲ့ မိဘတွေရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာကြတာ၊ သူတို့တွေက တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် စိတ်ပူလိုက်တာက အရင်၊ မေးခွန်းတွေက နောက်မှ”

သူတို့ဟာ အတူတကွ ထက်ကြပ်မကွာ ဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းကြတယ်။ စိတ်ကောင်း ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိသားစုဆွေမျိုးတွေက ဒန်နီရဲ့အဖြစ်ကို သနားကြတယ်။ အလုပ်အကိုင်တွေက တကယ် ခက်ခဲ ဆိုးဝါးနေပြီ။ ဒန်နီက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ တုံ့ပြန်ပါတယ်။ ဒါကို လုံးဝ လက်မခံပါဘူး။

ဒန်နီနဲ့ မယ်လစ်ဇာဟာ ဆုံးရှုံးမှုကို အမှန်အတိုင်း လက်ခံပြီး ဝမ်းနည်းကြကွဲပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဆင်းရဲ မွဲတေမှုတွေချည်း ရှိနေတယ်

ဆိုတာကို ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းဆန်ပါတယ်။ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကို ဒီလို ပြောတယ်။

ကြော့ကြီးဟာ ခမ်းနားထည်ဝါပြီး ပေါများ ကြွယ်ဝတယ်။

ဒန်နီဟာ အလုပ်ပြုတ်လို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတာကို အပြည့်အဝ ခံစားတယ်။ ထိခိုက် နာကျင်ရတာကို ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်တယ်။ ရဲဝံ့တဲ့ ကျက်သရေ အပြည့်နဲ့ပေါ့။ အခွင့်အလမ်းသစ်တွေ ပွင့်လာပြီ။ သူ့ဆီကို အလွယ်တကူ ရောက်လာပြီလို့ ယုံကြည်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်မှုတွေဟာ သိသိသာသာ လျော့ကျသွားတယ်။ အလုပ်ကနေ ရပ်နားခံရပြီး နှစ်ပတ်အတွင်း ကန်ထရိုက်စာချုပ်နဲ့ ကမ်းလှမ်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အဲဒီ အခြေခိုင်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အမြဲတမ်း ဝန်ထမ်းအဖြစ် အလုပ်ရခဲ့တယ်။

အလုပ်တစ်ခု ပြုတ်သွားတယ် ဆိုရင် အလုပ်ရှင်အတွက်တော့ ဒါဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ခွင်က ကိစ္စတစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ဖြုတ်ခံရတဲ့ အလုပ်သမားဘက်က ကြည့်တယ် ဆိုရင် ဒါဟာ လုံးဝ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ။ ကိုယ် လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကိုယ်ဟာ အင်မတန် အရေးပါအရာရောက်တယ်လို့ ယုံကြည်အောင် ညှို့ယူ သိမ်းသွင်းထားတယ်။ အမှန်တကယ်တော့ ကိုယ် မရှိလည်း ဒီအလုပ်တွေကို သူတို့ဘာသာ လုပ်နိုင်ပါတယ်လို့ မပြောခင် အချိန်အထိပါပဲ။ အလုပ်သမားတွေအဖို့ တန်ဖိုးမရှိသလို ခံစားရတာ အံ့ဩစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်လို့ ကိုယ့်ရဲ့ အလုပ်ခွင်ဟာ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆန်လာပြီလို့ ခံစားရရင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်ဆန် ကုစားဖို့ လိုအပ်ပြီ ဆိုတာ သတိရပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလို ပြောကြည့်ပါလား။

ငါဟာ တန်ဖိုးရှိတယ်။

ဒီဝါကျမှာ ကိုယ်ဟာ ဘယ်လိုလူ ဆိုတာအပေါ်မှာသာ လုံးလုံးလျားလျား အခြေခံပြီး ပြောထားတာ။ ဘာအလုပ် လုပ်တယ်လို့ ပြောထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီစကားကိုလည်း မှတ်ထားလိုက်ပါဦး။

ဘယ်အလုပ်မျိုးမှာမဆို ငါတန်ဖိုးက သာလွန်တယ်။

ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ ဘာတွေပဲ ဖြစ်လာပါစေ အရှိအတိုင်း လက်ခံလိုက်တာဟာ တကယ် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရနိုင်ပါတယ်။ အလုပ်ပြုတ်တဲ့အခါမှာတော့

အရှိအတိုင်း လက်ခံဖို့ဟာ အင်မတန် အခက်ခဲဆုံး အစိတ်အပိုင်းပါပဲ။ အဖြစ်အပျက်ကို မပြောင်းလဲနိုင်ပေမဲ့ အရှိအတိုင်း လက်ခံပြီး ဝမ်းနည်း ထိခိုက်မှုကို အကောင်းပြောင်းလဲမှု ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။

လူအများစု ထင်ထားတာက အရှိအတိုင်း လက်ခံတယ် ဆိုတာဟာ ဘာတွေပဲ ဖြစ်လာပါစေ ကြိုက်နှစ်သက်ရမယ်၊ အဆင်ပြေတဲ့ပုံစံနဲ့ နေရမယ်လို့ ထင်နေကြတာ။ အဓိပ္ပာယ် အစစ်အမှန်က ဆုံးရှုံးမှုရဲ့ အစစ်အမှန်သဘောကို အသေအချာ သိထားရမယ်။ ဒီလို မဖြစ်သင့်ဘူး ဆိုတဲ့ ငြင်းဆန်တဲ့ အဆင့်ကနေ ဒီလိုတော့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ ဆိုတဲ့ အရှိအတိုင်း လက်ခံလိုက်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်အောင် သွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အခြားနည်းလမ်းတွေအရ ပြောရရင် အလုပ်ပြုတ်တယ် ဆိုတာ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ သစ္စာဖောက်ခံရတယ်လို့လည်း ခံစားရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ အခြားဆုံးရှုံးမှုတွေလိုပဲ အဓိက အရေးကြီးတဲ့ အချက်က ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ စကားသံကို ဂရုစိုက် နားထောင်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့များ 'ငါ ဘာကောင်မှ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ငါဟာ လုံးဝ အရေးပါတော့ဘူး၊ ငါ ဒီအလုပ်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်တော့ဘူး၊ ဘယ်သူကမှ ငါ့ကို မသုံးချင်ဘူး'လို့ တွေးနေရင် ဒါတွေဟာ အဆိုးမြင်အစွဲတွေ ဖြစ်ကြလို့ ထပ်တလဲလဲ မတွေးသင့်ပါဘူး။ ဆုံးရှုံးမှုကို အရှိအတိုင်း လက်ခံဖို့ လိုပေမဲ့ အဆိုးမြင်အစွဲတွေကိုတော့ လက်မခံသင့်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ့်အတွက် အကောင်းမွန်ဆုံး၊ အမြင့်မားဆုံးအဖြစ် ဘာတွေ ဖြစ်လာတယ် ဆိုတာကို နားလည်သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်။ ကိုယ် မြင်နိုင်တဲ့အတိုင်းအတာထက် ကျော်လွန်ပြီး အကောင်းဆုံးတွေ ဖြစ်လာဖို့ ဟောဒီ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကို ကြိုးပမ်း ပြောဆိုကြည့်ပါ။

ငါ့အတွက် အမြင့်မားဆုံးအရာတွေ ရဖို့ အရာရာတိုင်း ပွင့်လန်းနေတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ အစစ်အမှန်ဘဝကို လက်ခံပါ

တကယ်လို့ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အရှိအတိုင်း လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစား လေ့ကျင့်နေပြီ ဆိုရင် ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ခန္ဓာထဲကို စေ့စေ့ငုငု အာရုံ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အစစ်အမှန်သဘောကို အရှိအတိုင်း လက်ခံဖို့ ကြိုးစားရမယ့် အချိန်ပါပဲ။ ဘယ်လို ရှုထောင့်တွေကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ရမလဲ၊ ဘယ်လို ရှုထောင့်တွေကို ကုစားဖို့ လိုမလဲ ဒါမှ

ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကုစားနည်း

မဟုတ် ကိုယ့်ရဲ့ ပင်ကိုအစစ်အမှန်သဘောတွေကို ပွင့်လင်းမြင်သာအောင် ဖွင့်ချလိုက်ပါ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အခြားသူတွေက ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လို မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားနေသလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှတော့ အသုံးမဝင်ဘူး ဆိုတာတွေလည်း ပါတာပေါ့။

ကက်နက်ဟာ အချစ်နဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုကို ခံနေရတယ်။ ကိုယ်က လူတစ်ယောက်ကို နှလုံးသားနဲ့ ရင်းပြီး ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ခဲ့ပါစေ၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ အတွင်းကြေ ကြေသလို ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတာပဲလို့ သူ တွေးတယ်။ လူအများစုဟာ အချစ်ရေးတွေမှာ ဘယ်လို ချစ်ရမယ်လို့ ကောင်းကောင်း မသိကြဘူးတဲ့။ အထူးသဖြင့် လိင်တူ ချစ်သူတွေမှာပေါ့။

အတိတ် ကာလတုန်းက လိင်တူ ချစ်သူ ယောက်ျားစုံတွဲ၊ မိန်းမစုံတွဲတွေဟာ ပွင့်လင်း မြင်သာအောင် များများစားစား မပေါ်ထွက်ခဲ့ဘူး။ တကယ်လို့များ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လိင်တူချစ်သူတွေ မော်ကြားနေတဲ့ပုံမျိုး တွေ့ခဲ့ရင်၊ သူတို့ တစ်ဦးချင်းစီ တွေ့ဆုံတဲ့အခါ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ပြောနေတာကို တွေ့ခဲ့ရင်၊ အသားအရေအကြောင်း ပြောနေတာ မြင်ရရင် အဲဒီလို ဝံ့ကြွားနိုင်တာဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှီသိပ်လာရတဲ့ ခံစားချက်တွေကနေ ဖြစ်ပေါ်လာတာလို့ တွေးပေးဖို့ ခက်ပါတယ်။

ကက်နက်က ပြောတယ်။

“ငါ့နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာအမာရွတ်တွေ ရှိနေတယ်၊ ဒီအမာရွတ်တွေက ငါဟာ ဘယ်လို လူလဲ ဆိုတဲ့ စိတ်မလုံခြုံမှု၊ ငါ့ချစ်သူက ဘယ်သူ ဆိုတာကို ပြောဖို့ ရှက်ရွံ့မှုတွေက ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ” တဲ့။

ကက်နက်ဟာ သူ့ဘဝ အစစ်အမှန်ကို မဖုံးကွယ်ဘဲ ထားချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေမဲ့ မိဘတွေ အလိုကျတဲ့ပုံစံနဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် နေနိုင်အောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အချို့မိန်းမလျာတွေဟာ ဒီလို အပိုင်းမှာ အကြီးအကျယ် အခက်အခဲ တွေ့ကြုံရရှာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိသားစုတွေက အတင်းအကျပ် ဖိအားပေးလို့ပေါ့။ မိသားစုနဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းက တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း လျှောက်ကြရရှာတယ်။ မိန်းမလျာနဲ့ ယောက်ျားလျာတွေဟာ ဒီလို အတင်းအကျပ် ဖိအားပေးမှုကြောင့် ဝမ်းနည်း ထိခိုက်တတ်တာကို လူအများစုက သဘောမပေါက်ကြဘူး။

ကက်နက်က အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်ပေမဲ့ သူ့မိဘတွေ ဖြစ်စေချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်မလာဘူး။ သူ့ဘဝမှာ စံထားရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး

တွေလည်း မရှိခဲ့တော့ အသက် ၂၀ ကျော်နဲ့ အသက် ၃၀ ကျော် နှစ်တွေအတွင်း တွယ်ငြိခဲ့တဲ့ အချစ်သံယောဇဉ်တွေဟာ အားလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်တယ်။ သူ့ရဲ့ အဖော်တွေက သူ့ကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့ရဲ့ အဖော်တွေကို တုံ့ပြန် မချစ်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် သူက စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ပေမဲ့ အဲဒီလူတွေက သူ့ကို နှစ်နှစ်ကာကာ မရှိကြဘူး။ သူ့မှာ နေရာဒေသ ဝေးကွာလှတဲ့ အဝေးရောက် ချစ်သူတွေလည်း အများကြီး ရှိတယ်။ နောက်တော့ ဒါဟာ စစ်မှန်တဲ့ ချစ် ကျွမ်းဝင် ရင်းနှီးမှုကို ရှောင်ရှားနေတာလို့ သိလာတယ်။ တကယ်လို့ ချစ်သူ တစ်ယောက်ဟာ ပထဝီမြေ အနေအထားအရ အလွန် ဝေးကွာတဲ့ အရပ်ဒေသ မှာ ရှိနေတယ် ဆိုရင် စစ်မှန်ခိုင်မြဲတဲ့ အချစ်ရေးတစ်ခု ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အားနည်းချက်တွေ ရှိနေမှာပဲ။

ဒါတွေ အားလုံးရဲ့ ရလဒ်ကြောင့် ဒဏ်ရာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရလာပါတယ်။ အသက် ၄၀ ကျော် နှစ်တွေကျမှ ကက်နက်ဟာ ကုထုံးပညာရှင်တစ်ဦးနဲ့ စတင် တွေ့ဆုံခဲ့ပါတယ်။ ကုသမှုအချိန်ပိုင်း အတောအတွင်းမှာ ဂယ်ရီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသည်းကွဲရတဲ့ ခံစားချက်တွေ ပေါ်လာတယ်။ ဂယ်ရီ ဆိုတာ သူနဲ့ တွဲခဲ့ဖူးတဲ့ သူပါ။ အပြန်အလှန် အပေးအယူ မရှိခဲ့ဘူး ဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားချက် ပေါ်လာပါတယ်။ ကုထုံးပညာရှင်က သူ့ရဲ့ ခံစားချက်ကို ပုံဆွဲပြဖို့ အကြံပေးခဲ့တယ်။

ခံစားချက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပုံဆွဲပြရမလဲ။ ဘာနဲ့ တူနေမလဲ။ ကက်နက်က သူ့ကိုယ်သူ တွေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့စိတ်ကို ဖွင့်ချလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ပထမဆုံး သူ ဆွဲလိုက်တဲ့ပုံက သူ့ရဲ့ နှလုံးသား ကွဲကြေနေတဲ့ပုံပါ။ ပုံက နှလုံးသားတစ်ခုလုံးရဲ့ ပုံပါပဲ။ ဒီဘက်မှာ အက်ကွဲကြောင်းတစ်ခု၊ ဟိုဘက်မှာ အက်ကွဲကြောင်း အကြီးကြီး၊ နောက်တစ်နေရာက အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် ဖြစ်နေပြီး အောက်ခြေမှာတော့ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေနေတယ်။ ဒါကို မြင်ရတာနဲ့ ထိခိုက် နာကျင်မှုတွေ အားလုံး သွန်ချလိုက်သလို သူ ငိုကြွေးပါတော့တယ်။

ကက်နက် ဆွဲထားတဲ့ပုံကို ကုထုံးပညာရှင် မြင်အောင် ပြလိုက်တော့ ပညာရှင် အမျိုးသမီးက နေရာတစ်နေရာကို ထောက်ပြပြီး မေးပါတယ်။

“ဒီနေရာက ဘာလို့ ဟက်တက်ကွဲနေတာလဲ”

အဲဒီနောက်မှာ အက်ကွဲကြောင်း တစ်ခုစီအကြောင်းကို စာနဲ့ ရေးပြဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ ဘယ်သူက နာကျင်အောင် လုပ်တာလဲ၊ ဘယ်လို အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲပေါ့။

ဒါဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းပါပဲ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့တာ၊ ဒဏ်ရာ ရခဲ့တာ၊ အားအင် ကုန်ခန်းတာ၊ စိုပြည်မှု ခန်းခြောက်သွားတာ၊ လုံလောက်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မရလို့ နှလုံးသားမှာ ခံစားရသမျှတွေ ပေါ်ထွက်လာတယ်။

“အချစ်တွေ အများကြီး လိုအပ်တယ်” လို့ သူက ပြောတယ်။

ကုထုံးပညာရှင်က သူတို့ဟာ မိန်းမလျာတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့ဘဝနဲ့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မချစ်တတ်ကြဘူး၊ အဲဒီ အားနည်းချက်ကြောင့် အချစ်ရေးမှာ လိုလိုလားလား မရှိဘူး ဆိုတဲ့ အတွင်းသားကို ထောက်ပြပါတယ်။ ကက်နက်မှာလည်း ဒီလို စိတ်မျိုး ရှိနေတယ် ဆိုတာ မြင်အောင် ကြည့်ဖို့ ပြောတယ်။

ကက်နက်ဟာ ကုထုံးပညာရှင်နဲ့ ဆက်လက်ကုစားနေတုန်း သူ ပြောဆိုနေသမျှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့ ဒဏ်ရာ အက်ကွဲကြောင်းတွေ ပြည့်လာသလို နားလည်သဘောပေါက်လာတယ်။ ခံစားရတယ်။ အတိတ်ကာလတုန်းက အတွေ့အကြုံတွေကို မေတ္တာ ကရုဏာတွေနဲ့ ဖြတ်ကျော်လိုက်တဲ့အခါ နှလုံးသားကို ကုစားနေသလိုပဲ။ အားလုံးကို နှစ်သက်တဲ့စိတ်နဲ့ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ပြောလိုက် ငိုလိုက် ပိုပြီး လုပ်လေ သူ ရေးဆွဲလိုက်တဲ့ နှလုံးသား ပုံတွေက တောက်ပ ထင်ရှားလာလေ ဖြစ်လာတယ်။ အက်ကွဲကြောင်းတွေ၊ လိုင်းကြောင်းတွေ ပျောက်သွားတဲ့ နှလုံးပုံအသစ် ဖြစ်လာတယ်။ ဘဝက ပိုပြီး ခိုင်မာလာတယ်။ ကက်နက်ဟာ သူ့ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ် ရှိတဲ့ နေရာနဲ့ ဆက်သွယ်မိလာတယ်။ သူ့နှလုံးသားဟာ အလိုလို အားပြည့်ပြီး ခွန်အားမြင့်တင်နေတာကိုလည်း သိလာတယ်။ အဲဒီအသိပညာထဲကို ဆက်သွယ်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ ဒီလို ပြောလိုက်တယ်။

အင်မတန် လှပပြီး ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ငါ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးမှာ စိတ်ဝိညာဉ်ဟာ မပြောင်းမလဲ တည်ရှိတယ်။

သူကို ချစ်တဲ့သူ ဘယ်တော့မှ မတွေ့နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ မှားယွင်းတဲ့ အစွဲအပေါ်မှာ ဝမ်းနည်းခံစားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီအစွဲကိုလည်း စွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါကို ကုစားနိုင်ခဲ့ပြီ။ အခုဆိုရင် သူ့ဘဝမှာ လူတွေကို ချစ်ခင်နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်လာပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ဘာလို့ မနေနိုင်ရမှာလဲ။ ချစ်သူတစ်ယောက်က ချစ်သလို၊ ဂရုစိုက်သလို သူ့ကိုယ်သူ ချစ်နိုင်သားပဲ။ ကက်နက်ဟာ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကို ဒီလို ပြောပါတယ်။

ငါဟာ ငါ့ရဲ့ အချစ်ရေးတစ်ခုလုံး ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်ရင်း တည်ဆောက်မယ်။

အဲဒီကစပြီး သူ့ဟာ ခြေလျင်ခရီး အပျော်လျှောက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာတိုမက်ဆေ့ ပို့တာဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ပန်းတွေပို့တာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ကိုယ်တော် ပြုလုပ်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ချစ်တဲ့ အချစ်တစ်ခုမှာ ပျော်ဝင်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်လာတယ်။ ‘ငါဟာ ပိုပြီး နားလည်မှု ရှိလာတယ်၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်လာတယ်’ လို့ သူက ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ပြန်ကြည့်ဖြစ်တာ၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်နဲ့ အချစ်ရေးတစ်ခု နှောင်ဖွဲ့ချင်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်ဆုံး ချစ်ကြည့်ရမယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ကက်နက်ဟာ ဒန် ဆိုတဲ့ ချစ်သူကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က စပြီး သူ့ရဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကို ထပ်တလဲလဲ ပြောပါတယ်။

ငါ့ရဲ့ဘဝက ဟန်ချက်ညီတယ်။

ငါက ချစ်တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ပြန်ချစ်တဲ့ အချစ်ရေး ရှိတယ်။

ဒီနေ့မှာတော့ ကက်နက်ဟာ သင်ခန်းစာတွေ အများကြီး ရခဲ့၊ ကြိုးစားပြုပြင်ရမှာတွေ အများကြီး ရှိနေလျက်နဲ့ ပိုပြီး စွန့်စားခန်း ဖွင့်ချင်နေတယ်။ စောစောပိုင်းမှာပဲ သူက ဒန့်ကို ပြောတယ်။

“မင်းအသည်းကို ငါ ခွဲဦးမှာ”

ဒန့်က အတော် လန့်သွားတယ်။

“ဘာပြောချင်တာလဲ”

“နှစ်ယောက်သား ချစ်မိကြပြီ ဆိုရင် တစ်နေ့ကျ တစ်ယောက် အသည်းတစ်ယောက် ခွဲတော့တာပဲ”

“အဲဒါမျိုးကို ငါ လက်မခံပါဘူး၊ ချစ်ကြတယ် ဆိုရင် အသည်းထဲကနေ ဖွင့်လင်းလာတယ်လို့ပဲ ငါ ယုံတယ်၊ အချစ် ဆိုတာ အသည်းထဲက လျှို့ဝှက်တံခါးတွေ၊ သော့ခတ်ထားတဲ့ အခန်းတွေကို တိုးဝင် ဖွင့်လှစ်ပေးမှာပါ”

ကက်နက်က ဒီလို ဆင်ခြေမျိုးကို မျှော်လင့်မထားခဲ့ဘူး။ အချစ်ကိုလည်း ဒီလို မမြင်တတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ အဆိုးမြင်အတွေးတွေ သူ့မှာ ချိတ်ဆက်နေတုန်းပဲ ဆိုတာ နားလည်သဘောပေါက်စေတယ်။ ဒီတွေ့ရှိချက်ဟာ ချစ်ခြင်းတစ်ခုကနေ ပေးအပ်လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်မွန် အများကြီးထဲက တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဟာ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကွဲပြား ခြားနားတဲ့ အမြင် အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြည့်တတ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ အစွဲတချို့အပေါ်မှာ အလင်းရောင် ထွန်းပေးလိုက်သလို လင်းဖြာသွားတာတွေရတယ်။ သူ့အဖော်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုက ဒဏ်ရာအနာဟောင်းက ရိုက်ခတ်လာတာ

မဟုတ်ဘူး။ ပိုချစ်တတ်တဲ့ ရှုထောင့်၊ အချစ်နဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ အကောင်းမြင် ယုံကြည်ချက်တွေကနေ ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့ တံခါးပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ အချစ်ရေးက အခုထိ ခိုင်မြဲနေတုန်းပဲ။ သူတို့ဟာ တစ်ယောက်နှလုံးသားကို တစ်ယောက်က ဖွင့်လှစ်ပြီး ကုစားပေးကြတယ်။

ကက်နက်ရဲ့ အကြောင်းအရာတွေက သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လက္ခဏာတွေနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်စိတ် ခေါင်းပါးရာက ဖြစ်ပေါ်လာတာ။ ဒါပေမဲ့ လူအများစုဟာ သူတို့ ဘယ်လို ပုံစံ ဖြစ်သင့်တယ်လို့ တွေးကြပြီး အဲဒီလို တကယ် ဖြစ်မလာတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုအပေါ်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြတာ ဖြစ်တယ်။ အချို့ယောက်ျားတွေဟာ ကြွက်သား အမြှောင်း ခြောက်ခု ပါတဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကြွက်သားမျိုးကို သူတို့လည်း ရနိုင်တာပဲလို့ ထင်ထားရာက မဖြစ်လာတဲ့အခါ ကြေကွဲတာမျိုး၊ မိန်းမတွေက တော့ လူတိုင်း မရနိုင်တဲ့ ဘီကီနီ ခန္ဓာကိုယ်ကို မရနိုင်လို့ ဝမ်းနည်းတာမျိုးတွေ ပေါ့။ တချို့က အရပ် ပိုရှည်ကြတယ်၊ တချို့က ပုချင်ကြတယ်။ ဆန္ဒတွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ 'ငါတို့သာ ဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲ' ဆိုတဲ့ မပြည့်နိုင်တဲ့ ဆန္ဒအတွေးတွေအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြရာက ကိုယ့်ရဲ့ အစစ်အမှန်ဘဝကို အရှိအတိုင်း လက်ခံပြီး ပျော်ရွှင်မှုတွေ ရအောင် သွားကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဟောဒီ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုမျိုးကို စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ အချိန်နည်းနည်း ပိုယူကြရအောင်။

ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာတဲ့ အရာတွေအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့တွေဟာ ချစ်ခင် တွယ်တာရတဲ့သူတွေ၊ အိမ်မွေးအချစ်တော် တိရစ္ဆာန်တွေ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အခါ ဘယ်လောက်တောင် ခံစားရတယ်ဆိုတာကို နားလည်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြားဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုမျိုးတွေ ရှိသေးတယ်။ ထင်မှတ်ထားတဲ့ အရာတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားမှုမျိုးပေါ့။ အကောင်းဆုံး ဥပမာတစ်ခု ပြပါမယ်။

ဒေါဟာ သူ့ရဲ့ ကင်ဆာရောဂါနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ကုစားတဲ့အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့တယ်။ ကုသတဲ့ နည်းလမ်းစဉ်မှာ အနောက်တိုင်း ဆေးဝါးတွေကော အခြား အစပ်တည့်တဲ့ ကုထုံးတွေပါ ပါတာပေါ့။ အခုတော့ သူဟာ ဝေဒနာရှင်တွေကို အားပေးတဲ့ အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ပါဝင်ပြီး ကင်ဆာရောဂါသည်ဘဝကနေ နာလန်ထလာတဲ့ သူ့အတွေ့အကြုံတွေကို မျှဝေနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမှုတွေ လွှမ်းခြုံနေတုန်းပဲ။

“ငါ့ရဲ့ ကင်ဆာ ပျောက်ကင်းတဲ့ သတင်းက ဝမ်းသာစရာကောင်းလျက်သားနဲ့ ဘာလို့ ဝမ်းနည်းနေပါလိမ့်” လို့ သူ ပြောတယ်။

သူ့ရဲ့ ကင်ဆာ ကုစားတဲ့ အလုပ်တွေ ပြီးဆုံးသွားပေမဲ့ ဒီရောဂါ ဖြစ်ရလို့ ဝမ်းနည်းဖို့ အချိန်မရခဲ့ဘူး။ ကင်ဆာရောဂါနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ဘာတွေကို ဝမ်းနည်းရမလဲ။ အများကြီးပါ။ ကင်ဆာရောဂါ လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားတဲ့အကြောင်းကို မျှဝေနေတာ အခြေအနေ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူး။ ဒေါဟာ ကင်ဆာရောဂါ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာအပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်းမှုကို ဖော်ပြဖို့ လိုအပ်နေတယ်။ အကျိုးရှိတဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကတော့ ဒီလိုပါ။

အစွမ်းကုန် ဝမ်းနည်းဖို့ ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်ပြုတယ်။

အတွေ့အကြုံတွေ အားလုံးဟာ ငါ့ကို သန်စွမ်းစေတယ်။

ကင်ဆာဝေဒနာရှင်တချို့ဟာ ကင်ဆာရောဂါ ကုစားဖို့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကို ထပ်တလဲလဲ ရွတ်ရင်းနဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုအတွက် အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တွေကိုပါ ထည့်သွင်း ပြောဆိုတဲ့အခါ အကျိုးသက်ရောက်မှု ပိုကောင်းကြောင်း တွေ့လာရတယ်။ ‘သာမန်ပဲ’လို့ သူတို့ ယူဆထားတဲ့အရာတွေ ထာဝရပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ‘သာမန်အသစ်ပုံစံ’ကို ရှာတွေ့လာနိုင်တယ်။

ဘဝမှာ ဆုံးရှုံးမှုလို့ ယူဆထားတဲ့ အရာတွေအားလုံးကို ဂုဏ်ပြုလိုက်တယ်။ ငါ့ဘဝကို ရှေ့ဆောင်မယ့် ဘဝသစ်ကို တွေးပိုက်ထားတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ အများစုလိုပဲ ဒေါဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က သူ့ကို စိုးမိုးခြယ်လှယ်တာမျိုး မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်။ နာမကျန်းမှု ဖြစ်လာတာတောင်မှ ဘာမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်တယ်။ သူ့ရဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်က ဒီလိုပါ။

ငါ့ကျန်းမာရေးအတွက် ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေမကောင်း ဖြစ်ရတာကို အပြစ်မတင်ဘူး။

တစ်ခုခု ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်ခင် ခန္ဓာကိုယ်က သူ့ကို အချက်ပြ သတိပေးလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားတဲ့အတွက် သူ ဒေါသထွက်ခဲ့တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က သူ့ကို ဘာမှ သတိမပေးဘဲ သစ္စာဖောက်ခဲ့လို့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ ခွင့်လွှတ်ဖို့ လိုတယ်။

ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ငါ ခွင့်လွှတ်တယ်။

ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ငါ ချစ်တယ်။

အမှန်တကယ် ရှိမလာသော၊ ဖြစ်မလာသော စံပြပုံရိပ်များကို စွန့်ခွာခြင်း တစ်နေ့နေ့မှာ ရှာတွေ့လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတဲ့ စံပြချစ်သူ၊ စံပြအိမ်ထောင်ဖက်ရဲ့ စိတ်ကူးရုပ်ပုံလွှာကြောင့် ဝမ်းနည်း ထိခိုက်ရတာပါ။ ကိုယ်က ကိုယ် ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဇနီး၊ ခါမှမဟုတ် ခင်ပွန်းကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်ဆိုင်းနေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အချိန်တွေသာ ကုန်သွားတယ်။ ပူးစာဖက် ပေါ်မလာ ခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ စိတ်အားငယ်မှုနဲ့ ဝမ်းနည်းမှုကို ပြစ်ပေါ်စေပါတယ်။ အကြောင်း ရင်းကိုတော့ အသေအချာ ဆန်းစစ်ဖို့ ခက်ပါလိမ့်မယ်။

ဒီလို စိတ်အားငယ်တာဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုရဲ့ ပုံစံတစ်မျိုး ဆိုတာ သိနား လည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘေးမှာ ဘယ်တော့မှ ပေါ်မလာနိုင်တဲ့၊ ရှိမလာနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ကြေကွဲသင့်ပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအကြောင်းအရာကြောင့် ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ဝမ်းနည်း ထိခိုက်ဖို့ အချိန်ပေးသင့် ပါတယ်။ ဒီလို လုပ်တာကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ဘဝဟာ ပြည့်စုံသွားသလို နေနိုင် လာလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ကောင်းမွန်တဲ့ ရလဒ်ပါပဲ။

ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုကို ကုစားဖို့ ဆွေးနွေးပွဲ လာတက်တဲ့ ဒီရာဇရာက ပြောတယ်။

“ကျွန်မ ဘာကို ခံစားနေရသလဲ ဆိုတာကို အသေအချာ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက် တော့ နောက်ဆုံးမှာ မျက်ရည်တွေ မဆည်နိုင်အောင် ကျလာတယ်။ ဝမ်းနည်းရ တဲ့ အကြောင်းကတော့ ‘သူ’ ပေါ်မလာခဲ့လို့ပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ရှာဖွေမှု ပြီးဆုံးသွား ပြီလို့ နားလည် သဘောပေါက်ပြီး မျက်ရည်ကျပြီးတဲ့နောက်မှာ အများကြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့တယ်။ ကျန်ရှိတဲ့ ဘဝသက်တမ်းကတော့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်အတွက်ပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ကိုယ့်အတွက် အကောင်းဆုံး၊ အပြည့်စုံဆုံး အဖော်မွန် ပေါ်မလာတဲ့အခါမှာ ဘာမှ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အစစ်အမှန် သဘောကို အရှိအတိုင်း လက်ခံလိုက်တာရယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ့်ဘာသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေ နိုင်တာရယ်ကြောင့် ရလာတဲ့ လွတ်လပ်မှုရဲ့ အရသာကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်လို့ပါပဲ။

နောက်ထပ် ကြေကွဲမိတဲ့ ပုံစံတစ်မျိုးကတော့ ကိုယ် မျှော်မှန်းထားသလို အောင်မြင်မှု မရလာတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်နဲ့ ဆက်စပ်နေ တာပါ။ ဒါကိုလည်း ကုစား ကျော်ဖြတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဥပမာ ပြုရရင် ကိုယ်ဟာ ကျော်ကြားတဲ့ အကပညာရှင် ဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်တယ်။ ပုလစ်စာဆု ရတဲ့အထိ

တောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာ ခါမှမဟုတ် အောင်မြင်တဲ့ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝ မဖြစ်လာဘူး။ ဒါတွေဟာ သတင်းဆိုး တွေလို့ ခံစားရပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့လက်ရှိ အခြေအနေကို လက်ခံရမယ်။ ကိုယ့်ဘဝကို နှစ်လိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကြည့်ရမယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ် အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒကြီးတစ်ခု လုံးဝ မဖြစ်လာတဲ့အခါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရသလို ခံစားကြည့်နိုင်တယ် (ဒါ ဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထိခိုက် နာကျင်ရတဲ့ကိစ္စတိုလည်း ကိုယ်စားပြုတယ်)။

ခါမှမဟုတ် ကိုယ့်ရဲ့ သက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်အကိုင် ဆိုတာ ကိုယ့် အကြောင်းကို ဖော်ပြတဲ့ အကြောင်းအချက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်တယ်လို့ နားလည်နိုင် တယ်။ ပရိသတ် ရှိရှိ မရှိရှိ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုက်သလောက် တနိုင်တယ်။ စာ ရေးချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကလည်း စာတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရေးနိုင်တယ်။ ကိုယ့်စာကို ဖတ်ပေးမယ့်လူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာတောင်မှ စာတွေ ရေးနိုင်ပါတယ်။ စင်ပေါ်မှာ တင်ပြီး ဖွဲ့ပြရမယ့် အတယ်ဒမီဆု မမီပေမဲ့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ သရုပ်ဆောင် အိုက်တင် အမျိုးမျိုး လုပ်ကြည့်ပြီး ပျော်မွေ့နိုင် ပါတယ်။

ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခု ကြည့်တဲ့အခါ ဇာတ်လမ်းတစ်နေရာ အရောက်မှာ လုံးဝ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရရင် နေရာက မထဘဲ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားကို ကြည့်ပြီး ပြည်တွန့် အော်ဟစ်ကြတယ်။ တိုယ့်စိတ်ကူးထဲကို ဒီရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားက လိုက်မလာဘူးလေ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ မတွေ့မြင်နိုင်တဲ့၊ တစ်ခါ မှ မတွေ့ဖူးတဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုတွေတလည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။

ကိုယ့်ဘဝကလည်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ဖွင့်ပြလိုက်သလိုပါပဲ။ ကိုယ် ဖြစ်စေချင်သလို မဖြစ်လာတဲ့အပိုင်းတွေ ရှိတယ်။ ရုပ်ရှင်ရဲ့အလယ်မှာ ရုပ်ရှင် ပြနေတဲ့နား မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်သီးတပြင်ပြင်နဲ့ ပိတ်ကားပေါ်က ပုံလွှာတွေကို ဒေါသဖြစ်မနေခဲ့သလို ကိုယ့်ဘဝမှာ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး မျက်ကန်းတစ်ယောက် လို့ အော်ဟစ် အထုပ်ပြေပြနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဆုံးရှုံးနာကျင်စရာတွေ တွေ့ရင် ခံစား နာကျင်လိုက်ပါ။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲလိုက်ပါ။ အဆိုးမြင် အတွေးတွေကို ရော မထည့်လိုက်ပါနဲ့။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုတွေဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကုစား နိုင်တဲ့ ပါဝါတွေ ရှိပြီး ဆုံးရှုံးမှု အားလုံးကို နှစ်သိမ့်နိုင်စွမ်း ရှိတယ် ဆိုတာ တွေ့လာပါလိမ့်မယ်။

သံယောဇဉ်တွေ၊ တွယ်တာမှုတွေ အမျိုးမျိုး ကွဲပြား ခြားနားကြသလို ဆုံးရှုံးမှု ပုံစံတွေကလည်း အမျိုးမျိုးပေါ့။ တကယ်လို့ ကိုယ်ဟာ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို အစစ် အမှန် ဆိုတာ သိပြီ ဆိုရင် ကုစားဖို့ နည်းလမ်းစဉ်တွေကို စတင်နိုင်ပါပြီ။

ဒီအခန်းမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ မြင်ရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ မမြင်ရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဖော်ပြခဲ့ပါပြီ။ ဒါတောင် ကျွန်ုပ်တို့ မဖော်ပြနိုင်ခဲ့တဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ကို တွေးတော ဆင်ခြင်နိုင်ပါသေးတယ်။ ဆုံးရှုံးမှု အမျိုးအစားတွေကို သရုပ်မခွဲ ပါနဲ့။ သိတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကုစားဖို့အချိန် ရောက်တာပါပဲ။

ငါ့ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေ အားလုံးဟာ ကုစားဖို့ ထိုက်တန်တယ်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေဟာ ဆုံးရှုံးမှု အားလုံးကို ကုစားပေးလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေဟာ ပြင်ပကမ္ဘာမှာ ဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်ဖြစ်၊ အကြီးအကျယ် မျှော်လင့်ထားပြီးမှ ဖြစ်မလာတဲ့ စိတ်ကူးကမ္ဘာမှာ ဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်ဖြစ် ကုစားဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အပြည့်အဝ ခံစားလိုက်ပါ။ ဝမ်းနည်းမှုတွေကို ကုစားပါ။ မဖြစ် လာတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အစစ်အမှန် ဘဝကို ကိုယ် ရှာတွေ့လိမ့်မယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အခု လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်အချိန်မှာ နေထိုင်တယ် ဆိုတာ တွေ့လာလိမ့်မယ်။ ဒါကတော့ ကိုယ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးတဲ့ လက်ဆောင်မွန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အခန်း (၇)

ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်တိုင် ကုစားပါ

ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းလာရင် ကိုယ့်ရဲ့ ကိုင်တွယ်ပုံ၊ လက်ခံပုံနဲ့ တွေးတောဆင်ခြင်ပုံတွေအပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်။ ဘဝရဲ့ အခက်ခဲဆုံး အချိန်တွေဟာတောင် ဘဝက ကိုယ့်အတွက်ရှိနေတယ်။ ဘဝက ကိုယ့်ကို ပိုက်တွေးထားမှာပါ။

အခန်း (၇)
ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်တိုင် ကုစားပါ

နောက်ဆုံးအခန်းကတော့ ဘဝ ဆိုတာ အမြဲတမ်း အနာကင်းတဲ့ ကုစားခြင်းဆို ဦးတည်သွားနေတယ် ဆိုတာကို သတိပေးတဲ့အခန်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးချင်းစီတိုင်းတာ အသိပညာ ရဖို့ ကုစားဖို့ လိုနေသေးတဲ့ မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ အကြောင်းခြင်းရာတွေကို ကိုယ်စီကိုယ်င သယ်ဆောင်ထားကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းခြင်းရာတွေဟာ စီရင်ချက်ချခြင်း၊ သစ္စာဖောက်ခြင်း၊ လမ်းခွဲခြင်း ဝါမှမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာတွေအဖြစ် ပေါ်ထွက်လာတတ် ပါတယ်။

အနာ ကင်းအောင် ကုစားဖို့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟမှုနဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုတွေပဲ လိုပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဘဝက ကိုယ့်ကို ချစ်လို့ပါပဲ။ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ကြုံရတဲ့အခါ ကိုယ့်ရဲ့ ထိုးထွင်း သိမြင်နိုင်တဲ့ဉာဏ် မှန်သမျှ မပိတ်ဆို့ထားဘဲ ဖွင့်ဟလိုက်မယ် ဆိုရင် မှန်ကန်တဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ် ခြေချမိနေတာပါ။ တကယ်လို့ ကိုယ်က မှန်ကန်တဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ မရှိသေး ဘူး ဆိုရင် အနာ ကင်းအောင် ကုစားဖို့ လိုနေတဲ့ နေရာတွေမှာ ဘဝက သင် ခန်းစာတွေ ပေးနေဦးမှာပဲ။ ဒီလို ဘဝ သင်ခန်းစာတွေကို အပြစ်ဒဏ် တစ်မျိုးလို့ မှားယွင်း ယူဆနေရင်တောင် ဘဝအတွေ့အကြုံ အစိတ်အပိုင်းတွေအဖြစ် ရှိနေ ဦးမှာပါ။

စီရင်ချက်ချမှုနဲ့ နာကြည်းမှုနဲ့တော့ကို ဖယ်ခွာချလိုက်ခြင်း

ပန်နီဟာ ဟောလိဝုဒမှာ သုံးနှစ်လောက် နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ အောင် မြင် ကျော်ကြားတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့ပေါ့။ သူဟာ အိုင်အိုဝါပြည်နယ်မှာ ရှိတဲ့ မြို့ငယ်လေးတစ်ခုမှာ မွေးဖွားခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီနောက် အသက် ၂၃ နှစ်မှာ ကယ်လီဖိုးနီးယားကို ရွှေ့ပြောင်းပြီး သရုပ်ဆောင် အတတ်ပညာကို လေ့လာ ဆည်းပူးခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေမှာ ဟိုနား နည်းနည်း၊ ဒီနားနည်းနည်းပဲ ပါခွင့် ရခဲ့ပေမဲ့ အကြီးအကျယ် ထွန်းတောက်လာ မယ့် အခွင့်အခါကို စောင့်နေခဲ့တယ်။

သူ့သူငယ်ချင်း စင်ဒီကတော့ အစားအသောက်တွေ တာဝန်ယူရတဲ့ အလုပ် ကို လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီအလုပ်က အင်မတန် ကောင်းမွန်တဲ့ အလုပ်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ရိုက်ကွင်းမှာ နေရာခပ်များများ ပါရမယ် ဆိုရင် အလုပ်က ထွက်ဖို့ မလိုဘူး။ တကယ်လို့ စီးပွားရေးနဲ့ဆိုင်တဲ့ အလုပ်ရဲ့ ဆွေးနွေးပွဲမျိုး လုပ်ရတဲ့အခါ တစ်ပတ်လောက်တောင် နားခွင့် ရသေးတယ်။

အစားအသောက်ကို တာဝန်ယူပြီး စီစဉ်ပေးရတဲ့သူအနေနဲ့ လုံးဝ မျှော်လင့် မထားတဲ့ အခွင့်အရေးတွေကိုလည်း ရတတ်ပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ အခြား လူတွေရဲ့ ဘဝတွေကို ခိပ်ခနဲ ကြည့်မြင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးပါပဲ။ အခြားရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင် ကြယ်ပွင့်တွေအတွက် အစားအသောက် စီစဉ်ပေးရတာတောင် အဲလစ်ဇဘက် တေလာရဲ့အကြိုက်တွေကို သူ အမြဲတမ်း သိတယ်။ အဲလစ်ဇဘက် တေလာအတွက် သူနဲ့ စင်ဒီက ဘယ်လို စီစဉ်ပေးရတာ၊ အဲလစ်ဇဘက် တေလာ ဟာ လူတိုင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆက်ဆံတာ ဆိုတာမျိုးတွေ ပြောတတ်တယ်။ စင်ဒီက တစ်နေ့ သူ အောင်မြင်ကျော်ကြားလာရင် သူ တွေ့ဆုံ ရတဲ့ လူတိုင်းအပေါ်မှာ အဲလစ်ဇဘက်လိုပဲ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတယ်။

အစားအသောက် စီစဉ်ပေးရတဲ့ အလုပ် ဆိုတော့ အချို့ သန်းကြွယ်သူဌေး တွေနဲ့ ဘီလျံနာတချို့အတွက်တောင် အလုပ် လုပ်ပေးဖူးပါတယ်။ တစ်ညမှာ တော့ ပန်နီနဲ့ စင်ဒီဟာ ဂိုင်းစိုင်းတဲ့ မိသားစု တစ်စုအတွက် အစားအသောက် စီစဉ်ပေးရတယ်။ အဲဒီမိသားစုဟာ ဘယ်လိုတနေ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ချမ်းသာလာ တယ် ဆိုတာ သူ မသိပါဘူး။ သရုပ်ဆောင်အလုပ် ဝါမှမဟုတ် အခြား အနုပညာ အလုပ် တစ်ခုခုကြောင့် ချမ်းသာလာတာ မဟုတ်မှန်းတော့ သူ အသေအချာ သိတယ်။

သူတို့မိသားစု အပန်းဖြေ နားနေတဲ့ အခန်းမှာ ရေတံခွန်တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီအခန်းက ဘယ်လောက် ကျယ်သလဲ ဆိုရင် လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းတောင် ဆင်းလို့ ရတယ်။ အိပ်ခန်းတွေ၊ ရေချိုးခန်းတွေ ဆိုတာ သူ ရေတွက်နိုင်တာထက် ပို များတယ်။ စင်ဒီက ပြောတယ်။

“ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး ကျုံးရုန်းရှာရင်တောင် ဒီနေရာရဲ့ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာမှုကို မမီဘူး”

ဒါပေမဲ့ ပန်နီကတော့ ခမ်းနား ထည်ဝါတာနဲ့ မလိုက်ဖက်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ တစ်ညလုံး အဆိုးမြင် မှတ်ချက်တွေ ပေးနေခဲ့တယ်။ တစ်ညတာ ငှားရမ်းပြီး အစားအသောက် တည်ခင်း နေ့ညခံ ကျွေးမွေးခဲ့ရတဲ့အလုပ် ပြီးတဲ့အခါ ပန်နီက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိတ်ပေါ့ပါးသွားပါတယ်။

ပန်နီဟာ ကျော်ကြားလှတဲ့ ရေဒီယိုရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲမှာ စားပွဲထိုး အမျိုး သမီးအဖြစ် ပါဝင်ခွင့် ရတဲ့အခါ အင်မတန် အားရ ကျေနပ်နေမိတယ်။ သူ ပြောရတဲ့ စကားက နှစ်ခွန်းတည်းပါ။

“နေ့လယ်စာအဖြစ် ဘာများ သုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ၊ စားဖိုမှူးကြီးရဲ့ လက်ရာ သီးခွက်စုံ သုပ်ကတော့ သိပ် နာမည်ကြီးပါတယ်”

ဒါကို ပြောရမှီ သူဟာ ရက်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်။ အလေးအနက် လေသံမျိုး၊ ချွင်ချွင်ပျံ့ လေသံမျိုး၊ တောင်ပိုင်းသားတွေ လေသံမျိုး စသဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောခဲ့ပါတယ်။

သူ ပါဝင်ခွင့် ရတာ ကောင်းပေမဲ့ စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးအဖြစ် စကား နှစ်ခွန်း တည်း ပြောခွင့် ရတာ တကယ်တော့ မမျှတပါဘူး။ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ် လောက်အတွင်းမှာ သူဟာ အိမ်နီးနားချင်းအဖြစ်၊ အရောင်းစာရေးအဖြစ်၊ စားပွဲ ထိုးအဖြစ်၊ အိမ်အကူအဖြစ် အမျိုးမျိုး ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခွင့်တော့ ရခဲ့တယ်။ အစားအသောက် နေ့ညခံ ကျွေးမွေးရတဲ့ အလုပ်ကတော့ သူ့ဘဝ ရပ်တည်ဖို့ ပင်မအလုပ် အဖြစ် လုပ်နေခဲ့တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း စင်ဒီဟာ ဒီအလုပ်ကနေ ထွက်ပြီး မြေယာရင်းနှီးမြှုပ်နှံတဲ့ အလုပ်ဘက်ကို ကူးပြောင်းသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ဦးက အခင်မင် မပျက်ပါဘူး။ ချစ်ခင် ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ရှိနေဆဲပါ။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အသက်အရွယ် ရလာတော့ ပန်နီဟာ သရုပ်ဆောင်ခွင့် နေရာအတွက် ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လာရတယ်။ ငယ်ရွယ် သူတွေရဲ့ မှီမောက် လုံးဝန်းတဲ့ ရင်သားအလှတွေကြောင့် ပန်နီက ဘေးရောက်

လာတယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ ရင်သားအလှ ပြုပြင်ဖို့ စတင်ပြီး ငွေစုပါတော့တယ်။ ရင်သားအလှ ပြုပြင်တာ တော်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ ဆရာဝန်ဆီ ရောက်သွားတော့ ဆရာဝန်က အရင်ဆုံး စမ်းသပ်မှု တွေ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဝန်ရဲ့ သိမ်မွေ့ ပျော့ပျောင်းလှတဲ့ လေသံဟာ ရုတ် တရက် ချက်ချင်း အရေးကြီးလေသံ ဖြစ်သွားတယ်။

“ခင်ဗျားမှာ အကျိတ်ကြီး ဖြစ်နေတာ မသိဘူးလား” လို့ မေးတယ်။

“ဒီနေရာကို စမ်းကြည့်ပါ၊ ဘယ်လောက်တောင် ကြာနေပြီလဲ”

ပန်နီဟာ အကျိတ်ကို စမ်းမိတာနဲ့ မူးမေ့ပြီး လဲကျတော့မတတ် ဖြစ် သွားတယ်။

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဘာကြောင့် သတိမထားမိတာလဲ ဆိုတာကိုတောင် ကျွန်မ မသိဘူး”

“ဒါကြောင့်မို့ ကင်ဆာအကျိတ်တွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းနေတာပေါ့၊ သိနိုင်ဖို့ ခက်တယ်လေ”

ဆရာဝန်က ကင်ဆာပါရဂူနဲ့ ပြုဖို့ လိုတယ်လို့ ပြောတဲ့အခါ ပန်နီက သူ့မှာ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးကုသခွင့် အာမခံ မရှိဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ဖို့ ရက်ချိန်း ယူလိုက်ပါ၊ သူတို့ ဒီအကြောင်း သိထားတဲ့အခါ ခင်ဗျားကို အကူအညီ ပေးနိုင်မယ့် အစီအစဉ်တွေ အများကြီး ရှိမှာပါ”

ကင်ဆာပါရဂူရဲ့ နေ့ကြိုကောင်တာကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့မှာ ကျန်းမာရေး အာမခံ မရှိတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တဲ့အခါ အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဆေးခန်းမှာ ဆရာဝန်ကြီးက လူနာတွေကို ကြည့်ပေးပါတယ်လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

အဲဒီဆေးခန်းမှာ ပန်နီတို့လိုလူတွေအတွက် ကုန်ကျစရိတ် သက်သာအောင် ကူညီပေးနိုင်တဲ့ အစီအစဉ်တွေ ရှိတယ် ဆိုတာ သိရတော့ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့အကျိတ်ဟာ ကင်ဆာအကျိတ် ဖြစ်နေလို့ ရင်သား ကို ခွဲစိတ် ဖြတ်တောက်ရမယ် ဆိုတဲ့သတင်း ကြားရတဲ့အခါ ယူကျုံးမရ စိတ်ထိ ခိုက်ရပြန်ပါလေရော။ ကုန်ကျစရိတ် အားလုံးကို ကင်ဆာ ဖောင်ဒေးရှင်းကပဲ ထောက်ပံ့ပေးမယ် ဆိုတာ သိရတော့ စိတ်အေးသွားရပါတယ်။

လက်တွေ့ကျတဲ့ ကုသမှုတွေ အားလုံး လုပ်ဆောင်ပြီးပေမဲ့ ပန်နီရဲ့ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းမှု၊ စိတ်အားငယ်မှုတွေဟာ အချိန်ကာလတစ်ခုအထိ စွဲစွဲနစ်နစ် ရှိနေ တော့တယ်။ ကင်ဆာ ဖောင်ဒေးရှင်းက သူ့ရဲ့ရင်သား နဂိုပုံ ပြန်ဖြစ်အောင်

အစားထိုးဖို့အတွက် စရိတ်စက အားလုံး အကုန်အကျခံတာတောင်မှ သူ့စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်း ညှိုးငယ်မှုတွေ လွတ်မြောက်ဖို့လမ်းကို ရှာလို့ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ကင်ဆာ ဝေဒနာရှင် အများစုက နားလည်လာတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ဥပမာ- ကိုယ် သိထားတဲ့ လူ့ဘဝ ဆိုတာ ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရမယ်၊ ကင်ဆာရောဂါ လုံးဝ မရှိခဲ့တဲ့ အချိန်ကာလတွေကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့ဘူး၊ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရောက်သွားပြီ၊ ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့တဲ့ ဘဝမျိုး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘဝဟာ အင်မတန် ဆန်းကျယ်တဲ့ ဘဝတစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေနိုင်ပါတယ်လို့ သူ သဘောပေါက်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ အများစုဟာ ဒီလို ဆုံးရှုံးမှုတွေအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖို့ အချိန် ယူရမှာကို မေ့နေတတ်တယ်။ အချို့လူတွေအတွက် ဒါဟာ အပြစ်ကင်းစင်မှု ဆုံးရှုံးတာပဲ ဒါမှမဟုတ် ကျန်းမာရေးကို ဆုံးရှုံးတာပဲ။ အခြားလူတွေအတွက်ကျတော့ ဒါဟာ အဆိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ထပ်ပြီးတော့လည်း ဖြစ်ဦးမှာပဲလို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ ပန်နီဟာ အခြားလူတစ်ဦးချင်းစီလိုပဲ သက်တမ်းရှည်ရှည် နေချင်တယ် ဆိုရင် နေလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို ကုစားတဲ့အလုပ် လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်။

ခွဲစိတ် ကုသပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပန်နီရဲ့ ယောဂဆရာဟာ သူ ရှိတဲ့ ကင်ဆာစင်တာကို သတင်းမေးရင်း အယူအဆတချို့ကို ပြောပြခဲ့တယ်။

“ပန်နီ၊ အခုလို ကြုံတွေ့ရတဲ့ ဘဝသစ်က ဆီးကြိုလာလိမ့်မယ်၊ ဒီကာလဟာ ဘဝအလှည့်အပြောင်းအတွက် အရေးကြီးတဲ့ အချိန် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အမုန်းတွေ၊ နာကြည်းမှုတွေ၊ နိမ့်ကျတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ၊ စီရင် ဆုံးဖြတ်ထားတာတွေ အားလုံးကို သွားခွင့်ပြုသင့်တယ်၊ စွန့်လွှတ် ဖယ်ထုတ်သင့်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝသစ်ထဲကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း စင်စင်ကြယ်ကြယ် တိုးဝင်သွားပါ”

“ကျွန်မမှာ သူတစ်ပါးကို စီရင် ဆုံးဖြတ်တာတွေ၊ နာကြည်း မုန်းတီးတာတွေ သိပ်များများစားစား မရှိပါဘူး”

ယောဂပညာရှင်က ဆင်ခြင်တုံတရားအပြည့်နဲ့ သူ့ကို ပြန်ပြောပါတယ်။

“ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ စကြဝဠာစွမ်းအင်ကြီးကို ပြောပြပါ၊ မင်းမှာ သူတစ်ပါးကို ကောက်ချက်ချထားတာတွေ၊ နာကြည်းမုန်းတီးတာတွေ မရှိပါဘူးလို့၊ တကယ်လို့များ ရှိနေခဲ့ရင် ကုစားဖို့အတွက် ပေါ်ထွက်လာပေးပါလို့၊ အခုလို စိတ်အားထက်သန်တာဟာ မင်းအတွက် ကောင်းပါတယ်”

ပန်နီဟာ သူတစ်ပါးကို တစ်ဖက်သတ် ကောက်ချက်ချပြီး စွပ်စွဲထားတာ တာတွေ ရှိတယ်၊ ဘယ်လို ဘဝသင်ခန်းစာမျိုးတွေကို သင်ယူလေ့လာဖို့ လိုသလဲ ဆိုတာ မကြာခင်မှာ သိလိုက်ရတော့ သူ အတော် အံ့သြမိပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ သူ့သူငယ်ချင်း စင်ဒီဟာ ကင်ဆာစင်တာကို ရောက်လာပြီး ဆေးရုံဆင်းဖို့ ကူညီပါတယ်။ ပန်နီအိမ်မှာ နေသားတကျ ဖြစ်အောင် အစစအရာရာ လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ရှင်းလင်းပေးပြီး ပစ္စည်းတွေ နေရာချပြီးတော့မှ သူက ပြောပြတယ်။

“ရိုင်းစိုင်းတဲ့လူတွေလို့ ထင်ပြီး မင်း တအား မုန်းတီးခဲ့တဲ့ မိသားစုဟာ မင်းရဲ့အမြင် တခြားစီ ဖြစ်မနေဘူးလား၊ သူတို့က ကင်ဆာ ဖောင်ဒေးရှင်းကြီးနဲ့ ကင်ဆာဆေးရုံကြီး ထောင်ပြီး မင်းအသက်ကို ကယ်ခဲ့တယ်လေ။

ပန်နီဟာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် အံ့သြသွားတယ်။ ဘီလုံနာ မိသားစုနဲ့ ကင်ဆာ စင်တာကို သူ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်မကြည့်မိခဲ့ဘူး။

“အို ... ဘုရားရေ၊ တကယ်လား စင်ဒီ၊ ဘာလို့များ ဆက်စပ်မတွေးခဲ့ပါလိမ့်၊ သူတို့ရဲ့ ငွေတွေကို ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေအတွက် သုံးတာ၊ သူတို့ရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေကို ဒီလို နည်းလမ်းတွေနဲ့ စွန့်ကျဲ လှူဒါန်းတာမျိုး အရင်တုန်းက ငါဟာ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး၊ ငါ သိပြီ၊ အဲဒီတုန်းက ငါဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးတွေကို ဝင်ခွင့်ကတ်ပြား ပေးရင်း သူတို့အကြောင်း လူတိုင်း သိအောင် ကဲ့ရဲ့ခဲ့သေးတယ်”

ဒါဟာ ပန်နီအတွက် အမှန်တကယ် ဘဝသစ် အစပါပဲ။ ကုစားဖို့ လိုအပ်တဲ့ အရာတွေ အားလုံး ဇာတ်ရည်လည်လာပါတယ်။

ပူဆွေးဝမ်းနည်းမှု ဆိုတာ ပြောင်းလဲမှု လုပ်နိုင်တဲ့ လမ်းကြောင်းပဲ ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ မေ့လျော့နေတတ်ပါတယ်။ မကျန်းမာမှု ဆိုတာ ပြောင်းလဲခြင်းကို အမြဲ ကိုယ်စားပြုပါတယ်။ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်တချို့ကတော့ ဒီလိုပါ။

မမြင်မတွေ့ရတဲ့ ကောင်းမွန်ခြင်းတွေ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိတယ်။

ဘဝမှာ ငါ့အတွက် သိမ်းဆည်းထားတဲ့ သင်ခန်းစာတွေအားလုံး ငါ ရတယ်။

ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေးနွေးခဲ့သလိုပဲ အဲလစ်ဇဘတ် ကူဘလာရောက သောက ပရိဒေဝကို အဆင့် ငါးဆင့် ခွဲခြားပြထားပါတယ်။ ငြင်းဆန်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း။

ညှိနှိုင်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခြင်း၊ အရှိအတိုင်း လက်ခံလိုက်ခြင်းတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ အဆင့်မြောက်ဆင့် ရှိတယ်လို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်လာကြပါတယ်။ ဆဌမအဆင့်က ဘာလဲ ဆိုတော့ ‘ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေခြင်း’ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို အပြည့်အဝ ခံစားတဲ့အခါ ကုစားမှု ဖြစ်စဉ်တစ်လျှောက်လုံးမှာ အလွန် နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်လို့ပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ဂေး ဘီဒင်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို သတိရမိတယ်။ သူ့ရဲ့ သားတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဘရန်ဒန်ဟာ ကျောရိုးနစ်ကြောမ မြီးညှောင့်ရိုးမှာ မပိတ်တဲ့ ရောဂါ မွေးကတည်းက ပါလာတယ်။ ဒီရောဂါကြောင့် သူဟာ ဆီး မထိန်းနိုင်၊ ဝမ်း မထိန်းနိုင်တာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂေးကတော့ မွေးရာပါရောဂါ ပါလာတဲ့ သူသားကလေးကို အကောင်းဆုံး နေထိုင်ခွင့် ရအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘရန်ဒန်ဟာ အလွန် ပျော်ရွှင်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် အဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့တယ်။ အရောင်တွေထဲမှာ သူက အဝါရောင်ကို ကြိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ အဝါရောင် ဗောက်စဝက်ဂွန်း ဘီးတဲမော်တော်ကား ကလေးတွေ ပေါ်လာတော့ ကားရုပ်ကလေးတွေကို မက်မက်မောမော စုဆောင်းထားတတ်တယ်။

ဘရန်ဒန် အသက် ၁၇ နှစ် အရွယ် ရောက်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ဂေးက သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ဘရန်ဒန်ကို မလှုပ်မယှက် မတုံ့ပြန်တဲ့ ပုံစံမျိုး တွေ့လိုက်ရတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ဆေးရုံ ခေါ်သွားတော့ ဆရာဝန်က ဝမ်းနည်းစရာ သတင်း သူ့ကို ပြောပါတယ်။ ဂေးရဲ့သား ဘရန်ဒန်ဟာ ဘယ်တော့မှ နှိုးထလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ တကယ် သေချာရဲ့လားလို့ ဂေးက မေးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူနာပြု ဆရာမဆီက စာရွက်နဲ့ ဖောင်တိန် တောင်းပြီး ဒီလို ရေးပါတယ်။

‘အချိန်ရောက်လို့ သူ ကွယ်လွန်သွားရင် ဘရန်ဒန်ရဲ့ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတွေကို လှူဒါန်းပါမယ်။’

သူနာပြုဆရာမက စာကို ဖတ်လိုက်ပြီး ဂေးကို ကြည့်ပါတယ်။ ဂေးရဲ့ လက် နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်တွေနဲ့ ဆုပ်ကိုင်ပြီး အခုအချိန်မှာ ဒီအကြောင်းကို မပြောဘဲ နေကြရအောင်လို့ ပြောပေမဲ့ ဂေးက “ဒီစကားတွေကို ဘယ်တော့မှ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ်စား ဒါကို ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်ပါတယ်” လို့ ပြန်ပြောခဲ့တယ်။

ဂေးက ဒီလို တွေးတယ်။

‘တကယ် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ငါ မယုံကြည်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ များ ဘရန်ဒန်ရဲ့ အသက်ကို သူတို့ မကယ်တင်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ဘရန်ဒန်က အခြားလူတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်နိုင်မှာပေါ့။’

ဂေးဟာ ဘရန်ဒန်နဲ့အတူ အော်ပရေးရှင်းခန်းထဲ လိုက်ဝင်သွားတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ဘရန်ဒန်ကို အသက်ရှူစက်တွေ၊ ပိုက်တွေ အားလုံး ဖြုတ်လိုက်ကြတယ်။ ဘရန်ဒန်ရဲ့ နှလုံးခုန် ရပ်သွားတဲ့အထိ ဂေးဟာ သီချင်းကို ဆိုနေခဲ့တယ်။ ဆုံးရှုံးမှုကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ဂေးဟာ အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံး လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အနာဂတ်အတွက် အကောင်းမြင်စိတ်တွေ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။ နေရောင်ခြည်ရဲ့ တောက်ပတဲ့အလင်းရောင် ဖြာကျတဲ့ နေတွေမှာ ဘရန်ဒန်ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဂေးကို ဒီလို ပြောပါတယ်။ နေရောင်ခြည် လင်းဖြာတဲ့ နေတွေမှာ ဘရန်ဒန်က သူတို့ကို ငုံ့ကြည့်ပြီးပြနေသလိုပဲတဲ့။

နှစ်နည်းနည်း ကြာတော့ ဂေးနဲ့ သူ့ရဲ့ နောက်ထပ် သားတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဘရိုင်ယန်တို့ဟာ တိုက်ခန်းသစ်တစ်ခုကို ပြောင်းရွှေ့သွားကြတယ်။ ဘရိုင်ယန်က တက္ကသိုလ် အရန်တပ်ရင်းကို မသွားရခင် အချိန်ကလေးမှာပေါ့။ ဂေးဟာ မဖွင့်ရသေးတဲ့ သေတ္တာတွေ၊ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ အချိန်မှာ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ နောက်တစ်ပတ်မှာ သူ့ရဲ့ တိုက်ခန်းသစ်ကို အဝါရောင်ဆေး သုတ်ပေးဖို့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို မှာထားတာ တံခါးလာခေါက်တဲ့သူက အဲဒီက လွတ်လိုက်တဲ့ ဆေးသုတ်သမား ‘ကန်’ပါတဲ့။

“မင်းက တစ်ပတ်လောက် စောနေတာပဲ” လို့ ဂေးက ပြောတယ်။

“ဒီဧရိယာမှာ လက်ခံထားတဲ့ အလုပ်တစ်ခုက ဖျက်သိမ်းသွားလို့ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာပါ” လို့ ကန်က ပြန်ပြောပါတယ်။

“ကောင်းပြီ၊ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးက သေတ္တာထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်း မလာခင် ပစ္စည်းတွေကို စုပုံနေရာချထားမလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက အခု ဒီကို ရောက်နေပြီ ဆိုတော့ ကောင်းသလို သင့်သလိုသာ စပြီး လုပ်ပေတော့”

ဂေးက အထုပ်အပိုးတွေ ဖြေနေတဲ့ အချိန်မှာ ကန်က စတင်ပြီး ဆေးသုတ်ပါတယ်။ ဂေးကို တစ်ယောက်တည်း နေတာလားလို့ မေးသေးတယ်။

“ငါ့ရဲ့သား ဘရိုင်ယန်က စခန်းဝင်နေတယ်လေ၊ အမျိုးသား လေကြောင်း ထိန်းသိမ်းရေး အရန်တပ်ရင်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး စခန်းဝင်နေရတယ်”

“သူ စခန်းဝင်နေတုန်း အခြား အဖော် တစ်ယောက်ယောက် မရှိဘူးလား၊ နောက်ထပ် သားသမီးတွေ ရှိသေးသလား”

ဒီလို မေးခွန်းမျိုး စာရင်ကလည်း မေးခံရတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျရင် တော့ သူဟာ ဘရန်ဒန်အကြောင်းကို စိတ်လိုလက်ရ ဇာတ်စုံခင်းတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ “မိသားစုတ ဘရိုင်ယန်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်းပဲ” လို့ ပြောတတ်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီမေးခွန်းက သူ့ကို ပမ်းစားလိုက်နိုင်တယ်။ နေရာမှာ ခြေစုံရပ်ပြီး တုန်လှုပ်နေတယ်။ ဘာပြောရင် ကောင်းမလဲလို့ တွေးနေ ပြီးမှ ပြောလိုက်တယ်။

“ငါ့မှာ ဘရန်ဒန် ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ အသက် ၁၇ နှစ် အရွယ်မှာ ဆုံးသွားခဲ့တယ်လေ”

“ကျွန်တော် လျှာရှည်မိပြီ၊ ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေတတ်ပါ တယ်။ အခုလို မေးမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်” လို့ ကန်က ပြောတယ်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ငေးက ပြောတော့ ကန်ဟာ သူ့အလုပ်ကို သူ ဆက်လုပ်နေတယ်။ မိနစ် နည်းနည်း ကြာတော့ ကန်က ပြောပြန်တယ်။

“အန်တိုသားအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သေလုပြောပါး ဝေဒနာ ခံစားရတယ် ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲလို့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါ တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်က ကျွန်တော်ဟာ ကျောက်ကပ် အမြဲ ဆေးနေရလို့ သေတော့မတတ် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောက်ကပ် အစားထိုးနိုင်ခဲ့လို့ အသက် ချမ်းသာရာ ရခဲ့တာ”

“ဘယ်အချိန်က ကျောက်ကပ် လဲခဲ့တာလဲ”

“၂၀၀၈ ခုနှစ်တုန်းကပါ”

“၂၀၀၈ ဘယ်လဲလဲ”

“ဖေဖော်ဝါရီ”

“ဖေဖော်ဝါရီ ဘယ်နေ့လဲ”

“ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ ပါ။ ဒီရက်စွဲကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး”

“ဘရန်ဒန်က ဖေဖော်ဝါရီ ၁၂ ရက်မှာ ဆုံးသွားတာလေ”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလောက် မတိုက်ဆိုင်ပါဘူး”

ကန်က အလျင်အမြန် ပြောခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော့်ကို ကျောက်ကပ်ပေးတဲ့ အလှူရှင်က အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ် ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ ဆုံးသွားတာ”

“ဪ”

ငေးက အဲလောက်ပဲ ပြောပြီး အထုပ်အပိုးတွေဘက် လှည့်သွားတော့ ကန် ကလည်း ဆက်ပြီး ဆေးသုတ်ဖို့ အာရုံစူးစိုက်လိုက်တယ်။

ခဏကြာတော့ ငေးဟာ ဒီနေရာ ဒီအခြေအနေက လွတ်မြောက်အောင် ပြေးထွက်ချင်တာနဲ့ ခံရတစ်ဖက်ကိုပဲ အဝါရောင် ဆေးသုတ်ပြီးသေးတဲ့ ကန်ကို တိုက်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပါတယ်။ ငေး ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကန်ကို သူ ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး ငိုနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဆေး ဆက်သုတ်ထားတာလည်း မတွေ့ရဘူး။

“တစ်ခုခု ပြစ်နေသလား”

ငေးက မေးကြည့်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် အန်တိုကို လိမ်ခဲ့မိတယ်”

“မင်းက ဆေးသုတ်သမား မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ... အဲဒီအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိနေတာ ဘရန်ဒန်ရဲ့ ကျောက်ကပ်ပါ”

“မင်း ဘာပြောတာလဲ”

“အန်တိုသား နာမည်က ဘရန်ဒန်၊ အန်တိုနာမည်က ငေးလို့ ပြောလိုက် တာနဲ့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း သတိရတယ်။ ကျောက်ကပ် လဲပြီးတဲ့အချိန်မှာ အန်တို နေထားတဲ့ စာရွက်ကလေးကို ကျွန်တော် ရခဲ့ပါတယ်။ အန်တိုဆီကို စာပြန်ရေးဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ပေမဲ့ တစ်ခါမှ မရေးဖူးတော့ ချက်နေခဲ့လို့ပါ”

ငေးဟာ ကြက်သေ သေသလို ကြောင်ကြည့်နေရာက ချက်ချင်း ဖုန်းကောက် ဆက်ပြီး ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါ လဲလှယ်ပေးတဲ့ စင်တာကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဆက်သွယ်မိတော့ မေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်မ ဆေးသုတ်သမားတစ်ယောက် ငှားလိုက်တာ သူက ပြောတယ်၊ သူ့မှာ ရှိတဲ့ ကျောက်ကပ်ဟာ ဘရန်ဒန်ရဲ့ ကျောက်ကပ်တဲ့၊ ဘယ်လို အတည်ပြု နိုင်ပါသလဲ”

“ဒီလောက် ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်က တကယ်ကို ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူ့နာမည်ကလေး တစ်ဆိတ်လောက်”

ငေးက ကန်ရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံကို ပေးပြီး 'အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ကို ပေးလိုက်တယ်။ ဒီကိစ္စဟာ တကယ် သိဖို့ လိုအပ်တယ် ဆိုပြီး အတွင်းရေးကိစ္စ လျှို့ဝှက်ခိုင်းမှာ ရွာဖွေတဲ့အခါ ကန်ဟာ ဘရန်ဒန်ရဲ့ ကျောက်ကပ်တစ်ဖက်ကို ရခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ငေးက စတင် ငိုကြွေးနေတော့ ဆေးသုတ်သမားက ပြောတယ်။

“ကျွန်တော့်မှာ သူ့ရဲ့ ကျောက်ကပ်တစ်ဖက် ရှိတဲ့ရှိနေပြီ”

အိမ်က ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ စခန်းကနေ အပြေးအလွှား ပြန်လာတဲ့ ဘရိုင်ယန်ဟာ အကြောင်းစုံကို သိရတဲ့အခါ ဒီလို ပြောပါတယ်။

“မေမေ ... အခု ဘရန်ဒန် အိမ်ကို ပြန်လာသလိုမျိုးပဲနော်”

စင်္ကြံဝဠာစွမ်းအင်ကြီးက ဘယ်လို အလုပ်လုပ်သလဲ ဆိုတာ ဒီအဖြစ်အပျက်က အကောင်းဆုံး သာဓကတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ‘ဘဝက ကျွန်ုပ်တို့ကို ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ယုံကြည်ပါတယ်။ ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ပေးသလဲ ဆိုတာ တုံ့ပြန်ရာ ဖြစ်နေပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဖော်ပြခဲ့သလိုပဲ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို လုံးဝ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ စပ်လျဉ်းလာရင် ကိုယ့်ရဲ့ ကိုင်တွယ်ပုံ၊ လက်ခံပုံ၊ တွေးတောဆင်ခြင်ပုံတွေအပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်။ ဘဝရဲ့ အခက်ခဲဆုံးအချိန်တွေမှာတောင် ဘဝက ကိုယ့်အတွက် ရှိနေတယ်။ ဘဝက ကိုယ့်ကို ပိုက်တွေးထားမှာပါ။

ငေးရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကို ကြည့်ရင် သူ့ရှေ့မှာ ဖြစ်သွားတဲ့ လွှမ်းမိုးရာ အဖြစ်အပျက်ကို သူ လက်ခံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘရန်ဒန်ဟာ ဆက်လက် ရွှင်သန်လိမ့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူတွေ ဆုံးပါးသွားတဲ့အခါ သူတို့ ဆက်ပြီး ရွှင်သန်နေအောင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လောက်များများ လုပ်နိုင်မှာလဲ။ ဘဝက မသေဘူး။ စိတ်ဝိညာဉ်က မသေဆုံးဘူး ဆိုတာ သတိရပါ။

ဘရန်ဒန်ရဲ့ ကိစ္စမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုက မသေဘူးလေ။ အခြားလူတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ရင်း ဘရန်ဒန် ဆက်လက် ရွှင်သန်ဖို့ ငေးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘရန်ဒန်ကြောင့် လူနှစ်ယောက် ဆုံးရှုံးကြရတယ်။ ဘရန်ဒန်ရဲ့ တစ်ရှူးတွေကြောင့် လူနှစ်ယောက်လောက် လှုပ်ရှား သွားလာနိုင်တယ်။ ဝေဒနာ သက်သာသွားတယ်။ ဒါဟာ ငေးအတွက် ပိုမိုပြီး ခွန်အားတွေ ဖြစ်ထွန်းစေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဘရန်ဒန်ဟာ သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံး အီးတပ်တုလားထိုင် (Wheel chair) ပေါ်မှာပဲ နေခဲ့ရတာလေ။

မကြာခင်မှာ ကန်ရဲ့ ဇနီးနဲ့ ကလေးတွေကို ငေး တွေ့ဆုံရတော့ ကန်ထစ်ယောက် သေအံ့မှူးမှူး အချိန်မှာ ကလေးတွေအတွက် အဖေနေရာ ဘယ်လောက် လိုအပ်ခဲ့မလဲလို့ သူ သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ သေရေရှင်ရေ အရေကြီးနေတဲ့အချိန်ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ဒါကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့တဲ့ ကန်ရဲ့ မိသားစုနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံကြရတော့ ငေးကို သူတို့က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်ကြပါတယ်။ ငေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ကန်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာမက မိသားစုရဲ့ ဘဝတွေကိုပါ တစုတစည်းတည်း ကယ်တင်ရာ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုလည်း စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်။

‘ငေးဟာ မြို့ဝယ်ကလေး တစ်မြို့မှာ နေတာ ဖြစ်မယ်၊ ကန်ဟာ ဆေးသုတ်သမားအဖြစ် ရောက်လာတာဟာ အမှတ်မထင် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်တယ်။’

ဒါပေမဲ့ ဒီအချက်တွေကို စဉ်းစားကြရအောင်။ ငေးဟာ အခန်းကို သူ့ဘာသာ ဆေးသုတ်မယ် ဆိုရင် ကန်နဲ့ တွေ့စရာ အကြောင်းမရှိ။ ဒါမှမဟုတ် ငေးက အခြားကုမ္ပဏီကို ဆက်သွယ်မိတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တကယ် အလှည့်ကျတဲ့ ဆေးသုတ်သမားက ရောက်လာတာမျိုး၊ ငေးက ပစ္စည်းတွေကိုပဲ နေရာချနေပြီး ကန်ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ စကားမပြောတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဒါတောင်မှ အချို့တိုက်ဆိုင်မှု၊ အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံမှုတွေဟာ အခုလေးတင် စီစဉ်လိုက်သလိုပါပဲလို့ ပြောဦးမလား။

တကယ်အဖြစ်မှန်ကတော့ ငေးဟာ နယူးယောက် Buffalo မှာ နေတာ။ အဲဒီ နေရာမှာ ဆေးသုတ်သမား ၁၈၀၀၀ ရှိပါတယ်။ ကန်ကို ရွေးချယ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးက ၀. ၀၀၆ ရာခိုင်နှုန်းပဲ ရှိတယ်။ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ရှိနေတာတောင်မှ ဘဝလတ်ဆောင်မွန်တွေကို ဖွင့်ကြည့်ရင် မမျှော်လင့်တဲ့ လက်ဆောင်မွန်တွေကို ရတတ်ပါတယ်။

ငေးဟာ သူ့ရဲ့ဆုံးရှုံးမှုကို လက်ခံတယ်။ သူ့ရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ဖြတ်သန်းတယ်။ ဘရန်ဒန်ရဲ့ ရွှင်သန်ခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်း အကြားမှာ ဘဝရဲ့ တကယ်အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေတယ်။ သူ့ရဲ့ ကုစားမှုခရီးဟာ ဘဝ လက်ကျန် အချိန်တိုသယ်လို့ ဖြတ်သန်းမလဲ ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ဖို့၊ သူ့သားရဲ့ ဘဝကို ဆက်လက် ဂုဏ်တင်ပေးဖို့အတွက် ကူညီပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဘဝမှာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်။ မကြာခဏ ဆိုသလို ကိုယ် မျှော်လင့်ထားတဲ့ လမ်းကြောင်းမျိုး ဖြစ်လာတာကိုလည်း တွေ့ရတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ သဘောကိုက စည်းချက်မှန်မှန် လှုပ်ရှားပြီး ရှေ့ဆက်တတ်တဲ့သဘော ရှိတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်း ငြိမ်သက်မှုကို ပျက်ပြားစေောင်လုပ်နိုင်တဲ့ အတွေ့အကောက်တွေ၊ အလှည့်အပြောင်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတယ်။ ဘယ်တော့မှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ အပြောင်းအလဲတွေ၊ စိန်ခေါ်မှုနဲ့ အခက်အခဲတွေ ကိုလည်း ယူဆောင်လာတတ်ပါသေးတယ်။

ဒီလို အပြောင်းအလဲတွေ ကြုံရတိုင်း ကိုယ့်ရဲ့ ထိခိုက်နာကျင်မှုကို ကုန်စင်အောင် ခံစားတယ်။ ဆုံးရှုံးမှုကို လက်ခံတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ကုစားတယ်။ ကုစားခွင့်ပြုတယ် ဆိုရင် ဘဝရဲ့ သဏ္ဌာန် ဘဝရဲ့ အစစ်အမှန်သဘောကို လေ့လာသင်ယူနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေပဲ ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲနေပါစေ ... ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်တိုင် ကုစားနိုင်ပါတယ်။

နောက်ဆက်တွဲ

လူတွေဟာ ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး တွေးတဲ့အခါ တကယ့် အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေဖို့ ဒါမှမဟုတ် ဆုံးရှုံးမှုထဲက ဘာအကျိုးအမြတ် ရမလဲလို့ ရှာဖွေဖို့ တွေးတယ် ဆိုရင် တကယ့်ကို ဝိရောဓိ ဖြစ်နေမှာပဲ။ လမ်းခွဲတာ ဒါမှမဟုတ် ကွာရှင်းပြတ်စဲတာ ဒါမှမဟုတ် သေဆုံးတာ ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ ဒါတွေအပေါ်မှာ ရှုမြင် သုံးသပ်တဲ့ ကိုယ့်အတွေးတွေအပေါ်မှာပဲ မူတည်နေပါတယ်။ ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်သွားတာကို ရပ်တန့်လို့ မရပေမဲ့ ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်သွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ကြုံတွေ့လာရမယ့် အရာရာတိုင်းကို ကိုယ့်အတွေးတွေက ပြောင်းလဲနိုင်ပါတယ်။

ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု ဆိုတာ နှလုံးသားရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်က ခံစားရတဲ့ကိစ္စပါ။ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲတယ် ဆိုရင် ရေဆုံးရေဖျား ခံစားလိုက်ပါ။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု အပိုင်းက အကြီးမားဆုံး ဖြစ်နေမယ်။ လောကဇာတ်ခုံရဲ့ ပြဇာတ် တစ်ဝက်တစ်ဖက်မှာ ကိုယ် ရောက်လာတယ်။ တစ်ဝက်တစ်ဖက်မှာပဲ ပြန်ထွက်သွားရတယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူတွေကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မသေဆုံးဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မဆုံးရှုံးဘူးလေ။

ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးတွေဟာ ကိုယ့်ဆုံးရှုံးမှု အတွေ့အကြုံတွေကို ပုံဖော်တယ် ဆိုရင် ဆုံးရှုံးမှုအပေါ်မှာ အချစ်တွေ၊ ကြင်နာမှုတွေနဲ့ ထုံမွမ်းဖို့ ဘာလို့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ။ ကြေကွဲသွားတဲ့ နှလုံးသား ဆိုတာ ဟင်းလင်းပွင့်သွားတဲ့ နှလုံးသား ဆိုတာ သိထားပါ။

ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုထဲမှာ မျှော်လင့်ချက် ထည့်တတ်ဖို့ စဉ်းစားပါ။ အသိ အမြင်ပါပါ တွေးတတ်အောင် ရွေးချယ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြင်နာပါ။ ဆုံးရှုံးမှု တွေကို အချစ်နဲ့ မြင်ကြည့်ပါ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ သေဆုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ နေတယ် ဆိုရင် သူတို့ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတုန်းက သူတို့ကို ဘယ်လောက် တောင် ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ သတိရလိုက်ပါ။ သူတို့ မရှိတော့ပေမဲ့ သူတို့ကို ဆက်ပြီး ချစ်နေနိုင်သေးတယ် ဆိုတာကိုလည်း သတိရပါ။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုလမ်း ကနေ ငြိမ်းချမ်းမှုလမ်းကို ပြောင်းနိုင်ပါတယ်။

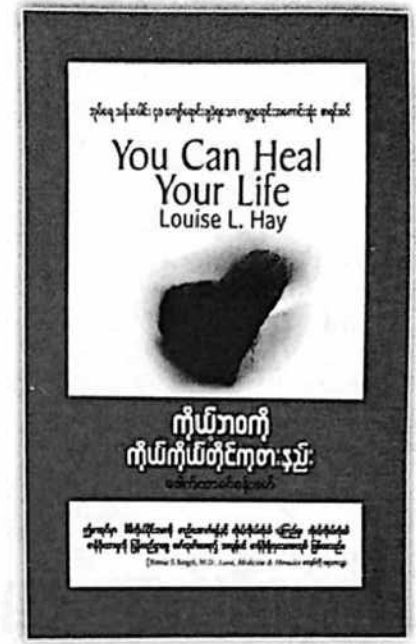
နိဂုံးတွေဟာ နိဒါန်းတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆုံးရှုံးမှု တစ်ခုအတွက်မျှသာ မဟုတ်ဘဲ ဘဝမှာ ကြုံရသမျှအတွက် ဒီစာအုပ်မှာ ပါတဲ့ အခိုင်အမာ ပြောဆိုချက် (အားတင်းမှု) တွေနဲ့ ဩဝါဒတွေကို အသုံးပြုဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ တွေးတော ကြံစည်ပုံကို သတိကပ်ပြီး ကိုယ့်နှလုံးကို ပူလောင်နေဆဲကိစ္စတွေမှာ အပြောင်း အလဲ လုပ်ပါ။ ဒီလို ပြောင်းနိုင်ရင် ကိုယ့်ဘဝမှာကော ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာပါ ချမ်းမြေ့မှုတွေ ရရှိလာပါလိမ့်မယ်။

ပူပန်ဆင်းရဲရတဲ့ ကာလတွေဟာ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရခြင်းကို ကံထူး မှုလို့ မြင်လာစေနိုင်ပါတယ်။ ကွေကွင်းရတဲ့ အဖြစ်တွေကြောင့် ဘဝ ဆိုတာ ပင်ကိုသဘာဝအရ ဘုရားပေးတဲ့ ဆုလို့ မြင်လာစေနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့။ အချစ်ခံထိုက်ပါတယ်။ 'ကိုယ်'ဟာ ဆုလာဘ် တစ်ပါးပါ။

- ငါ့ဘဝကို ဖြတ်နိုးတယ်။
- ဘဝကလည်း ငါ့ကို ချစ်တယ်။
- ငါ နေထိုင် ဖြတ်သန်းခဲ့၊ ချစ်ခဲ့ဖူးပြီ။
- ငါ အနာ ကင်းခဲ့ပြီ။
- ငါ ကုစားပြီးပြီ။

ဒေါက်တာခင်စန်းမော်

ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကုစားနည်း

ဒေါက်တာခင်စန်းမော်
You Can Heal Your Life
Louise L. Hay

ဤစာအုပ်တွင် ဆရာကောင်းတစ်ဦး၏ အနှစ်သာရရှိရှိ လမ်းညွှန်ချက်များ ပါဝင်နေရာသာမကသေးဘဲ စေတနာရှင်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၏ သဘောထား ပြည့်ပြည့်ဝဝနှင့် စွမ်းအားထက်ထက် တင်ပြထားသော ကိုယ်တွေ့လမ်းညွှန် များ ပါပါဝင်နေပါသည်။

Dave Braun, Ventures in Self-Fulfillment,
Dana Point, California

အုပ်စု သန်းပေါင်း ၄၀ ကျော်ရောင်းချခဲ့ရသော ကမ္ဘာ့ရောင်းအကောင်းဆုံး စာရင်းဝင် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကုစားနည်း စာအုပ်၏ နောက်ဆက်တွဲ

ကိုယ့်ကိုယ်တွင်းမှ ပါဝါစွမ်းအင်

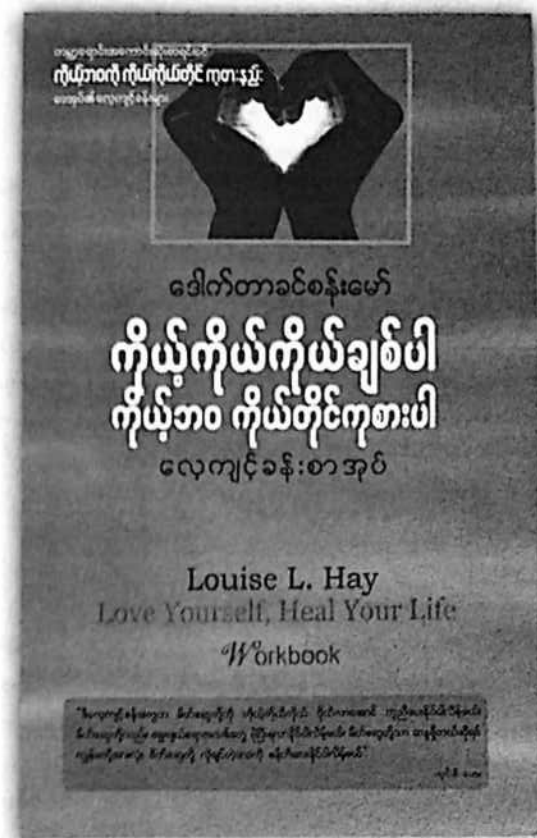
The Power Is Within You
Louise L. Hay

ဒေါက်တာခင်စန်းမော်

ဤစာအုပ်သည် နာမည်ကျော် စိတ်ကုဆရာမကြီး လူစီးစ် ဟေး၏ "ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကုစားခြင်း" စာအုပ်၏ အဆက်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ သူချည်းသီးသန့် အဖြစ် လည်းကောင်း ဖတ်နိုင်မည့်စာအုပ် ဖြစ်၏။ ပထမစာအုပ်တွင် ရောဂါအလိုက် ပြုပြင်ယူရမည့် စိတ်ထားများအကြောင်းကို ညွှန်ပြထားပါသည်။ ယခု "ကိုယ့်ကိုယ် တွင်းမှ ပါဝါစွမ်းအင်" စာအုပ်တွင်ကား ထိုစိတ်ထားပြောင်းလဲရာတွင် ထိထိရောက် ရောက် လုပ်ဆောင်နိုင်ရန်အတွက် စိတ်ပါဝါ လေ့ကျင့်နည်းများကို ပြောပြထားပါ သည်။ ကျန်းမာရေးအတွက်သာမက ဘဝအောင်မြင်ရေး၊ လောကသဘာဝမွေ့နှင့် သင့်တင့်စွာ နေထိုင်ရေးတို့ကိုပါ အထောက်အပံ့ကြီးစွာ ဖြစ်စေနိုင်မည့် စာအုပ်ပင်။

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာစကား မှ

ဤလေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်ပါ နည်းလမ်းများကို အသုံးပြု၍ ကမ္ဘာပေါ်မှ လူထောင်ပေါင်းများစွာတို့ကို စိတ်ခွန်အား မြှင့်တင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ချစ်ပါ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်တိုင်ကုစားပါ

လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်

ဒေါက်တာခင်စန်းမော်

ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်တာက ဒီစာအုပ်မှာပါတဲ့ စာတွေကို ဖတ်ပြီးတဲ့နောက် စိတ်သက်သာရာ ရစေဖို့၊ ဖြေသိမ့်မှုရစေဖို့၊ ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းရမယ့် ဘဝခရီးတစ်လျှောက်မှာ ငြိမ်းချမ်းမှု ရစေဖို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်။ ကျွမ်းကျင်သူရဲ့ အကူအညီ လိုအပ်နေတဲ့ကိစ္စတွေမှာ စာအုပ်ကိုချည်း အားကိုးနေလို့တော့ မရပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ ခံစားကြေကွဲမှုတွေကို အချစ်တွေ အများကြီးနဲ့ ကုစားနိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။

စာရေးသူများ၏မှတ်စု မှ

အဆိုးဝါးဆုံး လမ်းခွဲမှု၊ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ကွာရှင်းပြတ်စဲမှု၊ လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ သေကွဲ ကွဲမှုတွေ ဖြစ်တာတောင်မှ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ စိတ်ကို အောင်နိုင်လာပါလိမ့်မယ်။ နာကျင်တာ၊ ကြေကွဲတာတွေကို ငြင်းပယ်ဖို့၊ ဝေးရာကို ပြေးခွာဖို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒီလို လုပ်မယ့်အစား ဒီအဖြစ်အပျက်ကို အတွေ့အကြုံတစ်ခုအဖြစ် လက်ခံလိုက်ပါ။ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခရီးမှာ အဟန့်အတားတစ်ခု မဖြစ်စေနဲ့။

နိဒါန်း မှ

သောက ပရိဒေဝဆိုတာ အရာအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားလို့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရတဲ့ အချိန် ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုအရာတွေလဲ ဆိုတော့ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲထွက်သွားတဲ့ အိပ်မက်တွေ၊ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုဟာ အမြဲတမ်း အတူရှိနေ ကြမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ဆုံးရှုံးသွားတာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအရာတွေ ကတော့ အမှန် တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးပြီ ဆိုတာကို အသာတကြည် လက်ခံနိုင်တဲ့ အချိန်ရောက်ရင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုဆိုတာ အသစ်ပြန်စခြင်း၊ ပြန်လည်တည်ဆောက်ခြင်း၊ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခြင်း ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ တွေ့လာလိမ့်မယ်။

ကွဲပြားခြားနားနေသော ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုများ မှ

